

Giới thiệu Boss Đại Nhân, Xin Dừng Bước

Truyện Boss Đại Nhân, Xin Dừng Bước của tác giả Ý Thiên Ngưu là một câu chuyện ngôn tình hiện đại hay. Hứa hẹn không làm bạn đọc thất vọng với những tình huống vô cùng hài hước. Lần thứ nhất gặp mặt anh là ở quán bar - một quý ông lịch lãm với nụ cười mê hồn.

Lần thứ hai gặp mặt - anh là vị tổng giám đốc lạnh lùng mới nhậm chức ở công ty. Lần thứ ba gặp mặt lại là lúc cô đang chơi game trong văn phòng. Thật là...

Mời các bạn cùng đón đọc truyện nhé.

Bạn đang đọc truyện *Boss Đại Nhân, Xin Dừng Bước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 1: TRỜI QUANG DẬY SẮM

Hôm nay là sinh thần lần thứ 22 của Lâm Thiên Y, sau khi tan tằm cô cơ hồ là thắng một đường tới nhà bạn trai là Hứa Hạo Trạch, mang theo tâm tình vui sướng vừa đi vừa ngắm nga.

Chính là cảnh tượng trước mắt đánh đổ toàn bộ tâm trí của cô, đồ ăn mua tới trong tay đều nhất loạt rơi xuống đất. Nước mắt đảo quanh hốc mắt, cô gắt gao cắn chặt môi, không để mình mảy may phát ra một tiếng động nào. Cô khó mà tin vào mắt mình, trước mắt là đôi nam nữ đang quấn lấy nhau mà người đàn ông lại là người cô đã quen bốn năm, cũng là người chuẩn bị kết hôn cùng cô.

Lâm Thiên Y cố nén cơn tức giận đối với đôi cầu nam nữ kia, một tay che miệng nhanh chóng xoay người biến mất trong trời chiều. Lâm Thiên Y cứ một đường mà chạy, cuối cùng phải dừng lại mà thở, tựa hồ như không khí trong phổi bị dồn ép không còn chút nào. Cô quay đầu nhìn, một chút bóng dáng đuổi theo của hắn ta cũng không có, thực sự là cô nghĩ nhiều rồi.

Trong khoảnh khắc nước mắt tuôn rơi không thể kìm lại được.

Thấy trời đã tối, Lâm Thiên Y đưa tay gạt đi nước mắt ràn rụa trên mặt, sụt sịt mũi, bước thấp bước cao tiến về phía trước. Cũng không biết đi được bao lâu, phía trước có ánh đèn lóe lên, liền đó là tiếng phanh xe phát lên ken két, Lâm Thiên Y lúc này mới ngây ngốc ngẩng đầu lên. Tiếp đón cô chính là một đôi mắt phẫn nộ.

“Cô bị gì vậy? Muốn chết sao mà không thèm nhìn đường?”

Người đàn ông nóng bừng bừng thò đầu ra khỏi xe, chửi xối xả trước vẻ mặt ngây ngốc của Lâm Thiên Y. May là vừa rồi anh ta phanh xe kịp thời, không thì người phụ nữ này đã bị tông văng đi rồi.

Lâm Thiên Y vẫn đắm chìm trong suy nghĩ của mình, bị người đàn ông la hét hồi lâu cũng không có phản ứng gì, mãi cho đến khi anh ta tức giận đóng cửa xe trước mặt cô rồi lạnh lùng bỏ đi. Đến lúc này Lâm Thiên Y mới có phản ứng, cô hoàn hồn lại cũng là lúc xe chạy vút đi, nước mưa hắt tung tóe.

Nước mưa không chỉ hắt đầy bùn lên người cô còn lên khắp cả mặt cô!

Chết tiệt!

Hôm nay rốt cuộc là cái ngày gì vậy!

Bị người yêu phản bội không nói, lại còn bị văng nước cả người thế này?

Cô tìm ai phân xử đây, ông trời là đặc biệt đối nghịch với cô sao?

Lâm Thiên Y phản ứng theo điều kiện, xoay người, một tay chống nạnh một tay chỉ vào hướng xe chạy.

“Tên khốn nhà người! Lái xe giỏi lắm hay sao hả, lần sau đừng để bà đây nhìn thấy, không thì gặp một lần đánh một lần.”

Mặt của tên lái xe Lâm Thiên Y đã thấy rồi, về sau hắn nên cầu nguyện không đụng phải cô! Không thì hắn coi chừng đó. Lâm Thiên Y giũ nước trên vạt áo, lại chúi chúi khuôn mặt nhỏ của mình, hít nhẹ vài hơi, có điều nổi đau vì bị phản bội khi này trái lại đã vui bớt phần nào.

Trong khoảnh khắc cô xù lông nhảy dựng lên tức giận mà chửi, Lâm Thiên Y không hề chú ý tới khi chiếc xe thể thao vọt qua, khoé môi người đàn ông ngồi phía sau khẽ gọi một nụ cười nhạt mê người.

Không lâu sau, Lâm Thiên Y liền nhìn thấy một quán bar, thực ra trước giờ cô chưa từng đi qua loại quán này. Mặc dù chưa từng ghé qua nhưng cô cũng có nghe nói, đặc biệt là quán Bát Dạ Thành. Bát Dạ Thành trước kia chỉ là một quán bar, hiện nay là một nơi ăn chơi lớn, bên trong là nơi tụ tập,

KTV, sàn nhảy, nơi giao tiếp.

Lâm Thiên Y đứng ở bên ngoài tầm 10 phút, lúc này mới quyết tâm đi vào. Vừa rồi trải qua chuyện như vậy, cô cảm thấy mình cần phải làm gì đó để để liệt cảm xúc này, không thì cô thật sự không chịu nổi. Lâm Thiên Y tìm một góc tương đối yên tĩnh, chọn một bàn rồi một mình uống rượu sầu.

Nói lòng không đau là giả, tình cảm bốn năm cứ như vậy không còn.

Bạn đang đọc truyện *Boss Đại Nhân, Xin Dừng Bước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2: “KHÔNG CÓ MẮT”

Hứa Hạo Trạch, cảm ơn anh đã cho cô một sinh nhật đầy ý nghĩa như vậy, thật sự là khiến người ta kinh ngạc, vui mừng tới nỗi muốn giết người.

Hay lắm, thật sự rất hay, vào ngày sinh nhật của cô, món quà mà anh tặng cô đúng là đặc biệt - anh có người yêu mới.

Từng ly từng ly rượu rót xuống, Lâm Thiên Y uống đến nấc cục, miệng nồng nặc mùi rượu. Cô rõ ràng vẫn còn trẻ, tên đàn ông đó lại không có mắt, cứ thế chạy theo hồ li tình, thật là có tiền đồ...

Lại một chai nữa rót xuống, Lâm Thiên Y tay rót rượu đã có chút run run. Gương mặt xinh đẹp dần dần bị rượu say ứng đồ che lấp, miệng không ngừng thì thào một mình.

“Tiền nam tiền nữ, đúng là trời sinh một đôi, nguyên rủa cho các người sớm ngày chia tay.”

Hạ Minh Duệ dẫn theo Lộ Phi tiến vào từ cổng sau rồi vòng qua sảnh chính hướng phía nhà trong mà đi, một mạch thẳng lên lầu. Anh hôm nay mới đến thành phố A, dự định ở lại đây trước một đêm.

Không ngờ...

Anh chỉ mới chuẩn bị bước chân vào thang máy, cánh tay lại bị một người phụ nữ phục sức loè loẹt, trang điểm đậm dứa kéo lại. Anh có chút không kiên nhẫn xoay người, ánh mắt lạnh lùng làm người khác phải khiếp sợ. Người phụ nữ ngăn ra, trong nháy mắt cơ thể co rúm lại. Trên người người đàn ông này dường như có một loại khí thế bức người, mà ánh mắt kia như xuyên thấu nhân tâm khiến cô không dám kim được mà lùi về sau hai bước.

“Anh mới tới đây à? Trước đây em chưa gặp anh?”

Nhờ cảm giác say, người phụ nữ lấy lại can đảm, ưỡn thắt lưng bước về phía trước, không khỏi có chút tự giễu, vừa nãy sao cô lại bị ánh mắt của người đàn ông này làm cho sợ hãi như vậy? Toàn thứ giả tạo, ai sợ ai chứ!

Ở đây cô là khách quen, đàn ông trong đây cô hầu như đều gặp qua, nhưng người này có vẻ rất lạ mặt, vừa nhìn đã biết là người mới tới. Sớm đã nghe ông chủ ở đây nói hôm nay sẽ có vài vị khách mới, không ngờ để cô đụng phải, lại là món “hàng cực phẩm” này.

“Anh đẹp trai, đã có ai chưa?” Người phụ nữ cười quyến rũ, đôi mắt không ngừng phát ra vài tia quyến rũ.

Vừa nghe lời này, Lộ Phi ở phía sau đã thấy buồn cười, cảm thấy cô gái này không lẽ đem ông chủ của mình đánh đồng thành mấy tên thiếu gia ở đây rồi ư? Cậu bùm miệng lại, đưa mắt len lén nhìn sang người bên cạnh, quả nhiên sắc mặt ông chủ đã đen lại.

Nhìn thấy sống lưng cứng ngắc của ông chủ lúc này, hiển nhiên là do con giận phát ra, Lộ Phi ho khan một tiếng, cố nhịn không cười ra tiếng, không thì kẻ xui xẻo sẽ chính là bản thân mình.

“Hey, này cô, không được nói năng lung tung như thế!”

Lộ Phi nhú mày, vẻ mặt nghiêm túc, người phụ nữ này có phải nào bị vấn đề gì không, chẳng lẽ không phát giác ra được luồng khí lạnh toát ra từ trên người ông chủ? Ngay cả cậu ta ở phía sau cũng cảm giác được hơi thở đóng băng này, chỉ sợ không cẩn thận một cái là toi đời rồi.

“Cậu cũng là người mới đúng không?” Người phụ nữ nhe răng cười, nháy nháy mắt nhìn Lộ Phi!

Lộ Phi chỉ cảm thấy muốn sắc, cái quái gì thế này, người phụ nữ này nào toàn bã đậu à. Nhìn xem, cậu là người anh tuấn phóng khoáng, tư chất bất phàm thế nào, sao có thể như bọn thiếu gia ăn chơi chứ? Cái cô này mất mũi sao vậy?

Lộ Phi chưa kịp nổi giận, chỗ rẽ lại xuất hiện một người phụ nữ khác. Người phụ nữ này cũng trang điểm đậm, chỉ có điều dung mạo cũng coi như có phần mỹ lệ, cổ cao ngẩng cao, vừa nhìn là biết ngay kiểu người tâm cao khí ngạo.

“Hàng tốt thế này, chị làm sao lại độc chiếm thế? Cũng không thèm gọi em một tiếng, thật là không tốt chút nào!”

“Thế mỗi người một anh nhé! Chị muốn cái anh lạnh lùng hơn kia kìa!”

Hai người cứ chị một câu em một câu, Lộ Phi hãi hùng, trong lòng không ngừng kêu than, mấy bà cô của tôi ơi, cậu vẫn còn trẻ, không muốn chết sớm đâu.

Bạn đang đọc truyện *Boss Đại Nhân, Xin Dừng Bước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3: ĐỒNG BỆNH TƯƠNG LIÊN

Nhìn thấy người phụ nữ lúc đầu đang đặt tay lên cánh tay ông chủ mình, Lộ Phi vội vàng đưa tay che mắt lại, cậu không muốn thấy cảnh máu me tứ tung trong tình huống này. Ông chủ nhà cậu vốn có bệnh thích sạch sẽ, ghét nhất là bị phụ nữ đụng chạm, huống chi là loại phụ nữ không ra gì này!

“Buông tay!”

Giọng người đàn ông âm trầm như tuyết mùa đông khắc nghiệt rơi, lạnh thấu tận xương cốt, rét buốt tựa như dao. Nhất thời, toàn bộ đều bất động! Cả người Lộ Phi cũng run theo! Bàn tay đang nắm cánh tay Hạ Minh Duệ cũng theo đó ngưng lại, chậm rãi trượt xuống.

Người đàn ông này tác phong thật mạnh mẽ, trên người lại có một loại khí chất tà mị mang theo sự kiêu ngạo như vương giả, toàn thân trên dưới toát ra hơi thở kè lạ chớ lại gần, làm người khác nhìn thấy mà khiếp sợ! Đôi mắt đen chất chứa cái nhìn trào phúng, khinh thường cùng cực độ chán ghét!

“Hai chị gái, tôi nghĩ các chị hiểu lầm rồi, tôi và ông chủ A Duệ đây không phải như các thiếu gia ở đây, chúng tôi chỉ tới dùng chân nghỉ ngơi thôi, vui lòng nhường đường, nhường đường cho!”

Lộ Phi trên mặt cười giả lả, mắt thấy sự tình phát triển càng gần đến tình trạng không thể挽 hồi, không muốn chút nữa lại bị người người vây quanh, vẫn nên nhân nhượng một chút vậy. Chỉ là sự tình không như cậu mong muốn. Hai người phụ nữ trước mặt tuy rằng bị khí thế của ông chủ trấn áp, nhưng cũng không hề có dấu hiệu muốn rời đi.

Làm ơn đi, đây chẳng phải là sánh lớn ư? Nếu mà bị người khác bắt gặp, chủ tớ bọn họ còn sống nổi không? Nói là người mới tới chỗ mới lại bị hai người phụ nữ trên ghẹo? Cậu không muốn bị lên trang đầu của báo đâu, thật sự rất dọa người nha! Quan trọng nhất là cậu cũng không dám đảm bảo ông chủ mình sẽ không giết người ngay tại đây!

Cậu có chút ai oán nhìn hai người phụ nữ này, trong lòng suy nghĩ không biết nên đuổi họ đi thế nào. Thoáng liếc mắt, Lộ Phi liền chú ý thấy bảo vệ đang đứng ngay cửa lớn, việc này vẫn nên để bảo vệ giải quyết là tốt nhất, liền nháy mắt ra hiệu với ông chủ rồi lặng lẽ đi ra phía ngoài.

Sau khi uống quá nhiều rượu, Lâm Thiên Y lao đảo đi vào toilet. Lúc đi ra, mặc dù đã vỗ vỗ nước lên mặt, mắt cô vẫn cứ nhập nhòa như trước, chân nọ đá chân kia, như thể nếu ngã xuống ở đây thì cũng chẳng thể đứng dậy nổi.

Đi tới hành lang bên ngoài toilet vừa đứng là chỗ ngoặt, Lâm Thiên Y chớp mắt nhìn, phía trước hình như có hai người phụ nữ đang lôi kéo một người đàn ông, không biết là đang làm gì. Đầu óc có chút choáng váng, cô lại chớp chớp mắt, tựa người vào bức tường bên cạnh. Vách tường bóng loáng trải dài, cảm giác mát lạnh lan vào làm đầu óc cô trong nháy mắt thanh tỉnh.

“Đều là dân chơi cả, còn giả vờ thanh cao gì, ra giá đi nào!”

Một cô trong đó cứ liên tục dán mắt vào Hạ Minh Duệ, người đàn ông này quả thật là hàng cực phẩm, lần này bỏ lỡ không biết có lần sau hay không.

“Aiz, nhìn em cũng giống người có tiền mà! Anh đẹp trai, muốn thế nào cứ tùy ý đề giá đi!”

Hai người phụ nữ ba lần bảy lượt kêu giá, khoe miệng Hạ Minh Duệ hơi nhếch lên, ánh mắt lộ vẻ lạnh lùng! Nếu không phải thấy Lộ Phi có thể giải quyết được chuyện này, anh đã không ngại làm cho hai người phụ nữ huyền thuyên này biến khuôn mặt rồi. Đôi mắt nhỏ dài híp lại, vừa ngược lên liền phát hiện một cô gái đứng cách đó không xa đang nhìn về phía này. Cô gái này nhìn quen quen, tựa hồ như đã gặp ở đâu rồi! Anh nhớ mang máng trước khi tới nơi này có gặp một cô gái vừa chỉ vào xe anh vừa mắng rất hả hê.

Lâm Thiên Y dựa vào vách tường, bàn tay có chút siết chặt, tình cảnh trước mắt dường như khá quen thuộc, làm cô nhớ tới người phụ nữ đã cướp mất bạn trai của mình!

Hóa ra hôm nay người bị đá không chỉ có mình mình!

Khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng vì rượu, lại cũng bởi tức giận mà có chút không tự nhiên.

Bạn đang đọc truyện *Boss Đại Nhân, Xin Dừng Bước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 4: CHƯƠNG 4: CÁI TÁT VANG DỘI

Cũng không biết bản thân lấy đâu ra dũng khí, Lâm Thiển Y hoàn toàn bị cơn giận khiến cho hồ đồ, mang theo nồng nặc mùi rượu, cô loạng choạng bước tới trước mặt hai người phụ nữ, không khách khí mà kéo lấy tay Hạ Minh Duệ lôi đi, gương mặt dương dương tự đắc.

Sau đó, bốp... một tiếng vang dội!

Không chỉ có Hạ Minh Duệ bị cô gái đột nhiên xuất hiện này làm cho hồ đồ, mà ngay cả hai người phụ nữ “quý tộc” cũng ngớ người.

“Bình sinh chị đây ghét nhất kiểu phụ nữ như các người, chỉ giỏi dựa vào sắc đẹp của mình để mê hoặc đàn ông, chuyên môn cướp bạn trai của người khác! Thật là thất đức!”

“Còn anh nữa! Thứ đàn ông không có tiền đồ, bị người khác tùy tiện quyến rũ vài lần là hồn siêu phách lạc, đúng là mất thể diện!”

Lâm Thiển Y đầu tiên là sa sả chữ hai người phụ nữ kia, sau đó quay người lại mắng Hạ Minh Duệ một phen. Đàn bà dê tiện, đàn ông cặn bã, chẳng có thứ nào tốt lành cả!

“Ghê tùm!”

Tình huống này cũng không coi là khiến Hạ Minh Duệ chết ngất bằng sự việc diễn ra tiếp sau đó.

Từ điệu bộ đi lại loạng choạng của Lâm Thiển Y cũng nhìn ra được cô uống không ít rượu, lúc này chợt thấy trời đất quay cuồng, đầu óc choáng váng, cô liền nôn khan một tiếng. Vừa đứng Lâm Thiển Y đang đứng đối diện với Hạ Minh Duệ, anh thậm chí có thể ngửi được mùi rượu nồng nặc từ trên người cô, ngay lập tức lông mày chau lại, chẳng buồn che giấu sự chán ghét đang tăng dần trong mắt.

Cô gái này làm gì vậy?

Mặc dù để đề phòng Lâm Thiển Y không cẩn thận mà nôn lên người mình, Hạ Minh Duệ đã vội vàng lùi về sau, chỉ là tốc độ của người nào đó lại nhanh hơn, hơn nữa khoảng cách vốn dĩ khá gần, Hạ Minh Duệ thực tế chưa kịp lùi ra phía sau liền bị Lâm Thiển Y túm lấy vạt áo vét đất tiền.

Nôn!

Có Hạ Minh Duệ chống đỡ, thân hình lắc lư của Lâm Thiển Y xem như tìm được thăng bằng mới không ngã xuống, chỉ là tiếng nôn khan không mấy dễ nghe thực sự làm Hạ Minh Duệ ghê tùm tới cực độ, cô gái này có biết lịch sự là gì không? Đây là nơi công cộng mà!

“Chết tiệt!”

Bảo vệ đâu? Lộ Phi đâu?

Hạ Minh Duệ đưa mắt nhìn về hướng Lộ Phi đi khi nãy, ngay cả bóng dáng của tên nhóc đó cũng không thấy đâu, trong lòng lặng lẽ ghi sổ Lộ Phi thêm một tội.

Lâm Thiển Y đưa bàn tay nhỏ ra che miệng, trước mắt vẫn là một màn sương mờ che kín, thật sự là cơn mửa nó khó chịu mà, rượu này đúng là không phải cho người uống. Đôi mắt say lơ mơ hồ nhìn thấy một khuôn mặt khôi ngô tuấn tú, tuy có chút không rõ ràng cho lắm, mà lúc này đây cô dĩ nhiên cũng không chú ý tới cảm giác da người toát ra từ trên người người đàn ông này.

Hết thấy là men say chiến thắng!

Bàn tay nhỏ giật giật vạt áo của Hạ Minh Duệ, nấc cục một cái, miệng đầy mùi rượu, cô có chút cầu nhàu làm nũng.

“Trạch, chúng ta về nhà thôi, không thêm loại hồ ly tinh này!”

“Chúng ta đi thôi”

Cũng không thêm chú ý tới sắc mặt không ngừng thay đổi của hai người phụ nữ phía sau, Lâm Thiển Y nắm lấy tay Hạ Minh Duệ, loạng choạng kéo anh đi về phía trước.

Trạch? Về nhà? Hạ Minh Duệ nhủ thầm, lạnh lùng liếc nhìn Lâm Thiển Y, nhưng cũng không có ý đẩy cô ra, có lẽ anh trước nhân cơ hội đi cùng với cô mà thoát khỏi hai người phụ nữ phía sau, sau đó thì cứ một cước mà đá cô đi!

“Đi? Cô muốn đi đâu vậy? Đánh chị xong còn giành người đàn ông mà chị thích, cứ thế định phui mờ đi à? Làm gì có chuyện tốt dữ vậy? Đúng là người điên mà!”

Ban đầu còn đang kì kèo tranh giành xem đêm nay Hạ Minh Duệ thuộc về ai, giờ thì hai người phụ nữ vây cả Lâm Thiên Y lẫn Hạ Minh Duệ lại! Và lại thật là không thể coi thường, các cô dù gì cũng là khách quen ở đây, Lâm Thiên Y trước mặt vừa nhìn đã biết là người không thường lui tới, lại đầy mùi rượu, nhìn một cái là biết kẻ say cố tình sinh sự! Đối với tình huống trước mắt, hiển nhiên phải đem người phụ nữ không biết tốt xấu này trước đuổi đi, sau đó lại bàn bạc xem anh chàng đẹp trai này thuộc về ai!

Gi chứ?

Bạn đang đọc truyện *Boss Đại Nhân, Xin Dừng Bước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 5: CHƯƠNG 5: CÓ TIỀN THÌ HAY LẮM À

Lâm Thiên Y chớp chớp đôi mắt mông lung men say, có chút không hiểu được tình huống trước mắt, cô không tin được mà ngẩng đầu lên, đối diện với đôi mắt đen lạnh lùng, sáng rực trong đêm tối. Lâm Thiên Y chỉ cảm thấy tim mình không kiểm soát được mà đập loạn nhịp, hoàn toàn không bình thường chút nào! Cứ như vậy ngơ ngác nhìn, mắt cũng không chớp lấy một cái.

Không phải Hứa Hạo Trạch ư? Nếu so với Hứa Hạo Trạch thì khuôn mặt này anh tuấn hơn, lại nói ngay cả sự lạnh lùng phát ra toàn thân kia cũng đủ làm người ta tránh xa ba thước rồi, loại khí chất cường thế, thống trị này Hứa Hạo Trạch không có. Người đàn ông này bản thân như có một loại năng lực khiến người khác phải thần phục, khiếp sợ! Giống như trong thế giới của anh ta, anh chính là Chúa Tể vậy! Chẳng trách lại bị hai người phụ nữ này nhìn trúng, Lâm Thiên Y cứ thế đắm chìm trong suy nghĩ của chính mình.

Ngay lúc ánh mắt Lâm Thiên Y luyến tiếc dời đi, vẫn như kẹo cao su dính chặt trên gương mặt tuấn mỹ như được điêu khắc của Hạ Minh Duệ, cô bất ngờ bị người phụ nữ kia đẩy ngã.

Người đàn ông này chẳng phải là bọn họ nhìn trúng trước sao? Con nhỏ điên say rượu này ở đâu lại xuất hiện? Lại còn dám tranh với bọn họ? Hôm nay sẽ cho cô ta mở rộng tầm mắt, biết thế nào là lễ độ?

Vốn một phần cũng vì say rượu nên thân thể có chút xiêu vẹo, lại thêm bị đẩy bất ngờ khiến Lâm Thiên Y không kịp đề phòng mà ngã thẳng xuống bậc thang. Những tưởng người đàn ông này tốt xấu gì cũng sẽ đỡ cô, thế nhưng cái cô thấy là gì?

Anh ta cứ nhiên cừ thể khoan tay thờ ơ đứng nhìn cô ngã xuống bậc thang lạnh lẽo, ánh mắt như là của một người không hề liên quan, không chút mảy may dao động, hoàn toàn là đáng điệu mọi việc xảy ra chẳng dính dáng gì đến anh ta.

Trong phút chốc ngã xuống, Lâm Thiên Y vẫn còn cảm khái về đáng đứng ưu việt của người đàn ông này, một số người chính là có khí chất như vậy, tùy ý làm một hành động nào đó đều toát ra phong thái không thể nói nên lời! Chỉ là bây giờ mông cô đau quá!

Đột nhiên, Lâm Thiên Y cảm thấy mình thật tủi thân, đau lòng vì bất gặp bạn trai phản bội, người đàn ông trước mặt thì thờ ơ vô tình, đôi mắt mơ hồ men say lúc này dâng đầy nước, tràn ngập ai oán! Cái niệng nhỏ đỏ hồng mếu ra, thật đáng thương!

“Số tiền này, cô cầm trước đi, coi như là Trạch Trạch bồi thường cho cô, về sau anh ta sẽ là người đàn ông của tôi!”

Cô nhớ là người phụ nữ kia trước đây từng tìm tới mình, bảo cô hãy rời xa Hứa Hạo Trạch, nhưng Lâm Thiên Y đơn thuần cảm thấy Hứa Hạo Trạch sẽ không thay lòng, nên cũng không đem sự việc làm rõ ràng. Thế nhưng bây giờ...

Sự thật bày ra trước mắt, cô không tin không được!

Khốn kiếp, có tiền thì hay lắm sao!

Người phụ nữ có tiền nhìn trúng Hứa Hạo Trạch, đây là làm trai bao được chu cấp sao?

Hai người phụ nữ từ trên cao nhìn xuống cô, vẻ mặt khinh người, ánh mắt như hồ rình mồi, Lâm Thiên Y chống tay vào sàn nhà lạnh băng từ từ đứng dậy, đôi mày cô xem thường nhất là những kẻ có tiền.

Cũng không biết sức lực ở đâu ra, Lâm Thiên Y vung tay đẩy một cái, người phụ nữ đi giày cao gót trước mặt liền lao đảo, thân thể ngã sang một bên, người bên cạnh muốn kéo lại nhưng do thân hình hai người họ có phần đầy đặn, cô ta chẳng những không đỡ được người kia, ngược lại còn khiến bản thân ngã theo.

Lâm Thiên Y dắc ý phui phui tay, trong đôi mắt mông lung đầy ý đùa cợt, người có tiền không phải cũng bị người khác đánh sao? Nương cảm giác say, cô kiêu ngạo cười lớn.

Hứa Hạo Trạch hẳn được quý bà nhìn trúng thì Lâm Thiên Y cô đêm nay dám ngủ với đàn ông.

Lâm Thiên Y xoay người run run bước tới, cô vươn đôi tay mảnh khảnh ra ngoắc ngoắc Hạ Minh Duệ, cảm khê nhếch!

Người phụ nữ kia tự cho rằng mình là người lão làng! Đêm nay cô liền thử xem rốt cuộc mùi vị đàn ông là như thế nào.

Bạn đang đọc truyện *Boss Đại Nhân, Xin Dừng Bước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6: CHƯƠNG 6: PLAYBOY

Về phần nói mạnh miệng như vậy, đó đều là do rượu nói!

Hạ Minh Duệ bị hành động của Lâm Thiên Y làm cho sững người, cô gái này lại có can đảm trêu chọc mình ngay tại đây?

Trên người cô là chiếc áo thun trắng còn dính nước mưa ở phía trên, quần jean thì đã giặt đến bạc màu, nhìn thế nào cũng giống bộ dáng một người làm công! Tóc tai có chút bù xù, dính bết trên gương mặt, bởi vì uống rượu mà khuôn mặt nhỏ nhắn có chút đỏ bừng, thoạt nhìn trắng nõn hồng hào, có thể chấp nhận được chắc chỉ duy nhất là khuôn mặt nhỏ nhắn này thôi.

Khuôn mặt kia xem ra có chút ngây ngô, đôi mắt mướt dù mơ màng vì say nhưng lại trong veo sâu thẳm, con ngươi đen láy đầy lạnh lợi, trắng đen rõ ràng, cái mũi xinh xắn, cái miệng nhỏ nhắn cứ lải nhải.

“Anh, lại đây! Đêm nay anh là của tôi, chỉ là vấn đề tiền bạc thôi mà, chuyện nhỏ!”

Trên thực tế ví dụ của Lâm Thiên Y chỉ có mấy đồng, vừa mới tốt nghiệp đại học thì tìm được một công việc coi như cũng tốt, chỉ ít công việc nhẹ nhàng, thu nhập ổn định, rất phù hợp với tính cách của cô, chẳng qua là, cô chỉ vừa mới đi làm, kỳ thực tập còn chưa qua, lương lại càng chưa lãnh một lần.

Hạ Minh Duệ không nhịn được khoe miệng nhếch lên, đôi mắt đen động lại một chút ý cười, xua tan sự lạnh lùng này giờ không mây may thay đổi. Ba năm trước anh chính là thiếu gia nổi tiếng ở thành phố A, trước giờ phụ nữ anh không thiếu, chỉ là nhìn vừa mắt thì không nhiều. Có điều cô gái này không hiểu sao làm anh có chút phóng túng, đầu óc đang căng như dây đàn chợt thả lỏng, thật là một cô gái kỳ lạ!

Theo bàn tay nhỏ ngoắc ngoắc về phía mình của Lâm Thiên Y bước qua, Hạ Minh Duệ đưa bàn tay to lớn của mình nắm tay cô, trong đầu không biết thế nào lại có ý hùa theo, “Không biết em muốn cho tôi bao nhiêu? Nếu mà không hài lòng thì tôi bỏ đi luôn đấy nhé?”

Hạ Minh Duệ lẳng lặng nhìn Lâm Thiên Y một lượt. Lâm Thiên Y chớp chớp đôi mắt mơ màng, sững sờ hoàn hồn, trong đầu có chút bối rối, cũng chính lúc này cô mới thực sự nhìn rõ gương mặt người đàn ông trước mắt.

Ặc, đây không phải là khuôn mặt của Hứa Hạo Trạch!

Đôi mắt thật đẹp, ánh mắt lạnh lạnh lúc nhìn về phía cô mang theo cảm giác thú vị, cô có cảm giác người đàn ông này cứ thế không một tiếng động quyến rũ cô, nhìn xem, đôi mắt ánh nước long lanh, đặc biệt là cái chớp mắt kia, Lâm Thiên Y như bị điện giật! Người đàn ông này thật đúng là yêu nghiệt, Lâm Thiên Y cảm thấy máu trong người muốn chảy ngược rồi.

“Anh thật đẹp trai!”

Không hổ là thiếu gia đích thực ở đây! Quả nhiên là cực phẩm trong cực phẩm!

Một câu thốt ra, Lâm Thiên Y hoàn toàn không chú ý đến nhiệt độ xung quanh đột nhiên giảm xuống. Cô cảm thấy chính mình muốn chảy cả nước miếng, cái miệng nhỏ cứ chép chép, lại thêm uống nhiều rượu quá làm cổ họng khô rát, Lâm Thiên Y thuận theo nuốt nuốt nước miếng.

Hạ Minh Duệ nhắm mắt, hít sâu một hơi, cố gắng kiềm chế cơn giận trong lòng. Nhìn ánh mắt cô gái kia vẫn mơ hồ trong suốt như trước, Hạ Minh Duệ nén xuống sự xao động trong lòng, trên mặt nở một nụ cười tươi rạng rỡ mà vô hại.

“Em gái, rốt cuộc em có tiền không, nếu như không có tiền thì tôi còn phải đi phục vụ khách khác?”

Lâm Thiên Y ngăn người ngắm người đàn ông này, mỗi lúc này toàn thân còn tỏa ra sự lạnh lùng như tuyết ngàn năm trên núi, trên người thiếu chút viết to bốn chữ Người lạ chó gần. Nhưng giờ thì sao chứ? Nụ cười trên gương mặt ấy tươi như hoa trong nắng vậy!

Sau một lúc lâu, Lâm Thiên Y nghiêng đầu, đôi lông mày thanh tú nhú thành một đường, trong đôi mắt mơ hồ tràn đầy hoang mang không biết phải làm sao, sau đó cô rất nghiêm túc nói.

“Đây là lần đầu tiên của anh hả? Nếu đúng như vậy thì tôi sẽ không bạc đãi anh đâu? Tiền không thành vấn đề!”

Bạn đang đọc truyện *Boss Đại Nhân, Xin Dừng Bước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 7: CHƯƠNG 7: ĐỒNG CHÍ CẢNH SÁT, CÔ ẤY CHỈ LÀ NGƯỜI DÂN LƯƠNG THIÊN NHA

Lâm Thiên Y nói vô cùng hào phóng, và lại biểu hiện của cô cũng rất nghiêm túc, nếu không phải cô ăn mặc quá mức bình thường, Hạ Minh Duệ có khi đã lầm tưởng cô là thiên kim tiểu thư nhà nào.

Càng làm cho anh dở khóc dở cười là, cô gái nhỏ trước mặt nghiêng đầu, chớp chớp đôi mắt to trong veo như nước, nhìn ngây thơ thấy ngây thơ, nhìn gian manh thấy gian manh, mà nhìn thế nào cũng cảm thấy như đang dụ dỗ trẻ con vậy!

Hạ Minh Duệ giả vờ như bị cô thuyết phục, tựa hồ còn có chút do dự, anh không khỏi nắm vạt áo, ngượng ngùng lén liếc nhìn Lâm Thiên Y một cái.

“Nếu như lời em nói là thật, thì đêm nay tôi theo em là được!”

“Cái này là anh nói đó nhé, không được nuốt lời!”

Lâm Thiên Y tủm tỉm cười, đuôi mắt cong lên, ánh mắt của cô một giây cũng không rời khỏi người đàn ông này, thật sự là rất yêu nghiệt mà!

Nhìn dáng điệu cứ như chịu nhiều tủi thân, đôi mắt long lanh hư hư ảo ảo cùng thân thể mong manh yếu đuối đó, trong phút chốc làm cô nảy sinh ý muốn bảo vệ, ngay cả giọng nói cũng nhẹ nhàng hơn trước, như mật ngọt chết ruồi.

“Vậy chúng ta đi thôi!”

Lúc này Lâm Thiên Y bỗng kék lên suy nghĩ, anh chàng này đẹp trai như vậy chắc không phải là người xấu chứ?

“Anh bảo vệ, chính là hai cô gái kia, vô duyên vô cớ chặn đường treu ghẹo con trai nhà tử tế, an ninh ở đây của các anh thật sự là kém quá, tôi thấy nhất định phải chỉnh đốn lại một chút mới được!”

Giọng của Lộ Phi không lớn, nhưng người ở đây đều có thể nghe được, chỉ trừ cô Lâm Thiên Y mơ mơ màng màng này.

Suy nghĩ đầu tiên của cô khi nhìn thấy bảo vệ chính là, truy quét tệ nạn!

Kiểu tình huống này mà cô cũng đụng phải sao?

Cô nhưng là người dân lương thiện a, lần đầu tới chỗ này, không phải đen đủi vậy chứ?

Phản ứng thứ hai của cô chính là nhanh chóng xoay người, thời điểm này không lẽ ở lại cho người ta bắt được? Đương nhiên phải chạy trước rồi.

Có điều cho dù là muốn chạy, Lâm Thiên Y cũng không quên kéo theo Hạ Minh Duệ đứng cách đó không xa, không dễ gì gặp được một anh chàng nhìn vừa mắt, nếu mà bỏ lỡ thì thật không hổ thẹn ư?

Trong lúc mơ mơ hồ hồ, Lâm Thiên Y bỗng có một ý niệm, cô không nên trở thành loại phụ nữ như thế này! Thanh âm của người phụ nữ kia cứ quanh quẩn trong đầu, cô hận Hứa Hạo Trạch và người phụ nữ kia chết đi được!

Nhìn thấy Lộ Phi đi tới, đôi mắt Hạ Minh Duệ tối sầm lại, cậu chàng này làm việc thật là không tin tưởng được, lúc anh cần thì không thấy cậu đâu, nhưng giờ thì sao, không dễ gì gặp được một cô gái thú vị thì lại bị cậu làm cho chạy mất. Hạ Minh Duệ trong lòng suy nghĩ, không biết lúc quay về rồi có nên giao thêm chút việc cho cậu chàng không?

Đang trầm tư thì Hạ Minh Duệ bị ai đó kéo xoay một vòng, anh còn đang không hiểu chuyện gì xảy ra thì bên tai vang lên một giọng nói hỗn ha hỗn hên.

“Đồ ngốc, đứng ngây ra đó làm gì, không lẽ đợi cảnh sát tới bắt à, đến lúc đó anh không làm ăn được gì, phí cả gương mặt trời cho như vậy!”

Lâm Thiên Y vừa kéo Hạ Minh Duệ chạy trốn, vừa không ngừng lăm bằm.

Hạ Minh Duệ bị cô lôi đi, thiếu chút nữa đụng vào tường, may là anh tránh kịp, nhìn dáng điệu loạn choạng của cô nhóc này, anh cũng rất lo lắng, có khi nào cả hai sẽ va vào tường hay té xuống đất không.

Lộ Phi ở phía sau vừa lải nhải với mấy người bảo vệ mình tìm được, vừa nghĩ con gái bây giờ sao dạn dĩ vậy, muốn tìm một người thuần khiết trong sáng không dễ gì, làm người con trai trong sáng như cậu biết phải sống sao? Cậu cùng ông chủ lúc nào cũng giữ thân trong sạch, Lộ Phi từng hùng hồn tuyên bố, nếu có một ngày cậu gặp được một cô gái trong trắng, cậu sẽ không nói hai lời mà ngay lập tức kết hôn cùng cô gái đó!

Chương 8: CHƯƠNG 8: TRỞ NÊN LO LẮNG

Trong lòng đang nghĩ như vậy, nhưng chỉ trong chớp mắt, trước mặt lại không thấy bóng dáng ông chủ cậu đâu, kể cả hai người phụ nữ kia cũng vậy, nhất thời khiến cậu há hốc mồm.

Thế này là thế nào? Không lẽ ông chủ cậu đã bị hai người phụ nữ kia gạo nấu thành cơm rồi?

Ahhh, ông trời ơi, nếu ông chủ cậu thực sự bị hai người phụ nữ điên cuồng kia oxxx, ngày tháng tươi đẹp của cậu cũng chấm dứt luôn, có khả năng chết như thế nào cậu cũng không biết nữa! Nhưng nghĩ lại, người khác không biết chứ ông chủ nhà cậu là người thế nào lẽ nào cậu còn không biết? Ông chủ là kiểu giết người không đền mạng á!

Mặc dù bây giờ biết rằng ông chủ nhà mình sẽ không gặp chuyện gì, nhưng là một cấp dưới tận tâm tận lực, dù thế nào cậu cũng nên biểu hiện một chút sự trung thành của bản thân chứ!

Tiếc là những việc cậu làm đều đã bị Hạ Minh Duệ ghi sổ.

Mà việc Hạ Minh Duệ lo lắng cũng biến thành sự thật!

Lâm Thiển Y kéo anh chạy loạn về phía trước, nếu không nhờ định lực anh tốt, cả hai chắc chắn đã bị ngã rồi. Nhìn thấy Lâm Thiển Y chuẩn bị va vào khay người phục vụ đang bung, Hạ Minh Duệ nhanh tay lẹ mắt kéo cô lại.

“Tôi nói nè em gái, em thế này là muốn lôi tôi đi đâu vậy?”

Hạ Minh Duệ nhìn thoáng qua cửa kính sáng choang, đây là đang diễn tiết mục nữ chính muốn dẫn tình lang bỏ trốn ư?

Lâm Thiển Y lao đảo suýt ngã về trước thì được Hạ Minh Duệ giữ lại, nghe xong lời anh nói, lông mày cô chau lại, vẻ mặt suy tư, sau đó ngẩng đầu lên, mê mẩn nói.

“Đi đâu?”

Cô cũng không biết nha, vừa rồi nhìn thấy bảo vệ, cô lòi anh chạy như điên, vấn đề này cô chưa hề nghĩ tới.

Thoáng nhìn thấy Lâm Thiển Y đang bối rối vặn vẹo tay mình, ý cười trong mắt Hạ Minh Duệ không hề giảm dù nét mặt nghiêm túc, anh có lòng tốt nhắc nhở thôi.

“Em gái, bây giờ đang là buổi tối, không lẽ em tính đưa tôi ra ngoài qua đêm?”

Hạ Minh Duệ mím môi, đôi mắt dưới ánh đèn càn lấp lánh, lông mày dài mà rậm cùng với làn da trắng càn tôn lên khuôn mặt anh tuần toả ánh hào quang làm điên đảo chúng sinh.

Đôi mắt đỏ như muốn nói, em gái, chúng ta nên nghỉ thôi!

Lâm Thiển Y không nhịn được chớp mắt nhìn, người này sao có thể đẹp trai thế nhỉ? Anh ta không đi làm mình tinh thật là đáng tiếc, Lâm Thiển Y cảm thấy cho dù ngôi sao thần tượng đang nổi hiện giờ cũng không đẹp bằng người đàn ông trước mắt này.

Nhìn cái miệng nhanh nhẩu kia thật khiến người khác muốn cắn một cái, Lâm Thiển Y nuốt nước bọt đánh ực, chép chép cái miệng khô khốc của mình.

Ai cũng nói hồng nhan họa thủy, cô lại cảm thấy người đàn ông trước mặt mới chính là họa thủy!

“Em gái, thế chúng ta đi đâu?”

Thấy cô gái trước mặt cứ ngăn người nhìn mình chăm chăm, điệu bộ rõ ràng sắp chảy cả nước miếng, tuy vậy ánh mắt cũng không làm người ta cảm thấy ghê tởm, ngược lại trong vắt như nước trong khe suối. Anh không nhịn được lại lên tiếng nhắc nhở, anh đã nói trắng ra như vậy rồi, chẳng lẽ cô còn muốn tiếp tục hồ đồ?

Lâm Thiển Y bùng tỉnh, đôi mắt không ngừng do dự! Gương mặt nhỏ nhắn đỏ ửng lên, có chút ngượng ngùng, cô không khỏi cúi đầu nắm lấy vạt áo mình, đôi chân không ngừng di di trên mặt đất.

Thường thức thì cô vẫn muốn, đương nhiên là muốn dẫn anh đẹp trai trước mắt đi ngủ cùng rồi, có điều vấn đề nẫu chết là túi tiền rỗng không. Tiền cô mang theo bên người phỏng chừng chưa đến 100 tệ, là tiền cô mượn từ ông chủ cho thuê nhà. Chút tiền này đừng nói là muốn phòng, nhét kê răng còn không đủ nữa là!

Khụ khụ

Ánh mắt hết nhìn sang trái lại nhìn sang phải, cuối cùng Lâm Thiên Y giả vờ khụ khụ mấy tiếng.

“Việc này, việc này...”

Nhìn cô gái trước mặt ánh mắt liếc ngang liếc dọc, khuôn mặt đỏ vì rượu giờ lại vì ngượng ngùng mà hai má càng đỏ hơn, nhìn rất là đáng yêu, vì vậy anh cũng khéo hiểu lòng người mà nói.

Lời gửi độc giả:

Gặp được người mình thích, ngàn vạn lần không được bỏ qua, hụ hụ.

Bạn đang đọc truyện *Boss Đại Nhân, Xin Dừng Bước* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9: CHƯƠNG 9: CÓ THỂ ĐẾN CHỖ TÔI

“Thực ra tôi có một căn phòng ở đây, nếu em không ngại, có thể đến chỗ tôi!”

Nghe xong lời này, hai mắt Lâm Thiên Y sáng lên, đôi môi ửng hồng mấp máy.

“Thật sao?”

Nhìn thấy sự thờ phào nhẹ nhõm trong mắt cô, Hạ Minh Duệ tiếp tục ân cần nói.

“Cũng đã trễ thế này, em lại uống nhiều rượu như vậy, tôi sợ em bị người khác lừa đi, thôi thì cứ qua chỗ tôi nghỉ tạm một đêm trước đã!”

“Uhm, được đó.”

Lần này không phải Lâm Thiên Y lời Hạ Minh Duệ không tha mà là Hạ Minh Duệ ôm thân thể lão đạo tiêu vẹo của cô vào lòng, kéo vào trong thang máy.

Hạ Minh Duệ nhớ rõ ba năm trước anh có một căn phòng VIP chuyên dụng ở đây! Vừa hay lại phát huy công dụng. Liếc nhìn cô gái thần trí rõ ràng có chút mơ hồ trong lòng, đôi mắt đen láy trở nên sâu thẳm, cái này là do nha đầu cô tự chuốc lấy nhé.

Phòng của Hạ Minh Duệ ở tầng 19, anh gần như bế xốc cô đi lên. Thật đúng là, cô gái này nhìn có vẻ gầy gò, hóa ra lại nặng gớm.

Hạ Minh Duệ nửa ôm nửa kéo Lâm Thiên Y vào trong phòng, mấy người uống rượu thật là làm khổ người khác, làm anh mệt đứt hơi, mồ hôi nhễ nhại.

Hạ Minh Duệ vốn muốn đặt Lâm Thiên Y qua một bên để bản thân ngồi thờ một lát, thế nhưng Lâm Thiên Y liền như con gấu ôm dính lấy anh, thân thể cứ xiêu vẹo ngã nghiêng sang một phía khiến anh cũng bị kéo theo mà ngã xuống, cái này coi như cũng chưa là gì. Phả vào mặt anh là hơi thở tươi mát của người con gái hòa với mùi rượu cay nồng, cư nhiên lại xuất hiện chút hương vị ngọt ngào hứng thú.

Lâm Thiên Y một tay đè cánh tay Hạ Minh Duệ, một tay đặt trên má anh, đáng vẻ từ trên cao nhìn xuống. Nhìn ở cự ly gần, vẻ đẹp của người đàn ông này thật làm người ta run rẩy, làn da đó còn mịn hơn của cô nữa, đôi mắt sáng lấp lánh như sao, hàng mi thật dài khẽ chớp.

Đừng nói đây là lông mi giả nha?

Lâm Thiên Y chu cái miệng nhỏ nhắn hồng hồng, dường như còn chưa tin tưởng, bàn tay run run vươn đến, liền giật giật lông mi của Hạ Minh Duệ.

Hạ Minh Duệ bị cô kéo rất khó chịu, hai mắt liền nhắm lại.

“Ý, là thật à?”

Lâm Thiên Y lăm bằm, buông bàn tay đang tóm cánh tay Hạ Minh Duệ ra, sau đó néo néo mặt anh, lại kéo sang hai bên làm cho gương mặt tuấn tú không ngừng bị biến dạng, uh, cảm giác thật tuyệt, rất mịn.

Khuôn mặt anh tuấn của Hạ Minh Duệ bị kéo đến biến đổi liên tục, nhưng tâm trạng anh lúc này lại rất khó đoán. Trước đây chưa từng có cô gái nào dám làm vậy với anh? Người nào gặp anh đều không phải thật cẩn thận từng li từng tí?

Nhìn đôi tay nhỏ láu cá gõ gõ lên mũi mình, lại túm túm cằm mình, nghe được lời cô thì thảo trong miệng, mặt Hạ Minh Duệ tối sầm lại.

“Nhìn có vẻ không phải cầm giả, chắc là không có phẫu thuật thẩm mỹ!”

Lâm Thiển Y híp mắt, trầm ngâm hồi lâu giống như đang tự hỏi, sau đó hai bàn tay một đường di chuyển xuống dưới.

“Ý, phẳng à!”

Lâm Thiển Y ngạc nhiên, không chắc chắn sờ sờ, sau đó ngẩng đầu nhìn khuôn mặt trầm mặc của Hạ Minh Duệ. Trong lòng như nghĩ tới cái gì, đôi tay nhỏ bé cũng không còn nhàn rồi, cô chỉ cảm thấy toàn thân Hạ Minh Duệ run lên, lập tức căng thẳng.

Cô gái chết tiệt này!

Lâm Thiển Y bắt giác ngẩng đầu, trong đôi mắt vẫn như cũ một mảnh mờ mịt, mang theo sự ngây thơ sau khi say rượu, giọng nói cất lên trong trẻo vô cùng, lời nói hết sức hào hùng.

“Hóa ra anh không chuyển giới?”

Hạ Minh Duệ nghiêng răng nghiêng lợi, đôi mắt đen thăm thẳm, tựa hồ nổi lên một con lốc xoáy, có thể trong chớp mắt cuốn người ta đi.

Cô nhóc này xem mình là người chuyển giới? Anh có nên cho cô biết rốt cuộc anh có phải là đàn ông hay không?

Bạn đang đọc truyện *Boss Đại Nhân, Xin Dừng Bước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10: CHƯƠNG 10: CHUYỆN ĐÃ ĐẾN NƯỚC NÀY

Lúc Lâm Thiển Y tỉnh dậy lần nữa đã là hơn ba giờ sáng, cô có thói quen đi vệ sinh lúc nửa đêm, lần này cũng không ngoại lệ. Dụi dụi đôi mắt mơ ngủ, Lâm Thiển Y cũng không bật đèn, dựa vào trí nhớ vị trí nhà vệ sinh mà đi. Nhưng cô còn chưa kịp leo xuống liền suýt chút bị một người làm vấp ngã.

Con say ngủ của Lâm Thiển Y theo đó mà bay mất, lại bị hù toát cả mồ hôi lạnh, cũng không hẳn là gì, nếu không nhờ lúc này nhảy xuống đúng lúc chống vào bức tường bên cạnh, cô chắc chắn đã té vô cùng thê thảm. Quay đầu lại, không nhìn thì không biết, vừa nhìn đã giật mình, bên cạnh khi nào lại nhiều thêm một người đàn ông?

Vì cửa sổ để mở, con gió thổi tới làm Lâm Thiển Y không khỏi ôm cánh tay mình, bây giờ lại càng làm hồn phách lên mây.

Lúc mới bắt đầu còn không có cảm giác gì, hiện tại gần như đã tỉnh táo, toàn thân cô ngây dại ra, đây là chuyện gì vậy? Cô cố gắng nhớ lại từng chút từng chút một ký ức tối qua, tuy rằng uống rượu say, có một số tình huống nhớ không rõ ràng cho lắm, nhưng với người đàn ông này cô vẫn có chút ấn tượng.

Hình như là trai bao trong đây? Hơn nữa lại là cô kêu người ta đến ngủ chung? Không lẽ gạo đã nấu thành cơm?

Lâm Thiển Y vỗ vỗ trán của mình, hận không thể đem chính mình đánh cho một trận, đánh đến khi trở về thời điểm mọi việc tối qua còn chưa xảy ra.

Sợ tới mức không dám đi vệ sinh, ngay đến đèn cũng không dám mở, Lâm Thiển Y tay chân nhẹ nhàng vội vàng thu gom quần áo rơi tứ tung trên sàn nhà, vụng trộm liếc nhìn người đàn ông một cái, dường như anh không có dấu hiệu tỉnh lại.

Dù vậy, nhưng nhờ vào ánh sáng phía ngoài cũng có thể lờ mờ thấy rõ mọi thứ trong phòng, Lâm Thiển Y không khỏi ghé sát vào người đàn ông, nhìn anh ta ngủ say sưa, không khỏi đánh bạo quan sát một lượt, ngủ cũng ngủ rồi, còn nói thêm được gì nữa, nhưng đây là lần đầu tiên cô cùng một người đàn ông tiếp xúc thân mật như vậy.

Khuôn mặt tuấn mỹ giống như tác phẩm nghệ thuật hoàn mỹ nhất do ông trời tạo nên, hàng lông mi dài đen nhánh, như chiếc quạt nhỏ che phủ mi mắt, khóe môi khẽ nhếch lộ ý cười thỏa mãn.

Lâm Thiển Y bĩu môi, tên tiểu tử anh cứ vui đi, thật sự là nhặt được món hời!

Nhìn thấy người đàn ông khẽ nhúc nhích lông mi, cũng không dám nán lại nữa, vội vàng đến mức ngay cả thở mạnh cũng không dám, hấp tấp mặc đồ vào, nhặt cái balo bị rơi trên sàn, một mạch chạy thẳng ra cửa.

Về phần vì sao lại muốn rời khỏi “hiện trường gây án”, Lâm Thiển Y chép miệng, cô không trốn có được không chứ? Đàn ông cực phẩm như thế phòng chừng là giá trên trời, quan trọng nhất là cô không có tiền!

Bây giờ không trốn, không lẽ chờ đến sáng mai bị vây xem? Sau đó bị chú cảnh sát dẫn đi? Chỉ nghĩ tới cảnh tượng đó thôi, Lâm Thiển Y đã muốn chết đi sống lại rồi, cho nên kết quả cuối cùng vẫn là, trốn đi! Thẳng đến khi ra khỏi Bát Dạ Thành, Lâm Thiển Y cũng không dám tin tưởng hết thấy những

chuyện đã phát sinh, là lần đầu tiên của cô nha, lại không minh bạch đem trao cho một người đàn ông không biết đã ngủ với bao nhiêu phụ nữ. Cô muốn khóc, khóc không ra nước mắt!

Cơ thể có chút không thoải mái, Lâm Thiên Y hắt xì một cái thật to, dụi dụi cái mũi, điều duy nhất làm cô cảm thấy có chút an ủi là, dường như theo trí nhớ của cô người đàn ông này rất đẹp!

Ai cũng nói say rượu làm bậy, xem ra đúng là chân lý bất biến. Ý thức được bản thân rõ ràng là người tử lượng quá kém, ngay lập tức quyết định từ nay về sau một giọt rượu cô cũng không đụng vào.

Nào ngờ, từ lúc Lâm Thiên Y thức dậy cho đến khi thiếu chút xém bị mình làm cho té ngã, Hạ Minh Duệ đã sớm tỉnh rồi. Anh tuy rằng vẫn luôn nhắm mắt nhưng tất cả hành động của Lâm Thiên Y anh vẫn là biết rõ.

Bạn đang đọc truyện *Boss Đại Nhân, Xin Dừng Bước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11: CHƯƠNG 11: TRỐN KHỎI HIỆN TRƯỜNG

Sau khi Lâm Thiên Y rời đi, Hạ Minh Duệ mới chậm rãi mở hai mắt sáng lấp lánh, khoe miệng cong lên, ý cười như có như không, quả nhiên điểm lệ vô cùng, đúng là khí chất yêu nghiệt vốn có.

Trong lúc Lâm Thiên Y ngủ, anh mới vô tình thấy được thẻ nhân viên của cô trong balo, hình như cô là nhân viên của tập đoàn Hạ thị, thật là có ý tứ!

Lâm Thiên Y khập khiễng trở về nhà, trong phòng khách thật yên tĩnh, cô đặt balo sang một bên, xoay người leo lên lầu tắm một cái. Trên người bị tên đàn ông đáng chết kia lưu lại nhiều dấu tích không rõ ràng, đậm có nhạt có, việc này làm cô hận đến mức nghiêng răng nghiêng lợi, cuối cùng lại cũng chỉ có thể ngửa mặt lên trời thở dài! Chỉ trách ông trời trêu ngươi!

Coi như huê nhau vậy! Từ nay trở đi cô cùng cái tên Hứa Hạo Trạch kia không còn bất kỳ quan hệ gì nữa, một đêm phóng túng rốt cục người chịu thiệt còn không phải là chính mình?

Tắm rửa xong, trời vẫn còn âm u chưa sáng, vừa khéo hôm nay lại là Chủ Nhật, không phải đi làm, Lâm Thiên Y nghĩ không bằng ngủ một giấc thật ngon, đuổi đi vận khí xui xẻo trên người. Thế nhưng lần qua lần lại trên gối một hồi cũng không tài nào ngủ được, trong đầu rối ren chuyện gì cũng có.

Lâm Thiên Y cứ thế lăn qua lộn lại thẳng đến lúc mặt trời lên cao, mang cặp mắt thâm quầng uể oải rời giường đi đánh răng. Trải qua một đêm mệt mỏi như vậy, dạ dày sớm đã kêu gào, cô bắt đầu đi đánh lục lợi trong tủ lạnh, kiếm vài nguyên liệu để nấu một tô mì.

Ăn uống no nê, Lâm Thiên Y mở máy tính lên, đăng nhập vào game.

Trò chơi này Lâm Thiên Y chơi đại khái đã được nửa năm, lúc mới bắt đầu chỉ là do nhàm chán nên chơi để giết thời gian, nhưng chơi được một thời gian suy nghĩ cũng thay đổi, tốt xấu gì thì sức chiến đấu của Lâm Thiên Y cũng lọt vào trong bảng xếp hạng của hệ thống, mặc dù thứ hạng cũng không cao gì nhưng điều này cũng làm Lâm Thiên Y cô dương dương tự đắc.

Nhưng là lúc này không nhìn thì thôi, vừa nhìn đã giật mình, trên màn hình máy tính toàn bộ đều là cánh hoa hồng như mưa bay đầy trời, màu sắc rực rỡ đến mức suýt chút nữa làm cô loá mắt!

Đáng ghét! Đây là phường thổ hào nào thế, cái kiểu tiêu tiền như nước khiến người ta ghét nhất. Lâm Thiên Y cô cả đời này ghét nhất chính là kiểu thổ hào này, tương nhiều tiền thì hay lắm hả, suốt ngày khoe khoang mấy trò lãng mạn.

*Thổ hào: ý chỉ nhân vật có quyền thế giàu có

Có điều cô thích kiểu thể hiện này. Đây rõ ràng là tiết mục tặng 999 đóa hồng mà! 999 đóa hồng đó nha, nhân vật tép riu của cô trước giờ không vung tiền như vậy nổi! Nhiều nhất cô cũng chỉ tặng cô vợ trên game của mình 99 đóa, vẫn là do làm nhiệm vụ mà có!

Tại sao lại nói cô có vợ? Chuyện này kể ra toàn là nước mắt, thời điểm mới bắt đầu chơi, cô vốn là người mới nên chỉ chú ý chọn nhân vật theo tính năng, không để tâm việc chọn giới tính thành thử cứ thế tùy tiện chọn giới tính là nam.

Con trai thì con trai vậy, nhìn thấy sức chiến đấu của người trong phái từ từ giảm đi, cô cũng không thể rút lại phía sau phái không? Thế là tốt xấu gì dựa vào sức chiến đấu còm cõi này của cô mà tìm kiếm một cô vợ cùng phái.

Ngay sau đó, thế giới trong màn hình máy tính pháo hoa bắn không ngừng, nhưng càng làm mắt người hoa lên lại chính là:

“Chúc mừng người chơi Tuyền Thủy Đình Đông cùng Hạ Mạt Thanh Thanh được duyên trời tác hợp, cử hành đám cưới xa hoa!”

Chết tiệt! Cô không nhìn lầm chứ? Hạ Mạt Thanh Thanh không phải là vợ của cô sao? Như thế nào bây giờ liền chạy theo kẻ khác?

Trong lúc Lâm Thiên Y còn đang nghỉ hoặc, hệ thống gửi đến thông báo nhắc nhở:

“Người chơi thân mến, phu nhân của bạn là Hạ Mạt Thanh Thanh đã giải trừ hôn ước với bạn, hệ thống đã thu lại nhẫn kết hôn!”

Có làm không vậy? Lâm Thiên Y mặt mày choáng váng!

Người đang kết hôn là vợ cô? Cũng không báo một tiếng đã bỏ theo người khác rồi? Lại còn nhanh chóng gả cho thổ hào? Tiệc cưới lại còn rất xa hoa?

Bạn đang đọc truyện *Boss Đại Nhân, Xin Dừng Bước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12: CHƯƠNG 12: VỢ TRONG GAME BỎ CHẠY THEO TRAI

Nhớ ngày đó lúc bọn họ kết hôn, nhân vật của Lâm Thiên Y không có gia sản gì, đành phải tổ chức một đám cưới bình thường, việc này cũng đã được Hạ Mạt Thanh Thanh đồng ý. Lâm Thiên Y nhớ rõ lúc đó cô còn nói không sao hết, đám cưới xa hoa cũng không cho được bao nhiêu đồ, không sao cả.

Nhưng bây giờ chuyện này là thế nào đây?

Nén xuống cảm giác bất mãn cùng nghi hoặc trong lòng, Lâm Thiên Y tới nơi tổ chức hôn lễ, nơi này người đông nghìn nghịt, chỉ thấy mỗi đầu người chuyển động, căn bản không nhìn rõ ai với ai.

Đám cưới tổ chức xa hoa có ưu điểm là có thể nhặt được kẹo mừng, mỗi viên kẹo được tặng thêm một món vật phẩm, ngoài ra còn tặng thêm điểm kinh nghiệm, không đến thì phí.

Lâm Thiên Y cô cũng không phải đồ ngốc, được hỏi không lẽ lại không đi nhặt?

Khác với quan cảnh tổ chức hôn lễ náo nhiệt, ở trung tâm tiệc cưới có hai người đang ngồi. Đúng là Tuyền Thủy Đình Đông và Hạ Mạt Thanh Thanh.

Quả nhiên là không gặp ba ngày đã làm người ta nhìn với cặp mắt khác!

Huống hồ chỉ mới một ngày không lên, cùng Hạ Mạt Thanh Thanh kết hôn cũng hơn một tháng, trước giờ lúc Hạ Mạt Thanh Thanh cùng cô muốn tìm vật phẩm gì, Lâm Thiên Y cũng không do dự, thậm chí tiền cô bỏ vào game phần lớn đều tiêu cho Hạ Mạt Thanh Thanh.

Nhìn vào balo trống rỗng, Lâm Thiên Y thấy mình thật ngốc, nếu sớm biết thì cô đã giữ lại vật phẩm của mình cho chính mình rồi, giờ thì hay thật, người mất của cũng không còn! Cô thế nhưng vì những việc này mà thành kẻ coi tiền như rác!

Nhìn người ta hiện giờ xem, lễ phục tuyệt nguyệt khí thái bức người!

Lâm Thiên Y chép chép miệng, bộ lễ phục này cũng không rẻ nha, nhớ hồi đó Lâm Thiên Y cũng muốn mua, lại do dự không hạ quyết tâm. Lễ phục này đại khái hơn 3000 đỉnh vàng, quy ra nhân dân tệ tầm hơn 300. Cho nên cô cũng chỉ có thể ngắm từ xa thôi!

Hai người họ sánh đôi thân mật, Lâm Thiên Y đứng ở phía sau nhìn chăm chăm. Kỳ thực cô muốn hỏi tại sao, nhưng nghĩ lại thấy thôi đi thì hơn, dù gì cũng chỉ là game, cần gì phải nghiêm túc như vậy?

Đúng lúc đó thì có người vào chat riêng với Lâm Thiên Y, Lâm Thiên Y liền mở cửa sổ chat ra. Tên của cô trên game là Hữu Chung Ngươi Dừng Chạy.

Chung Ly Hàn: “Tiểu Thiên, sao lại thế này? Không có nghe nói qua hai người muốn li hôn?”

Hữu Chung Ngươi Dừng Chạy: “...”

Lâm Thiên Y gửi icon buồn bức qua, cô cũng không hiểu vì sao, cô cũng không nghe nói mình muốn li hôn, nhưng hiện thực chính là cô đã li hôn rồi.

Chung Ly Hàn: “Tiểu Thiên, rốt cuộc là sao vậy? Nói nhanh đi chứ!”

Hữu Chung Ngươi Dừng Chạy: “Em cũng không biết nữa.”

Chung Ly Hàn: “Thân là đương sự mà không biết là sao? Giỡn với chị đấy à?”

Không có được câu trả lời mong muốn, Chung Ly Hàn chưa từ bỏ ý định, lại gửi qua một tin nhắn khác.

Chung Ly Hàn: “Tiểu Thiên, rốt cuộc em có phải đàn ông không vậy? Vợ bỏ theo người khác cũng không hỏi một lời? Nếu là chị, đã sớm tìm tên kia đấu một trận rồi!”

Hữu Chung Ngươi Đừng Chạy: “Một đấu một?”

Lâm Thiên Y nhếch miệng cười, cô bị làm cho đầu óc hồ đồ mới đi tìm Tuyền Thủy Đình Đấu đánh nhau? Người ta là thổ hào đó, nhìn xem, xếp top 10 trên bảng xếp hạng! Nhìn lại mình xem, mặc dù cũng được nằm trong bảng, nhưng mà giống nhau được sao?

Một kẻ kém bề ngoài, sức chiến đấu lại kém rất nhiều, trong khi sức chiến đấu của người ta gấp hai lần mình rồi, cô là nghĩ không thông mới đi hành xác như vậy?

Chung Ly Hàn: “Ừ, ai bảo hán cướp vợ của em, hai người ở cùng nhau cũng lâu rồi, huống hồ nghe nói Hạ Mạt Thanh Thanh còn là mỹ nữ, chẳng lẽ em không đề tâm à?”

Hữu Chung Ngươi Đừng Chạy: “...”

Cô có thể có cách nào để tâm chứ? Cô cũng không phải là đàn ông chân chính! Chạy cũng chạy rồi, bắt quá thì tìm vợ khác!

Lời gửi độc giả:

Các vị, khán quan cầu thu tàng...

Bạn đang đọc truyện *Boss Đại Nhân, Xin Dừng Bước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 13: CHƯƠNG 13: THẬT SỰ KHÔNG ĐI

Hữu Chung Ngươi Đừng Chạy: “Chị hai, hay là thôi đi, em chỉ là một người nghèo, chị tính để em mang gì ra đấu với người ta đây? Cái người ta có là tiền, chị tính để em hít không khí cho no rồi ngủ đầu đường xó chợ hả!”

Chung Ly Hàn: “Thật là không đi cướp người?”

Hữu Chung Ngươi Đừng Chạy: “Thiệt không đi đâu!”

Nếu sức chiến đấu của cô mạnh hơn Tuyền Thủy Đình Đấu, không đi cướp người mới là lạ, đừng nói phải động đao thương, Hạ Mạt Thanh Thanh sợ là cũng sẽ không li hôn với cô, đây mới là hiện thực!

Chung Ly Hàn: “Được rồi, về sau mà gặp Hạ Mạt Thanh Thanh chị sẽ giết không tha! Tới qua nha đầu đó còn ngang nhiên vậy đánh chị ở trong cung, bình thường tưởng Hạ Mạt Thanh Thanh là một cô gái thành thật, bây giờ phải nhìn với con mắt khác rồi, chẳng những đánh lui phe của chúng ta, lại còn đi qua tông phái đệ nhất, giết người không chớp mắt? Tiểu Thiên, em phải báo thù cho chị, nếu không chị không nuốt nổi cục tức này!”

Nghe Chung Ly Hàn khóc lóc kể tội, Lâm Thiên Y bất đắc dĩ gửi đi một icon mặt cười.

Hữu Chung Ngươi Đừng Chạy: “Chị hai, người ta là tiểu chính thái vừa mong manh, vừa thuần khiết, vừa dễ thương, loại chuyện đánh đánh giết giết này thực sự không hợp với em!”

*Tiểu chính thái: shorato, chỉ những chàng trai/ bé trai ngây thơ

Sau đó Lâm Thiên Y lại gửi một icon mặt thẹn thùng.

Chung Ly Hàn: “Ừ, lại còn tiểu chính thái, đầu, gửi hình qua cho chị xem xem, có thật là thuần khiết, mong manh, đáng yêu không?”

Hữu Chung Ngươi Đừng Chạy: “Khụ khụ, chuyện này để sau hãy nói, người ta thật sự mắc cỡ mà, em đi làm nhiệm vụ đây, hẹn gặp lại!”

Nói xong, Lâm Thiên Y nhanh như chớp không thấy bóng người đâu hết.

Loáng cái tới buổi trưa, hệ thống báo tin, bạn tốt của bạn Tiểu Ngư Quái đã đăng nhập. Lâm Thiên Y lập tức gửi cho Tiểu Ngư Quái một icon buồn rầu oan khuất.

Tiểu Ngư Quái tên thật là Tề Diệu, phòng hiện tại Lâm Thiên Y đang thuê là của Tề Diệu, căn nhà một trệt hai lầu, chủ yếu là gần công ty.

Tề Diệu là đàn anh rất thân thời đại học của Lâm Thiên Y, về phần vì sao không thể trở thành bạn trai của Lâm Thiên Y, theo lời Lâm Thiên Y nói chính

là, bởi vì quá hiểu nhau rồi nên không có cách nào xuống tay được.

Gia cảnh Tề Diệu không tệ, tự mình mở một quán cà phê, kinh doanh cũng tốt, theo lời Lâm Thiên Y thì, Tề Diệu chính là phú gia đời thứ hai, bởi vì quán cà phê kinh doanh đang trong giai đoạn đầu, gần đây Tề Diệu vô cùng bận rộn, cho nên căn nhà này cũng chỉ có mình Lâm Thiên Y ở, Tề Diệu phần lớn thời gian đều qua đêm ở quán cà phê.

Tiểu Ngư Quái: “Sao? Bị đá rồi?”

Nếu như ngày thường, Tề Diệu nói với cô những lời này, Lâm Thiên Y cũng chỉ cười mắng vài câu, không đáng là gì, dù sao Tề Diệu cũng thường lấy mấy câu này ra để sỉ nhục cô. Nhưng mà hôm nay thì khác, thật là bị cái miệng đen đui của Tề Diệu nói đúng rồi, ngay lập tức Lâm Thiên Y mếu máo, vốn dĩ cũng không phải chuyện gì to tát, Tề Diệu vừa nói một câu như vậy, nước mắt cũng không nhịn được rơi là đã làm ướt hết cả bàn phím.

“Anh á, cái đồ miệng thúì, chuyện tốt không linh, chuyện xấu thì hay rồi, tên lưu manh khốn nạn Hứa Hạo Trạch kia chạy theo phú bà rồi!”

Lâm Thiên Y càng nghĩ càng tủi thân, càng lúc càng tức.

Tiểu Ngư Quái: “Chạy cũng chạy rồi, đã sớm nói với em rồi, tên Hứa Hạo Trạch đó nhìn giống kiểu tiểu bạch kiểm, bình thường có vẻ hiền lành, thực ra là sói đội lốt người!”

*Tiểu bạch kiểm: trai bao/ những chàng trai trắng trẻo (thường mang nghĩa châm chọc)

Lâm Thiên Y khóc!

“Nếu đơn giản như anh nói thì tốt rồi! Dù sao người bị đá có phải anh đâu nên anh mới nói dễ nghe vậy.”

Cô đã biết tìm cái tên vô lại cười trên đau khổ của người khác này để tâm sự là chuyện ngớ ngẩn rồi. Lâm Thiên Y chùi nước mắt, nước mắt lại giàn dụa, nhìn màn hình đều thấy nhòe cả đi.

Tiểu Ngư Quái: “Xi, lại còn tưởng chuyện gì to tát, thứ cóc nhái không đáng tìm, đàn ông trên đời còn đầy ra, nếu không thì vậy đi, anh hốt em, tốt xấu gì anh cũng là đàn ông độc thân hoàng kim, không biết bao nhiêu cô gái thầm yêu trộm nhớ, chỉ có em mới coi anh như rơm rạ!”

Bạn đang đọc truyện *Boss Đại Nhân, Xin Dừng Bước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 14

Nguồn bị nhảy chương

Bạn đang đọc truyện *Boss Đại Nhân, Xin Dừng Bước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 15: CHƯƠNG 15: BỊ SÚNG VẬT TIÊU DIỆT

Đây đúng là thời cơ tốt, nhân dịp hai đại tông phái đang một mất một còn với nhau mà tập kích bất ngờ.

Lâm Thiên Y trừng mắt, không phải sao, mới vừa rồi Tuyên Thủy Đình Đông giết cô như cắt tiết gà vậy, giờ phút này đang mang theo mấy người cao thủ cùng hợp lực lại vây đánh đệ nhất cao thủ Biệt Thái Phóng Tứ.

Cô hắc hắc cười gian hai tiếng, kích hoạt một số kỹ năng, ẩn thân tiến tới bên cạnh Tuyên Thủy Đình Đông. Tuy rằng sức chiến đấu của cô còn kém xa người ta, nhưng mà trong trường hợp này, người đồng nhìn đến hoa cả mắt, lại còn ai có thể chú ý tới một tiểu nhân vật như cô.

Cô tự biết sức chiến đấu của bản thân thấp nên lực sát thương cũng thấp, nhưng cô hoàn toàn có thể triển khai chiêu thức Thiết Bồng Ma Thành Châm. Đánh một cái không chết thì đánh hai cái, hai cái không được thì đánh nhiều thêm vài cái. Khi chiêu thức ẩn thân của Lâm Thiên Y hết tác dụng, cô cũng thành công đánh úp Tuyên Thủy Đình Đông. Đáng đời, dám đoạt vợ cô, tưởng có tiền là giỏi sao, chiến lực cao thì như thế nào? Chẳng phải cũng bị cô giết?

Chỉ là cùng lúc Tuyên Thủy Đình Đông tử trận, hệ thống trò chơi cũng vang lên thông báo:

“Bạn đã bị sủng vật Cú Hào của Biệt Thái Phóng Tử tiêu diệt”.

Sắc mặt Lâm Thiên Y tối sầm lại, có thật là mạnh như vậy không, một con sủng vật lại có thể tiêu diệt được cô. Thế nhưng trong lúc hai tông phái các người hỗn chiến, có thể chú ý tới người dân vô tội một chút không?

Sau khi nằm trên mặt đất hấp hối chừng 30 giây, Lâm Thiên Y lại lựa chọn dùng điểm hồi sinh. Lúc quay lại một lần nữa, hai tông phái vẫn như trước còn đang giao chiến ác liệt, Lâm Thiên Y vốn nghĩ tìm cơ hội tiêu diệt Tuyền Thủy Đình Đông lần nữa. Cô vất vả lắm mới lừa được một người vợ vậy mà hần lại cướp mất, lẽ nào cô có thể không tìm ‘chuyện vui’ đáp lại hần.

Chính là thời điểm cô vui vẻ hồi sinh chạy đến, còn chưa kịp tới gần, hệ thống lại truyền đến thanh âm: “Bạn đã bị sủng vật Cú Hào của Biệt Thái Phóng Tử tiêu diệt”.

Chết tiệt!

Sao lại đã man vậy chứ?

Người ta thường nói đao thương không có mắt, Lâm Thiên Y cũng hiểu được sát thương từ chiêu thức tấn công của sủng vật cũng không khác biệt so với các chiêu thức tấn công khác, nhưng cô vẫn thực tức mà! Vốn dĩ dạo gần đây cô toàn gặp chuyện xui xẻo, lần này tâm tình có thể nói là mây đen cuốn cuộn.

Nhưng mà bị tiêu diệt, cô cũng không còn cách nào, nhiệm vụ vẫn chưa làm xong, đành phải dùng điểm hồi sinh thêm lần nữa. Tương tự lần trước, Lâm Thiên Y còn chưa kịp tiến gần tới chiến trường thì đã bị tiêu diệt, cũng bởi cùng một con sủng vật. Thực khiến cô tức chết mà, nếu bị cao thủ nào đó trực tiếp giết thì ít nhiều cũng còn chút mặt mũi, nhưng hết lần này tới lần khác đều bị cùng một con sủng vật đánh chết.

Lần này Lâm Thiên Y cũng không còn điểm để hồi sinh nữa nhưng là sau khi trực tiếp tại chỗ hồi sinh hai lần, cuối cùng cô cũng tiêu diệt được sủng vật Cú Hào của Biệt Thái Phóng Tử.

Yeah! Lâm Thiên Y làm tư thế chiến thắng, phía sau Tiểu Ngư Quái cùng Chung Ly Hàn đã sớm không thấy bóng dáng. Lâm Thiên Y cô chiến lực thấp, đánh không lại người ta là sự thật, có điều nếu chọc cô tức điên lên thì cô cũng sẽ tìm cách đánh trả lại.

Không phải có chiến lực mạnh nhất sao? Có được sủng vật cực phẩm có sức chiến đấu cao rất giỏi ư?

Cô cũng không tin.

Sau khi bị giết vô số lần, Lâm Thiên Y cuối cùng cũng hoàn thành sự nghiệp vĩ đại của mình, đó là đánh ngã Biệt Thái Phóng Tử. Ngay sau khi đánh ngã Biệt Thái Phóng Tử, chuyện đầu tiên cô làm là lập tức ba chân bốn cẳng bỏ chạy.

Nói nhảm, chỉ có những kẻ ngốc mới tiếp tục ở lại thôi!

Chạy đến một chỗ an toàn, Lâm Thiên Y mới lặng lẽ thở phào một cái, sau một lúc lâu cô mới hồi phục lại tinh thần, lần này cô đánh cái tên Biệt Thái Phóng Tử, hần hần sẽ không ghi hận đâu nhỉ?

Nếu thật là như vậy, sau này chỉ sợ ngày tháng tốt đẹp của cô không còn, thậm chí ngay cả nhiệm vụ cũng không làm được. Chỉ hy vọng là do cô nghĩ nhiều mà thôi.

Một ngày này ước chừng trong khoảng thời gian Lâm Thiên Y chơi game cứ thế trôi qua.

Sáng sớm thứ Hai, cô đeo balô, tinh thần sáng khoái đi vào công ty. Lâm Thiên Y đặt mông ngồi vào chỗ, trong văn phòng có tổng cộng ba người, tính ra cô là người thứ hai có mặt.

Bạn đang đọc truyện *Boss Đại Nhân, Xin Dừng Bước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16: CHƯƠNG 16: TỔNG GIÁM ĐỐC MỚI NHẬM CHỨC

Cô vừa ngồi xuống, mông còn chưa kịp nóng, đối diện liền lộ ra một cái đầu lén lút thăm dò, hai con mắt dường như đang sáng lên.

“Tớ nói này tiểu Hi, có chuyện gì thì cậu cứ nói, đừng nhìn chằm chằm tớ như vậy, sẽ làm tớ hiểu lầm là cậu có ý với tớ đấy!”

“Đi chết đi, cậu cũng không phải đàn ông. Bà đây thích trai đẹp nhá!”

Trần Hi kéo một cái ghế ngồi xuống bên cạnh Lâm Thiên Y, cùi chỏ húc vài cái vào cánh tay cô.

“Này, này, có nghe gì chưa?”

“Chuyện gì?”

Lâm Thiên Y chẳng hiểu trắng sao gì, cô nàng này vốn thích hóng chuyện, chuyện lớn nhỏ gì cũng có thể trở thành đề tài bàn tán nóng hổi.

“Là vậy, hôm qua là ca trực của tớ, cậu không ở đây nên không biết, cấp trên mới thông báo rằng hôm nay Tổng giám đốc mới sẽ nhậm chức”.

“Xui, chỉ vậy thôi sao, chẳng phải chỉ là Tổng giám đốc mới? Liên quan gì tới chúng ta? Đừng có thấy sang bắt quàng làm họ được không, anh ta nhậm chức của anh ta, chúng ta làm việc của chúng ta, chẳng nhẽ vì vừa có một Tổng giám đốc mới mà chúng ta lập tức thất nghiệp hay sao?”

Lâm Thiên Y khinh thường xoay người, mở máy tính lên, chuẩn bị đối chiếu tài liệu đã chuẩn bị mấy ngày nay.

“Haiz, cậu đúng là, không thể tưởng tượng một chút à? Giả như Tổng giám đốc mới là một anh đẹp trai thì sao? Trời ạ, lại giả như trong lúc đó chúng ta phát sinh mối quan hệ mập mờ, haha... Như vậy thật quá tốt đẹp rồi!”

Trần Hi chấp tay lại như đang cầu nguyện, hai mắt sáng lấp lánh.

“Cậu đi mà nằm mơ giữa ban ngày đi! Tốt nhất cậu nên cầu nguyện Tổng giám đốc mới không phải là một vị Tao lão đầu đã ngoài sáu mươi. Đến lúc đó nhờ đầu lại nhầm trúng cậu”. Lâm Thiên Y hất một gáo nước lạnh nói.

*Tao lão đầu: một nhân vật trong game

“Tớ nói này, cậu không thể thỉnh thoảng lãng mạn một chút được à? Thật sự là giết phong cảnh mà, tớ chính là thích Tao lão đầu đấy thì sao?”

Trần Hi nổi giận đùng đùng, đứng lên về lại chỗ của mình, tiếng bàn phím gõ “tạch, tạch” vang lên. Lâm Thiên Y nhìn chằm chằm màn hình máy tính, bất đắc dĩ lắc đầu.

“Các cậu quả thật là nông cạn!”

Mỹ nữ duy nhất của phòng Lâm Thiên Y, Lâm Na dáng điệu uyển chuyển đi vào văn phòng, đôi giày cao gót 1 tấc đi trên nền gạch phát ra tiếng “cộp, cộp” chói tai. Móng tay sơn màu hồng bóng bẩy, nhấc ngón tay lên chỉ chỉ, thấy đẹp thế nào thì là thế đó, khăn choàng quấn quanh mái tóc dài gọn sóng. Người chưa tới gần đã ngửi thấy mùi nước hoa Chanel của Pháp nồng nặc.

“Ôi trời, tương ai, hoá ra là Lâm đại mỹ nữ phòng ta, thế nào? Gần đây cậu được đại gia?” Trần Hi vừa gõ bàn phím vừa trào phúng nói.

Lâm Na cười duyên một tiếng, có chút đắc ý.

“Lấy đâu ra chứ? Cũng chỉ là bạn trai phú gia đời thứ hai thôi!”

Trần Hi lên tiếng cắt lời, không quan tâm cô.

Khoảng tầm 9 giờ, Trưởng bộ phận thông báo tất cả mọi người tập trung tại phòng họp lúc 9 giờ rưỡi. Trần Hi ngồi trước máy tính nghĩ ra chuyện gì cười hi hi một cách thần bí.

“Thấy chưa, tớ nói không sai mà!”

Lâm Thiên Y chẳng thèm để ý tới, nhưng Lâm Na lại nghi hoặc xoay đầu hỏi một câu.

“Chuyện gì? Công ty xảy ra chuyện gì lớn hả? Nếu không tại sao lại họp toàn thể nhân viên như vậy? Bình thường chẳng phải phòng ai nấy họp sao?”

“Không có gì, tới lúc đó sẽ biết!”

Trần Hi cười thần bí, tiếp tục công việc trên máy tính. Trái lại Lâm Na bất mãn hất lộn tóc dài, không nói thì không nói, ai thèm.

Thời gian trôi qua rất nhanh, cuối cùng cũng tới 9 giờ rưỡi.

Lâm Thiên Y có chút không tình nguyện đi đến phòng họp, trên tay cô còn cầm một số tài liệu chưa được xử lý thoả đáng, thứ Hai lúc nào cũng nhiều việc, thật sự là khiến người ta phiền lòng mà!

Phòng họp nằm ở tầng 4 trong khi phòng của Lâm Thiên Y lại ở tầng 2, cô không dùng thang máy mà cùng với Trần Hi đi cầu thang bộ. Cũng như mọi khi, hai người chọn một vị trí trong góc khuất mà ngồi. Bởi vì người tương đối nhiều, đây là phòng hội nghị loại lớn nên lúc này như trở lại thời lên lớp đại học vậy.

Bạn đang đọc truyện *Boss Đại Nhân, Xin Đừng Bước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 17: CHƯƠNG 17: CÓ CHÚT QUEN MẶT

Lâm Thiên Y dựa vào lưng ghế, nhắm mắt ngủ. Cô vẫn cảm thấy những cuộc họp như thế này đơn giản chính là nghe Quản lý giới thiệu một đoạn thật dài, sau đó lại thao thao bất tuyệt nói một đồng lời vô nghĩa. Không nghe cũng không quan trọng, dù sao về tới phòng Trưởng phòng cũng sẽ nhấn mạnh thêm lần nữa.

Những lúc như thế này không ngủ thật là phí.

Lâm Thiên Y đang nhắm hai mắt chỉ cảm giác được hội trường đang huyền ảo đột nhiên yên tĩnh lại, ánh đèn xung quanh sáng hơn, cô thầm đoán, chắc là các vị lãnh đạo đại nhân đã bắt đầu tề tựu đủ rồi. Có điều mấy chuyện này không liên quan đến cô, Trần Hi vốn biết Lâm Thiên Y chỉ mê ngủ nên cũng không rảnh để ý tới cô.

Cũng không biết qua bao lâu, đang mơ mơ màng màng ngủ, Lâm Thiên Y cảm thấy ai đó đang chọc chọc eo mình. Cô không chút kiên nhẫn lách người sang một bên, tiếp tục ngủ.

“Mau dậy đi, Tổng giám đốc mới sắp xuất hiện rồi!”

Trần Hi đương nhiên là có ý hạ thấp giọng của mình xuống rồi, bằng không với chất giọng lớn của cô không phải sẽ làm toàn bộ hội trường đều nghe thấy sao? Lâm Thiên Y đưa tay phẩy phẩy mấy cái như đang đuổi ruồi, mặt tỏ vẻ khó chịu, vẫn không chịu mở mắt. Qua một lúc lâu không thấy động tĩnh gì từ phía Trần Hi, Lâm Thiên Y hơi ngạc nhiên, không khỏi thắc mắc, bình thường nếu cô nàng không đạt được mục đích sẽ không dễ dàng bỏ qua như vậy.

“Wow, đẹp trai quá, cực đẹp, thân hình đúng tuyệt, chuẩn ‘man’ nha! Kiểu đàn ông như thế này chính là kiểu tớ thích! Nhìn ánh mắt kia xem, thật khiến cho người ta say đắm!”

Lâm Thiên Y bị mấy lời khen liên tiếp của Trần Hi làm cho chau mày, bất mãn nói thầm một tiếng.

“Háo sắc! Cậu không thể ý tứ một chút à?”

Bởi cô nàng cứ chốc chốc xoay bên này, chốc chốc lại xoay bên kia, cái miệng nhỏ cứ nói liên hồi, có cho người ta ngủ chút không. Lâm Thiên Y trợn mắt, bất đắc dĩ nghiêm túc nhìn Trần Hi. Cô có cần phải nhấn mạnh với cô ấy là lúc đang ở cùng cô không cần phải ồn ào như thế, thật là mất mặt! Thế nhưng Trần Hi hoàn toàn không chú ý tới ánh mắt hình viên đạn của Lâm Thiên Y.

Lâm Thiên Y nhủ thầm, nha đầu này đúng là bộ dạng bị sắc đẹp câu hồn, không thể cứu nổi. Hề gặp đàn ông nhìn được một chút đi ngang qua là đánh mất cả khí tiết và hành vi, cứ thế thết chối tai. Cũng may hôm nay phòng họp là nơi cố kỵ, mới không có đặc ý quên mình!

Cô cũng muốn nhìn xem rốt cuộc là loại đàn ông nào có thể khiến cho Trần Hi háo sắc này mất cũng không chớp một cái, duy trì một động tác cứng nhắc đã lâu.

“Chào mọi người, tôi là Hạ Minh Duệ. Xin vui lòng giữ yên lặng!”

Giọng nói này nghe qua có phần trầm thấp, mang theo chút nghiêm túc, còn có cảm giác là lạ như đá lạnh ướp thịt cá. Lâm Thiên Y quay đầu, nhất thời bốn mắt nhìn nhau!

Phản ứng đầu tiên của Lâm Thiên Y chính là người đàn ông này cũng đang nhìn cô! Nhưng mà cô cùng vị Tổng giám đốc mới nhậm chức này chưa từng gặp mặt, cũng không quen biết, cho nên nhất định không phải đang nhìn cô!

Lâm Thiên Y đưa mắt nhìn xung quanh, nhưng cảm giác bị người khác nhìn mình chằm chằm vẫn không biến mất. Ánh mắt cô lại lần nữa đưa về chỗ cũ, lần này Lâm Thiên Y cảm thấy ánh mắt người nọ như hổ như báo, còn bản thân giống như con mồi của anh ta vậy.

Cô không khỏi run lên, không phải chứ? Bọn họ trước giờ không thù không oán, kiểu nhìn chằm chằm cô như vậy là muốn gì?

Lâm Thiên Y cẩn thận suy nghĩ, sau một lúc lâu bỗng giật mình, chẳng lẽ là do sáng nay mình nói Tổng giám đốc mới có thể là một vị Tao lão đầu đã ngoài sáu mươi?

Nhưng cũng không thể nào, lời này của cô chỉ nói trước mặt hai vị mỹ nữ đồng nghiệp, hẳn là vị Tổng giám đốc này sẽ không biết nha. Lâm Thiên Y đưa mắt vụng trộm thăm dò, trong đầu như có gì đó xẹt qua, cô bỗng cảm thấy người này có chút quen mặt.

Bạn đang đọc truyện *Boss Đại Nhân, Xin Dừng Bước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 18: CHƯƠNG 18: TỔNG GIÁM ĐỐC ĐANG NHÌN TỚ SAO?

Nhưng rốt cuộc đã gặp nhau ở nơi nào chứ? Lâm Thiên Y gõ gõ đầu, đột nhiên trong đầu sấm sét vang dội, cô không khỏi nhớ tới buổi tối hôm kia.

Không phải chứ? Ông trời đây là đang trêu đùa cô ư? Làm sao có thể trùng hợp như vậy?

Cô cẩn thận nhớ lại bộ dạng trai bao hôm đó. Bởi vì uống quá nhiều rượu nên kỳ thật tối hôm đó đầu óc Lâm Thiên Y có chút hỗn loạn, hồi tưởng lại anh hẳn là có bộ dạng như thế này. Một khuôn mặt đẹp, đôi mắt ánh nước dạt dào, mũi cao thẳng, đôi môi mỏng khêu gợi, nụ cười tà mị, khoe miệng khe nhếch giống như yêu tà, cô thậm chí còn từng hoài nghi anh là yêu nghiệt hoá thành.

Cô nhìn vị Tổng giám đốc trước mặt, diện mạo đúng là rất giống, có điều khí chất lại khác rất nhiều. Đôi mắt kia giống như của loài sói, toả ra tia sáng nguy hiểm, đang gắt gao nhìn chăm chăm cô, tựa như vua sói săn mồi trong đêm. Rõ ràng người này chỉ tùy tiện đứng ở nơi đó, cô lại cảm thấy áp lực cường đại tán ra từ người anh, đến ngày cả hơi thở cũng nặng nề hơn.

Loại ánh mắt lạnh lùng từ trên cao nhìn xuống không khỏi khiến cô liên tưởng tới những bậc vua chúa thời xưa, những người nắm quyền sinh sát trong tay. Nhìn bộ đồ tây màu đen bao lấy thân thể cao thẳng của anh, Lâm Thiên Y không biết như thế nào mà chợt liên tưởng tới sự hoang dã và khiêu gợi.

Kiểu khí thế ngông cuồng, lạnh lùng ngạo mạn này không khỏi khiến trái tim cô run lên.

Nếu không phải đang tận mắt nhìn thấy người đàn ông này, cô vẫn cảm thấy đàn ông giống như vậy chỉ có trong truyện tranh, trên TV hoặc là trong tiểu thuyết mới có thể xuất hiện, nhưng là hiện tại?

Nghĩ tới nghĩ lui, cô đột nhiên nghĩ đến trai bao ngủ cùng hôm đó. Toàn bộ quá trình cô không nhớ rõ, nhưng việc hai người bọn họ có cái loại quan hệ kia là hoàn toàn chân thật và đáng tin. Cô thấy thương cảm cho lần đầu tiên của mình!

Tiếp tục nghĩ, hình như cô ngủ mà chưa trả tiền cho người ta?

Khuôn mặt nhỏ nhắn trong nháy mắt đỏ bừng, cùng lắm thì về sau cô không đi đến Bất Dạ Thành nữa, tránh cho người ta nhận ra bắt ngay tại chỗ.

Hạ Minh Duệ đứng trên bục phát biểu nhìn thấy đôi mắt to của Lâm Thiên Y đảo qua đảo lại, vẻ mặt biến đổi không ngừng, không biết đang suy nghĩ cái gì, nhưng không bao lâu sau, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng lên, ngay cả hai bên tai cũng đỏ theo. Không biết vì sao, tâm trạng Hạ Minh Duệ lúc đầu có chút mơ hồ nhưng lúc này đột nhiên trở nên sáng tỏ.

Có điều ngủ cùng anh xong không trả tiền lại còn bỏ chạy, loại sự tình này cũng không tính nói cho rõ ràng? Thử nghĩ mà xem, Hạ Minh Duệ anh lần đầu chịu thiệt ngủ cùng người ta, liền gặp phải loại khách này, đúng là không nói nên lời.

Dù thế nào đi nữa cũng phải cho anh một lời công bằng có phải không?

Không biết vì sao, nhìn người trên bục kia dáng đứng thẳng, khuôn mặt khôi ngô không chút thay đổi, nhưng Lâm Thiên Y lại cảm thấy anh đang cười.

Lại nhìn nhau thêm một lúc, Lâm Thiên Y cuối cùng đưa ra kết luận, người đàn ông này tuy rằng nhìn quen mặt, nhưng chắc anh không phải là trai bao đêm đó, bởi vì khí chất khác nhau quá nhiều, một người lạnh lùng như băng, một người yêu nghiệt tà mị.

Nghĩ mà xem, đường đường là Tổng giám đốc một công ty lớn như anh, có mấy thời gian nhàn rỗi, có khùng điên mới chạy tới Bất Dạ Thành làm trai bao?

Theo lý mà nói, người như vậy nếu có thiếu đàn bà, tùy tiện ngoắc ngoắc ngón tay liền có cả đám bu theo! Trừ phi anh thật sự là ‘gay’!

Nghĩ như vậy, Lâm Thiên Y liền mang theo ánh mắt kỳ lạ nhìn Tổng Giám đốc anh tuần lạnh lùng đứng trên bục xem xét một lần nữa. Lúc này Hạ Minh Duệ đã dời ánh mắt khỏi người Lâm Thiên Y để bàn bạc một ít chuyện công ty, Lâm Thiên Y vẫn cảm thấy ánh mắt cuối cùng Hạ Minh Duệ nhìn cô có chút hàm ý nhưng thần kinh yếu ớt của cô cũng không dám nghĩ nhiều.

Ngay lúc Hạ Minh Duệ dời mắt khỏi người Lâm Thiên Y, cô mới phát hiện sau lưng mình đã sớm ướt đầm mồ hôi. Nỗi áp lực vô hình kia cuối cùng cũng biến mất!

“Wow, tiểu Thiên, Tổng giám đốc này giờ đang nhìn tớ sao?”

Bạn đang đọc truyện *Boss Đại Nhân, Xin Dừng Bước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 19: CHƯƠNG 19: THIẾU GIA NHÀ HẠ

Lâm Thiên Y vừa quay đầu liền nhìn thấy bộ dạng đầu óc trên mây của Trần Hi, trên khuôn mặt nhỏ nhắn còn tràn đầy mộng ảo cùng khát khao mãnh liệt.

“Háo sắc! Thật không thể cứu được!”

Có điều người đàn ông này quả thật rất đẹp trai, rất có tướng mạo, rất chuẩn mực! Lâm Thiên Y nhếch cái miệng đỏ hồng nhỏ nhắn, lạnh lẽo tưng tưng, đôi mắt to trong veo sáng lấp lánh.

Nội dung tiếp theo của cuộc họp Lâm Thiên Y đã không còn tâm tư để nghe, xung quanh đều là chuyện của công ty, mà những cuộc họp như thế này đối với một nhân viên hành chính nhỏ bé như cô không có quan hệ trực tiếp gì.

Thật vất vả cuối cùng cũng tan họp, Lâm Thiên Y sờ sờ mộng mình. Mặc dù những ngày oi bức này đã có máy điều hòa nhưng ghé dựa cứng cũng khiến cho cái mộng của cô khó chịu. Nếu mộng cô có thêm chút thịt thì tốt biết mấy, nhưng mầu chốt là mộng cô chẳng có mấy lạng thịt, ngay cả xương cốt cũng cảm thấy rã rời.

Vừa ra khỏi cửa phòng họp, Trần Hi hai mắt sáng rỡ, một tay vô cùng thân thiết khoác lấy cánh tay Lâm Thiên Y.

“Hong rồi, hong rồi, Lâm Thiên Y, cậu mau cứu tớ đi. Tổng giám đốc mới thật sự quá đẹp trai, quá chuẩn mực. Trái tim băng giá ngàn năm của tớ rốt cuộc cũng đã sống lại, cậu nói phải làm thế nào đây, tâm hồn nhỏ bé của tớ bị câu đi mất rồi!”

Lâm Thiên Y khinh thường liếc mắt nhìn Trần Hi một cái, mỗi lần thấy trai đẹp cô đều nói câu này, có thể đổi câu khác mới mẻ hơn không? Lâm Thiên Y vừa bỏ tay Trần Hi đang bám dính lấy tay mình ra, vừa nói thầm.

“Cậu đó, mau tránh xa ra, về sau đừng có nói ai là quen tớ, gặp nhau coi như không quen biết!”

Nói xong cũng không quan tâm tới Trần Hi, nhanh chóng bước xuống lầu.

“Này, Lâm Thiên Y, chờ tớ với”.

Trong văn phòng, gió lạnh từ điều hoà thổi tới đặc biệt thoải mái. Lâm Thiên Y chăm chú nhìn máy tính, ngón tay nhỏ bé gõ gõ bàn phím.

“Này, Lâm Thiên Y, cậu nói thử xem Tổng giám đốc có lai lịch thế nào?”

Trần Hi từ lúc trở về liền chống cằm ngẩn ngơ, thấy Lâm Thiên Y chẳng thèm chú ý tới mình, không khỏi ai oán quệt cái miệng nhỏ, môi mắt xem xét cô.

Lâm Thiên Y bực mình quăng cho cô ánh mắt xem thường.

“Tớ làm thế quái nào mà biết được? Tớ cũng không phải là phóng viên lá cải, cái gì cũng biết”.

“Không biết mờ mang tâm mắt đúng hơn nhỉ?”

Lâm Na vừa ngắm mình trong gương, vừa đắc ý nói.

“Công ty của chúng ta không phải là chi nhánh của Tập đoàn Hạ thị sao? Tổng giám đốc họ gì?”

“Chẳng phải họ Hạ sao?” Trần Hi không nghĩ ngợi gì mà trả lời ngay. Sau một lúc lâu dường như nghĩ tới cái gì, cái miệng nhỏ nhắn há hốc thành hình chữ O.

“Không phải chứ? Hạ Minh Duệ là người Hạ gia?”

Hạ gia trước giờ luôn luôn là chuyện truyền kỳ, không nói đến việc kinh doanh của Hạ gia lớn như thế nào, công ty trải rộng khắp cả nước, mà ngay cả ở nước ngoài cũng có chi nhánh của tập đoàn Hạ gia. Nghe nói sản nghiệp của Hạ gia liên quan tới rất nhiều ngành nghề, chỉ có người không nghĩ ra, chứ không có chuyện Hạ gia không làm được.

Có thể gả vào Hạ gia là giấc mộng của không ít cô gái, ngay cả Lâm Na và Trần Hi cũng không ngoại lệ.

“Nhưng mà, thiếu gia Hạ gia không phải là cái người tên Hạ Tú Vũ sao?”

Nghĩ đến Hạ Tú Vũ, hai mắt Trần Hi sáng lên. Nha đầu này chỉ cần thấy trai đẹp, cặp mắt kia nhất định sẽ phát sáng.

Nghe nói Hạ Tú Vũ là đứa con trai mà Hạ Từ Ngang tự hào nhất, không chỉ có vẻ ngoài xuất chúng mà lại là kỳ tài trong lĩnh vực kinh doanh. Sản nghiệp của Hạ gia dưới tay anh quản lý phát triển không ngừng, thậm chí còn có tin đồn về việc Hạ Từ Ngang có ý định đem Hạ gia giao cho Hạ Tú Vũ.

Hạ Tú Vũ chính là nhân vật nổi tiếng, mỗi một kỳ báo cáo hay tạp chí tài chính kinh tế trên trang bìa đều có sự xuất hiện của anh, mà Hạ Tú Vũ cũng là đối tượng kết giao của không ít tiểu thư nhà danh giá.

“Haiz, nói cậu kém hiểu biết không sai mà”.

Lâm Na kẻ mắt xong rồi lại tô son môi, khuôn mặt trong gương đặc biệt quyền rũ.

“Hạ Tử Ngang cũng không phải chỉ có mỗi một người con trai là Hạ Tú Vũ!”

Bạn đang đọc truyện *Boss Đại Nhân, Xin Dừng Bước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20: CHƯƠNG 20: VỪA GẶP ĐÃ YÊU

Chuyện này không thể trách Trần Hi không biết, vốn dĩ cô không phải là người gốc ở đây. Chỉ là sau khi tốt nghiệp đại học tìm được một công việc ở thành phố A, và lại cô vào tập đoàn Hạ thị làm sớm hơn Lâm Thiên Y chỉ một năm.

Nhưng Lâm Na thì khác, cô vốn sinh ra và lớn lên ở thành phố A, hơn nữa điều kiện gia đình Lâm Na cũng tương đối khá, nghe nói nhà cô cũng mở công ty cho nên nắm bắt tình hình tương đối nhiều.

“Thật sao? Vậy cậu nói thử những điều cậu biết nghe xem!”

Trần Hi chớp đôi mắt đầy tò mò, từ từ tiến đến bên Lâm Na.

“Cậu đó!”

Lâm Na thở dài một hơi, có điều đối với ánh mắt sùng bái của Trần Hi có phần hưởng thụ, tiếp tục nói.

“Hạ Minh Duệ cũng là con trai Hạ Tử Ngang, có điều đối với đứa con trai này Hạ Tử Ngang dường như không thích cho lắm. Nghe nói Hạ Minh Duệ trước đây là một tay thiếu gia ăn chơi có tiếng, nếu Hạ Tú Vũ là vì Hạ gia kiếm tiền thì Hạ Minh Duệ hoàn toàn là một tên phá gia chi tử, cả ngày lui tới mấy chỗ ăn chơi. Có điều không biết vì sao mà ba năm trước đột ngột biến mất, nghe đồn là ra nước ngoài”.

Trần Hi nghe xong làm điệu bộ sáng tỏ mọi việc, chuyện đã hết mà vẫn còn gật gù, thế nhưng lại nhanh chóng nghi hoặc.

“Cậu không phải nói Hạ Minh Duệ là một tay ăn chơi trác táng? Nhưng mà tớ thấy bộ dạng đặc biệt nghiêm túc, không giống như cậu mô tả. Đặc biệt là ánh mắt lạnh lùng kia thật sự làm cho trái tim người ta tan nát mà!”

“Việc này làm sao tớ biết được? Dù sao thì ba năm trước đây anh ta chính là như vậy. Mấy cậu thiếu gia nhà giàu sinh trong bọc điều trong đầu nghĩ gì làm sao tớ biết được?” Lâm Na vờn tay, vẻ mặt khinh khỉnh.

“Nói cũng phải ha! Nhưng mà tớ vẫn rất thích anh ta, làm sao bây giờ? Đây không phải là vừa gặp đã yêu trong truyền thuyết sao?”

Trần Hi rầu rĩ lê móng ngồi lại chỗ cũ.

“Lời này lúc chúng ta cùng đi ăn cơm lần trước cậu cũng nói vậy, hơn nữa người kia hình như là nhân viên phục vụ nào đó trong quán ăn” Lâm Thiên Y không chút khách khí, đã kích nói.

“Ặc! Tớ có nói sao?”

Trần Hi chớp mắt, nhất định không thừa nhận.

Lâm Thiên Y tặng cô một ánh mắt xem thường, tiếp tục vui đùa vào công việc đang dang dở. Có điều người đàn ông tên Hạ Minh Duệ này rốt cuộc vẫn để lại ấn tượng trong lòng cô.

Nhớ tới chàng trai bao đêm đó, Lâm Thiên Y cũng đã nghĩ tới việc muốn bóp chết bản thân rồi, không phải tên Hứa Hạo Trạch làm đầu óc cô bấn loạn sao?

Nghĩ đến Hứa Hạo Trạch, trong lòng Lâm Thiên Y không khỏi chua xót, cô trước đây có mắt như mù lại coi trọng một người như vậy? Luôn miệng nói yêu mình, nhưng kết quả không phải vì tiền mà chạy theo người phụ nữ khác sao?

Thật đúng như câu nói kia, thà rằng tin tưởng trên đời có quý còn hơn tin lời đàn ông, Hứa Hạo Trạch chính là minh chứng sống.

Bây giờ ngẫm lại, có lẽ trước đó rất lâu Hứa Hạo Trạch đã có người phụ nữ khác bên ngoài, chỉ là cô ngu ngốc nghĩ rằng anh bận công việc. Nếu không phải chính mắt cô nhìn thấy, sợ là Hứa Hạo Trạch cũng sẽ không nói rõ cho cô biết.

“À, tiểu Thiên, dạo gần đây sao không thấy bạn trai đẹp trai của cậu?” Trần Hi vừa mới nhìn lướt qua màn hình máy tính liền nhớ tới cái gì, trừng lớn mắt nhìn Lâm Thiên Y.

Lời này vừa nói ra, Trần Hi liền chú ý thấy sắc mặt của Lâm Thiên Y có cái gì đó là lạ.

“Sao nào? Hai người cãi nhau hả?”

Bị hỏi trúng chỗ đau, Lâm Thiên Y ngừng gõ bàn phím, sắc mặt không thay đổi trả lời.

“Chia tay rồi”.

“Không phải chứ? Chẳng phải hai người tính kết hôn sao? Sao nói chia tay là chia tay được?”

Nhìn sắc mặt Lâm Thiên Y càng ngày càng không thoải mái, Lâm Na chạy nhanh đưa tay chọc chọc vào người Trần Hi để cô im miệng lại, nháy mắt với cô vài cái.

Bạn đang đọc truyện *Boss Đại Nhân, Xin Dừng Bước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 21: CHƯƠNG 21: GIỌNG NÓI NÀY?

Trần Hi le lưỡi, lúc này dường như mới hiểu được.

Cô cảm thấy mình sẽ không yêu thêm lần nữa, nếu Lâm Thiên Y cùng người bạn trai thật thà của cô ấy cũng có thể chia tay vậy trên thế giới này còn có người đàn ông nào đáng tin được đây?

“Này!”

“Chuyện gì thế?”

Nhìn đồ Lâm Na đưa tới, Trần Hi chớp chớp mắt.

“Không cần? Không cần thì thôi vậy, đây là nước hoa bạn trai tớ mua từ nước ngoài về đó!”

“Haha, không phải, đương nhiên tớ muốn rồi!”

Lâm Na đang chuẩn bị rút tay về thì Trần Hi nhanh tay chụp lấy cái hộp nhỏ được đóng gói một cách đẹp đẽ, ôm vào trong ngực như ôm bảo bối.

“Lâm Thiên Y, đây là của cậu!”

Lâm Na lại lấy ra thêm một hộp nữa, trông rất giống với hộp của Trần Hi.

“Trời ơi, không cần trưng ra vẻ mặt đau khổ như vậy, đàn ông thôi mà, có gì ghê gớm đâu? Cậu nên bắt chước tớ đây này, một tháng đổi bạn trai một lần, khẩu vị đàn ông nào cũng đều thử qua một lần, không nhất thiết phải bó buộc với một người.”

“Xùy, cậu tưởng người ta cũng giống cậu sao, thay bạn trai như thay áo vậy?”

Trần Hi bất mãn nhìn cô xem thường, thế này cũng tính là đồng nghiệp sao.

“Haizz! Chẳng lẽ cậu chưa từng nghe qua đàn ông như áo quần vậy? Đến lúc nên quảng đi thì phải quảng. Quần áo một thời gian dài không đổi các cậu không thấy cũ sao? Tóm lại là tớ không chịu nổi!”

Lâm Na giống như nghĩ đến chuyện gì ghê tởm lắm đến mức hai vai run lên.

“Được rồi, xem như cậu giỏi.”

Trần Hi giơ ngón tay cái về phía Lâm Na.

Nhìn thấy sắp đến giờ nghỉ trưa, Trần Hi vốn định rủ cả ba ra ngoài ăn, thế nhưng Lâm Na lại nói không rảnh, cô ấy đã hẹn bạn trai mới cùng đi ăn, vì vậy chỉ còn Lâm Thiên Y cùng Trần Hi mà thôi.

“Tiểu Hi, cậu ra ngoài ăn trước đi. Tớ còn có chút việc, lát nữa sẽ đến nhà ăn ăn tạm cái gì cũng được.”

“VẬY CŨNG ĐƯỢC.”

Trần Hi liếc nhìn Lâm Thiên Y một cái, chắc chắn rằng cô không sao mới an tâm ra ngoài.

Lâm Thiên Y tắt máy tính, nhấc túi chuẩn bị đi ra ngoài.

Thông thường vào ngày Chủ Nhật hoặc giờ nghỉ trưa, Lâm Thiên Y sẽ tới quán Tề Diệu để phụ một tay. Bởi vì quán của Tề Diệu mới mở không được bao lâu, chưa tuyển được người nên Lâm Thiên Y tự mình đi hỗ trợ, cũng coi như trả tiền thuê nhà cho Tề Diệu.

Sau khi tốt nghiệp đại học, Lâm Thiên Y cũng giống như đại đa số sinh viên tốt nghiệp khác vừa bận tìm nhà vừa bận tìm việc, trên người không có bao nhiêu tiền. May mắn Tề Diệu là người tốt bụng, dù sao phòng kia cũng để trống.

Tuy nhiên Lâm Thiên Y cũng biết, phòng của Tề Diệu thực tế cho thuê, tiền thuê nhà hàng tháng ít nhất cũng phải một hai ngàn tệ. Cô cũng không có nhiều tiền như vậy, đừng nói một hai ngàn, mà ngay tới một hai trăm cô cũng cảm thấy đau lòng. Biết làm sao được, cuộc sống của người không có tiền vốn dĩ như vậy.

Để giảm bớt cảm giác tội lỗi trong lòng, Lâm Thiên Y xung phong đi phụ giúp, kỳ thật công việc đó cũng không đến nỗi cực nhọc. Hơn nữa cô cũng chỉ ghé qua lúc giữa trưa và cuối tuần có một lát mà thôi.

Thời gian nghỉ trưa khá ngắn, chỉ có hai tiếng nghỉ ngơi, cho nên Lâm Thiên Y ra khỏi cửa phòng làm việc là đi thẳng tới thang máy đứng chờ. Thang máy lúc này đang đi lên.

Vừa nghe tiếng cửa thang máy mở ra, cô liền không thèm nhìn mà bước vào bên trong. Theo kinh nghiệm trước giờ, vào thời điểm này người bắt thang máy đi lên rất ít vì vậy cô thực sự rất yên tâm.

Có lẽ yên tâm hơi quá mức, Lâm Thiên Y vô tình va đầu vào một lồng ngực khỏe mạnh.

Ui da!

Lâm Thiên Y đau đến hít một hơi lạnh, nước mắt thiếu chút rơi xuống.

Mùi trên người người này có chút quen thuộc...

“Anh bị gì vậy? Không nhìn đường sao?” Lâm Thiên Y từ trong lòng người này ngẩng đầu lên, vừa xoa cái trán có chút đỏ vừa quở trách.

“Cô chắc chắn không phải là mất cô có vấn đề sao?”

Giọng nói này?

Giọng nói này...

Bạn đang đọc truyện *Boss Đại Nhân, Xin Dừng Bước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 22: CHƯƠNG 22: CÔ BỊ CÀ LẮM?

Lâm Thiên Y hí mắt, chậm rãi ngẩng đầu, đập vào mắt là một khuôn mặt to lớn vô cùng quen thuộc. Nói nhảm, có thể không quen thuộc sao, sáng nay vừa mới họp xong, cho dù thần kinh cô có vấn đề đi chăng nữa cũng không thể quên vị Tổng giám đốc mới nhậm chức.

Tục ngữ có câu ‘Dân không cùng quan đầu’, huống chi vị này lại là lãnh đạo trực tiếp của mình.

“A, thực xin lỗi, tôi không phải cố ý!”

Lâm Thiên Y cúi đầu, thành thật xin lỗi, có điều biểu tình trên khuôn mặt nhỏ nhắn hoàn toàn bị tóc che mắt, theo góc độ của Hạ Minh Duệ lúc bấy giờ chỉ có thể nhìn thấy đỉnh đầu của Lâm Thiên Y.

Cô làm sao lại xui xẻo như vậy chứ? Sao lại trùng hợp như vậy? Hết lần này tới lần khác để cô gặp phải vị Tổng giám đốc này? Không biết vì sao, từ lần đầu tiên nhìn thấy vị Tổng giám đốc này, Lâm Thiên Y liền có chút chột dạ.

Lâm Thiên Y suy nghĩ một chút, đại khái có lẽ nguyên nhân bởi vì vị Tổng giám đốc này và trai bao đêm đó rất giống nhau. Thật là vừa nhìn thấy vị Tổng

giám đốc này suy nghĩ đầu tiên của cô chính là trai bao đêm đó.

Có cần phải nhắc mãi vậy không? Cô thật sự cố gắng hết sức để quên chuyện này mà!

“Cô cô có vấn đề à?”

“A, không phải.”

Cô chỉ hy vọng vị Tổng giám đốc trước mắt này nhanh chóng biến mất, vì vậy đơn giản cứ cúi đầu giả làm đà điểu. Có điều lúc này...

Lâm Thiển Y ngẩng đầu, đối diện với đôi mắt đen láy không nhìn ra chút cảm xúc chân thật nào của Hạ Minh Duệ.

“Thế nào, cô cũng lên lầu 11?”

Hạ Minh Duệ hất cằm ra hiệu, Lâm Thiển Y quay đầu, thang máy đã dừng, phía trước hiện lên con số vừa đúng là lầu 11.

Cô rõ ràng quên ấn nút thang máy, cứ thế trực tiếp bị đưa lên lầu 11.

“Không, không phải!”

Lâm Thiển Y lắc đầu không ngừng, hơi thở dần ông gần trong gang tấc không khỏi khiến cô lui lại phía sau vài bước. Sau lưng hiển nhiên là đồ mờ hôi hột.

Cửa thang máy sắp tự động đóng lại thì bị Hạ Minh Duệ đưa tay chặn lại, cả người từng bước đi về phía trước, Lâm Thiển Y lui đến cả người tựa vào cửa thang máy.

Hạ Minh Duệ từ trên cao nhìn xuống Lâm Thiển Y lúc này đang có chút khản trương.

“Thế nào? Cô rất sợ tôi?”

“Không, không có!”

Bị tựa ở trên cửa, Lâm Thiển Y không dám cử động, chỉ có thể đứng yên cứng ngắc. Một cánh tay nhỏ bé dùng sức bấu trên cửa thang máy, với sức lực như vậy trông giống như cô có biết bao thù hận với cái cửa thang máy vậy.

“Nhưng mà, cô có vẻ rất lo lắng?”

“Sao, sao có thể vậy chứ?”

Nhìn Hạ Minh Duệ ngày một gần, hơi thở ấm áp mang theo chút say lòng người phả trên mặt mình, Lâm Thiển Y lập tức cảm thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của mình đỏ bừng. Người này có cần phải đứng gần như vậy không? Cô sẽ hiểu lầm, hiểu lầm anh muốn ăn đậu hủ của cô.

Khụ khụ.

“Cô bị nói lấp sao?”

“Gi, gì chứ?”

Lâm Thiển Y chớp chớp mắt, mãi một lúc sau mới kịp phản ứng, trong nháy mắt khuôn mặt nhỏ nhắn lập tức đỏ bừng lên. Cô cảm giác máu toàn thân đang chảy ngược.

Cà lăm cái đầu anh ý! Cà nhà anh mới bị cà lăm! Không có việc gì đứng gần như vậy làm cái gì chứ?

“Tôi nói...”

Nghe giọng nói nhẹ nỉ non của Hạ Minh Duệ, Lâm Thiển Y chỉ cảm thấy đôi mắt anh lấp lánh như những ngôi sao trên bầu trời đêm, tinh mịn như là sông băng vạn năm, lạnh thấu xương cốt.

Người này đột nhiên cúi đầu làm cái gì? Còn dựa vào sát như vậy nữa?

Cảm nhận được Hạ Minh Duệ đột nhiên cúi thấp người, Lâm Thiển Y ngửa cổ về phía sau tới nỗi đầu muốn đưa thẳng ra khỏi cửa thang máy, cảm giác lạnh lẽo làm cho cô mờ to hai mắt nhìn.

Mất thấy khuôn mặt tuấn tú của Hạ Minh Duệ cúi xuống càng ngày càng sát, Lâm Thiển Y bối rối vươn tay nhỏ bé đặt ở trước ngực Hạ Minh Duệ. Nếu mà anh cứ cúi sát thêm nữa có thể sẽ hôn đến mặt cô.

Lâm Thiển Y hơi hơi nghiêng đầu, bối rối lên tiếng ngăn cản.

“Anh, dừng lại!”

Ánh mắt người đàn ông này thật sự có khả năng nhìn xuyên thấu nha, tìm cô bỗng đập ‘thình thịch’ không ngừng.

“Cô liền nhanh như vậy thắm thương trộm nhớ rồi?”

Lời gửi độc giả:

Mong chờ, có tình cảm thì không được kiệm lời, còn phải để lại lời nhắn, thật là tủi thân, người ta không để lại lời nhắn nào hết.

Bạn đang đọc truyện *Boss Đại Nhân, Xin Dừng Bước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 23: CHƯƠNG 23: TÔI BẢO ĐẢM

Giọng nói của Hạ Minh Duệ mang theo mị hoặc giống như lực hút của nam châm, đôi mắt lúc này trông rất giống với ánh mắt chàng trai bao đêm đó.

“Thắm thương trộm nhớ cái đầu anh! Đồ điên!”

Lâm Thiển Y tức giận trừng mắt, nói chuyện cũng không khách khí nữa.

“Thật là thô lỗ!”

Hạ Minh Duệ nhúu mày khó chịu. Bộ dáng Lâm Thiển Y xem ra có chút kỳ quặc.

Gặp quý! Tại sao có thể như vậy? Ghét bỏ cô thì liền tránh xa một chút, nhưng ngược lại thì sao? Chặn đường đi của cô làm gì chứ?

Một giây trước còn trung ra vẻ mặt lạnh lùng, cả người toát ra khí phách mạnh mẽ, hung hăng ép cô đến tận cửa thang máy khiến cô ngay cả thở cũng phải thật cẩn thận, sợ chọc anh tức giận, nhưng còn bây giờ?

Anh có chỗ nào khí phách chứ? Cô nơi nào thì tỏ ra lạnh lùng chứ? Cô có tài cán gì khiến người ta không dám thờ ơ?

Biểu tình cùng điệu bộ lúc này rõ ràng chính là của trai bao hôm đó, khí chất của một người làm sao có thể có biến hoá lớn như vậy chứ?

Thời điểm anh nghiêm mặt lạnh lùng, đường nét khuôn mặt giống như đao khắc, thâm thúy sắc bén, cả người vừa xuất hiện liền tản ra khí chất mạnh mẽ. Khí thế này là từ bên trong phát ra, làm cho người ta không dám nhìn thẳng.

Nhưng còn bây giờ?

Lâm Thiển Y thực sự muốn khóc mà!

Đây có thể xem như báo ứng không? Cô hiện tại trăm phần trăm xác định rằng anh chính là trai bao đêm đó, hơn nữa anh còn biết rõ cô là ai.

“Cái, cái đó, tôi còn có việc phải đi trước, Tổng giám đốc hẹn gặp lại!”

Đôi mắt to của Lâm Thiển Y đảo qua đảo lại, cái đầu nhỏ cúi thật thấp, cô chột dạ. Vừa nghĩ tới tối hôm đó người ngủ cùng cô cư nhiên lại là lãnh đạo trực tiếp của cô bây giờ, Tổng giám đốc đại nhân, cô liền hận không thể tìm một cái lỗ để chui xuống.

Thế là Lâm Thiển Y tranh thủ khe hở cùng thân hình thấp bé, liền chuẩn bị chui qua dưới cánh tay của Hạ Minh Duệ chuồn đi.

Ý tưởng tốt đẹp là thế nhưng hiện thật lại quá mức tàn nhẫn!

“Trêu chọc tôi xong giờ còn muốn chạy trốn?”

Lời này vừa nói ra làm cho Lâm Thiển Y trong nháy mắt tóc gáy dựng đứng, thân thể cứng đờ, dường như máu toàn thân trong lúc này đã đông lại.

Sao có thể như vậy? Rốt cuộc là muốn thế nào đây?

Thời điểm Lâm Thiển Y bị người xách trở về như xách một con gà, cô ở trong lòng vụng trộm suy nghĩ đưa ra một cái kết luận cho người đàn ông trước mắt. Người này tính cách thì cực đoan, tâm tình bất định, khẳng định lúc nhỏ có chịu đả kích gì đó mới có thể có hai tính cách như vậy, nói không chừng người này chính là gay!

Lâm Thiển Y thật sự cảm thấy rất có khả năng, nhưng liên tưởng đến anh có thể xuống tay được với mình, Lâm Thiển Y liền cảm thấy anh nhất định nam

nữ đều ăn, cho nên mới có loại tính cách này.

Lúc ở cùng với đàn ông, anh hẳn có điệu bộ đẹp dễ quyến rũ giống như tối hôm đó. Lúc ở cùng phụ nữ, anh chính là bộ dạng lạnh lùng ác liệt.

Đối với kết luận này của mình, Lâm Thiển Y tán đồng sâu sắc! Về việc bọn họ cùng một chỗ đêm đó có lẽ là việc ngoài ý muốn.

Nàng muốn khóc a!

“Sao có thể chứ?”

Lâm Thiển Y mặt cười, đôi mắt trong suốt vô tội chớp chớp, điệu bộ như kiểu làm gì có ý như vậy, nói như thể nào ấy nhỉ, à, đúng rồi, kẻ thức thời mới là trang tuấn kiệt.

“Vậy cô vừa rồi muốn đi đâu?” Hạ Minh Duệ liếc mắt nhìn Lâm Thiển Y một cái, thoải mái ném ra một câu.

“Đi toilet không được à?”

Lâm Thiển Y âm thầm ném cho anh ánh mắt xem thường. Tổng giám đốc có vẻ quan tâm hơi nhiều, vượt qua phạm vi của lãnh đạo đối với nhân viên nhà.

Cô cũng không đến nỗi tưởng bỏ cho rằng anh thích cô. Cô đúng là cô bé lợ lem, cho dù người đàn ông trước mắt chính là hoàng tử mang theo giày thủy tinh, nhưng đôi giày ấy cũng không phải chuẩn bị cho cô.

“Tính đi vệ sinh rồi chuẩn? Chú ý này không tệ!”

“Sao có thể chứ!”

Lâm Thiển Y cười như đoá cúc nhỏ, bộ dáng muốn có bao nhiêu nịnh nọt liền có bấy nhiêu có nịnh nọt.

“Thật không?”

Hạ Minh Duệ giọng nói lạnh lạnh, ung dung hỏi.

“Đương nhiên, tôi bảo đảm!”

Lâm Thiển Y cam đoan chắc nịch.

Bạn đang đọc truyện *Boss Đại Nhân, Xin Dừng Bước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24: CHƯƠNG 24: TIẾT MỤC GIẾT NGƯỜI

“Tốt lắm, vậy giờ chúng ta tính sổ chút nhỉ?”

Nghe xong lời này, Lâm Thiển Y trong lòng rơi bộp một cái, nói trắng ra là xong đời, đây là tiết mục giết người sao?

“Tính, tính cái gì chứ?”

Lâm Thiển Y đôi mắt to đảo tới đảo lui, khuôn mặt nhỏ nhắn lộ ra ý cười lấy lòng, đôi tay nhỏ nhắn an bản thân đang có chút lo lắng, trong lòng cẩn thận suy nghĩ làm như thế nào để thoát thân.

“Tôi nhớ rõ tối hôm đó bốn thiếu gia phục vụ ai đó miễn phí không phải sao? Cảm giác thế nào?”

Hạ Minh Duệ ánh mắt thâm sâu, chốc chốc lại nhíu mày, chốc chốc lại lắc đầu, không ngừng xem xét Lâm Thiển Y lúc này đầu óc cơ bản có chút mờ mịt.

Anh ta như vậy là có ý gì? Lại còn nhíu mày lắc đầu?

Nhưng lúc này Lâm Thiển Y hạ quyết tâm nhất định không thể thừa nhận mình đi quán bar ngủ cùng một người đàn ông, người đàn ông kia lại còn là Tổng giám đốc mới nhậm chức nữa chứ.

“Anh nói cái gì vậy? Tôi nghe vẫn không hiểu?”

Lâm Thiên Y mắt to long lanh ngấn nước, muốn bao nhiêu vô tội có bấy nhiêu.

Tôi chính là không thừa nhận đó!

“Ha ha...”

Hạ Minh Duệ đột nhiên cười to, nụ cười của anh tươi như đoá mai vàng nở rộ trong trời đông giá rét, trong trẻo nhưng lạnh lùng cao ngạo. Cũng giống như ánh mặt trời bùng lên trong sáng sớm, trong trẻo lạnh lùng nhưng cũng nóng rực, vừa mê hoặc vừa nham hiểm.

Lâm Thiên Y ngây ngốc nhìn khuôn mặt tươi cười của Hạ Minh Duệ, hồn phách đều bị câu đi mất. Anh muốn cười thì cười đi, có cần phải cười đến mức khiến người ta phải chảy nước miếng không chứ?

Cô bỗng cảm thấy đêm đó cô ngủ cùng người đàn ông trước mắt này hẳn là có nguyên nhân.

Nhất định không phải lỗi của cô.

Lúc này liền cảm thấy có vẻ đúng lý hợp tình.

Hạ Minh Duệ nhìn thoáng qua khuôn mặt nhỏ nhắn có phần bướng bỉnh kia, chậm rãi đưa tay vào túi áo lấy ra một khung hình nhỏ, quơ quơ trước mặt Lâm Thiên Y.

Khung hình này làm bằng gỗ, lại được viền vàng đẹp mắt, món đồ này Lâm Thiên Y rất mực quen mắt, đây rõ ràng là đồ của cô mà!

Cô trừng mắt nghiêng răng, đưa tay ra.

“Trả lại đồ cho tôi!”

Chết tiệt, người này sao có thể không đáng hoàng như vậy, cư nhiên dám trộm đồ của cô.

Đối với răng nanh móng vuốt của Lâm Thiên Y, Hạ Minh Duệ không thèm để ý, bình tĩnh cất khung hình lại vào trong túi áo, đúng thật là ưu tú không thể bì được.

“Nói đi, chuyện trước đây của chúng ta phải tính như thế nào?”

“Làm sao tôi biết được?”

Lâm Thiên Y tức giận nói, đôi mắt to nhìn chăm chăm vào túi áo của Hạ Minh Duệ. Nhìn Hạ Minh Duệ đứng dựa vào tường, hai tay khoanh lại, một chân co chống vào tường, tư thế đó thật là đẹp không thể so sánh, chỉ có thể hận không nói nên lời.

“Vậy bỏ đi, việc công ty dạo gần đây đặc biệt nhiều!”

Hạ Minh Duệ khoát tay, nhắc chân chuẩn bị bước đi.

Khung hình này là anh phát hiện từ balo của Lâm Thiên Y, đồ đạc trong balo lộn xộn vô cùng, duy chỉ có khung hình này được giữ rất cẩn thận, bốn góc khung hình còn dùng miếng nhựa che lại, nghĩ đến có lẽ khung hình này đối với Lâm Thiên Y rất quan trọng, nếu không ai lại đem theo một bức ảnh trong balo bên người?

Trong bức ảnh có bốn người, trong đó lại còn có một đứa bé, xem ra cũng mới mười hai mười ba tuổi, so với Lâm Thiên Y hiện tại có nét giống giống. Hạ Minh Duệ đoán chừng đây là Lâm Thiên Y lúc nhỏ. Đứng cạnh Lâm Thiên Y là một cậu thiếu niên mặt mày ngố ngố, xem ra lớn hơn Lâm Thiên Y ba bốn tuổi, thân thiết ôm vai Lâm Thiên Y, phía sau hai người là một nam một nữ, nhìn có vẻ là người trung niên, có lẽ là ba mẹ của Lâm Thiên Y. Nói như vậy đây xem ra là tấm hình chụp toàn gia đình, tên thiếu niên đó hẳn là anh trai của Lâm Thiên Y.

Nhìn thấy Hạ Minh Duệ muốn bỏ đi, Lâm Thiên Y uất hận, người này nhìn trúng tấm hình yêu quý của cô rồi sao? Vậy cũng để anh đoán ra, cô đích thực coi tấm hình đó như bảo bối!

“Khoan đã!”

Thấy người phía sau đã tức giận lắm rồi nhưng lại kìm nén mở miệng ra nói, Hạ Minh Duệ nhếch môi cười, bước chân đang định đi tiếp dừng lại, xoay người lại.

Bạn đang đọc truyện *Boss Đại Nhân, Xin Dừng Bước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25: CHƯƠNG 25: RẤT BIẾT GIẢ VỜ

Chương 25: Rất biết giả vờ

“Có việc gì sao?”

Có cái đầu quý anh á!

“Anh muốn thế nào?” Lâm Thiên Y cúi đầu, ánh mắt ai oán lại không thể không thoả hiệp.

“Không thế nào cả, chỉ là có một số người ăn sạch sẽ rồi liền nhấc mông bỏ chạy, làm cho người ta rất đau lòng!”

Hạ Minh Duệ mếu máo, ánh mắt xinh đẹp tràn đầy lên án. Nếu là trước đây, Lâm Thiên Y sớm đã hết hồn. Có điều lúc này cô hận không thể giơ chân đá anh một cái, còn ở đây giả bộ đáng thương.

Khoảng thời gian đi chung này, Lâm Thiên Y sâu sắc cảm thấy anh chính là sói đội lột cừu, rất biết giả vờ.

Lâm Thiên Y thiếu chút nữa vì ghen mà bị nội thương, ‘không thế nào cả’ là muốn như thế nào? Anh muốn như thế nào thì cứ nói ra, cái kiểu nửa vờ như vậy thực khiến người ta phát điên mà!

Rõ ràng người bị hại là cô, anh còn ở đó bày ra cái vẻ mặt uỷ khuất như vậy, tạo phản à?

Nội tâm của cô lúc này đang chịu không biết bao nhiêu là giày vò, chỉ thấy Hạ Minh Duệ ánh mắt lóe lên từng hồi, lông mi đen dài như chiếc quạt tê rù xuống tạo một vệt bóng nhỏ, trong mắt tràn đầy bốn cột, thỉnh thoảng còn nhìn cô chớp chớp. Bộ dạng như vậy làm sao là của người đang sốt ruột, đang bề bộn công việc? Rõ ràng chính là nhân cư vì bất thiện.

Cuối cùng xét thấy đầu không lại sự bình tĩnh của người ta, Lâm Thiên Y chính thức tuyên bố đầu hàng. Nếu so sánh về định lực, cô thua tâm phục khẩu phục.

“Nói đi, muốn bao nhiêu?”

Lâm Thiên Y đem suy nghĩ nói thẳng ra, chẳng phải chỉ là ngủ với anh ta một đêm chưa trả tiền sao? Chỉ cần cô trả tiền, có phải chuyện giữa bọn họ coi như xong?

Lâm Thiên Y cố gắng hồi tưởng lại lần nữa, ngoại trừ chưa trả tiền thù lao ra hình như cô không còn làm chuyện xấu gì nữa, trong lòng lúc này mới tạm yên ổn. Chỉ là nhắc tới phải trả tiền, cô không nhịn được có chút đau lòng.

Lâm Thiên Y không ngừng chửi thầm trong bụng, anh nói xem anh đã là phú gia đời thứ hai, là thổ hào, Tổng giám đốc của một công ty lớn, sao lại thiếu tiền xài cơ chứ? Vậy mà còn muốn đi vờ vét tài sản của một nhân vật nhỏ bé như cô, không thấy hạ thấp phẩm giá à?

Nhìn vẻ mặt đau lòng của Lâm Thiên Y, ý cười dần động lại trong mắt Hạ Minh Duệ, có điều vẻ mặt anh vẫn không thay đổi chút nào.

“Vậy để tôi tính toán trước đã”.

Theo như Lâm Thiên Y thấy, anh hết nhăn mặt lại chau mày, ánh mắt tràn đầy rối rắm, dường như đang thật sự tính toán xem nên đòi cô bao nhiêu tiền. Lâm Thiên Y thấy vậy lại nhìn không được chửi thầm thêm lần nữa, chẳng phải chỉ là một cái giá thôi sao? Có cần phải phức tạp như vậy không?

Cô thầm nghĩ, gái bán hoa, trai bao gì gì đó trong Bát Dạ Thành, cả đêm quá lắm cũng chỉ một ngàn. Một trăm chứ?

Về phần được trả nhiều hơn nữa có lẽ là do bọn họ phục vụ tốt, khách hàng cho tiền bo. Nói vậy kỳ thực họ không có giá cố định, tất cả đều tùy thuộc vào sự hài lòng của khách hàng. Như vậy có phải hay không muốn trả bao nhiêu chủ yếu vẫn là do chính mình?

Lâm Thiên Y cảm thấy ý tưởng của mình thật xuất sắc, có điều cô đã xem nhẹ vị trước mặt này, anh cũng không phải là trai bao chân chính, ngược lại là cái chúa tể giết người không đền mạng!

“Không cần tính nữa, tôi là khách hàng tôi quyết là xong. Xét thấy anh phục vụ bốn tiểu thư không được vừa lòng cho lắm, nên cho anh 200 đồng coi như là tiền bo vậy”.

Lâm Thiên Y khí phách tăng vọt, lấy trong túi xách ra 200 đồng ném lên người Hạ Minh Duệ. Tuy rằng biểu hiện của Lâm Thiên Y vô cùng hào phóng, nhưng trên thực tế lòng cô đau như cắt.

Hạ Minh Duệ đang mải mê nghĩ xem phải bắt Lâm Thiên Y bồi thường như thế nào, liền bị cô quăng 200 đồng lên người, khuôn mặt nhanh chóng trở nên hiểm ác như muốn đòi mạng.

Anh là ăn mày sao? Quăng 200 đồng liền đuổi đi?

Trước không nói đến việc anh chỉ đáng giá 200 đồng, lại dám nói anh phục vụ không tốt?

Hạ Minh Duệ từ trên tường đứng thẳng dậy, sải chân bước tới trước mặt Lâm Thiển Y. Về mặt có kiêu căng cùng bất mãn, đôi mắt hơi hơi nheo lại, phát ra vài tia nguy hiểm

“Cô nói tôi phục vụ khiến cô không hài lòng? Chỉ bằng bây giờ tôi khiến cho cô hoàn toàn hài lòng có được không?”

“Anh, đồ lưu manh!”

Bạn đang đọc truyện *Boss Đại Nhân, Xin Dừng Bước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 26: CHƯƠNG 26: QUÁ VÔ SĨ

Khí thế Hạ Minh Duệ quá mức cường hãn, ánh mắt quá mức sắc bén, hơi thở quá mức ám muội, thân hình quá mức cao lớn, vì thế cho nên, Lâm Thiển Y từ từ lui về sau vài bước, tạo khoảng cách với Hạ Minh Duệ.

Mơ hảo!

“Không muốn? Vậy được, bây giờ tôi cùng cô tính toán nợ nần”.

“Thứ nhất, tôi muốn làm rõ một chuyện, tôi không phải là trai bao trong Bát Dạ Thành, mà là lãnh đạo trực tiếp của cô.

Cô hiểu lầm tôi là cái loại đàn ông như vậy đối với nhân cách của tôi là một sự sỉ nhục lớn. Theo lý, nhân cách đối với một người là vô giá, vì vậy tôi muốn cô trả bao nhiêu tiền cũng là điều đương nhiên, đây là điểm quan trọng nhất.

Thứ hai, tôi đi Bát Dạ Thành chẳng qua chỉ để nghỉ ngơi, mà cô không chỉ quấy rầy giấc ngủ của tôi lại còn khiến cho tôi ngày hôm sau không thể tập trung tinh thần xử lý công việc, thế nên gây ra rủi ro, tổn thất mấy trăm vạn.

Thứ ba, tôi đây trước giờ chán ghét tiếp xúc với phụ nữ, bình thường lại giữ mình trong sạch. Tôi đã cố gắng gìn giữ hai mươi bảy năm vậy mà lại bị một người say rượu như cô cướp đoạt mất. Trình tiết là vô giá, xem như nê tình làm cùng công ty, giảm giá cho cô. Tạm tạm cũng mười triệu đi”.

Hạ Minh Duệ ào ào nói một đồng, so với hình tượng lạnh lùng sáng nay hoàn toàn không giống. Chỉ nghe đến đây Lâm Thiển Y cũng lười. Cứ như vậy chém giết cô sao?

Cái này cũng chưa tính là gì, Lâm Thiển Y trơ mắt nhìn Hạ Minh Duệ mím môi, ánh mắt nhìn cô chớp chớp. Cuối cùng giống như thờ dài nhẹ nhõm một hơi, về mặt rồi rầm mà ưỡn khuất nhìn cô.

“Ừm, chỉ mới nghĩ tới những thứ này thôi. Hay là chúng ta cứ tạm thời tính như vậy trước? Trí nhớ hôm đó cũng có chút lộn xộn, đợi tôi nghĩ kỹ rồi lại nói cho cô biết phải bồi thường thế nào?”

Lâm Thiển Y thiếu chút nữa là hộc máu.

Nhân cách của anh ta đáng giá sao? Ngày đó anh ta là đi nghỉ ngơi? Có quý mới tin! Anh ta vẫn còn là xử nam? Đánh chết cô cũng không tin, đã vậy còn không biết xấu hổ mở miệng đòi cô trả mười triệu?

Vậy lần đầu tiên đó của cô tính thế nào? Người chịu thiệt là cô có được không?

Nhưng nhìn xem biểu tình của anh ta? Có cần phải vô tội, có cần phải ưỡn khuất, có cần phải ngây thơ như vậy không chứ?

Nhìn đôi mắt nhỏ mong ngóng trông chờ của anh, trong con ngươi lấp lánh nước, đầy ý lên án, giống như thật sự chịu nhiều ủy khuất vậy, nhìn cái miệng nhỏ kia, có thể dùng giả vờ trong trắng hay không? Giả vờ bị người bắt nạt?

Lâm Thiển Y phát điên!

“Nói tóm lại, tôi cũng không cần cô trả nhiều lắm, có mà trả năm mươi triệu đi!”

Hạ Minh Duệ chốt lại một câu thiếu chút khiến Lâm Thiển Y té xỉu. Đừng nói là năm mươi triệu, năm triệu cô còn không có nữa là!

“Tiền thì không có nhưng mạng thì có một cái!” Lâm Thiển Y không sợ chết nói thẳng suy nghĩ trong lòng.

“Nếu vậy thì...”

Hạ Minh Duệ kéo dài âm cuối, giọng nói du dương trầm bổng.

“Vây được rồi!”

Hạ Minh Duệ rút khung hình từ trong túi áo vét, rút mấy miếng cao su che ở góc ra.

“Anh muốn làm gì? Đem nó trả lại cho tôi!”

Lâm Thiên Y xem khung hình này như là bảo bối quý giá nhất của mình. Vì vậy khi thấy Hạ Minh Duệ có vẻ muốn gỡ ra, cô bị dọa đến mặt mày trắng bệch, giọng nói cũng trở nên run run.

“Còn có thể làm gì chứ? Nhìn không vừa mắt thì hủy thôi”.

Hạ Minh Duệ ngẩng đầu, lơ đãng nhìn Lâm Thiên Y liếc mắt một cái, sau đó lại tập trung vào khung hình trong tay

“Anh dám?”

Lâm Thiên Y quát lớn, tư thế mạnh mẽ bỏ nhào về phía trước để giành lại.

Hạ Minh Duệ đột nhiên dừng tay lại, đem khung hình cất lại vào túi áo.

“Quên đi, tôi đem về hủy là được, đỡ cho ai đó lại cướp mất. Ai, thật sự không có chút dẫu dẫu quan tâm gì cả, phụ nữ bây giờ, haizz!”

Hạ Minh Duệ vừa cảm khái nói vừa lắc lắc đầu, cảnh giác hí mắt nhìn Lâm Thiên Y, như thể cô thật sự sẽ động thủ đoạt lại đồ.

A a a, cô muốn giết người thì phải làm sao! Thật sự khiến người ta tức chết mà, người này sao lại có thể vô si như vậy cơ chứ?

Bạn đang đọc truyện *Boss Đại Nhân, Xin Dừng Bước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 27: CHƯƠNG 27: MỘT THÁNG ĐÔI MỘT LẦN

Lâm Thiên Y mắt trừng lớn, thở phì phò, chu cái miệng nhỏ nhắn lên, trơ mắt nhìn Tổng giám đốc đại nhân ở trước mặt mình biến mất dạng. Chỉ để lại cho cô một bóng lưng cao ngất ngưỡng.

Lâm Thiên Y nhìn đồng hồ, dây dưa này giờ, cô cũng không cần đến quán Tề Diệu để phụ giúp nữa, chỉ phải đi thật nhanh đến căn tin để dùng cơm trưa.

Lúc trở lại văn phòng, Lâm Thiên Y mang về mặt xanh xao!

Cô mặt ủ mày chau gồ gồ bàn phím, trong đầu cứ luân phiên hiện lên khuôn mặt khi thì lạnh như băng, khi thì yêu nghiệt vô lại kia.

Cuối cùng cô thở dài một hơi, bắt đầu tự mình kiểm điểm.

Rốt cuộc cô như thế nào lại trêu chọc tới vị lão đại ác ma này chứ?

Sự việc bắt đầu từ trong quán bar, vì cô uống quá nhiều rượu, chẳng phân biệt nổi Đông Tây Nam Bắc, tưởng làm Tổng giám đốc đại nhân là trai bao trong Bất Dạ Thành. Sau đó đầu óc cô có chút hỗn loạn, có vẻ như cô đẩy ngã Tổng giám đốc đại nhân?

Á! Trời ơi là trời!

Cô cứ thế ngủ cùng Tổng giám đốc của mình.

Lâm Thiên Y cúi thấp đầu, hai tay ôm chặt lấy đầu, không ngừng dằn vò da đầu đáng thương của mình. Cô rốt cuộc là do số phận đen đui nên mới chọc đúng một vị như vậy? Năm mươi triệu đó!

Giết cô cho xong!

Nhưng tấm hình của cô phải làm sao bây giờ? Chẳng lẽ cứ như vậy không cần nữa?

Sao có thể được chứ?

Đó là vật kỷ niệm duy nhất của cô về ba mẹ mình, là bạn đồng hành giúp cô vượt qua bao đêm gian nan. Cô tại sao có thể vứt bỏ cơ chứ?

Nhưng cô phải làm sao mới kiếm được năm mươi triệu đây?

Aiz!

“Tớ nói này tiểu Thiên, cậu bị sao vậy? Đây là lần thứ mấy trong chiều nay cậu thờ dài rồi hả?”

Trần Hi lộ đầu ra khỏi màn hình máy tính quan sát, bàn phím vẫn như trước vang lên tiếng “tạch, tạch”.

“Theo tớ thấy, nhất định có liên quan đến bạn trai trước của cậu ấy. Chắc không phải là luyến tiếc chứ?”

Lâm Na lẳng lơ liếc Lâm Thiên Y một cái, ánh mắt nhìn thế nào cũng không giống như có ý tốt.

Nếu thật sự là có liên quan tới bạn trai trước thì tốt rồi, cô cũng không cần phải rối rắm như bây giờ! Nhưng hiện tại trong đầu cô chỉ toàn là năm mươi triệu kia cùng bức hình.

“Hà? Đúng rồi, cậu với bạn trai rốt cuộc tại sao lại chia tay?”

Lâm Thiên Y xem thường nhìn cô, có chút uể oải.

“Còn có thể như thế nào chứ? Chạy theo tiểu phú bà mất rồi!”

“Có thật không vậy?”

“Có thật không vậy?”

Hai cô gái gần như là đồng thanh hỏi lại. Theo góc độ của Lâm Thiên Y mà nhìn nhận, giờ phút này trong mắt hai người bọn họ bùng bùng một ngọn lửa lớn, ngọn lửa trong lò Bát Quái.

“Sao lại không thật?” Dáng điệu uể oải như trước.

“Thoạt nhìn bạn trai cậu có vẻ cũng là người rất biết bốn phận, rất có lòng cầu tiến, bề ngoài cũng không tệ! Sao lại chạy theo người khác rồi?”

Trần Hi thút thít không thôi, việc này đã kích rất lớn đến suy nghĩ của cô đối với chuyện tình yêu!

“Hắn là bản tính của đàn ông nhỉ? Mươi người đã hết chín người chẳng ra sao.”

Lâm Na lấy kinh nghiệm về đàn ông của mình ra phán một câu.

“Nói như vậy thì vẫn còn một người tốt chứ?”

Trần Hi chớp chớp mắt, lại nổi lên vẻ mặt hi vọng.

“Xùy, còn một người thì nhất định chẳng làm được trò trống gì!”

Lâm Thiên Y nằm trên bàn rầu rĩ trả lời.

“Woa, thật là sâu sắc! Tiểu Thiên, không ngờ cũng có lúc cậu thấu hiểu như vậy!”

Lâm Na vỗ tay cái bốp, đối với câu nói này của Lâm Thiên Y biểu đạt sự đồng tình.

“Nói thì là vậy, Lâm Na, bạn trai mới quen của cậu đã được hơn tháng chưa?”

Trần Hi đột nhiên cười hề hề đến cạnh Lâm Na, đôi mắt không to không nhỏ phát sáng.

“Đúng rồi đó, chán ngấy rồi, cũng nên tìm mục tiêu mới thôi!”

Lâm Na tán thành sâu sắc, nói như vậy tốc độ đổi bạn trai của cô vẫn là một tháng một lần.

Bạn đang đọc truyện *Boss Đại Nhân, Xin Dừng Bước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 28: CHƯƠNG 28: TỔNG GIÁM ĐỐC MỚI THẾ NÀO?

“Thế cậu thấy Tổng Giám đốc mới của chúng ta thế nào?”

Tổng Giám đốc mới? Lúc nghe thấy từ này Lâm Thiển Y không khỏi rung mình! Nghĩ đến bức ảnh của mình vẫn còn nằm trong tay ác ma, hai bàn tay nhỏ không khỏi nắm chặt lại, ánh mắt cũng không khỏi dính chặt trên người Lâm Na, đôi mắt mang theo chờ đợi.

“Anh ta á?”

Hiếm khi thấy Lâm Na mang vẻ mặt có chút xấu hổ. Dù gì đây cũng là sếp mới của bọn họ, và lại là nhân viên cấp dưới lại bàn tán sau lưng sếp, cảm giác cũng có chút kiêng kỵ đặc tội.

“Tớ thấy tớ không được rồi!”

Lâm Na khoát khoát tay, đúng là cô đã quen qua rất nhiều bạn trai, loại nào kiểu nào cũng có. Thế nhưng Tổng Giám đốc mới Hạ Minh Duệ ư? Người đàn ông này khiến cô có cảm giác nguy hiểm, loại đàn ông đó là kiểu cao cao tại thượng, nắm trong tay sự sinh tồn của người khác, muốn tiếp cận cũng khó. Lâm Na cảm thấy cô và anh ta căn bản không phải là người cùng một thế giới.

Hạ Minh Duệ trong đầu cô thuộc kiểu người khí phách cao ngạo lạnh lùng, tự cao tự đại, chỉ cần một tia nhìn liền có thể khiến người khác không thể động đậy. Ở cùng với kiểu đàn ông như vậy rất nguy hiểm, nhất thời không cẩn thận sẽ lọt phải hố sâu, không cách nào thoát khỏi!

Không nghi ngờ gì nữa, người đàn ông này chính là kiểu nguy hiểm, nhưng cũng là kiểu có thể giết người. Trên người anh ta có một loại sức quyến rũ vô cùng đặc biệt, càng làm cho người ta khó mà không tiếp cận, càng càng làm cho người ta muốn tiếp cận, muốn tìm hiểu!

“Ai ya, không thử làm sao biết được? Nói không chừng cậu có thể nắm được trái tim Tổng Giám đốc thì sao? Như thế thì bọn tớ cũng có được ngày tháng tốt lành, không phải có câu ‘Một người đắc đạo, gà chó lên trời’ sao?”

Câu nói của Trần Hi không khỏi khiến Lâm Na suy nghĩ, mặc dù không muốn đi theo chọc gì kiểu đàn ông như vậy, nhưng trong lòng vẫn có tiếng gào thét, có lẽ cô cũng nên thử?

Đôi mắt long lanh nước của Lâm Thiển Y chớp chớp, biết đâu đây lại là một cơ hội? Nếu như Lâm Na có thể quyến rũ được Hạ Minh Duệ, có phải là cô có thể mượn tay Lâm Na lấy lại bức hình không?

Càng nghĩ như vậy, Lâm Thiển Y càng cảm thấy chủ ý này không tồi chút nào.

Lâm Na là báu vật trời sinh, không chỉ có tướng mạo xinh đẹp, cử chỉ lại càng hào phóng khéo léo. Lâm Thiển Y cảm thấy khuyết điểm duy nhất của Lâm Na chính là quá đa tình thôi, trước mắt vẫn không có một người đàn ông nào thực sự có thể bước vào trái tim cô ấy.

Lẽ ra người như Lâm Na không nên mai một ở phòng tư liệu này, cô nên giống với những người khác trong phòng thiết kế, trang điểm đẹp để lộng lẩy.

Lâm Thiển Y quyết định tiếp thêm động lực cho Lâm Na. Cô bình tĩnh nhìn Lâm Na một cách khẳng định.

“Cậu có thể làm được! Cậu phải tin tưởng về đẹp của mình chứ, còn có đàn ông nào mà đại tiểu thư Lâm Na của chúng ta lại không nắm được trong tay?”

Cuối cùng ba người đạt được thỏa thuận, giục giã Lâm Na đi tiếp cận Tổng Giám đốc mới!

Cơ hội lúc nào cũng đến với người có chuẩn bị trước.

Lúc hơn ba giờ chiều, Giám đốc bộ phận bụng dạ cuộn cuộn truyền đạt lại một mệnh lệnh như vậy, nói là tối ngày mai cũng chính là tối thứ ba, Tổng Giám đốc mới nhậm chức của bọn họ chuẩn bị tổ chức một buổi liên hoan cho nhân viên.

Vốn dĩ những kiểu liên hoan nhân viên này không tới lượt phòng tư liệu nhỏ bé của bọn họ, bình thường nếu đi cũng chỉ có Lâm Thiển Y, Lâm Na và Trần Hi ba người, lần này không biết là con gió nào thổi tới mà lại có tên phòng ban bọn họ tham gia.

Nghe nói sau buổi liên hoan còn có hoạt động khác.

Trong lòng có trông ngóng, thời gian cũng trôi qua rất nhanh.

Tối thứ ba, Lâm Thiển Y sớm đã thu dọn một số đồ đạc. Kỳ thật đối với loại hoạt động này cô không muốn tham gia, còn không bằng ghé tiệm của Tề Diệu giúp đỡ, nhưng mà đầu không lại Lâm Na với Trần Hi người lôi người kéo, cô cuối cùng cũng bị lôi đến địa điểm tổ chức ăn liên hoan.

Nhà ăn là một gian nhà kiểu nước Đức rất đẹp, có thể thấy được Tổng Giám đốc ra tay rất hào phóng.

Bạn đang đọc truyện *Boss Đại Nhân, Xin Dừng Bước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 29: CHƯƠNG 29: CỔ LÊN

Điều khiến Lâm Thiên Y cảm thấy an tâm chính là, Hạ Minh Duệ chỉ xuất hiện có một lần vào thời gian dùng cơm, nói vài câu xong liền không thấy bóng dáng đâu nữa. Vì thế bữa tiệc này ăn uống coi như tương đối thoải mái, cũng khiến cô thở dài nhẹ nhõm một hơi.

Không hiểu vì sao mỗi lần nhìn thấy Hạ Minh Duệ cô đều có cảm giác chột dạ. Cái cảm giác đó làm cô chỉ muốn chuồn đi thật xa.

Sau khi dùng cơm xong, không ít chị em phụ nữ đều đi đến phòng trang điểm để thay đổi lễ phục dạ hội cho phù hợp, Lâm Na cũng không ngoại lệ. Bởi vì tối nay chính là cơ hội tốt để gây sự chú ý với Tổng giám đốc.

So ra thì Lâm Thiên Y có vẻ thoải mái hơn nhiều, vẫn mặc chiếc quần jean đơn giản như trước, áo thun rộng thùng thình, nhìn có vẻ bình thường tùy ý, giống như lần tụ họp này đối với cô không có chút ảnh hưởng gì.

Lúc ba người Lâm Thiên Y tay trong tay bước vào hội trường, trên sân khấu đã có người hát biểu diễn. Lâm Thiên Y nhìn một lượt cũng không thấy quen được mấy người, nhưng đại thể là người của phòng thiết kế. Vốn dĩ Lâm Thiên Y cũng là người mới, do đó cũng chỉ nhận biết được vài người.

Cô tùy tiện tìm một góc khuất ngồi xuống, yên lặng quan sát. Cô không thích đến những nơi như thế này, nhưng mà đâu không lại sức của Lâm Na và Trần Hi.

Cũng không biết qua bao lâu, người vào phòng khiêu vũ càng ngày càng nhiều, càng ngày càng ồn ào.

Đột nhiên trong lúc đó hội trường lớn đột nhiên yên lặng, đèn pha từ từ chiếu vào chỗ người đàn ông phong độ đang ung dung đi tới.

Người đàn ông này tùy ý đứng lại chỗ đó, trong hội trường đột nhiên trầm xuống. Ánh mắt người đàn ông quét một lượt trong hội trường, Lâm Thiên Y mơ hồ cảm thấy ánh mắt người đàn ông đó dừng trên người mình một lúc, sau đó rất nhanh liền rời đi.

Cô có cảm giác ánh mắt đó có chút ý tứ hàm xúc. Trái tim vốn đang bình yên đôi chút đột nhiên nảy lên vài nhịp. Nhịp đập trong nháy mắt cứ loạn cả lên.

Tên đàn ông chết tiệt này!

“Mọi người cứ vui chơi thoải mái, không cần cảm thấy áp lực. Cứ coi như tôi không tồn tại. Bây giờ không phải giờ làm việc, cứ thoải mái là được!”

Giọng nói dễ nghe của Hạ Minh Duệ vang lên trong hội trường, phía dưới đột nhiên truyền đến tiếng thét chói tai của một cô gái.

Wow, Tổng Giám đốc mới cool quá!

Đẹp trai quá!

Rất có phong độ!

Lâm Thiên Y bĩu môi khinh thường, người không biết còn tưởng đây là cái chợ, ồn ào như vậy còn ra thể thống gì?

Bỗng cảm giác được ánh mắt đang nhìn chằm chằm trên đỉnh đầu, Lâm Thiên Y buồn bực ngẩng mặt lên, đối diện chính là ánh mắt âm trầm của Hạ Minh Duệ.

Lâm Thiên Y mơ hồ cảm thấy khoe miệng Hạ Minh Duệ cong cong nhìn cô, ngón tay thon dài rõ ràng đang chỉ vào chỗ túi áo.

Tên khốn kiếp này!

Đây là đang nhắc nhở cô 50 triệu kia sao?

Bàn tay nhỏ nhắn trong đám người nắm chặt lại. Nếu không phải vì e ngại nhiều người, cô đã xông lên phía trước, đánh cho tên chết tiệt đó một trận!

“Aaaaaa, Tổng Giám đốc đang nhìn về phía này, Lâm Na lên đi! Thu phục anh ta! Chúng ta chính là đại gia rồi!”

Đôi mắt nhỏ của Trần Hi lóe sáng như ánh đèn trong đêm.

“Tớ, tớ có được không?”

Thời điểm đối diện với vị Tổng Giám đốc lạnh lùng kiên cường này, cho dù là người vô cùng tự tin như Lâm Na cũng không khỏi có chút sợ sệt!

Đối với loại đàn ông này cô thật sự không tự tin, kiểu đàn ông này không phải kiểu cô có thể nắm trong tay được, không cẩn thận sẽ là vạn kiếp bất phục!

“Tin tưởng bản thân, cổ lên!”

Lâm Thiên Y nắm tay cùng Trần Hi cổ vũ cho Lâm Na. Cô dường như thấy được viễn cảnh Lâm Na chinh phục được vị Tổng Giám đốc tâm tình bất định này, cô còn thấy được tầm nhìn của mình từ đôi cánh của Thiên sứ lấp lánh bay tới.

Tóm lại, cô nàng Lâm Na từ chối không ngừng vẫn bị Trần Hi đẩy đi, trước mặt bao người cô chỉ có thể tiếp tục bước lên sân khấu.

Bạn đang đọc truyện *Boss Đại Nhân, Xin Dừng Bước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 30: CHƯƠNG 30: MẬP MỜ KHÔNG RÕ

Không phải chỉ là mời Tổng giám đốc nhảy một điệu thôi sao? Có gì ghê gớm đâu? Anh ta cũng không phải quái thú ăn thịt người sẽ ăn luôn mình chứ.

Mang theo tâm tình hồ hởi át đi nỗi bất an trong lòng, Lâm Na từng bước tiến về khu vực trung tâm sân khiêu vũ. Hành động này dĩ nhiên thu hút sự chú ý của không ít người ở đây.

Thật ra có rất nhiều mỹ nữ ở bộ phận thiết kế muốn mời vị Tổng giám đốc trẻ tuổi đẹp trai lại lãnh khốc bức người này nhảy một bản, thế nhưng chưa kịp tấn công đã bị ánh mắt của anh nhìn đến mà từ bỏ ý định.

Chính vì vậy, khi thấy Lâm Na, không ít người tròn to mắt nhìn, ghen tỵ có, xì xào bàn tán có, khinh bị cũng có, hâm mộ lại càng có.

Đối với những ánh mắt xung quanh này, Lâm Na làm như không thấy. Ngược lại chiếc cổ mảnh khảnh cứ thế ngẩng cao, nhìn không chớp mắt, chân thành đi về hướng Tổng giám đốc. Trong tay cô cầm một ly rượu chân dài, bên trong đựng hơn nửa chất lỏng trong suốt. Nếu có thể trong lúc cùng khiêu vũ mời Tổng giám đốc cạn ly, đó cũng là vinh hạnh rất lớn.

Cho dù Hạ Minh Duệ có thể không phải là người thừa kế của Hạ gia, nhưng có quan hệ gì chứ? Anh ta là phú gia đời thứ hai là sự thật không thể chối cãi, cho dù trước kia có những lời phát ngôn bừa bãi đi chăng nữa cũng không quan hệ gì.

Giương mặt Lâm Na lộ ra ý cười mỹ miều, trong ánh mắt hâm mộ của mọi người, khẩn thiết đi tới.

Ở phía sau, Lâm Thiên Y sớm đã khẩn trương không biết phải làm sao. Cô mong mọi biết bao Lâm Na sẽ thành công trong việc quyến rũ vị Tổng giám đốc tính tình cổ quái, âm tình bất định này. Trong lòng Lâm Thiên Y, vị Tổng giám đốc này chính là sói đội lột người! Bằng không đêm hôm đó cũng sẽ không phát sinh chuyện với cô.

Có điều sự tình lúc nào cũng không được như ý người mong muốn.

Nhìn thấy Lâm Na sắp tới gần trung tâm sân khiêu vũ, thiếu chút nữa là tiếp cận Hạ Minh Duệ trên sân khấu, mọi người lúc này mới chợt nhận ra vị Tổng giám đốc mới đứng đó giờ đã không thấy đâu rồi.

Mọi người xôn xao một trận, nửa đồng tình nửa khinh thường nhìn Lâm Na. Nhìn xem, Tổng giám đốc không phải người cô muốn quyến rũ là quyến rũ được.

Sắc mặt Lâm Na thay đổi trong chớp lát rồi rất nhanh đã khôi phục lại bình thường. Xùy, chuyện này có gì lớn đâu?

Cái này chỉ có thể nói là Tổng giám đốc không phải khẩu vị của cô, vẫn còn rất nhiều soái ca đang chờ cô kìa!

Lâm Na dáng điệu phong tình liếc nhìn bốn phía, lắc lắc eo thon nhỏ không chút biến sắc mời một anh chàng đứng gần đó, ở giữa sân khiêu vũ bắt đầu nhảy.

Chính dáng điệu trời sinh ưu tú này của Lâm Na, không ít đồng nghiệp nam trong công ty mong ngóng chờ cô.

Lâm Thiên Y thấy Hạ Minh Duệ bước ra ngoài, hàm răng không khỏi nghiến kèn kẹt.

Uống hết một ly rượu trên bàn, cảm giác nóng rực cay nồng từ dạ dày xông thẳng lên não. Lá gan cũng theo đó mà lớn lên.

Cô nghĩ có nên chúc say Hạ Minh Duệ, sau đó lấy tầm nhìn đi?

Lâm Thiên Y tách khỏi đám đông bước về phía Hạ Minh Duệ vừa rời đi.

Bên ngoài là dãy hành lang trải thảm lông dày, ở giữa hành lang là lối lên cầu thang. Lâm Thiên Y hồ nghi bước về phía cầu thang.

Ánh đèn mờ ảo khiến không gian xung quanh có chút mập mờ.

“A, người ta nóng quá!”

Một giọng nói nũng nịu điệu chảy nước vang lên, Lâm Thiên Y đang bước vào thì đột nhiên ngừng lại, cả người rùng mình ớn lạnh. Người phụ nữ này còn có thể già bộ thêm chút nữa không?

Lâm Thiên Y dán người vào vách tường, lặng lẽ quan sát cái đầu tóc xù đang đi đến, đôi mắt to nheo lại chỉ bằng một sợi chỉ.

Một người đàn ông đang đứng quay lưng về phía cô, chỉ nhìn thấy mỗi bóng lưng cao ngất này cũng đủ khiến con người ta sôi máu. Người đàn ông một tay đút vào túi quần, một tay cầm điều thuốc đang cháy, trông rất có phong độ.

Người phụ nữ đứng đối diện, vẻ mặt thẹn thùng, vừa kêu nóng, bàn tay trắng nõn nhỏ bé vừa để lên chỗ cổ chữ V trên lễ phục dạ hội, ánh mắt không ngừng ‘phát điện’.

Bạn đang đọc truyện *Boss Đại Nhân, Xin Dừng Bước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 31: CHƯƠNG 31: PHẬT SƠN VÔ ẢNH CƯỚC

Lâm Thiên Y bắt giác cúi đầu nhìn vòng 1 không phải là rất bằng phẳng của bản thân, thờ dài một hơi.

Hóa ra chênh lệch lớn như vậy!

Cô không khỏi tưởng tượng đến ánh mắt của người đàn ông phía trước, có phải là đang mong chờ đến độ hận không thể ngay lập tức đung vào trong quần áo của người ta?

“Nóng? Tôi cảm thấy rất mát mẻ mà.”

Một giọng nói mang vẻ trầm thấp cất lên, không chỉ Lâm Thiên Y cảm thấy câu trả lời này rất kỳ quặc mà ngay cả khuôn mặt cười của mỹ nữ dưới kia cũng đỏ cả lên. Dưới ánh mắt xuyên thấu lòng người của người đàn ông, mỹ nữ không khỏi cúi đầu, bàn tay nhỏ không yên cứ vờ về góc áo.

Dựa theo suy nghĩ của đại đa số đàn ông, lúc nghe thấy mỹ nữ kêu nóng, và lại động tác lại trêu người như vậy, anh ta không phải nên giờ con thú tính, âm thầm gọi tình dế hạ nhiệt sao?

Nhưng còn hiện tại?

Không lẽ người này là gay? Lâm Thiên Y bị chính suy nghĩ sâu sắc của mình làm cho chần động. Quả nhiên không phải người đàn ông này không hào sảng, mà anh ta chính là cái người đặc biệt trong số mười người kia, gay!

Lâm Thiên Y lắc đầu thờ dài, thật sự đáng tiếc cho một soái ca mà.

“Tôi, tôi...!”

Mỹ nữ cúi đầu không biết phải trả lời thế nào. Sắc mặt Tổng Giám đốc vẫn như thường, đôi mắt sâu xa không thấy đáy, cô ta không nhìn thấy trong đôi mắt đen láy kia một tia động lòng nào.

“Sao thế? Vẫn còn chỗ nào không thoải mái sao?”

“Không, không có!”

Ngay sau đó, Lâm Thiên Y liền nhìn thấy vị mỹ nữ vừa rồi còn xuân sắc khôn cùng, giờ phút này đã đỏ bừng hết mặt, nhanh chóng biến mất ở cửa cầu thang. Tốc độ đó quả thực vô song, cô chỉ kịp thấy làn váy màu hồng nhạt.

Người đàn ông này, thật là không biết phong tình!

“Xem đủ chưa? Đi ra đi!”

Giọng điệu dứt khoát của người đàn ông làm Lâm Thiên Y sững sốt, đôi mắt vô thức đảo qua đảo lại, bốn phía ngoài cô ra hình như là không còn ai khác. Nhưng cô chỉ đi tới góc tường, anh ta ở phía dưới lầu, hẳn là không phải nói cô chứ? Từ góc độ của người đàn ông này lẽ ra không thể nhìn thấy cô mới đúng.

Không đúng, giọng nói này có chút quen thuộc.

Không đợi Lâm Thiên Y nghĩ ra, trước mặt đột nhiên áp xuống một khuôn mặt lớn khôi ngô tuấn tú, người này không phải Hạ Minh Duệ thì còn ai nữa?

Đôi mắt Lâm Thiên Y tròn to, miệng nhỏ khê nhếch, biểu tình chưa kịp hoàn hồn. Người này sao lại xuất quỷ nhập thần như vậy?

Hơi thở quen thuộc của người đàn ông làm cho tim Lâm Thiên Y đập nhanh như nai con đang hoảng loạn. Bị người đàn ông nhìn chăm chăm, cả gương mặt nhỏ đều đỏ bừng lên, cánh tay ở phía dưới không kiểm soát được nắm chặt lấy áo.

Người này dựa sát như vậy để làm gì? Người không biết lại còn tưởng bọn họ đang làm chuyện mờ ám.

“Đang nghĩ gì đó?”

Hơi thở gần trong gang tấc của người đàn ông mang theo sự ám áp làm say lòng người, đôi mắt to trong veo của Lâm Thiên Y mơ màng chớp chớp.

Nghĩ gì?

Cô đang nghĩ phải làm sao mới có thể lấy trộm lại tấm hình kia!

Không biết rằng bản thân trong giây phút này có bao nhiêu mê hoặc.

Đôi mắt mơ màng mông lung như nước, bộ dáng ngẩn người có chút ngây thơ, cái miệng nhỏ nhếch lên căng mọng khiến người say mê. Cả khuôn mặt nhỏ đỏ hồng như quả táo chín, làm cho người khác muốn cắn một miếng.

Trên thực tế, Hạ Minh Duệ đã làm như vậy.

Cảm giác ấm nóng trên môi khiến Lâm Thiên Y bừng tỉnh, tiếp đó lửa giận bốc lên!

Tên cầm thú này đã cướp đi lần đầu của cô, giờ lại có thể cư nhiên không muốn chết từ tế mà hôn cô?

Xem Phạt son vô ảnh cước của cô đây!

Lâm Thiên Y đá một cước không chút lưu tình. Dùng hết sức lực trong người đá ai đó, ngược lại bị người nọ vuron tay ra chặn, sau đó chậm rãi áp chế xuống dưới.

Hai mắt cô trừng lớn, trừng to như hình cầu, đưa bàn tay nhỏ ra tát một cái.

Lúc mới bắt đầu Hạ Minh Duệ chỉ là có chút hoài niệm hương vị của cô gái trước mặt, nên không nghĩ ngợi gì hôn lấy đôi môi cô. Mãi cho đến khi hai đôi môi chạm vào nhau, anh mới phát hiện, thì ra mình đã lưu luyến hương vị của người phụ nữ bé nhỏ này.

Bạn đang đọc truyện *Boss Đại Nhân, Xin Dừng Bước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 32: CHƯƠNG 32+33: CÁI GỌI LÀ “TẶNG CA”

Cảm nhận được cái tát nho nhỏ đang vù tới, Hạ Minh Duệ mí mắt cũng không thèm nâng lên, bàn tay to lớn nắm chặt lấy cánh tay nhỏ bé kia trong lòng bàn tay. Đường như cảm nhận được cô gái này không được an phận, Hạ Minh Duệ dứt khoát trời quật hai cánh tay nhỏ của cô ở phía sau.

Tiếc rằng sức lực của bản thân không bằng người ta, sau mấy lần phản kháng không có kết quả, Lâm Thiên Y chỉ có thể trừng mắt nhìn Hạ Minh Duệ đang làm việc ác trước mặt.

“Buông tay!”

Lâm Thiên Y thờ hồn hên, giọng hung dữ nói.

“Mùi vị không tệ!”

Hạ Minh Duệ đưa ngón tay lau nhẹ đôi môi màu mật ong, cười đắc ý.

“Tên khốn nhà anh!”

Lâm Thiên Y hung hăng trừng mắt nhìn nụ cười mê hồn của Hạ Minh Duệ, tức giận nói.

“Trả ảnh lại cho tôi!”

Nhìn thấy bàn tay nhỏ chìa ra trước mặt mình, Hạ Minh Duệ nhún vai. Từ trước người Lâm Thiên Y lùi xuống một chút, phô trương cười.

“Cô tưởng là tôi sẽ đem theo món đồ đó bên người cả ngày sao?”

Nhìn gương mặt cười đến buồn nôn kia, Lâm Thiên Y có cảm giác như muốn đánh vào cái gỏi bông vậy. Có sức mà không dùng được, cô thật sự hận không thể tiến lên phía trước đá anh mấy cước, hung hăng giáo huấn một phen. Nhưng mà tình thế là người ta khỏe hơn, cô có vẻ như đánh không lại anh!

“Vậy anh để ở đâu? Tôi đi theo anh lấy!”

Bằng bất cứ giá nào cô cũng phải lấy bức hình lại.

“Xin lỗi, con người tôi vốn thấy đồ gì không quan trọng thường hay tiện tay vứt đi lắm!”

“Anh nói cái gì?”

Lâm Thiên Y tròn tròn mắt không dám tin. Anh nói là vứt đi rồi?

Nhưng nhìn vào gương mặt nghiêm túc của người đàn ông, trong lòng không khỏi chùng xuống, cuối cùng trong đôi mắt sáng có chút ảm đạm, lại không thể không thỏa hiệp.

Hàm răng cắn chặt môi dưới, Lâm Thiên Y nắm chặt bàn tay nhỏ của mình.

“Rốt cuộc anh muốn thế nào?”

“Ồ, chẳng muốn thế nào cả. Khi nào gom đủ 10 triệu kia biết đâu tôi lại nhớ ra được bức hình quảng ở đâu!”

Khóe miệng Hạ Minh Duệ cong lên, cười một cách đáng hận. Sau đó dưới ánh mắt như muốn giết người của Lâm Thiên Y, không chút lưu luyến tiêu sái rời đi, để lại cho cô một bóng lưng thâm thúy cao ngất.

“Khốn kiếp!”

Ở phía sau lưng Hạ Minh Duệ, Lâm Thiên Y giương nắm đấm nhỏ về phía anh, giận đến run người. Sau đó, cô mặt mày ủ rũ, hồn xiêu phách lạc trở lại hội trường khiêu vũ.

Tiếng nhạc ồn ào đình tai nhức óc nhưng cô hoàn toàn không cảm nhận được chút không khí sôi động của buổi tiệc. Nếu có cũng chỉ là nỗi buồn vô biên.

Ánh mắt đảo qua một lượt, cô nàng Lâm Na vạn người mê được không biết bao nhiêu người vây xung quanh, đang vui vẻ cùng mọi người khiêu vũ. Ngay đến cả Trần Hi bình thường không ai chú ý tới cũng đang cùng một người đàn ông khiêu vũ.

Thế nhưng không khí vui vẻ này không lây nhiễm cô được chút nào, trong lòng như có một tảng đá lớn đè lên. Đều tại tên Hạ Minh Duệ đáng chết kia chọc tức cô.

Lâm Thiên Y ngồi một lúc, ăn một ít trái cây, cũng không còn hứng thú tham gia tiếp vũ hội, liền vội vàng chào Lâm Na và Trần Hi một tiếng, một mình ngồi xe công ty trở về nhà trọ.

Đẩy cửa ra, Lâm Thiên Y tùy tiện quăng túi xách của mình lên sofa, tiếp đó cả người như viên đạn nhảy up lên. Toàn bộ gương mặt vùi vào ghế sofa mềm mại dày cộm, nghĩ đến gương mặt Hạ Minh Duệ lúc thì lạnh lùng lúc thì cợt nhả, thật là hận tới mức nghiến răng nghiến lợi.

Không lâu sau, Lâm Thiên Y thở dài thườn thượt, mở máy tính đăng nhập vào game.

Dàn máy tính này cũng không phải là của cô, là của Tề Diệu. Dù gì thì tên đó cũng bận rộn lắm ăn, không thường về nhà, máy tính vì vậy bị Lâm Thiên Y công khai chiếm dụng. Dù sao nhân rồi là nhân rồi.

Lâm Thiên Y vừa đăng nhập vào, Tiểu Ngư Quái Tề Diệu liền nhắn tin.

“Sao rồi? Mấy bữa nay không thấy đến tiệm giúp đỡ? Anh sắp bận chết rồi đây!”

Hữu Chúng Ngươi Đừng Chạy: “Tăng ca...”

Bạn đang đọc truyện *Boss Đại Nhân, Xin Đừng Bước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 33: CHƯƠNG 34: GẶP MỘT LẦN GIẾT MỘT LẦN

Biệt Thái Phóng Tứ: “Này, ai thế? Sao lại nằm trên mặt đất? Có điều nhìn có chút quen mặt, hình như mấy ngày trước thời điểm tao bị vây đánh cũng gặp người này.”

Nhĩ Nhất Tiệp Ngã Tụ Tiểu: “Không biết, hình như trong lúc tao đánh quái không cẩn thận đánh chết. Có điều chết cũng không uổng, ai bảo hán dám đến bao vây tội mình?”

Biệt Thái Phóng Tứ: “Đúng đó!”

Nhĩ Nhất Tiệp Ngã Tụ Tiểu: “Hắc hắc, với chút thực lực còn con ầy mà bày đặt vây đánh người khác, hừ, Hữu Chung Ngươi Đừng Chạy? Ông đây nhớ kỹ rồi, về sau gặp một lần giết một lần!”

Biệt Thái Phóng Tứ: “Được đó!”

Lâm Thiển Y: “...”

Cô đã trêu ai chọc ai vậy trời?

Cô vây đánh? Có làm hay không? Rõ ràng là mấy người giết người không chớp mắt, trong lúc đang ẩu đả không cẩn thận cũng giết luôn cô không phải sao? Chẳng nhẽ cô rãnh tới mức tham dự vào kịch chiến của đám cao thủ bọn họ?

Quả là tháng sáu có tuyết, cô so với Đậu Nga còn oan hơn nữa kia!

*“Oan Đậu Nga” là vở ca kịch nổi tiếng của nhà văn Quan Hán Khanh đời nhà Nguyên, tác phẩm được sáng tác dựa trên câu chuyện oan khuất “Đông Hải Hiếu Phụ” trong “Liệt Nữ truyện”. Đây là một câu chuyện chân thật xảy ra vào triều Nguyên, bởi ảnh hưởng chấn động vào thời bấy giờ, vậy nên đã được ghi vào trong “Liệt Nữ truyện” giống như sử ký vậy.

Truyện kể Đậu Nga bị bọn vô lại hãm hại, lại bị thái thú Đào Ngột phán tội chém đầu một cách oan uổng. Trước lúc hành hình, tên tham quan hỏi Đậu Nga rằng cô còn có lời nào muốn nói nữa không?

Đậu Nga trả lời: “Xin hãy ban cho tôi một mảnh lụa trắng dài ba thước treo lên một cây sào cao trăm thước, nếu như tôi bị oan, một giọt máu nóng cũng sẽ không rơi xuống đất mà sẽ bắn lên trên dải lụa trắng kia; nếu như tôi bị oan, đầu rơi xuống đất, trời liền sẽ có tuyết rơi là tã; nếu như tôi bị oan, sau khi tôi chết trời sẽ hạn hán trong suốt 3 năm liền”.

Tham quan đó lắc đầu lia lịa, chế giễu: “Thật là ngu muội! Hoang đường!”, lòng nghĩ thầm: “Mùa hè Tháng 6 oi bức như thế này sao lại có tuyết rơi được chứ? Xưa nay, người ta chỉ thấy máu chảy xuống đất, ta lại muốn xem thử máu sao lại có thể bay lên trên được?”.

Thế là ông lệnh cho người ta lấy một dải lụa trắng dài ba thước treo lên cây sào cao.

Tên đao phủ vừa vung đao xuống, một dòng máu nóng của Đậu Nga giống như kỳ tích đã bắn lên dải lụa trắng treo ở giữa không trung, ngay cả một giọt cũng không rơi xuống đất. Khi đầu của Đậu Nga bị chặt đứt, quả nhiên gió lớn nổi lên, tuyết bay khắp trời.

Trước đó không lâu, mọi người còn ướm thử mồ hôi, vậy mà giờ đây chỉ trong nháy mắt, người nào người nấy ôm đầu rút cổ chạy về nhà, miệng không ngừng nói là “chuyện lạ, chuyện lạ”.

Sau khi Đậu Nga chết, quả thật là trời đã hạn hán 3 năm, không trông trọt thu hoạch được gì. Người dân vùng đó đều biết rằng ông trời đang lên tiếng bất bình thay cho Đậu Nga vậy.

Mấy năm sau, phụ thân của Đậu Nga thi đậu bằng vàng, trở thành quan lớn. Khi trở về quê nhà, ông đã phúc thăm lại vụ án của Đậu Nga, xử trăm Trương Lư Nhi và tên tham quan, rửa sạch nỗi oan khuất cho con gái. Bà con trong làng lũ lượt kéo đến viếng thăm phụ thân nàng, nói: “Từ đầu chúng tôi đã biết Đậu Nga bị oan, chỉ tiếc là chúng tôi đều sợ quyền thế của tên tham quan đó, nên chỉ dám hận chứ không dám nói ra, nhưng mà chúng tôi lại không hề hãm hại Đậu Nga, cơ sao lại phải chịu nạn hạn hán trong suốt 3 năm này chứ?”.

Phụ thân của Đậu Nga đáp: “Các ông đã biết rõ Đậu Nga là bị oan, vậy mà lại không dám nói một lời công đạo, đó gọi là bất nghĩa. Còn có những người tin tưởng tham quan, cho rằng Đậu Nga thật sự là hung thủ giết người, rồi miệt thị những người lương thiện, đó gọi là bất nhân. Trời cao có mắt, không có tai bay vạ gió, thiên tai nhân họa chính là để trừng trị những kẻ bất nhân bất nghĩa vậy!”.

Hữu Chung Ngươi Đừng Chạy: “Tôi nói hai vị đại ca này, cho tôi nói chút đạo lý có được không?”

Lâm Thiển Y quăng cho họ ánh mắt xem thường, cô cảm thấy vẫn nên giải thích một chút.

Nhĩ Nhất Tiệp Ngã Tụ Tiểu: “Nói cái rắm, thực lực mới là đạo lý tốt nhất.”

Kể đó trước mắt nổi lên một cơn gió, hai người kia bỗng chốc biến mất. Lâm Thiển Y được dịp tròn mắt há mồm, cô còn chưa có nói hết mà!

Muốn hay không cứ thế định tội cô? Ít ra cũng phải cho cô một cơ hội giải thích chứ?

Đúng là khóc không ra nước mắt mà!

Ngoài đời thì bị Hạ Minh Duệ làm cho một bụng tức giận, chơi game thì bị vợ trước cùng chồng của cô ta khi dễ còn chưa nói, lại còn vô duyên vô cớ trêu phải thiên hạ đệ nhất, có để cho người ta sống hay không?

Kết quả cuối cùng chính là, nhiệm vụ trong địa cung Lâm Thiển Y cơ bản là không thể hoàn thành. Cũng hết cách, mỗi một lần cô đến chỗ khác làm nhiệm vụ đều bị Biệt Thái Phóng Tứ giết chết, không chút lưu tình. Càng khỏi phải nói cái tên Tuyền Thủy Đình Đông, hẳn cùng Biệt Thái Phóng Tứ đều khốn kiếp như nhau.

Bất quá tốt xấu gì Tuyền Thủy Đình Đông đuổi giết cô cũng có nguyên nhân, đó là liên quan đến vợ trước của cô. Còn tên Biệt Thái Phóng Tứ thì sao?

Lâm Thiển Y hăm hừ, cảm thấy tên này thực chất là cố tình gây sự. Hẳn cũng giống như tên Hạ Minh Duệ ngoài đời kia, đều là đồ cảm thú, nguyên rủa hẳn đời này không lật người được?

Mang theo cả bụng buồn bực, Lâm Thiển Y hăm hừ đi tắm, sau đó tiến vào mộng đẹp cũng không mấy ngọt ngào gì.

Sáng sớm ngày hôm sau, Lâm Thiển Y đi vào công ty, xem chút nữa là bị một bóng người bỏ nhào vào.

“Em nói nè chị hai, em cũng không phải là đàn ông, chị cứ dính chặt làm người ta cũng khó chịu!”

Lâm Thiển Y không chút lưu tình đã kích nói, thật sự tâm tình cô lúc này hết sức bi thảm, không còn tâm trạng.

“Tiểu Thiển, yêu tinh Lâm Na kia bị điều qua bộ phận thiết kế rồi. Về sau bộ phận văn thư chúng ta chỉ còn hai đứa mình nương tựa lẫn nhau thôi!”

Ngạc nhiên là Trần Hi không có ý định phản bác lại lời chế nhạo của Lâm Thiển Y, ngược lại còn ôm cổ cô khóc than. Lâm Thiển Y ngẩn ra, lập tức kịp phản ứng, sau đó cũng cảm thấy thư thái. Mặc dù có chút không đành lòng nhưng Lâm Na cũng không phải kiểu người chịu ngồi yên trong phòng văn thư.

Bộ phận thiết kế cần một người như cô ấy. Có đôi khi tài năng cũng không phải là điểm mấu chốt, mà chính là vẻ ngoài xinh đẹp, tài ăn nói khéo léo cũng có thể thành công kiếm được khách hàng quan trọng. Cho dù về mảng thiết kế Lâm Na cũng không hẳn là tài giỏi, nhưng Lâm Thiển Y tin tưởng với thủ đoạn của cô ấy, tìm một chỗ đứng trong bộ phận thiết kế không phải không có khả năng.

Sáng sớm, Lâm Thiển Y liền sửa sang lại tài liệu trong tay, còn đừng nói cả ngày nhìn chăm chăm vào máy tính cũng là việc khiến người ta rầu rĩ.

Hơn chín giờ, Trưởng phòng bụng phệ tới gõ cửa phòng cô.

Lâm Thiển Y hô một tiếng, “Mời vào!”

“Lâm Thiển Y, báo giá tuần trước đã chỉnh sửa tốt chưa?”

“Dạ, đã chỉnh sửa rồi ạ!”

Lâm Thiển Y hết hồn, ngay lập tức lấy lại bình tĩnh, âm thầm nuốt nước bọt. May mắn là cô đã sửa lại tài liệu, nếu không trưởng phòng lại mặt nặng mày nhẹ.

Bạn đang đọc truyện *Boss Đại Nhân, Xin Dừng Bước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 34: CHƯƠNG 35: PHA TÁCH CÀ PHÊ

“Vậy thì tốt, Tổng giám đốc đang chờ cô đem tài liệu cho anh ấy xem qua đấy.”

Gì chứ?

Mấy việc này chẳng phải bình thường chỉ cần đưa cho Trưởng phòng xem là xong việc sao? Từ khi nào thì loại việc con con này cũng cần đến Tổng giám đốc thẩm duyệt?

Kỳ thật việc này không chỉ mình Lâm Thiển Y cảm thấy kỳ lạ, mà ngay cả Trưởng phòng cũng có chút khó hiểu, có lẽ là sắp mới nhậm chức nên ra uy. Dù sao bọn họ cũng chỉ là nhân viên, làm sao hiểu được tâm lý cấp trên cơ chứ?

Hơn nữa người này lại là Hạ Minh Duệ không hay làm theo lẽ thường, tính cách hay thay đổi.

Trưởng phòng nhìn Lâm Thiển Y bằng ánh mắt ‘tự cầu nhiều phúc’, sau đó vác cái bụng phệ đi ra ngoài.

Lâm Thiển Y cùng Trần Hi hồ nghi, nhìn nhau một cái, cảm thấy có chút bất đắc dĩ. Nhưng không biết vì sao chỉ cần nghĩ đến Tổng Giám đốc là trai bao

đêm đó, tim Lâm Thiên Y giống như không bị khống chế, đập loạn đì thường.

Thế nhưng vừa nghĩ tới ảnh chụp của mình còn nằm trong tay anh, tinh thần mới nãy còn căng thẳng giờ đã dề dang sát khí.

Cô còn chưa tìm anh tính sổ, vậy mà anh ta lại tìm tới cửa trước? Người khác sợ anh, cô là ai chứ? Cô là Lâm Thiên Y không sợ trời không sợ đất. Cô cũng không tin tên Tổng giám đốc đáng ghét kia còn có thể ăn mình hay sao?

Lâm Thiên Y sửa soạn lại tài liệu trên bàn, ưỡn bộ ngực không mấy đầy đặn của mình, hùng dũng oai vệ, khí phách hiên ngang đi ra ngoài.

Trần Hi mở to mắt nhìn Lâm Thiên Y ra khỏi phòng, nhưng cô cứ có cảm giác, hình như biểu hiện của Lâm Thiên Y có phần kỳ quái. Cho dù Tổng giám đốc là loại người lạnh lùng cương nghị, cô cũng không nên có loại vẻ mặt này chứ?

Văn phòng Tổng giám đốc của Hạ Minh Duệ nằm ở lầu 11. Lâm Thiên Y ôm tập tài liệu vào trong người, đứng trong thang máy, tâm tình cô cũng coi như bình tĩnh. Có điều tới lúc phải gõ cửa, bàn tay nhỏ bé cứ đưa ra rồi rút lại, chần chừ không dám gõ.

Cô cảm thấy trái tim bất an của mình như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực, trong đầu bỗng dưng lại nghĩ tới bộ dáng trai bao tối say rượu hôm đó. Càng kỳ quái hơn là, cô lại nghĩ tới nụ hôn tối hôm qua. Cô có chút tức giận sờ lên hai má, thật là đáng chết!

Anh ta lại dám hôn cô!

Nghĩ vậy, Lâm Thiên Y tức giận chu cái miệng nhỏ nhắn, cũng không còn chần chừ như khi nãy, đưa tay lên gõ cửa.

“Vào đi!”

Giọng nói trầm thấp hùng hậu của đàn ông vang lên làm cho tim Lâm Thiên Y đập nhanh. Cô len lén trấn an bản thân, không cần phải hoảng loạn, hít một hơi thật sâu, lúc này mới bước vào phòng.

Hạ Minh Duệ đang cầm cúi xem xét đồng tài liệu trên bàn, cũng không ngẩng đầu lên, chỉ nhúu mày chuyên chú vào tập sổ liệu trong tay mình, toát ra ánh mắt xuyên thấu như ánh sáng màu xám bạc xuyên qua rèm cửa sổ làm bằng chất liệu sa tanh kia.

Nửa người của Hạ Minh Duệ đều chìm trong ánh sáng màu bạc kia, lông mi dài cong mang theo màu bạc lấp lánh của ánh mặt trời, cảm giác mờ ảo khiến anh nhìn có vẻ nghiêm túc hơn bình thường, nhưng lại thiếu vẻ chân thật.

Trong lúc hốt hoảng, Lâm Thiên Y cảm thấy người đàn ông này vào thời điểm nghiêm túc quả thực có một sức hút đặc biệt, có khả năng hấp dẫn ánh mắt người khác. Nếu không phải anh ta trộm ảnh chụp của cô, cô nghĩ rằng cô sẽ có thiện cảm với anh. Đây là một người đàn ông có lực hấp dẫn trí mạng với phụ nữ.

“Giúp tôi pha tách cà phê!”

Trong lúc Lâm Thiên Y còn đang ngây người, môi mỏng của Hạ Minh Duệ hé mở, lạnh lùng truyền đạt mệnh lệnh.

Lâm Thiên Y cứ thế không tự chủ được đi về hướng pha cà phê. Lúc xoay người, cô mới đột nhiên hoàn hồn.

Cô như thế nào chỉ bằng một câu nói đơn giản của anh mà bị sai khiến?

Dựa vào cái gì cô phải pha cà phê cho anh?

“Thất thân làm gì? Còn không mau đi?”

Bạn đang đọc truyện *Boss Đại Nhân, Xin Dừng Bước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 35: CHƯƠNG 36: ĐEM ÁO ĐI GIẶT

Lâm Thiên Y hoàn hồn, ngây ngẩn nhìn Hạ Minh Duệ vẫn như trước không thêm ngẩng đầu lên, ánh mắt anh không những chuyên chú mà còn tận tâm. Lúc này trông anh hoàn toàn khác với đêm hôm đó. Trên vầng trán không còn toát lên vẻ đẹp tà khí nữa mà thay vào đó là sự lạnh lùng nghiêm nghị.

Giờ phút này trên người anh toát ra một loại khí thế đặc biệt, khiến cho người khác không thể không tin phục. Cái loại cảm giác này thật giống như người kia rõ ràng ngay tại trước mắt, nhưng lúc nào cũng cảm thấy giữa bản thân và anh ta có một khoảng cách không thể vượt qua. Đây là hơi thở vương giả của chúa tể, lạnh lùng nhưng cuồng ngạo.

Thật sự là một người đàn ông đặc biệt!

Đợi lâu như vậy cũng không thấy người phụ nữ trước mặt có động tĩnh gì, Hạ Minh Duệ không kiên nhẫn ngẩng đầu.

Ánh mắt ngơ ngác của Lâm Thiên Y đụng phải ánh mắt của Hạ Minh Duệ, tim cô lại lần nữa đập điên loạn, không khỏi lắp bắp nói.

“Tôi, tôi không biết cà phê để ở đâu!”

Lời vừa thốt ra cô liền hối hận. Cô tại sao lại có thể dễ dàng khuất phục như vậy? Thật sự là không có tiền đồ mà, cô âm thầm khinh bỉ bản thân.

“Trong ngăn kéo thứ hai bên tay trái cô.”

“Ồ!”

Lâm Thiên Y hành động theo quán tính, máy móc đi tới ngăn kéo thứ hai bên tay trái, lấy ra một bịch cà phê.

Thời điểm Lâm Thiên Y đem tách cà phê nóng hổi đặt trước mặt Hạ Minh Duệ, cô rốt cục có thể thở dài nhẹ nhõm một hơi.

Không hiểu vì sao người đàn ông trước mặt tạo cho cô một loại áp lực cực lớn? Khiến cô làm việc gì cũng hết sức dè dặt, cẩn thận, thật không giống cô của trước kia.

Trước kia cô không phải là một cô gái có hơi cầu thả nhưng rất hoạt bát sao? Như thế nào bây giờ lại trở nên chậm chạp, sợ trước sợ sau như vậy?

Hạ Minh Duệ ngược mắt nhìn Lâm Thiên Y một cái, bùng tách cà phê trước mặt lên uống một ngụm.

“Chết tiết! Cô định phong chết tôi à?”

Hạ Minh Duệ phun ngụm cà phê ra, miệng hít khí lạnh. Trên áo sơ mi trắng rõ ràng có thể thấy được vệt cà phê loang lổ.

“**!”

“Còn đứng ngây ra đó làm gì? Không mau lại lau giúp tôi!”

Hạ Minh Duệ lúng túng tay chân, rút ra khăn giấy lau khoé miệng, áo sơ mi. Ánh mắt sắc bén thiếu chút nữa liền có thể phun ra lửa.

“Ồ ồ!”

Lâm Thiên Y vẫn còn chút lơ mơ, từ từ đi lại, vòng qua phía trước Hạ Minh Duệ, không chút để ý rút khăn giấy ra lau. Vừa lau vừa âm thầm chửi rủa.

“Cô ý, cô có ý có phải không?”

Đôi mắt đen như mực của Hạ Minh Duệ chăm chăm nhìn Lâm Thiên Y, nhìn đến khi cô chột dạ, ánh mắt đảo qua đảo lại.

“Gi chứ?”

“Sao có thể?”

Ai bảo anh không đợi nguội một chút rồi hãy uống, đây không phải tự mình rước lấy khổ sao? Trách ai chứ? Cũng không phải cô ép anh uống. Lâm Thiên Y chu cái miệng nhỏ, lầm bầm nói.

“Này, anh làm gì vậy?”

Lâm Thiên Y giật nảy mình nhảy ra xa, thật sự là quá vô si. Anh ta cư nhiên cởi áo ra, lộ ra nửa thân trên trơn bóng. Khuôn mặt nhỏ nhắn lập tức đỏ bừng, mắt to không ngừng chớp, ngó nghiêng nhìn xung quanh, chính là không dám nhìn thẳng vào Hạ Minh Duệ.

Cô không khỏi gợn tay lên che tầm mắt của mình lại, miệng không ngừng lầm nhảm.

“Phi lễ chó nhìn, phi lễ chó nhìn!”

Nhưng là đợi một hồi mà cũng không thấy Hạ Minh Duệ có hành động gì khác, Lâm Thiên Y lặng lẽ hí mắt quan sát, khoé miệng lúc này bỗng co rút lại.

Người này đang khoanh hai tay lại, ung dung nhìn cô chăm chăm. Lâm Thiên Y hận không thể tìm một cái lỗ để chui vào. Trai đơn gái chiếc thê này mà lại để trần như vậy, anh cũng không phải là kẻ cuồng hờ hang!

“Anh, anh mau mặc áo vào đi!”

Ngay sau đó, trước mắt Lâm Thiên Y bỗng tối sầm. Hình như có vật gì đó rơi trên đầu cô, cô có chút tức giận, đưa tay kéo xuống.

“Đem áo đi giặt đi. Cũng không phải chưa thấy qua, mặc cỡ cái gì!”

Chương 36: CHƯƠNG 37: CHO EM MUỘN BỜ VAI ĐỂ DỰA

Lâm Thiên Y cầm áo sơ mi của Hạ Minh Duệ trong tay, sắc mặt lúc trắng lúc đỏ. Cô cũng không phải là gì của anh, dựa vào cái gì mà kêu cô đi giặt?

“Anh, anh, anh chuyện đêm hôm đó là ngoài ý muốn!”

Hạ Minh Duệ có chút buồn cười nhìn Lâm Thiên Y đang cứng cổ cãi, gương mặt nhỏ đỏ lựng nhìn mình chăm chăm không phục, thờ ơ nói.

“Ồ, phải không? Mau đem áo đi giặt trước đi, chút nữa tôi còn muốn mặc đi ra ngoài!”

Tiếp đó Hạ Minh Duệ ý vị thâm trường trừng mắt nhìn cô, tiếp tục nói.

“Hay là cô hi vọng tôi đi ra ngoài với bộ dạng này?”

“Anh đi chết đi!”

Lâm Thiên Y oán hận quay đầu đi, định bụng không muốn nhìn tới gương mặt như đòi nợ của Hạ Minh Duệ. Anh ta mặc hay không mặc đồ liên quan gì đến cô? Thế nhưng sao cô lại cầm áo của anh đi thẳng về phía toilet? Cũng may lầu 11 không có người khác, nếu không cô sẽ xấu hổ vô cùng.

Lúc cô đem áo đã giặt sạch sẽ và sấy khô quay lại, tiếp đón cô là ánh mắt như cười như không của Hạ Minh Duệ. Lâm Thiên Y nén một bụng tức giận không có chỗ xả, chỉ đành oán hận vứt áo trước mặt Hạ Minh Duệ, sau đó đem chồng tài liệu đập cái ầm ở trên bàn của anh. Cô nghiêng răng nghiêng lợi mà nói.

“Đây là tư liệu mà Tổng giám đốc ngài muốn!”

Hạ Minh Duệ thản nhiên lướt qua, ngay cả lật lên xem cũng không lật, trực tiếp nói.

“Đặt tạm ở đây đi, nhớ buổi chiều lúc tan sở quay lại lấy!”

Lấy cái chày gỗ anh ah!

“Được!”

Lâm Thiên Y cố gắng nở nụ cười nhẹ, sau đó quay người như chạy trốn biến mất trước mặt Hạ Minh Duệ.

Mãi đến khi bóng hình xinh đẹp tinh lệ biến mất không còn thấy nữa, Hạ Minh Duệ mới thu ánh nhìn, tiếp tục công việc đang dở tay. Đồng thời anh cũng nhìn sơ qua tài liệu của Lâm Thiên Y. Nét chữ thanh thanh xinh đẹp, tài liệu làm cũng ngăn gọn dễ hiểu, tổng thể mà nói cũng không tệ lắm!

Lâm Thiên Y vội vàng quay về phòng làm việc của mình, vừa đặt mông ngồi xuống ghé liền vớ lấy ly nước trên bàn uống ừng ực!

Sau cùng cô lấy tay lau nước trên khóe miệng, trong lòng tức giận bất bình, thật là một tên khó ưa! Sao cô lại xui xẻo như vậy chứ! Không phải chỉ ngửi với một người đàn ông thôi sao, thế nhưng người đàn ông này lại là lãnh đạo trực tiếp của cô!

Loại xác suất này so với trúng xổ số còn khiến người ta khó tin, thật là như đang chiêm bao vậy. Nhưng mà đây lại là chuyện thực tế đã xảy ra, cũng may chết hay không cũng chỉ là thua trong tay Tổng giám đốc.

“Tiểu Thiên, cậu không sao chứ?”

Trần Hi nhìn sắc mặt Lâm Thiên Y, cẩn thận hỏi.

“Không, không sao!”

Buồn cười, cô thì có thể có chuyện gì chứ? Không có việc gì mới là lạ! Cô muốn khóc á, đây là chuyện gì thế này, mà loại chuyện này lại không thể đem ra nói rõ ràng được, thật là có khổ mà không nói nên lời!

“Thật không? Tớ thấy sắc mặt của cậu không được tốt!”

Trần Hi có chút lo lắng.

“Không sao, có thể do tối qua ngủ không ngon thôi!”

Lâm Thiên Y nói dối không đỏ mặt.

Buổi trưa Lâm Thiên Y cuối cùng cũng chạy đến quán cà phê của Tề Diệu. Quán cà phê của Tề Diệu trang hoàng đơn giản, âm nhạc nhẹ càng khiến nó có cảm giác sang trọng, là nơi nghỉ trưa tốt nhất.

Bình thường lúc có khách hàng Lâm Thiên Y liền giúp tiếp khách, lúc không có khách cô dứt khoát ngồi một bên hưởng thụ ánh nắng mặt trời, ngắm người nhìn đoàn người qua qua lại lại bên ngoài cửa sổ.

Lúc trước, Hứa Hạo Trạch thỉnh thoảng mới ghé qua tìm Lâm Thiên Y cùng ăn trưa, bây giờ nghỉ lại, lúc đó cô thật quá khờ khạo. Người đàn ông đó rất lâu đã không còn muốn bên cạnh cô rồi, bản thân lại còn ngu ngốc cho rằng anh ta thực sự rất bận. Có lẽ lúc đó anh ta đang bận ở bên niềm vui mới chăng?

Lâm Thiên Y khuấy khuấy ly trà sữa trong tay, có chút ngẩn ngơ. Bóng dáng quen thuộc trong quán nước giải khát đối diện làm động tác của cô ngừng lại.

Ánh mắt có chút chua xót, Lâm Thiên Y nhìn chằm chằm phía đối diện. Cách hai tấm cửa kính, cô vẫn có thể thấy rõ ràng vẻ cung chiêu và bao dung trên mặt người đàn ông kia. Chẳng bao lâu trước đây, người được anh nâng niu trong lòng bàn tay chính là cô.

Anh cẩn thận kéo ghế ra, đỡ cô gái bên cạnh ngồi xuống đàng hoàng, động tác cẩn thận giống như xem cô gái đó là con búp bê sứ dễ vỡ vậy.

Haha, đây chính là người đàn ông mà cô đã từng yêu, từng cho rằng tương lai sẽ có một ngày kết hôn cùng anh. Tất cả những thứ này như kim châm đâm sâu vào đôi mắt cô.

Cách một con đường, Lâm Thiên Y nhìn chằm chằm đôi trai gái trước mặt, trong lòng không biết có cảm giác gì. Ngay cả Tề Diệu tới phía sau cô lúc nào, cô cũng không phát hiện.

“Thế nào? Đau lòng sao?”

Giọng nói trào phúng pha chút lo lắng từ phía sau cất lên. Lâm Thiên Y bỗng dừng rung mình, tay run lên, trà sữa đang cầm trong tay văng tung tóe. Cô hít sâu một hơi, nhảy dựng ra khỏi ghế, cố gắng giữ giữ tay. Mãi đến khi cảm giác bỏng rát kia biến mất, cô mới ngẩng đầu, tức giận trừng mắt nhìn Tề Diệu với vẻ mặt âm ỉ đang cười kia.

“Anh đi cũng không phát ra tiếng ư? Chào hỏi một câu chết hay sao? Ban ngày ban mặt, người dọa người còn có thể chết anh biết không?”

Lâm Thiên Y nổi cáu như con sư tử con, phun một trận ào ào trước mặt Tề Diệu. Sắc mặt Tề Diệu không hiểu nhìn đối phương, nhẹ nhàng hỏi.

“Em khóc à?”

“Cái rắm! Mắt nào của anh thấy bà đây khóc?”

Lâm Thiên Y chớp mắt, đưa tay sờ thử, khô mà. Tên Tề Diệu này rõ ràng muốn chọc điên cô!

“Không cần che giấu, muốn khóc thì cứ khóc, cũng không ai cười em. Nay, bờ vai anh lúc nào cũng dành cho em, khi nào muốn dựa cứ tới tìm anh!”

Trên mặt Tề Diệu lộ ra nụ cười bất cần đời, ngón tay chỉ chỉ vào bả vai mình.

“Xi, tin được anh mới lạ! Vẫn là để dành cho vợ tương lai của anh đi, mắc công về sau lại có người nói em làm lỡ thanh xuân, em không gánh nổi trách nhiệm này đâu!”

Lâm Thiên Y bĩu môi, đối với hành động tự dè bặt mình của Tề Diệu chỉ cười nhạt. Cô cũng không phải không có ai theo! Hừ Hừ!

“Thật không? Thế sau này không ai theo, đừng có khóc chạy lại đây van xin anh lấy em nhé!”

Tề Diệu nhún vai, ánh mắt bao hàm thâm ý đột nhiên làm Lâm Thiên Y không dám nhìn thẳng, vội vàng né đi.

“Yên tâm, cô đây đang lúc tuổi thanh xuân, bao nhiêu trai đẹp đang dòm ngó!”

Lâm Thiên Y kiêu ngạo ngẩng đầu xoải bước, giống như đang có rất nhiều người theo đuổi phía sau mình vậy. Chỉ là dưới ánh mắt nghiền cứu sâu xa kia của Tề Diệu, Lâm Thiên Y không khỏi hô một câu.

“Tề Diệu, em đi làm đây, có thời gian lại qua giúp anh!”

Sau đó dưới tiếng cười lớn của Tề Diệu, hốt hoảng bỏ chạy!

Anh hay lắm Tề Diệu, anh cười đi, chờ mà xem!

Quán cà phê của Tề Diệu cách chỗ Lâm Thiên Y làm không xa, đi bộ hơn 10 phút là tới rồi.

Trong văn phòng lớn, bởi vì thiếu đi một người nên không khí có vẻ nặng nề đi rất nhiều. Cả buổi chiều Lâm Thiên Y cứ ngật ngậy đại đại, trong đầu toàn là cảnh tượng nhìn thấy lúc trưa. Dù sao cũng là người đàn ông mình yêu bốn năm, đó là khoảng thời gian tràn ngập tiếng cười chỉ thuộc về riêng cô và anh.

Bạn đang đọc truyện *Boss Đại Nhân, Xin Dừng Bước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 37: CHƯƠNG 38: TỰ CHUI ĐẦU VÀO RỌ

Nghĩ tới người đàn ông đó, trong lòng cô vẫn có chút đau đớn. Lâm Thiên Y gấp lại văn bản trong tay, nhìn đồng hồ thấy cũng không còn sớm nữa, lúc này mới nhớ ra thời điểm buổi sáng hình như Hạ Minh Duệ có nói trước khi tan sở đến văn phòng anh lấy lại tập tài liệu đã đưa trước đó.

Nghĩ tới người đàn ông Hạ Minh Duệ này, Lâm Thiên Y lại đau đầu nhức óc. Rõ ràng là cô không muốn nhìn thấy anh, nhưng điểm yếu của cô vẫn nằm trong tay anh.

Mặt mày ủ rũ chào Trần Hi một tiếng, nói mình đi lấy tài liệu, sau đó dưới ánh mắt ý vị thâm trường của Trần Hi, Lâm Thiên Y lễ bước chân nặng nề đi lên văn phòng Tổng giám đốc.

Mặc dù cô đã đi rất chậm rãi nhưng văn phòng Tổng giám đốc vẫn rất nhanh hiện ra trước mắt. Cho dù không có sự tình đặc biệt buổi sáng, nhưng tim Lâm Thiên Y vẫn đập nhanh như trước. Cô đứng trước cánh cửa kính văn phòng Tổng giám đốc hít thở thật sâu, cuối cùng hạ quyết tâm, đưa tay lên gõ cửa.

“Vào đi!”

Giọng nói quen thuộc của người đàn ông làm mặt Lâm Thiên Y đỏ lên, không có biện pháp nha, cô lúc nào cũng cảm thấy giọng nói của người đàn ông này rất gọi cảm. Mỗi lần nhìn thấy anh, cô đều sẽ tự động quên đi sự lạnh lùng toát ra trên người anh, hơn nữa không tự chủ được nghĩ đến buổi tối ở quán bar kia và nụ hôn bất ngờ hôm qua. Cô vỗ vỗ hai má nóng bừng của mình, buồn bực nói.

“Tổng giám đốc, tôi tới lấy tài liệu hồi sáng!”

Lúc này Hạ Minh Duệ mới ngẩng đầu lên khỏi đồng hồ tài liệu đang xem, lúc nhìn thấy rõ bóng người trước mặt, ý vị thâm trường nói một câu.

“À, hóa ra là cô!”

Lâm Thiên Y nghiêng hai hàm răng kèn kẹt, đầu cúi thấp như muốn dán cả vào trước ngực. Anh cứ ở đó mà giả vờ đi.

Nhìn thấy Tổng giám đốc đại nhân bận rộn sau khi nói câu đó xong lại tiếp tục vùi đầu vào văn kiện, Lâm Thiên Y hít sâu một hơi, không thể không mở miệng lần nữa, nhắc lại sự tồn tại của bản thân.

“Tổng giám đốc, tôi đến lấy tài liệu buổi sáng!”

“Ừm, được!”

Hạ Minh Duệ lúc này trực tiếp khép văn kiện trong tay lại, uể oải duỗi cái lưng có chút mỏi.

Theo động tác của Hạ Minh Duệ, cổ áo bị bẻ ra, lộ ra xương quai xanh rắn chắc, nước da màu đồng sáng bóng mê người như kim châm vào mắt Lâm Thiên Y.

Cô suy tính đợi sau khi lấy được bức ảnh, đối với vị Tổng giám đốc tính tình hay thay đổi, âm tình bất định này, cô có thể tránh xa bao nhiêu thì tránh xa bấy nhiêu! Hạ Minh Duệ là nhân vật nguy hiểm, không phải là kiểu lão bách tính nhỏ bé như cô đụng vô được! Cô rất tự biết lượng sức!

“Đẹp không?”

Trong lúc Lâm Thiên Y đang kịch liệt đấu tranh, suy nghĩ làm thế nào lấy lại được bức ảnh của mình, Tổng giám đốc đại nhân trước mặt lại lên tiếng.

Cô dường như mở miệng theo quán tính.

“Đẹp!”

“Nhìn đủ chưa?”

“Chưa...”

“Thế có cần tôi cởi áo sơ mi để cô xem cho đủ không?”

Hạ Minh Duệ dẫn dắt từng bước, giọng điệu nhẹ nhàng, dường như lúc nào cũng có thể theo gió mà đi.

“Hà...”

Giọng nói bất thành linh làm Lâm Thiển Y ngẩn ra, tiếp đó liền hoàn hồn. Đồng thời khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt như ăn phải hạt tiêu, hồng hồng tím tím. Ánh mắt của cô tự nhiên lại nhìn xa tới bên trong áo của người ta, cứ thế mất hồn, cứ như vậy ngơ ngác ngác nhìn, nhìn tới mức không chớp mắt.

Lâm Thiển Y giật mình hoàn hồn, vừa rồi giống như cô trả lời theo bản năng, bây giờ mới phát hiện sự tình có gì đó không đúng.

“Á, không phải, không phải.”

Lâm Thiển Y lắc mạnh bàn tay nhỏ, cái đầu nhỏ cũng lắc lắc như trống bỏi vậy.

Trời ơi, vừa nãy cô nói cái gì vậy?

Lúc này, cô chỉ còn một cách, đó chính là xem xem có thể tìm được cái lỗ nào mà chui xuống. Cô đã mất hết đời người rồi.

Người đàn ông này cô ăn cũng ăn rồi, còn hoảng hồn cái gì!

“Cái gì không phải? Chẳng lẽ cô đến lấy tài liệu cũng có thể chảy nước miếng!”

Hạ Minh Duệ hồ nghi liếc xấp tài liệu trên bàn một cái, ánh mắt mang theo sự chế giễu.

Lâm Thiển Y chán nản, bây giờ cô cũng không dám ngẩng đầu nhìn sắc mặt Hạ Minh Duệ, cái đầu nhỏ cúi thật thấp, thật là mắt mặt thấy bà nội luôn. Sao cô ngay cả việc này cũng không tự không chế được? Còn nói trai đẹp dụ người, quả nhiên không sai. Tên tuổi anh hùng một đời của cô toàn bộ đều bị hủy trong tay vị Tổng giám đốc trước mặt làm người ta đoán không được này.

Lâm Thiển Y cúi đầu, len lén đưa tay lau khóe miệng, khô mà, làm gì có nước miếng? Tên khốn kiếp này lại lừa cô, tưởng cô dễ lừa lắm sao?

Nhưng mà ở thời điểm này cô lại ngại ngần không dám phản bác, khuôn mặt nhỏ vẫn luôn dán chặt trên ngực đỏ ửng lên. Cô chỉ cảm thấy trên mặt nóng bừng bừng, giống như bị người ta cho một cái tát vậy.

Cuối cùng cô chỉ có thể bất chấp, cộc lốc nói.

“Vậy, vậy tôi có thể lấy tài liệu đi chưa?”

“Ừm, được.”

Hạ Minh Duệ lười biếng đứng dậy, cầm xấp tài liệu đang đặt ở giá sách để lên bàn. Từ chỗ Lâm Thiển Y đang cúi đầu, vừa vận trông thấy vòng eo của Hạ Minh Duệ.

Tên chết tiệt này!

Khắp nơi bày ra bộ dáng lười biếng mà phong tình kia ra để dụ dỗ, làm hủ nữ như cô làm sao chịu nổi?

Anh còn không bỏ áo sơ mi vào trong quần được sao? Không thì mặc số lớn một chút? Nếu không cũng không tới mức lộ eo ngay thất lưng như thế.

Nhưng mà vóc dáng anh thực sự quá đẹp, bụng bằng phẳng tới mức chỉ cần thêm một chút thì sẽ trở nên mập mạp, bớt một chút lại thành mảnh mai. Lâm Thiển Y đột nhiên có suy nghĩ muốn đem người đàn ông này giấu đi.

Cái bộ dạng lười biếng của anh đến thế là cùng, ánh mắt trong đôi mi khép hờ lúc thì long lanh lúc thì lạnh lùng đã biến mất, chỉ còn vẻ chế nhạo nhàn nhạt. Cho dù là như vậy, xung quanh anh dường như cũng phảng phất một tầng hào quang nhẹ. Người đàn ông này cho dù ở đâu, duy di tư thế nào cũng đều có thể trở thành một bức tranh danh lam thắng cảnh.

Cho dù chỉ là cử chỉ của một người bình thường cũng sẽ làm cho người ta máu nóng sôi sục! Cho dù là hành động thô lỗ nhưng do người đàn ông trước mặt làm ra cũng đương nhiên rất đẹp mắt vui tai!

Trước khi chưa đụng phải người đàn ông Hạ Minh Duệ này, cô cảm thấy Hứa Hạo Trạch cũng được xem là soái ca rồi, nhưng mà bây giờ...

Lâm Thiển Y ôm xấp tài liệu dĩ nhiên là mất hồn mất vía đi ra ngoài cửa. Khi đi gần ra tới cửa cô mới dần dần nhớ lại, bức ảnh của cô anh vẫn còn chưa đưa lại...

Lâm Thiển Y do dự một hồi cuối cùng ngừng bước, cô từ từ xoay người, khuôn mặt ửng đỏ có chút giấy dứa. Cô mở miệng thăm dò.

“Tổng giám đốc, bức ảnh của tôi anh có mang theo không?”

Mặt Lâm Thiển Y mang vẻ mong chờ, hồi hộp nhìn chăm chăm gương mặt khiến người ta thần hồn điên đảo của Hạ Minh Duệ.

“Bức ảnh nào?”

Nhìn thấy gương mặt mờ mịt của Hạ Minh Duệ, Lâm Thiển Y hít thở thật sâu lấy lại bình tĩnh.

“Chính là bức ảnh được để trong khung đó!”

“À, không nhớ rõ!”

Lâm Thiển Y có chút thất vọng, nhưng vẫn chưa mất hết hi vọng. Vì để Hạ Minh Duệ nhớ ra bức ảnh đó, cô không thể không nhắc đến sự tình ngày hôm đó.

Cô không khỏi cao giọng, âm thanh lạnh lẽo biến hóa mang theo vẻ lo lắng.

“Sao anh có thể quên vậy? Bức ảnh đó đối với tôi thực sự rất quan trọng, chính là bức ảnh anh muốn tôi lấy năm ngàn vạn để đổi đó!”

Câu này vừa nói xong Lâm Thiển Y liền thấy hối hận, chỉ muốn trực tiếp tát cho mình hai cái. Cô thế này chính là vạch áo cho người xem lưng, không khỏi len lén nhìn Hạ Minh Duệ. Nói thẳng ra là xong đời rồi.

Bạn đang đọc truyện *Boss Đại Nhân, Xin Dừng Bước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 38: CHƯƠNG 39: MẸ HỨA HẠO TRẠCH NHẬP VIỆN

Bản thân cô đã muốn lờ đi chuyện năm ngàn vạn kia, vậy mà bây giờ lại tự cô nói ra, không thể nghi ngờ là đang nhắc nhở Hạ Minh Duệ.

“Hóa ra cô vẫn còn nhớ là nợ tôi năm ngàn vạn à! Xem ra vẫn có chút tự mình hiểu lấy!”

Hạ Minh Duệ vừa nói vừa lật tìm trong đồng hồ tài liệu, không lâu sau một tờ giấy nợ được đưa tới trước mặt Lâm Thiển Y.

“Này, ký vào đây, tránh để người nào đó lại quỵt tiền!”

Lâm Thiển Y nhận lấy tờ giấy, sau khi nhìn rõ nội dung trên đó xong, không khỏi tròn mắt cứng lưỡi.

Tên khớp kiếp này, không phải chứ? Giỡn ư?

“Hạ Minh Duệ, anh khôn kiếp!”

Lâm Thiển Y nổi giận. Tổng giám đốc thì hay lắm sao, từ lúc nào cô lại nợ một món tiền khổng lồ thế này mà đến cô cũng không biết?

Lâm Thiển Y nổi giận dưng dưng, trước mặt Hạ Minh Duệ, cô cầm tờ giấy ghi nợ đập lên bàn cái rầm. Cái đập này mang theo sự phẫn nộ khiến Hạ Minh Duệ hơi ngả người ra sau, ánh mắt nheo lại, có chút không hài lòng.

“Giấy nợ này căn bản là giả tạo!”

Lâm Thiển Y một tay chống nạnh, một tay đặt trên bàn, cúi thấp người nhìn chăm chăm Hạ Minh Duệ. Cô lúc này lửa giận phùng phùng, ít nhiều lời nói không thích hợp hành động cũng có chút không ý tứ.

Lâm Thiển Y cô cũng không phải dạng hiền lành, nếu như chọc giận cô, chuyện gì cô cũng làm ra được.

Hạ Minh Duệ thần nhiên liếc Lâm Thiển Y một cái, sau đó trực tiếp đứng dậy, động tác ưu tú vô cùng. Anh đi tới máy lọc nước trước cửa sổ rót cho mình một ly, thong thả uống từng ngụm nhỏ. Bởi vì nước thấm vào nên mỗi anh tẩn ra sắc hồng nhàn nhạt, hết sức xinh đẹp. Sau đó cả người tẩn mạn dựa vào cửa sổ, nhìn không ra vui buồn. Ánh mặt trời chiếu vào làm bóng dáng anh dài ra, đồng thời càng tôn lên dáng người thon dài của anh.

“Cô có thể không ký, có điều tôi không bảo đảm có thực sự hủy tất hình kia hay không.”

Lời nói lạnh như băng của Hạ Minh Duệ lập tức kéo Lâm Thiển Y trở về thực tại.

Hạ Minh Duệ lúc này cùng với khi nãy không hề giống nhau, cho dù anh đứng dưới ánh mặt trời, toàn thân đều bao phủ ánh sáng nhàn nhạt nhưng Lâm Thiển Y vẫn cảm nhận được sự lạnh lẽo phát ra từ anh.

Cô không hề nghi ngờ việc người đàn ông này nói được làm được. Cô thực sự không dám đánh liều! Bức hình đó cô quý trọng như mạng sống của mình vậy.

Cuối cùng, Lâm Thiên Y cắn chặt răng, một lần nữa cầm lấy tờ giấy nợ mà cô đập lên bàn khi nãy, cầm bút ký tên của mình lên đó.

Cô cứ như thế vô duyên vô cớ thiếu người ta năm ngàn vạn? Cô luôn cảm thấy có gì đó sai sai. Chẳng phải lẽ thường khi người ta ngủ với một người đàn ông xong thì biến thành người đẹp giàu có, cô thì hay rồi, ngủ nhảm với đàn ông không nói, đã mất sự trong trắng của mình lại còn lỗ thêm năm ngàn vạn.

Lâm Thiên Y tay đưa ra, quơ quơ tờ giấy nợ đã ký xong trước mặt Hạ Minh Duệ, cái miệng chu lên.

“Giấy nợ tôi ký xong rồi, đưa bức hình đây!”

“Ồ, cô cảm thấy một tờ giấy nợ có tác dụng sao? Lỡ như sau này cô quyết nợ, không phải tôi tiền mất tật mang?”

Hạ Minh Duệ cười lạnh một tiếng, căn bản chính là không tính trả lại bức hình cho cô, ngược lại cầm tờ giấy nợ bỏ vào túi. Lâm Thiên Y bị Hạ Minh Duệ làm cho sững sờ, trợn mắt há miệng. Người đàn ông này còn dám tro tráo như vậy?

Khóe miệng cô khẽ co rút lại, trong lòng rất muốn hỏi thăm toàn bộ tổ tông mười tám đời của anh.

“Còn gì không? Không còn thì nên ra về rồi, nếu cô muốn tăng ca tôi cũng không để ý đâu!”

Có quý mới muốn ở lại tăng ca. Lâm Thiên Y tức hồng hộc xoay người, ngay cả chào hỏi cũng không có liền đi thẳng ra ngoài. Cô thực sự sợ nếu cứ tiếp tục ở lại, cô sẽ liều mạng với Hạ Minh Duệ. Người đàn ông này đúng là có bản lĩnh chọc điên người khác.

Ngày hôm sau, Lâm Thiên Y đi làm như bình thường, chẳng qua tới gần giữa trưa cô nhận được một cuộc điện thoại.

Điện thoại là do hàng xóm của mẹ Hứa Hạo Trạch gọi tới. Hứa Hạo Trạch không phải người địa phương, thế nhưng quê của anh ở bên cạnh thành phố A, có thể nói hai thành phố rất gần nhau.

Về phần mẹ của Hứa Hạo Trạch, Lâm Thiên Y lúc nào cũng đối đãi như mẹ ruột của mình. Trong thời gian bốn năm hai người ở bên nhau, cô thường hay đi thăm mẹ của anh, mà mẹ của Hứa Hạo Trạch cũng sớm xem Lâm Thiên Y là con dâu, nhưng mà bây giờ bọn họ đã chia tay rồi.

Trong nháy mắt nhận cuộc điện thoại đó, trái tim Lâm Thiên Y liền đau nhói. Cô cảm thấy có chút hổ thẹn với sự thương yêu của bà. Nhưng giọng nói trong điện thoại là một giọng lạ, Lâm Thiên Y nghe hồi lâu mới nghĩ tới giọng nói nhà hàng xóm của Hứa Hạo Trạch.

Giọng nói bên đầu kia điện thoại có chút nôn nóng.

“Là tiểu Thiên sao? Chú là chú Vương, hàng xóm của Hứa Hạo Trạch. Các con có ở chung một chỗ không? Các con nhanh chóng về đây đi, mẹ của Hạo Trạch bệnh rồi, đang nằm viện. Quay về nhớ mang theo tiền nha, thời gian này viện phí của bà đều do hàng xóm gom góp lại, bây giờ tiền không còn đủ nữa rồi!”

Lâm Thiên Y vừa nghe tin mẹ Hứa Hạo Trạch nhập viện, trong lòng chợt hoảng hốt. Điện thoại cúp vội quá cô cũng không kịp hỏi là bệnh gì, có nghiêm trọng hay không, nhưng nghe giọng điệu của chú Vương, tình hình có vẻ không lạc quan cho lắm.

Lâm Thiên Y tay run run, bấm số điện thoại của Hứa Hạo Trạch. Nếu không phải vì mẹ của anh, cả đời này cô cũng không muốn xuất hiện cùng người đàn ông này thêm lần nào nữa. Cho dù mỗi lần nghĩ tới anh, trái tim cô vẫn còn đau đớn.

Nhưng âm thanh truyền tới trong điện thoại làm lòng Lâm Thiên Y nặng trĩu.

“Số điện thoại quý khách vừa gọi không có thật!”

Lâm Thiên Y vội vàng xin nghỉ phép một ngày, gọi điện thoại cho Hứa Hạo Trạch không được, cô đành phải đến nhà trọ của anh xem thử.

Đồ đạc của Hứa Hạo Trạch vẫn còn để ở đây, chắc là chưa dọn đi. Chỉ là lúc cô tìm chủ nhà hỏi thăm tình hình, chủ nhà lại nói, mặc dù Hứa Hạo Trạch vẫn chưa dọn đi nhưng một thời gian rồi không thấy quay lại.

Lâm Thiên Y lại hỏi chủ nhà khoảng khi nào thì Hứa Hạo Trạch sẽ quay lại, chủ nhà kia nói đại khái mỗi tuần anh sẽ về một lần, nhưng mà mấy ngày trước anh ta mới về, nên chắc hai ba hôm nữa không quay về đâu.

Lâm Thiên Y vốn nghĩ rằng chủ nhà sẽ biết số điện thoại mới của Hứa Hạo Trạch, đáng tiếc chủ nhà lại lác đác tỏ vẻ không biết. Lâm Thiên Y không có thời gian chờ xem rốt cuộc Hứa Hạo Trạch có về hay không, cô phải tới bệnh viện xác nhận một chút.

Vội vàng mua vé xe, Lâm Thiên Y gần như không tri hoãn mà bắt xe đi tới. Đại khái khoảng hơn 6 giờ chiều, Lâm Thiên Y mới tới bệnh viện mà mẹ Hứa Hạo Trạch đang chữa trị.

Khắp nơi trong bệnh viện tràn ngập mùi thuốc khử trùng, lúc Lâm Thiên Y đẩy cửa phòng bệnh, bà nằm trên giường đã gầy đến da bọc xương. Lâm Thiên Y chưa xót trong lòng, nước mắt cứ từng giọt từng giọt lớn rơi xuống.

Lâm Thiên Y bước tới bên giường cầm tay mẹ Hứa Hạo Trạch, tay của bà hơi lạnh, cô cẩn thận chà xát cho ấm lên.

“Tiểu Thiên, con tới rồi ư, Trạch Trạch đâu? Sao lại không cùng con quay về?”

Bà chăm chú nhìn phía sau lưng Lâm Thiên Y hồi lâu, mãi đến khi xác nhận Hứa Hạo Trạch thật sự không tới, đáy mắt lóe lên sự thất vọng không dễ nhìn ra, có điều rất nhanh kéo tay Lâm Thiên Y vỗ vỗ, nói thẳng, “Con gái ngoan, vất vả cho con rồi!”&

Bạn đang đọc truyện *Boss Đại Nhân, Xin Dùng Bước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 39: CHƯƠNG 40: HỨA HẠO TRẠCH MẤT TÍCH

Lâm Thiên Y cầm tay bà an ủi, đây đều là chuyện cô nên làm.

Hai người nói chuyện được một lúc, sau đó do không chống lại nổi cơn mệt mỏi ập đến, bà thiếp đi. Bấy giờ Lâm Thiên Y mới ra ngoài tìm bác sĩ để hỏi thăm. Mẹ Hứa Hạo Trạch bị thận đa nang, hơn nữa bệnh đã vào giai đoạn cuối, cần phải thay thận ngay.

Chỉ một câu nói liền khiến Lâm Thiên Y bất động tại chỗ. Lúc cô chờ đợi quay về phòng bệnh, mẹ của Hứa Hạo Trạch vẫn còn nằm ngủ mê man như trước, chỉ là giấc ngủ có vẻ không được an ổn cho lắm.

Chẳng bao lâu sau, bác sĩ đến gõ cửa phòng bệnh. Lâm Thiên Y kéo chăn đắp cho bà xong mới nhẹ nhàng đi ra ngoài.

Trên tay vị bác sĩ cầm một xấp biên lai, toàn bộ đều là chi phí chữa trị của mẹ Hứa Hạo Trạch. Một số trong đó do hàng xóm của bà trả hộ, thế nhưng số tiền còn thiếu vẫn rất nhiều. Lâm Thiên Y chỉ nhìn sơ qua thôi, mới vài ngày mà tiền viện phí đã hơn vạn rồi.

Nếu cô có tiền, chắc chắn sẽ không keo kiệt, chỉ là trên người cô căn bản cũng chẳng có bao nhiêu. Cô đi làm mới được hai tháng mà thôi, lại thêm chi phí sinh hoạt rồi các chi phí khác nữa. Với mức lương ít ỏi của cô, căn bản không thể chi trả được nhiều như vậy.

Nghĩ đến Hứa Hạo Trạch, ánh mắt Lâm Thiên Y tối sầm lại. Chi phí thay một quả thận vô cùng lớn, với mức lương của Hứa Hạo Trạch trước đây mỗi tháng không quá năm ngàn, rõ ràng không thể chi nổi tiền phẫu thuật lớn như vậy.

“Cô Lâm, nếu cô không chi trả được tiền thuốc men, vậy thành thật xin lỗi, bệnh viện chúng tôi chỉ có thể tạm dừng điều trị cho bà Hứa. Việc này tôi cũng không thể làm chủ được, đây là quy định của bệnh viện!”

“Bác sĩ, có thể chậm chước thêm hai ngày không? Ông yên tâm tôi sẽ lập tức xoay sở, hai ngày là đủ! À không, ba ngày, xin cho tôi thêm thời gian ba ngày, tôi nhất định sẽ lập tức mang tiền đến đóng!”

Lâm Thiên Y căng thẳng nhìn chăm chăm vị bác sĩ, gương mặt nhỏ nhắn đầy vẻ khẩn cầu. Cô thực sự thích mẹ Hứa Hạo Trạch, bà đối với cô cũng rất tốt. Cô không cách nào bỏ mặc bà không quan tâm!

Từ giờ cho tới lúc đó, đầu tiên cô phải tìm cho được Hứa Hạo Trạch, bằng không cô căn bản không có cách nào gom đủ tiền. Chưa tính đến việc có thể tìm được nguồn thận thích hợp hay không, cho dù có thể tìm được thì chi phí phẫu thuật cũng phải tới cả trăm vạn. Trăm vạn này đối với Lâm Thiên Y mà nói không khác nào một con số không tưởng!

“Cầu xin bác sĩ, cứu một mạng người hơn xây tòa tháp 7 tầng, cho tôi thêm thời gian ba ngày, trong vòng ba ngày tôi nhất định sẽ gom đủ tiền!”

Lâm Thiên Y khổ sở van xin, cuối cùng vị bác sĩ đành thở dài một tiếng, đồng ý cho Lâm Thiên Y thêm ba ngày. Đây là kỳ hạn cuối cùng, nếu trong vòng ba ngày sau Lâm Thiên Y không gom đủ tiền đến, vậy thì bệnh viện sẽ tạm dừng trị liệu.

Bệnh viện chính là thực tế như vậy, nhưng cũng không có cách nào khác, cô chỉ là tầng lớp người nghèo dưới đáy của xã hội. Lúc đối mặt với bệnh tật, cô cũng như bọn họ bó tay không biện pháp.

Buổi chiều, Lâm Thiên Y ở lại trong phòng bệnh an ủi bà hơn một tiếng đồng hồ. Cô cũng không hề đề cập tới việc cô và Hứa Hạo Trạch đã chia tay, chỉ bảo rằng cô phải đi mấy ngày để thu xếp chuyện tiền bạc cùng anh.

Mẹ Hứa Hạo Trạch cũng hiểu bệnh tình của bản thân không mấy lạc quan, âm ỹ khẳng khẳng muốn xuất viện. Bà không muốn đem lại gánh nặng cho bọn họ. Lâm Thiên Y khuyên can mãi mới khiến bà yên lòng.

Lâm Thiên Y cơ hồ không để phí một giây phút nào, mua vé xe rồi vội vã trở về thành phố A. Tối qua cấp tốc chạy tới thành phố B nơi mẹ Hứa Hạo Trạch đang ở, sau đó liền ở bên cạnh bà một đêm, cô dường như không chút nghỉ ngơi. Sắc mặt cô bây giờ xem ra tiêu tụy đi rất nhiều.

Trở lại thành phố A, Lâm Thiên Y trực tiếp đến nhà trọ của Hứa Hạo Trạch, thoát nhìn có vẻ như anh không hề quay về đây. Lâm Thiên Y vẫn chưa từ bỏ ý định, tiếp tục đợi tới 11 giờ tối, thế nhưng cũng không thấy bóng dáng Hứa Hạo Trạch đâu. Không còn cách nào khác, cô đành phải chào hỏi chủ

nhà trọ một tiếng, nhờ họ nếu có thấy Hứa Hạo trạch trở về thì giữ anh ta lại một lúc, cô sẽ lập tức đến ngay.

Ngày hôm sau sau khi trở về, Lâm Thiên Y lại phải đi làm. Cô chỉ xin nghỉ phép nghỉ một ngày, nhưng đều lãng phí cho việc đi lại.

Thời điểm Lâm Thiên Y vào trong phòng làm việc với đôi mắt thâm quầng, Trần Hi giật nảy mình.

“Thiên, cậu sao vậy? Nghỉ ngơi một ngày mà sao sắc mặt cậu càng lúc càng tệ vậy?”

Lâm Thiên Y thờ dãi, lúc này cô làm sao còn tâm trạng vui đùa với Trần Hi? Tiền viện phí như tảng đá lớn đè lên vai cô, khiến cô không thở nổi. Về phần mẹ Hứa Hạo Trạch, cô cũng sớm xem bà như mẹ mình.

“À, đúng rồi, Tổng giám đốc nói khi nào cậu quay về thì đến văn phòng anh ấy một chuyến!”

Trần Hi như tên trộm đến gần Lâm Thiên Y, nói thầm vào tai cô.

“Thiên, nói thật đi, cậu với Tổng giám đốc rốt cuộc là có quan hệ gì?”

Khó trách vì sao cô lại nghi ngờ, thực sự đối với một nhân viên văn thư mà nói, vị Tổng giám đốc này cũng quá chịu khó đó chứ?

Lâm Thiên Y tỏ vẻ khinh thường, bọn họ thì có thể có quan hệ gì? Thiếu tiền chứ quan hệ gì!

Tiền?

Nghĩ đến tiền, Lâm Thiên Y cắn cắn môi, nếu cô tìm không được Hứa Hạo Trạch thì phải làm sao đây? Bây giờ Lâm Thiên Y hoàn toàn không có chút tin tức của anh ta, cũng không phải cô chưa đến công ty của anh, chỉ là người trong công ty nói anh đã nghỉ được mấy tháng rồi.

Đối với việc này, Lâm Thiên Y chỉ có thể cầm nín.

Nghĩ đến Hạ Minh Duệ, Lâm Thiên Y đã có suy tính kỹ càng. Dù sao tên khốn kiếp này cũng đã nói mình nợ anh ta năm trăm ngàn, nếu mình có nợ thêm chút nữa chắc cũng không thành vấn đề chứ?

Người Lâm Thiên Y quen biết không nhiều, có tiền lại càng không có mấy người, ngoại trừ Tề Diệu ra. Lâm Thiên Y biết nếu cô mượn Tề Diệu, anh sẽ không chút do dự cho cô mượn. Chỉ là quán cà phê của anh vừa mới khởi sắc, có rất nhiều việc cần dùng tiền, huống hồ lúc Tề Diệu mở quán cà phê này cũng đã mượn tiền mẹ anh không ít, cô sao có thể gây thêm phiền phức cho anh?

Không để ý tới vẻ mặt tò mò bên cạnh của Trần Hi, Lâm Thiên Y lại một lần nữa bắt thang máy lên lầu 11. Lúc này cô rõ ràng không muốn trốn tránh Hạ Minh Duệ, ngược lại có hơi vội vàng muốn gặp anh.

Lúc Lâm Thiên Y bước vào, Hạ Minh Duệ đang gọi điện thoại. Nhìn thấy cô tới, Hạ Minh Duệ liền tắt điện thoại.

“Sao? Vừa mới viết giấy nợ đã muốn bỏ trốn? Tôi còn tưởng cô tính không quay lại nữa chứ!”

Lâm Thiên Y chèn cái miệng nhỏ nhắn, im lặng liếc Hạ Minh Duệ một cái, lại không hề lên tiếng cãi lại. Việc này khiến Hạ Minh Duệ hơi ngạc nhiên, đây không giống như tác phong của cô gái nhỏ trước mặt.

Hạ Minh Duệ liếc nhìn sắc mặt tiêu tụy của Lâm Thiên Y, đôi mắt đen láy như mực trầm xuống, xoay người khoác áo vét lên, ném ra một câu.

“Ngày mai cùng tôi đi ký hợp đồng!”

Sau đó không thèm quay đầu liền rời đi, chỉ để lại Lâm Thiên Y ngẩn người tại chỗ.

Thế này là thế nào? Chỉ có vậy mà kêu cô lên một chuyến? Quả thật đầu óc của người có tiền thật khác với người bình thường.

Mãi đến khi bóng dáng Hạ Minh Duệ hoàn toàn biến mất, Lâm Thiên Y mới cúi đầu đi trở về phòng làm việc của mình.

Tâm trạng của cô nguyên ngày này đều hết sức căng thẳng, một ngày không tìm thấy Hứa Hạo Trạch trong lòng cô lúc nào cũng bất an. Nghỉ ngơi một lúc sau đó Lâm Thiên Y gọi điện thoại cho Tề Diệu, nói mấy ngày nay cô bận không thể đến giúp ở chỗ anh.

“Này, có phải có bạn trai mới rồi không?”

Giọng nói trêu chọc của Tề Diệu từ ống nghe truyền tới.

“Anh đi chết đi!”

Giọng Lâm Thiên Y gắt gỏng, có hơi nghiến răng nghiến lợi.

Bạn đang đọc truyện *Boss Đại Nhân, Xin Dừng Bước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 40: CHƯƠNG 41: CHIẾC VÁY XINH ĐẸP

Giữa trưa, Lâm Thiên Y chỉ ghé vào một quán ăn ven đường mua chút đồ ăn tạm, sau đó lại đến nhà trọ của Hứa Hạo Trạch đứng đợi. Buổi tối sau khi tan ca, cô cũng tìm tới nhà Hứa Hạo Trạch nhưng vẫn chẳng thấy bóng dáng anh đâu. Việc này khiến Lâm Thiên Y có chút lo lắng.

Ngày hôm sau đi làm, Lâm Thiên Y nhận được một gói hàng, mở ra mới biết bên trong là một chiếc váy được đóng gói rất cẩn thận, nhìn qua có vẻ là hàng hiệu. Có điều đối với một người không có chút kinh nghiệm gì về hàng hiệu như Lâm Thiên Y dĩ nhiên là không nhận ra.

Đôi mắt nhỏ của Trần Hi mở to, sáng lấp lánh, thiếu chút nữa là rớt ra ngoài.

Chiếc váy màu xám bạc, được đính một ít kim sa, dưới ánh mặt trời sẽ phát sáng lấp lánh. Phía trước được may theo kiểu cổ chữ V, bên trên còn có một dải ruy băng quấn quanh. Phía sau là thiết kế hở lưng, cơ bản là từ bả vai trở xuống.

“Wow! Là ai tặng vậy? Đẹp quá à. Váy này nhất định rất mắc.”

Trần Hi lập tức rơi vào ảo tưởng méo mó của bản thân, đôi mắt nhỏ sáng trong suốt.

“Tiểu Thiên, mau mặc vào thử xem!”

Lâm Thiên Y có chút khó xử. Từ nhỏ tới giờ, cô chưa bao giờ mặc váy, quần jean là vật bất ly thân của cô.

Cô lục lại trong gói hàng, thấy một tờ giấy nhỏ. Nét chữ cứng cáp bao hàm hơi thở bá đạo mạnh mẽ.

“Mặc vào rồi lên lầu tìm tôi!”

Đầu Lâm Thiên Y nổ ầm một tiếng, chi cảm thấy hai má nóng lên. Tên chết tiệt này, đưa váy cho cô làm cái gì?

Nghĩ đến lời nói của anh ngày hôm qua, Lâm Thiên Y oán thăm không thôi. Chẳng phải chỉ là ký cái thoả thuận gì thôi sao? Tại sao phải bắt cô mặc thành như vậy cơ chứ?

Cô có thể không đi không? Với diện mạo của tên khốn này, không có khả năng là không tìm được bạn gái chứ nhỉ?

Lâm Thiên Y lăm bằm, tay cầm tờ giấy vào ngực. Tờ giấy màu xanh biếc mang theo hương thơm nhàn nhạt, mặt sau còn có một câu.

“Không cần phải thách thức giới hạn của tôi!”

Lâm Thiên Y lập tức hoá đá. Anh cũng biết cô không muốn đi? Vậy mà còn bắt cô đi làm chi cơ chứ?

Cuối cùng, dưới ánh mắt chờ đợi của Trần Hi, Lâm Thiên Y đẩy mạnh cửa đi vào phòng thay đồ, mặc dù trong lòng không hề muốn tí nào.

Sau khi mặc xong, Lâm Thiên Y một đầu đầy vạch đen. Cô cảm thấy toàn thân hoàn toàn không được tự nhiên. Lâm Thiên Y một tay che trước ngực, một tay kéo váy lên, tư thế quái dị gượng gạo bước ra, trên mặt có chút ngượng ngùng.

Cô thực sự không phải kiểu người hay mặc váy nha.

“Wow, đẹp đó!”

Lâm Thiên Y vừa mới bước ra liền bị tiếng hô của Trần Hi làm cho giật mình. Cả người cô bị Trần Hi kéo tới trước gương, trước mắt đột nhiên xuất hiện thêm một khuôn mặt được phóng đại,

Trần Hi không chút khách khí kéo bàn tay nhỏ bé đang che trước ngực đặt xuống hai bên hông. Lâm Thiên Y cảm thấy bản thân như một con rối gỗ để mặc Trần Hi đùa nghịch.

“Tiểu Thiên, bộ váy này quả thực là làm theo số đo của cậu nha, rất vừa người. Cho tới bây giờ tớ chưa từng nghĩ cậu mặc đầm lại có khí chất thanh lịch như vậy, so với Lâm Na đẹp hơn gấp 3 lần ấy chứ.”

Trần Hi mang về mặt kinh ngạc tán dương, còn Lâm Thiên Y lại mang về mặt đen thui, cái này rốt cuộc là cái gì với cái gì vậy?

Có điều cô cũng cảm thấy chiếc váy này thật sự rất vừa người, lớn một chút thì có vẻ rộng thùng thình nhưng nhỏ một chút lại có vẻ chật. Nghĩ đến bộ váy này là do Hạ Minh Duệ chuẩn bị cho cô, khuôn mặt nhỏ nhắn bỗng đỏ ửng, như bầu trời rắng đỏ.

“Thật, thật ư?”

Thanh lịch, cô nhưng thật ra không cảm thấy vậy. Cô chỉ thấy cả người lạnh lẽo, không được tự nhiên, hận không thể lập tức cởi ra mặc lại chiếc quần jean của mình.

Đúng lúc này, điện thoại Lâm Thiên Y vang lên. Cô giống như là phản xạ có điều kiện bình thường nhanh tay cầm lấy điện thoại. Cũng không trách được, việc mẹ của Hứa Hạo Trạch nằm viện vẫn khiến dây thần kinh của cô lúc nào cũng trong trạng thái căng thẳng. Cô thực sợ sẽ bỏ lỡ mất tin tức gì quan trọng.

Thế nhưng số gọi đến lại là một dãy số lạ, Lâm Thiên Y có chút kích động. Số điện thoại này không phải của Hứa Hạo Trạch, có lẽ là số của bệnh viện. Cô cẩn thận nghe máy, giọng nói cất lên có chút nhỏ nhẹ êm ái.

“Alo, tôi là Lâm Thiên Y.”

“Cô lẽ mà cái gì vậy? Lập tức lên đây cho tôi!”

Tiếng nói chuyện lạnh như băng, không mang theo chút tình cảm nào phát ra từ trong điện thoại khiến Lâm Thiên Y sững người, con người trong suốt mở to.

“Biết rồi!”

Lâm Thiên Y cúp điện thoại, quay sang hướng Trần Hi lấy áo khoác nhanh vào người rồi chạy thẳng ra thang máy.

Khi Lâm Thiên Y thờ hồng học đứng trước mặt Hạ Minh Duệ, khuôn mặt thối kia vẫn như cũ không chút thay đổi nhìn cô. Tim Lâm Thiên Y đập thành thịch, không có dự cảm tốt. Hạ Minh Duệ hiện tại tuyệt đối là tổ tông sống của cô, mà cô còn tính mượn anh chút tiền, vì vậy thời điểm này không phải là lúc trở mặt. Cô phải thật cẩn thận, cẩn thận lấy lòng anh.

“Cái này, tôi không biết là anh đưa. Tôi, tôi mặc xong lập tức trả lại anh.”

Lâm Thiên Y tay nhỏ bé nắm lấy vật vấy, vẻ mặt ngưng trọng. Cô cảm thấy toàn thân không được tự nhiên, đặc biệt là ánh mắt Hạ Minh Duệ, nháy cũng không nháy mà nhìn cô chằm chằm.

Lâm Thiên Y rút cổ, lui từng bước, thấp giọng hỏi.

“Cái kia, trên mặt tôi có cái gì sao?”

“Ngu ngốc!”

Hạ Minh Duệ bất mãn liếc mắt nhìn cô một cái, giống như đang trách cứ việc cô tới muộn. Thế nhưng có trời biết, khi Lâm Thiên Y vừa xuất hiện, trong nháy mắt đó, một người đã gặp qua vô số mỹ nữ như anh cũng cảm thấy kinh diễm.

Cô gái nhỏ trước mặt chưa trang điểm, khuôn mặt thanh tú nhỏ nhắn làm anh cảm thấy vô cùng thuận mắt. Ừm, chính là thuận mắt. Nhất là đôi mắt sáng ngời vô tội, trong suốt lay động, khuôn mặt đó hoàn toàn khác xa so với những người phụ nữ lợi dụng cùng nịnh nọt, càng không giống những người nhìn anh một cách mê luyến.

Mặc dù cũng có thời điểm cô gái nhỏ này nhìn anh đến gần người, nhưng là ánh mắt trong suốt của cô không khiến anh thấy phản cảm. Ngược lại còn thực hưởng thụ.

Lần đầu tiên gặp Lâm Thiên Y, anh còn tưởng rằng cô là một người phụ nữ lớn mật. Bởi lẽ làm gì có người phụ nữ nào trắng trợn đến Bất Dạ Thành tìm đàn ông để ngủ cùng, càng kỳ quái hơn là đối tượng đó lại chính là anh. Nhưng qua khoảng thời gian này quan sát cô, anh mới biết, đêm đó hiển nhiên là do cô uống quá nhiều, say rượu nên mới có can đảm đó. Thế cho nên bây giờ anh đối với cô

nảy sinh hứng thú.

Anh mới ngu ngốc!

Lâm Thiên Y không tiếng động lui về sau, bởi vì cô phát hiện ánh mắt Hạ Minh Duệ nhìn mình có chút kỳ quái. Ánh mắt đó không như lần đầu cô gặp anh lấp lánh ánh nước, cũng không giống như khi gặp anh dưới cương vị là Tổng giám đốc mới nhậm chức lạnh lùng lãnh mạc.

Cô cảm thấy đôi mắt đang nhìn mình lúc này, trong con ngươi là một mảnh tối đen, sâu thẳm như đại dương. Cái loại ánh mắt này mang theo sự cuồng dã của loài sói, khiến cô cảm thấy bản thân giờ phút này giống như một chú thỏ nhỏ đang kinh hoàng.

Theo Lâm Thiên Y từng bước lui về sau, Hạ Minh Duệ càng lúc càng ép sát.

Rất nhanh lưng Lâm Thiên Y liền chạm đến vách tường, cảm giác mát lạnh xuyên thấu qua lưng chạy thẳng đến các dây thần kinh. Xuất hiện trước mắt cô rõ ràng là khuôn mặt phóng đại tuần tú của anh.

Đôi mắt trong suốt mở to, Lâm Thiên Y hơi ngửa đầu ra sau, miệng nhỏ nhắn hồng nhuận có chút kinh ngạc khẽ nhếch. Hạ Minh Duệ càng tiến tới, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn càng ửng hồng.

Chương 41: CHƯƠNG 42: THÔNG BÁO TỪ BỆNH VIỆN

Khuôn mặt đáng yêu của cô khiến Hạ Minh Duệ không nhịn được đưa ngón trỏ thon dài ra nhéo nhéo. Động tác thân mật như vậy làm cho Lâm Thiên Y ngẩn ngơ, sau đó khuôn mặt nhỏ nhắn lại đỏ bừng.

“Anh...”

Cô vừa định mở miệng nói câu gì đó, trên môi chợt lạnh. Hạ Minh Duệ đã cúi đầu hôn lên đôi môi cánh hoa khẽ mở của cô.

Hương vị của người phụ nữ này tuyệt vời đến khó tin, thế cho nên Hạ Minh Duệ cứ thế tiếp tục hôn, không muốn dừng lại. Cũng không biết qua bao lâu, Hạ Minh Duệ mới lưu luyến rời khỏi đôi môi xinh đẹp của Lâm Thiên Y.

Không khí tươi mát ùa vào, Lâm Thiên Y mở to miệng hít thở. Vừa rồi cô thật sự có cảm giác hít thở không thông.

“Ừm, hương vị trước sau như một, tuyệt thật!”

Trên đỉnh đầu vang lên giọng nói tà ác khiến hô hấp Lâm Thiên Y bỗng chốc đình trệ.

Tên chết tiệt này, cô lúc nãy như bị quỷ ám lại chìm đắm trong nụ hôn của tên này.

Khuôn mặt vốn đỏ bừng lại vì ý đùa trong lời nói của Hạ Minh Duệ mà trở lại bình thường. Lâm Thiên Y cắn giận gờn nắm tay nhỏ lên, tuy nhiên nghĩ đến thời điểm quan trọng cô còn phải vay tiền tên chết tiệt này. Cái đầu nhỏ lập tức cúi xuống.

Dù vậy tim cô vẫn đập nhanh hơn rất nhiều so với bình thường. Cũng không biết tại sao, mỗi lần ở gần tên chết tiệt này, tim cô đều đập rất nhanh. Chẳng lẽ lý do là vì tên này quá đẹp trai hay sao?

Nhưng vì sao trước kia khi còn qua lại với Hứa Hạo Trạch, cô không có loại rung động này? Cảm giác tim đập nhanh đâu chứ?

Chẳng lẽ vì bọn họ quen nhau đã lâu nên mới như vậy?

Lâm Thiên Y nghĩ tới nghĩ lui cũng không tìm ra được nguyên do, cuối cùng chỉ đành rút ra một kết luận, Hạ Minh Duệ là gay nên không thể suy nghĩ theo lẽ thường được.

Hạ Minh Duệ đưa mắt nhìn đôi môi sưng đỏ cùng khuôn mặt nhỏ nhắn ửng hồng của Lâm Thiên Y, vừa rồi suýt chút nữa thì anh đã lau súng cướp cò. Cô gái nhỏ này thế nhưng lại có lực hấp dẫn trí mạng với anh.

Nếu không phải vừa rồi anh dừng lại kịp thời, có quỷ mới biết chuyện gì sẽ phát sinh tiếp theo.

Bộ dạng này của cô thật sự rất khó làm cho người ta không chế cảm xúc được. Chết tiệt thật!

Chiếc váy này thật sự làm toát lên khí chất hoạt bát của cô. Cổ chữ V khoét không sâu nhưng lại vừa vặn để lộ ra xương quai xanh tinh tế, phía sau hở lưng để lộ ra làn da trắng nõn như ngọc, mịn màng như tơ lụa thượng hạng.

Hạ Minh Duệ lại thắm mắt một tiếng, kéo tay Lâm Thiên Y qua rồi đưa tay đoạt lấy điện thoại của cô. Sau đó, anh bấm một dãy số trên điện thoại cô. Đó là số điện thoại của anh. Khi nãy gọi điện cho cô, thế mà cô lại không biết đây là số của anh, điều này khiến anh có chút tức giận. Sau cùng, ở phần điền tên trên danh bạ Hạ Minh Duệ lưu lại 2 chữ ‘Anh yêu’.

Lâm Thiên Y nhìn thấy, khoé miệng khẽ giật. Anh thật sự có thể gây thơ vậy ư? Hơn nữa cô và anh cũng không tính là quen, anh làm vậy là muốn gây chuyện gì nữa chứ?

Nhưng bây giờ là cô có việc nhờ anh, đành phải nhịn! Phụ nữ biết tiến biết lùi!

Lâm Thiên Y còn chưa kịp suy nghĩ gì nhiều, Hạ Minh Duệ đã nắm tay cô kéo vào trong thang máy, nhấn nút đóng cửa. Lâm Thiên Y hiển nhiên vẫn duy trì bộ dáng đờ đẫn cúi đầu. Cô không biết bây giờ nên đối mặt với Hạ Minh Duệ như thế nào.

Anh không chỉ là cấp trên của cô mà giữa bọn họ còn phát sinh một chuyện khiến người ta phải xấu hổ. Lâm Thiên Y ngàn lần muốn quên đi, nhưng là chánh chủ mỗi ngày đều lượn lờ trước mặt cô, hỏi cô như thế nào quên được?

Lúc nào cũng dính chặt với khuôn mặt thiên hạ đều căm ghét điên cuồng này, mỗi lần nhìn thấy anh, cô đều nhìn không được mà thất thần! Thật là bại

dưới tay anh!

Cô cảm thấy bản thân thật sự là xúi quẩy mới có thể làm lần mà lên giường với đàn ông, mà cái người đàn ông này vừa khéo lại là cấp trên của cô. Có cần sét đánh chết cô đi cho xong không!

Bước ra khỏi thang máy, đầu óc Lâm Thiên Y còn chút rối mù, một đường bị Hạ Minh Duệ kéo đi nhét vào trong một chiếc xe thoát nhìn rất có phong cách.

Mãi cho đến khi an ổn ngồi trong xe, Lâm Thiên Y vẫn còn trì độn, không có một chút cảm giác chân thật nào, thời gian gần đây thực sự quá mức khó tin rồi!

“Ngu ngốc, ngồi ngay ngắn vào!”

Lâm Thiên Y mắt xem mũi, mũi xem tim, trên dưới kiểm tra một lượt, cô như thế nào không ngồi ngay ngắn? Dáng ngồi của cô thật sự rất nghiêm chỉnh nha!

Khuôn mặt thanh tú nhỏ nhắn tràn ngập tò mò, cô nghi hoặc quay sang nhìn anh.

“Ngu ngốc!”

Hạ Minh Duệ nhìn vẻ mặt vô tội cùng khó hiểu của Lâm Thiên Y, chỉ cảm thấy lời mình như đàn gảy tai trâu, đành nghiêng người qua giúp cô cài dây an toàn.

Chưa đề cập tới việc động tác khá dịu dàng, chỉ là Lâm Thiên Y cảm thấy là lạ.

Khi Hạ Minh Duệ nghiêng người tới gần cô, tim cô như ngừng đập. Khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, đồng thời trong lòng không hiểu vì sao dâng lên một cỗ lo lắng.

Lâm Thiên Y chớp chớp mắt to, gãi đầu che dấu, sau đó quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ. Không biết vì sao, cô không dám đối diện với ánh mắt đen thâm thúy như mực của Hạ Minh Duệ. Đôi mắt đó cứ như một cái lốc xoáy, khiến cô có cảm giác như thiêu thân lao đầu vào lửa.

Xe một đường chạy nhanh tới một nhà hàng phong cách Tây thì dừng lại, sau đó

Hạ Minh Duệ dẫn theo Lâm Thiên Y bắt thang máy lên lầu hai.

Nơi đó lúc này có một đôi nam nữ đang ngồi, hình như cũng chờ khá lâu.

Hạ Minh Duệ hiếm khi trước mặt Lâm Thiên Y nói ra một câu lịch sử ôn hòa.

“Thật có lỗi, chúng tôi tới trễ.”

Cô rất ngoan ngoãn ngồi bên cạnh Hạ Minh Duệ, những trường hợp kiểu này cô tốt hơn hết nên bảo trì im lặng, dù sao cũng không giúp được gì, cô hoàn toàn biến mình thành một người tàng hình.

Trước lúc ký hợp đồng, Hạ Minh Duệ liếc sang nhìn Lâm Thiên Y, thấy cô ngồi rất nghiêm chỉnh, chẳng khác nào học sinh tiểu học, khoé miệng vì thế khê cong.

Ngay cả hai người ngồi đối diện cũng nhận ra trong nháy mắt đó áp lực toát ra từ một người cương nghị như Hạ Minh Duệ tựa hồ biến mất, khiến cho bọn họ thở dài nhẹ nhõm một hơi.

Trước đây bên ngoài có lời đồn, người con trai thứ ba của nhà họ Hạ – Hạ Minh Duệ là một tay ăn chơi trác táng. Bọn họ vì thế cũng có chút khinh thường, việc đồng ý ký hợp đồng cùng Hạ Minh Duệ cơ bản là nể mặt nhà họ Hạ mà thôi.

Nhưng mà hiện tại hình như không giống như trong lời đồn, Hạ Minh Duệ chắc chắn là một người đàn ông nguy hiểm. Trên người anh không tìm thấy tác phong lười nhác, quần áo lụa là, ngược lại toát ra khí thế mạnh mẽ sắc bén như kiếm, khiến người khác không dám khinh thường.

Trong quá trình trao đổi, bọn họ sâu sắc phát giác ra người đàn ông trước mặt này bất kể là cách ăn nói hay trình độ đều khiến bọn họ phải nhìn bằng ánh mắt khác, hơn nữa bị cách giải thích cặn kẽ của anh thu hút, không thể nghi ngờ đây là người đàn ông có sức hút mê người!

Buổi thảo luận ký hợp đồng hôm nay diễn ra vô cùng tốt đẹp, cả hai bên đều thấy hài lòng. Chỉ có điều không khí hài hoà này bỗng bị tiếng chuông điện thoại phá vỡ.

Ý thức được là điện thoại di động của mình, Lâm Thiên Y xấu hổ, khuôn mặt nhỏ nhắn vì ngại mà có chút ửng hồng. Cô có chút khó xử đứng dậy, đối diện với ba người nói xin lỗi rồi đi chạy ra khỏi phòng về phía cửa sổ bắt điện thoại.

“Alo, tôi là Lâm Thiên Y. Xin hỏi ai vậy ạ?”

“Xin chào cô Lâm, tôi là viện trưởng bệnh viện XX. Cô có phải là người nhà của bà Hứa không?”

Chương 42: CHƯƠNG 43: GOM GÓP TIỀN VIỆN PHÍ

“Đúng vậy, là tôi.”

Sau khi biết được cuộc điện thoại này là từ bệnh viện gọi tới, khuôn mặt Lâm Thiển Y trở nên nghiêm túc, bàn tay nhỏ không cầm điện thoại nắm chặt lại, hàm răng gât gao cắn cánh môi, trực giác cho cô biết có chuyện không tốt lành.

“À, chuyện là như vậy. Hiện tại giường bệnh gần như hết chỗ mà bệnh nhân lại đông, nếu hôm nay cô không thanh toán được tiền viện phí thì chúng tôi sẽ phải lấy lại giường bệnh cho người khác. Tôi muốn hỏi xem là cô sẽ thanh toán cước phí hay là sẽ làm thủ tục xuất viện?”

Lời nói của bác sĩ cũng khá hợp tình hợp lý, nhưng đối với Lâm Thiển Y không thể nghĩ ngờ là đất bằng dậy sóng. Cô có chút khản trương hỏi.

“Như vậy bệnh tình của bác Hứa sẽ như thế nào? Có nguy hiểm tới tính mạng không?”

“Cái này... Kỳ thật chúng tôi cũng thực khó trả lời. Bệnh tình bà Hứa cũng kéo dài lâu rồi, đang trong giai đoạn cuối. Nếu không nhanh chóng sắp xếp tiền hành phẫu thuật thay thận, chỉ sợ chống đỡ không được vài ngày!”

“Vâng, tôi biết rồi. Tôi sẽ nhanh chóng thanh toán viện phí. Mặt khác rất mong bệnh viện liên hệ tìm quả thận thích hợp!”

Ở phía đầu kia điện thoại, vị bác sĩ im lặng vài giây sau đó miễn cưỡng đồng ý.

Sau khi cúp điện thoại, Lâm Thiển Y thử gọi cho Hứa Hạo Trạch, thế nhưng điện thoại của anh vẫn như cũ không kết nối được. Cô lại gọi cho chủ nhà trọ của anh, tuy nhiên nghe nói mấy ngày nay anh chưa có trở về.

Lâm Thiển Y uể oải cất điện thoại, bác Hứa ngoại trừ Hứa Hạo Trạch ra thì không còn ai thân thích cả. Cô lại không thể bỏ mặc, dù sao đó cũng là một mạng người.

Cất điện thoại, trong lòng Lâm Thiển Y cảm thấy vắng vẻ, ngay cả đôi mắt to trong suốt linh hoạt ngày nào giờ phút này cũng trống rỗng vô hồn.

Cô xoay người lại, thiếu chút nữa là đâm sầm vào trong lòng một người nào đó. Hoá ra Hạ Minh Duệ không biết từ khi nào đã đứng phía sau cô, hai tay khoanh lại dựa vào tường quan sát cô.

Không chỉ là hết hồn mà Lâm Thiển Y thật sự bị dọa sợ. Cô nhanh chóng lấy lại tinh thần, tay nhỏ bé vỗ vỗ ngực bằng phẳng. Khi nhìn thấy người nọ là Hạ Minh Duệ, cô rõ ràng thở dài nhẹ nhõm một hơi.

“Sao anh lại ở đây? Ai không biết sẽ bị anh dọa chết đó?”

Lâm Thiển Y giả bộ tức giận trừng mắt nhìn Hạ Minh Duệ, sau đó từ từ đi về phía trước.

Cô đi chưa được nửa bước, tay liền bị một bàn tay to ầm ập túm lấy. Hạ Minh Duệ dùng sức kéo, Lâm Thiển Y bị mất trọng tâm cứ thế ngã vào lòng anh. Cái mũi bị đụng có chút khó chịu, nước mắt thiếu chút nữa chảy xuống. Cô cũng không nghĩ có một ngày bản thân sẽ trở nên yếu ớt như vậy.

Chóp mũi tràn đầy hơi thở đặc trưng của Hạ Minh Duệ, không biết vì sao giờ phút này nằm trong lòng người đàn ông này, cô có một cảm giác an tâm khó hiểu. Loại cảm giác này quả thật không sao nói rõ. Nếu như nói vừa rồi muốn khóc là vì bị đụng trúng, nhưng hiện tại cô thật sự cảm thấy chóp mũi cay cay, trong lòng có chút tủi thân.

Hứa Hạo Trạch – cái tên đàn ông cận bã kia, vào lúc quan trọng lại không thấy đâu. Cô hỏi thăm rất nhiều người nhưng không có ai biết anh đi đâu. Có lẽ giờ phút này anh đang ở quê nhà của người đàn bà ấy.

Ngay cả như vậy, anh cũng có thể không quan tâm đến mẹ mình sao?

Anh đã bao lâu chưa về nhà hỏi thăm mẹ mình rồi? Mãi cho đến giờ phút này cô mới nhận thức rõ ràng, năm đó mất cô mù đến cỡ nào mới có thể bị anh lừa gạt.

“Xảy ra chuyện gì?”

Ngay cả Hạ Minh Duệ cũng không nhận thấy, khi anh nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch của Lâm Thiển Y cùng ánh mắt trống rỗng của cô khi đi ngang qua người anh, anh bỗng nhiên có chút đau lòng.

Loại cảm giác này rất kỳ quái, thế cho nên anh không chút nghỉ ngơi đem cô kéo vào lòng. Tất cả những hành động này được anh quy kết là vì anh đối với người phụ nữ này cảm thấy hứng thú mà thôi, cho nên muốn biết rõ mọi việc.

“Không... Tôi...”

Lâm Thiên Y chớp mắt do dự, hàm răng gắt gao cắn chặt cánh môi. Cô lúc nào cũng tỏ ra kiên cường, không dễ dàng ở trước mặt người khác bộc lộ sự yếu đuối của bản thân.

Đột nhiên cô trở nên im lặng khiến cho Hạ Minh Duệ cảm thấy không thoải mái, người phụ nữ này mạnh mẽ như vậy làm gì chứ? Thình thoảng yếu đuối một chút sẽ chết ư?

Khi anh ở sau lưng cô, dường như nghe được có người nhập viện, mà cô có vẻ rất cần tiền thì phải?

Hạ Minh Duệ khoé miệng khê cong, không giống với vẻ khắt trương lúc trước, ngược lại còn rất ‘thánh nhân’ mà nói.

“Quên đi, không muốn nói thì coi như tôi chưa hỏi. Đi thôi!”

Vừa dứt lời, anh cũng đồng thời buông bàn tay đang vịn lưng cô, sải bước dài đi về phía trước.

Độ âm chung quanh đột nhiên biến mất, Lâm Thiên Y trong lòng cảm thấy mất mát, đến lúc này rồi cô vẫn còn có thể tỏ ra mạn mẽ sao?

Cô hiện tại rất cần tiền, mà người đàn ông trước mắt này không nghi ngờ gì chính là người có thể giải quyết khó khăn này của cô. Nhìn bóng dáng cao ngất đi phía trước, Lâm Thiên Y lần đầu tiên phát hiện người đàn ông này cư nhiên cao lớn như thế.

“Chờ một chút!”

Lâm Thiên Y vội vàng mở miệng, trong giọng nói không che dấu được sự lo sợ, nghi hoặc cùng sốt ruột.

Hạ Minh Duệ đi ở phía trước nghe cô gọi thì dừng lại, như cười như không, nhưng khi anh xoay người lại trên mặt là sự lạnh nhạt thường ngày, còn có chút nghi hoặc.

“Như thế nào? Còn có việc gì ư?”

“Tôi, tôi...”

Lâm Thiên Y nhanh chóng cup mắt, không dám nhìn thẳng vào Hạ Minh Duệ. Cô cảm thấy cặp mắt kia của Hạ Minh Duệ như mang theo ma lực kỳ dị, tựa hồ có thể nhìn thấu tâm tư cô, bắt lấy linh hồn cô. Cô cúi đầu, hai tay xoắn lại với nhau, do dự không biết nên mở miệng nói như thế nào.

Cảm nhận được Hạ Minh Duệ không còn kiên nhẫn, dường như là tính bỏ đi không quan tâm cô, Lâm Thiên Y càng trở nên sốt ruột. Nếu Hạ Minh Duệ không chịu giúp cô, cô không biết bây giờ nên làm gì mới tốt. Thấy chết mà không cứu thì cô lại làm không được, huống chi mẹ của Hứa Hạo Trạch cũng rất tốt với cô, đối đãi với cô như với con ruột của mình.

“Hạ Minh Duệ!”

Lâm Thiên Y gọi lại Hạ Minh Duệ đang bỏ đi, thấy anh không có dấu hiệu dừng lại, không khỏi nhắm chặt mắt lớn mật, hét lên một tiếng đang nghẹn trong cổ họng.

“Có thể cho tôi mượn một trăm vạn không?”

Giọng nói của Lâm Thiên Y khá lớn, tiếng nói trong trẻo mang theo sự quyết tâm vang lên trong hành lang trống trải, dư âm lượn lờ.

Lời vừa nói cô liền hối hận đến thối ruột, nói thì nói, cần chi phải la to như vậy làm cái gì? Có trời mới biết, do tình huống cấp bách nên cô như phản xạ có điều kiện mới la to như vậy. Cô thực sợ Hạ Minh Duệ cứ thế bỏ đi, bỏ lại cô một mình ở đây bàng hoàng bất lực.

Có điều tiếng hô này của Lâm Thiên Y mang lại hiệu quả rất lớn, ít nhất Hạ Minh Duệ không rời đi, ngược lại đứng lại xoay người đối diện với cô.

“Tôi, tôi sẽ trả lại cho anh sau!”

Lâm Thiên Y khê nói.

“Trả? Cô lấy gì trả cho tôi? Chỉ bằng tiền lương ít ỏi của cô sao? Mười năm? Hai mươi năm? Hay là năm mươi năm? Không nói đến một trăm vạn này, năm trăm ngàn cô nợ tôi tính như thế nào? Khi nào thì trả?”

Đôi mắt Hạ Minh Duệ chặt chẽ tập trung ở Lâm Thiên Y, từng bước ép sát như sói rình mồi. Sự lo sợ, nghi hoặc, bất an, bàng hoàng cùng bất lực của cô anh đều thấy hết, nhưng như thế vẫn chưa đủ.

Bạn đang đọc truyện *Boss Đại Nhân, Xin Dừng Bước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 43: CHƯƠNG 44: HỢP ĐỒNG LAO ĐỘNG

Lâm Thiên Y lùi về sau, lời Hạ Minh Duệ nói cô đều hiểu rõ, chỉ là đúng như lời anh nói, cô không có cách nào hoàn trả được.

Thế nhưng cô làm sao có thể bỏ mặc mẹ Hứa Hạo Trạch để bà chết vì không kịp thời cứu chữa? Việc này cũng không chứng minh được là cô còn gì lưu luyến với Hứa Hạo Trạch. Mỗi khi nghĩ tới anh, lòng cô vẫn đau đớn khó chịu, nhưng cô tin tưởng có một ngày bản thân rồi sẽ vượt qua được.

Nhìn thấy Hạ Minh Duệ từng bước tới gần, Lâm Thiên Y gắt gao cắn cánh môi, không để cho bản thân phát ra tiếng, nước mắt trào nơi cũng bị cô kìm nén lại.

“Tôi, tuy tôi không trả hết được nhưng tôi có thể làm công cho anh? Tôi hiện tại là nhân viên của anh, về sau để trả nợ tôi có thể tăng ca, trễ đến mấy tôi cũng không ngại.”

Lâm Thiên Y đột nhiên ngẩng đầu lên, đôi mắt đen láy mang theo ánh nước thành khẩn cầu xin nhìn Hạ Minh Duệ. Anh là hy vọng cuối cùng của cô.

“Tăng ca? Cho dù cô nhận tiền thưởng gấp đôi, một tháng có thể trả cho tôi bao nhiêu? Một năm có thể trả tôi bao nhiêu? Cô cho rằng tôi có dư thời gian để đợi vậy ư?”

Đôi mắt như sói thâm thúy của Hạ Minh Duệ nhìn chằm chằm Lâm Thiên Y khiến cô cảm thấy có chút tuyệt vọng. Nhưng cô phải làm sao đây? Cô biết làm gì mới kiếm được nhiều tiền như vậy?

Nhận thấy bản thân đã dồn ép cô tới bước đường cùng, Hạ Minh Duệ mới thay đổi chủ đề.

“Có điều...”

Một câu nói trong nháy mắt này làm dấy lên hy vọng trong Lâm Thiên Y, cô ngây ngốc ngẩng đầu, nhìn chằm chằm Hạ Minh Duệ mong tìm ra câu trả lời. Cô dường như muốn từ biểu tình của anh đoán ra đáp án, thế nhưng cô rất nhanh liền thất vọng bởi vì biểu tình của Hạ Minh Duệ vẫn lạnh lùng.

“Có điều cái gì?”

Lâm Thiên Y ôm hy vọng không quá to lớn, hỏi thử.

Hạ Minh Duệ chớp chớp đôi mắt sáng quắc, nhìn Lâm Thiên Y đang đứng ở góc tường từ trên xuống dưới.

“Nếu cô đồng ý làm người tình của tôi, như vậy tôi không những không truy cứu năm ngàn vạn kia, bức hình cũng sẽ trả lại cho cô, còn có một trăm vạn coi như là chút thành ý.”

“Cái gì?”

Lâm Thiên Y trừng lớn mắt, khuôn mặt nhỏ nhắn ngẩng lên sững sờ. Cô muốn từ trên mặt Hạ Minh Duệ tìm thấy một chút ý đùa giỡn, có điều cô liền thất vọng rồi. Biểu tình của anh trước sau đều không thay đổi, đôi mắt như sói vẫn chăm chú nhìn cô.

“Tôi...”

Lâm Thiên Y do dự đấu tranh nội tâm, một bên liên quan tới mạng sống, một bên lại chính là danh dự của bản thân. Nếu thật sự cô đồng ý làm tình nhân, vậy cả đời này của cô sẽ bị huỷ.

Đúng lúc này, điện thoại của cô lại một lần nữa vang lên, cô che dấu ánh mắt không muốn rời đi, cố gắng dời tầm mắt khỏi người Hạ Minh Duệ, cô vốn muốn cách Hạ Minh Duệ xa một chút mới nghe điện thoại, nhưng vòng eo của cô đã bị Hạ Minh Duệ ôm lấy rồi, bất đắc dĩ đành phải nghe điện thoại, chỉ là ánh mắt của cô vẫn né tránh như cũ, không dám đối diện trực tiếp với ánh mắt Hạ Minh Duệ.

“Là tiểu Thiên à? Con ở chỗ nào vậy, vì sao Trạch Trạch không đến thăm bác. Bác muốn về nhà, bác không thích bệnh viện.”

Giọng nói của bà cụ trong điện thoại mang theo tiếng nghẹn ngào, trong lòng Lâm Thiên Y chưa xót, nếu không phải kiêng dè Hạ Minh Duệ trước mặt, sợ là nước mắt của cô đã sớm rớt xuống rồi, thời gian dài như vậy cô vẫn đang cắn răng chịu đựng.

“Bác à, bác đừng sốt ruột, con lập tức tới thăm bác. Hạo Trạch gần đây bận việc công ty, chờ anh ấy thư thả hơn sẽ lập tức tới thăm bác.”

Cho tới bây giờ cô cũng không tìm được một cái lý do hoàn hảo nào để giải thích chuyện của Hứa Hạo Trạch, nhưng Hứa Hạo Trạch – tên đàn ông này thật khiến lòng cô lạnh lẽo.

“Được, được. Con mau qua đây, trong bệnh viện không có ai cùng nói chuyện, bác sắp điên mất rồi!”

“Dạ dạ!”

Lâm Thiên Y gật đầu như giả vờ. Ngay khi cô vừa cúp điện thoại, nước mắt không kiềm được theo hai má lặng lẽ rơi xuống. Cô cố gắng mở to mắt để bản thân trông không tới nỗi chật vật. Khi quay sang đối diện Hạ Minh Duệ, ánh mắt của cô đã cố gắng tỏ ra bình tĩnh. Nhẹ nhàng thở một hơi, sau đó môi đỏ mọng hé mở.

“Tôi đồng ý làm người tình của anh!”

Trời biết khi nói ra những lời này Lâm Thiên Y dường như đã dùng hết toàn bộ khí lực, một khắc kia thế giới của cô hoàn toàn sụp đổ.

Bạn trai vì tiền mà đi theo người phụ nữ khác, cô đau khổ vì bị ruồng bỏ. Sau đó cái kẻ được coi là bạn trai cô lại biến mất không thấy, trong khi mẹ anh ta lại bệnh nặng, anh ta có thể nhẫn tâm bỏ mặc mẹ mình nhưng Lâm Thiên Y cô thì không thể. Vì tiền, cô phải đem chính bản thân mình đi bán, từ nay về sau Lâm Thiên Y cô không thể thoát khỏi thân phận tình nhân. Cả đời này cô chỉ có thể sống trong bóng ma, trong đêm tối.

Đây hẳn là số phận của cô!

Nói cho cùng tiền mới là tất cả, cô cảm nhận sâu sắc tự giễu mình một phen, rốt cuộc là cô với mấy người tiểu tam kia không phải là giống nhau sao?

“Ký đi”

Hạ Minh Duệ lấy từ đồng hồ vạn kiện vừa ký khi nãy ra một tờ Hợp đồng. Lâm Thiên Y hồ nghi đưa tay tiếp nhận.

Hợp đồng lao động!

Phía trên in đậm bốn chữ to, Lâm Thiên Y cảm thấy trán nổi gân xanh, chảy xuống một giọt mồ hôi. Anh ta cư nhiên đã tính trước rồi? Hợp đồng này có lẽ sớm đã có rồi đi? Hơn nữa anh vẫn mang theo bên người.

Lâm Thiên Y có cảm giác bị dắt mũi.

Nhìn thấy hợp đồng cũng khá dài, cô cũng chưa nhìn kỹ. Trang đầu chỉ đơn giản đề cập tới thoả thuận giữa năm ngàn vạn kia cùng với việc cô bán mình, bất quá cách diễn đạt rất hàm súc, khiến mọi người đọc vào sẽ hiểu nhầm thành một phần của hợp đồng lao động, mà sẽ không nghĩ đến phương diện bán mình kia.

Lâm Thiên Y vội vàng cầm lấy cây bút Hạ Minh Duệ đã chuẩn bị sẵn, rõ ràng dứt khoát ký tên mình.

Nói đùa, bán cũng đã bán, còn nói cái rắm gì nữa!

Hạ Minh Duệ con người ánh nước đưa tay lấy lại hợp đồng Lâm Thiên Y vừa ký, sau đó bước chân nhanh nhẹn đi trước, có thể thấy được tâm tình anh bây giờ rất tốt.

Dọc theo đường đi, Lâm Thiên Y đều im lặng đi theo sau Hạ Minh Duệ. Hai người không ai lên tiếng, một đường duy trì trầm mặc.

Hạ Minh Duệ tới chỗ đậu xe thì đứng lại, mở cửa xe ý bảo Lâm Thiên Y lên xe. Ánh mắt cô loé lên, do dự trong chốc lát, không hề động.

Hạ Minh Duệ nhướn mắt, vẻ mặt hoài nghi

“Tôi, tôi có thể vài ngày nữa mới bắt đầu được không?”

“Lý do?”

Hạ Minh Duệ nhíu mày, không hề nói đồng ý cũng không nói không đồng ý.

Lâm Thiên Y cắn môi, cuối cùng mở miệng trả lời.

“Người thân của tôi bị bệnh, tôi muốn đến bệnh viện chăm sóc bà vài ngày!”

Lâm Thiên Y ngừng một chút, rụt rè nhìn Hạ Minh Duệ một cái, rồi yếu ớt nói.

“Anh thật không thể cho tôi mượn trước một trăm vạn sao?”

“Hạo Trạch? Là ai vậy?”

Hạ Minh Duệ không để ý tới câu hỏi của Lâm Thiên Y, ngược lại lại hỏi một cái tên khiến trái tim Lâm Thiên Y nhói đau.

“Hà?”

Cô sững sờ ngẩn đầu, đôi mắt trong veo mang theo sự mờ mịt, tựa hồ không nghĩ tới Hạ Minh Duệ lại đột nhiên hỏi như vậy, sao anh lại biết Hứa Hạo

Trạch?

“Anh ta là ai vậy?”

Hạ Minh Duệ hỏi lại lần nữa

“À, thì là một người bạn của tôi thôi!”

Bạn đang đọc truyện *Boss Đại Nhân, Xin Dừng Bước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 44: CHƯƠNG 45: ĐƯA CÔ ĐẾN BỆNH VIỆN

Việc liên quan đến Hứa Hạo Trạch cô không muốn nhiều lời, dù sao cũng là chuyện đã qua, việc cứu mẹ anh ta hoàn toàn không liên quan gì đến Hứa Hạo Trạch, cô chỉ là không muốn khiến bản thân áy náy!

“Bạn bè? Bạn bè bình thường mà khiến cô phải mượn tôi một trăm vạn để chữa bệnh?”

“Tôi, không phải như vậy đâu!”

Lâm Thiên Y luống cuống giải thích, ánh mắt thâm sâu của Hạ Minh Duệ khiến cô có chút khó xử, giọng nói có chút hốt hoảng.

“Hừ? Thế thì là loại gì?”

Hạ Minh Duệ cúi người, ánh mắt như sói dường như có thể cắn nuốt người.

Hơi thở đặc biệt sạch sẽ thơm mát hương bạc hà của Hạ Minh Duệ đột nhiên tới gần, trái tim nhỏ bé của Lâm Thiên Y lại nhảy lên một nhịp, gương mặt đỏ ửng, cả người căng thẳng không biết phải làm sao, cô bối rối rồi vội vàng giải thích.

“Không phải, chúng tôi đã không còn quan hệ gì rồi.”

Cơ thể Lâm Thiên Y lùi về sau, đối với việc Hạ Minh Duệ từng bước từng bước ép sát cô, cô cảm thấy áp lực rất lớn.

“Trước đây hai người có quan hệ gì?”

Giọng nói lạnh lùng của Hạ Minh Duệ khiến Lâm Thiên Y không khỏi rét run.

“Chúng tôi thật sự không có gì, lúc còn quen anh ấy chúng tôi chưa từng làm gì. Thật đó!”

Lâm Thiên Y mở lớn đôi mắt trong veo, khẽ nhếch khóe môi, thái độ rất nghiêm túc cam đoan.

Sao cô lại đột nhiên có cảm giác như bị bắt gian vậy? Cô cười cười tự giễu, hôm nay cô là tình nhân được người ta bao, vậy thì có nhân cách gì đáng nói chứ.

“À, cô khẩn trương như thế làm gì? Không lẽ thực sự đã làm chuyện gì ám muội?”

“Sao có thể chứ?”

Lâm Thiên Y theo bản năng phản bác, nhưng nhìn thấy gương mặt như cười như không của Hạ Minh Duệ, liền biết bản thân bị lừa. Khuôn mặt nhỏ ngay lập tức đỏ bừng lên, tên chết tiệt này, còn lấy cô ra làm trò đùa!

Cô hoàn toàn lại không còn khẩn trương như trước nữa, ngược lại ngược gương mặt thanh tú nhỏ nhắn đáng thương lên thật cẩn thận nhìn chằm chằm Hạ Minh Duệ.

“Vậy, tôi có thể nghỉ phép sao?”

“Lên xe!”

Hạ Minh Duệ liếc cô một cái, tự mình lên xe còn vỗ vỗ vào ghế bên cạnh.

Lâm Thiên Y ngẩn ra, có chút mơ hồ, muốn cô lên xe làm cái gì? Cô đồng ý với bác Hứa sẽ đi bệnh viện thăm bà, cho nên cô có chút khó xử nhìn Hạ Minh Duệ, lại nhìn vào chỗ tay anh vỗ vỗ, cuối cùng cúi đầu, chân không hề nhúc nhích.

“Tôi nói lên xe! Chẳng lẽ cô nghe không hiểu tiếng người?”

Hạ Minh Duệ cất cao giọng, khẩu khí có phần nguy hiểm. Cô gái nhỏ này cứ nhiên coi lời nói của anh như gió thoảng bên tai?

“Nhưng mà...”

Lâm Thiển Y còn muốn giải thích thêm chút nữa, nhưng khi cô nhìn thấy ánh mắt giết người của Hạ Minh Duệ xong liền ngoan ngoan ngậm miệng lại, cả mặt u ám leo lên xe.

“Ngồi cho vững!”

Hạ Minh Duệ lạnh lùng dặn dò.

“Ồ!”

Lâm Thiển Y ngoan ngoãn ngồi vững, đáng vẻ có phần ngay ngắn.

“Dây an toàn!”

Hạ Minh Duệ nghiêng răng nghiêng lợi, có chút hận không thể rèn sắt thành thép.

“Ồ!”

Lâm Thiển Y rút đầu lại, thắt dây an toàn.

“Đi đâu?”

Lâm Thiển Y sững sốt, đây là hỏi cô? Cô ngẩng đôi mắt to mờ mịt sững sờ nhìn chăm chăm gương mặt nghiêng nghiêng tuấn tú của Hạ Minh Duệ, vẻ mặt như không hiểu.

“Tôi hỏi cô đi đâu?!”

Hạ Minh Duệ bị kích động tới muốn phát điên.

“Bệnh viện xx thành phố B!”

Lâm Thiển Y ngờ ngác trả lời, hoàn toàn không ý thức được Hạ Minh Duệ muốn đưa cô đi thành phố B? Anh không phải phải trở về công ty sao?

Mãi đến khi xe chạy được hơn mười mấy cây số, Lâm Thiển Y mới từ từ hồi phục tinh thần lại, tên chết tiệt này lại có thể tốt bụng như vậy? Tự mình đưa cô đi bệnh viện?

Cô có chút không dám tin nhìn chăm chăm một bên mặt Hạ Minh Duệ, mắt không chớp, dường như muốn nhìn thấu người đàn ông này, tại sao anh luôn không hành động theo lẽ thường?

Cô còn tưởng anh không cho phép cô đi bệnh viện, muốn đưa cô quay về công ty!

Người đàn ông này thỉnh thoảng nói lời tốt sẽ chết hay sao?

Thật là tiểu thụ quân tính cách quái dị.

“Nghĩ gì đó?”

Bị một người phụ nữ nhìn chăm chăm như vậy, anh lẽ ra phải cảm thấy thích thú mới đúng, nhưng ánh mắt cô gái nhỏ kia kỳ thực quá kỳ quái, không phải ngưỡng mộ cũng không phải say đắm, việc này khiến Hạ Minh Duệ rất buồn bực.

Giọng nói đột ngột dọa Lâm Thiển Y giật mình.

Cô a một tiếng nhanh chóng thu hồi tầm mắt, ngồi lại ngay ngắn, hai mắt nhìn thẳng không chớp, cứ chăm chăm nhìn con đường ngoằn ngoèo quanh co phía trước.

Bị hành động này của cô làm buồn cười, Hạ Minh Duệ khẽ nhếch miệng, dường như việc để cô ở bên cạnh mình là một lựa chọn không tồi?

Cô gái này rốt cuộc còn có bao nhiêu phương diện mình không biết?

Lúc thì dừng cảm, lời nói hành động rất to gan lớn mật, lúc thì mơ hồ xinh đẹp khiến người ta không hiểu.

Không biết vì sao, đầu óc Hạ Minh Duệ nóng bừng, cô gái nhỏ say rượu đêm đó chu môi đỏ mọng lên, khuôn mặt hơi say, đôi mắt to trong veo mang theo ánh nước mơ hồ nhìn hân, khẽ ngậm nga, thân thể mềm mại nóng bỏng đến tận bây giờ vẫn khiến anh nhớ kỹ hương vị đó.

Nghĩ tới cô gái nhỏ này đã ký vào hợp đồng bán thân, hiện tại hoàn toàn thuộc về mình, lúc này về lo lắng mới biến mất hẳn, bỗng nhiên cảm thấy cả người nhẹ nhõm!

Lúc đến bệnh viện, Lâm Thiển Y có chút khó xử, cái tên này hiếm khi lại tốt như vậy đưa cô đến bệnh viện, chỉ là một trăm vạn kia vẫn chưa đưa cho cô.

Bây giờ cô phải đi nộp tiền, nếu không bệnh viện sẽ đuổi bác Hứa ra ngoài mất!

Bệnh viện là nơi trước giờ thực tế như vậy, kiểu thiếu nữ lạnh lùng không cảm xúc. Bệnh viện là nơi cô căn bản không muốn tới, trước đây có bị bệnh vặt hay đau vặt cô cũng không hề tới bệnh viện kiểm tra, đều đến tiệm thuốc mua ít thuốc uống cho xong.

Lâm Thiển Y khó xử đi ở phía trước, trong lòng cứ cân nhắc xem phải mở miệng như thế nào.

Hoặc là cô sẽ nói

“Sếp à, thỏa thuận rồi vậy một trăm vạn kia đâu?”

Thế này thì có thắng thán quá không? Hay là súc tích một xíu?

“Một trăm vạn kia có thể ứng trước thời hạn không?”

Không được không được, quá thô bỉ rồi.

Hay là cứ nói thẳng.

“Đưa tôi một trăm vạn.”

Lâm Thiển Y mặt mày ủ ê, vò đầu bứt tai, quả thực không mở miệng được. Cô vội vàng tới mức gáy cũng toát mồ hôi đầm đìa.

Hạ Minh Duệ dù bận vẫn ung dung đứng yên tại chỗ, hai tay khoanh trước ngực, giọng nói lạnh lùng, có chút đáng ghét.

“Ê, cô kia, phía trước là cây cột!”

Nói xong, Hạ Minh Duệ nhắm mắt, không dám nhìn tiếp, làm vẻ như anh nhấc hơi chậm một chút.

Bóp một tiếng, trán Lâm Thiển Y đập vào cây cột trong đại sảnh bệnh viện, theo quán tính khiến cô liên tục lùi lại mấy bước.

Đau quá!

Sau khi lùi lại mấy bước xong cô ngồi chồm hổ xuống đất lấy tay che trán, nước mắt cũng nhịn không nổi mà tuôn ra ào ào.

Cô cảm thấy trước mắt sao bay vòng vòng.

Khi cô hít sâu vài hơi, cái trán đau đến mức như chạm thẳng vào dây thần kinh.

Hạ Minh Duệ thờ dài bất đắc dĩ, cô gái này bao nhiêu tuổi rồi chứ?

Anh đành phải đến trước mặt cô, ngồi xổm xuống, nâng cái đầu nhỏ đang bị che kín của cô, đập vào mắt là đôi mắt to đầy nước, bộ dạng đáng thương làm lòng anh quặn lại.

Cái trán sưng tấy một mảng, còn bị tụ máu.

Anh lạnh lùng ra lệnh nói “Ngồi yên không được nhúc nhích!” Sau đó đứng dậy chạy đến quầy bán thuốc, mua một hộp thuốc mỡ mát lạnh, cẩn thận bôi lên cho cô.

Bạn đang đọc truyện *Boss Đại Nhân, Xin Dừng Bước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 45: CHƯƠNG 46: SỰ DIU DÀNG HIẾM THẤY

Ngón tay Hạ Minh Duệ diu dàng tinh tế, thuốc mỡ từng chút từng chút bôi lên trán dường như cũng mang theo sự ám áp của anh, mũi Lâm Thiển Y hích, có chút ngẩn ngơ, người đàn ông này cũng có lúc diu dàng?

Ánh mắt của anh chuyên chú nghiêm túc, cô đột nhiên cảm thấy nếu như không để ý đến giọng điệu lạnh lùng lúc này của người đàn ông này, anh lúc này rất giống như thiên sứ tỏa hào quang khắp người, là sự tốt đẹp như vậy, thế là cô lại một lần nữa ngơ ngác nhìn gương mặt nghiêng nghiêng hoàn mỹ của người đàn ông này.

Hạ Minh Duệ bồi thuốc xong cho cô, ngẩng đầu lên liền nhìn thấy biểu tình ngây ngốc của Lâm Thiển Y, anh khẽ thở dài.

“Đóng tiền ở đâu? Bệnh nhân tên là gì?”

“Ồ quây! Hứa Văn Phương!”

Lâm Thiển Y trả lời hoàn toàn theo phản xạ có điều kiện.

Không lâu sau, Hạ Minh Duệ cầm một xấp biên lai quay trở lại, Lâm Thiển Y chớp mắt nhìn, có chút vô tội, lại có cảm giác không thực.

Mãi đến khi Hạ Minh Duệ không chút khách khí đặt toàn bộ xấp biên lai vào người cô, cô mới luống cuống tay chân xếp lại đồng biên lai bảo bối, đây đều là tiền đó, nếu mà mất, cô sẽ chết mất!

Trong không khí truyền đến giọng nói dứt khoát của người đàn ông.

“Tiền tôi đều đã đóng rồi, kể cả tiền phẫu thuật thay thận trong tương lai. Sau này cô không cần phải lo lắng vì chi phí chữa trị nữa, phòng bệnh tôi cũng đã đặt một phòng vip rồi, cô đi làm thủ tục đi!”

Nói xong, Hạ Minh Duệ liền bắt chéo chân ngồi xuống hàng ghế dài ở đại sảnh, kiểu ông lớn.

Lâm Thiển Y sững sốt, có chút không dám tin chớp chớp mắt, sau đó lặng lẽ nhìn thoáng qua bóng lưng của Hạ Minh Duệ, len lén lè lưỡi, lon ton chạy đi làm thủ tục.

Làm thủ tục rất thuận lợi, nếu cô tự mình xếp hàng thì phải mất thời gian rất lâu, người có tiền có khác, ném một xấp tiền xuống, đám bác sĩ đó sẽ đều rất khách khí với mình, Lâm Thiển Y cuối cùng cũng có được cảm giác hạnh diện. Mấy ngày liên tiếp bị ngọn núi lớn tiền tiền đè trong lòng, thiếu chút nữa đè chết cô rồi!

Lúc Lâm Thiển Y quay lại bên cạnh Hạ Minh Duệ lần nữa liền nhìn thấy tên kia đang dựa vào hàng ghế dài ngủ thiếp đi, phủ dưới lớp mi dày rậm là đôi mắt màu xanh, tên này đã bao lâu rồi không được nghỉ ngơi?

Sau khi đóng xong viện phí, Lâm Thiển Y thở phào nhẹ nhõm, người có tiền lúc nào cũng tốt, mấy xấp biên lai vừa này cô đều xem qua một lượt.

Hạ Minh Duệ không chỉ đóng hết số tiền viện phí chữa trị còn thiếu đợt trước mà còn đổi cho bà giường nằm tốt nhất, khác hơn nữa là anh lại đóng luôn chi phí thay thận sau này, số tiền nhiều như vậy tính lại cũng đã sớm vượt qua một trăm vạn! Thật là đồ phá gia chi tử, bây giờ còn chưa tìm được thận phù hợp, anh vội vã đóng tiền như vậy làm cái gì!

Mấy ngày nay Lâm Thiển Y cũng rất mệt, vì tìm Hứa Hạo Trạch cô cũng đã mấy ngày không ngủ ngon giấc, bây giờ nhẹ nhõm một chút con buồn ngủ lại dâng lên.

Cô bắt chước bộ dạng Hạ Minh Duệ ngồi trên ghế dài, vừa định nhắm mắt một lúc, liền bị dọa cho giật cả mình.

“Đứng lên! Ngồi chỗ này làm cái gì?”

Lâm Thiển Y bị giọng nói bất thành hình làm nhảy dựng từ ghế lên, lúc nhìn thấy đôi mắt rõ ràng đang ngủ của Hạ Minh Duệ lại sáng bừng, không khỏi có chút chột dạ, lắp bắp nói.

“Tôi, tôi chỉ nhìn anh ngủ thôi, vì thế muốn, muốn...”

Cô vốn muốn nói là nghỉ ngơi một chút, nhưng nhìn thấy ánh mắt dọa người kia của Hạ Minh Duệ, lời đến miệng rồi mà phải mắc nghẹn nuốt vào trong.

“Muốn gì mà muốn? Còn việc gì chưa làm xong thì nhanh làm đi, tôi nay cùng tôi quay về!”

Hạ Minh Duệ không có nhiều thời gian chờ cô, tối nay anh có chuyện quan trọng cần làm!

“Ừm, được!”

Lâm Thiển Y có chút không nỡ nhìn cái ghế dài một cái, cô thật sự mệt chết đi được, thật là bạo quân! Nghỉ ngơi một chút cũng không cho.

“Chờ chút!”

Lâm Thiển Y vừa mới bước chân đi liền bị Hạ Minh Duệ quát lại.

“Cái gì?”

Cô nghi hoặc xoay người, đôi mắt to trong veo chớp chớp.

“Cái này cho cô!”

Hạ Minh Duệ lấy từ trong túi ra một tấm thẻ vàng, không thèm để ý quăng cho Lâm Thiên Y, cô vội vàng đưa tay chụp lấy! Tên chết tiệt này cho người ta đồ mà không thể cho đảng hoàng sao? Lại còn quăng.

“Trong đó có năm trăm vạn, cô xem có gì cần thì lấy mà xài!”

Nói xong liền cúi đầu, không hề để ý Lâm Thiên Y.

Lâm Thiên Y sững sờ, cái miệng nhỏ há to thành hình chữ O.

“Tôi, tôi không xài nhiều như vậy, huống hồ phí nằm viện với phẫu thuật anh cũng đã thay tôi đóng rồi!”

Bàn tay nhỏ của cô cẩn thận cầm tấm thẻ vàng đưa tới trước mặt Hạ Minh Duệ.

“Này, trả anh, tôi thật sự dùng không được, số tiền nợ anh tôi sẽ nhanh chóng trả lại!”

Lâm Thiên Y cắn chặt cánh môi hồng nhuận, đôi mắt to sáng ngời chớp chớp, hàng mi dài dài tỏa ộp ra, thoát nhìn khiến người ta yêu mến.

“Cho cô thì cô cứ cầm đi! Đâu ra lắm lời như vậy!”

Hạ Minh Duệ không kiên nhẫn trừng mắt, hung dữ liếc cô một cái.

Bị thái độ hung thần dữ dần của Hạ Minh Duệ dọa cho giật mình, cô quanh co một hồi cũng không nói được chữ nào.

Cô yếu ớt lùi lại một bước, do dự một hồi mới nói.

“Vậy, vậy tôi thay anh giữ trước!”

Cô đợi hồi lâu, thấy Hạ Minh Duệ không thèm phản ứng gì với cô, đành buồn bực quay về phòng bệnh thăm bác Hứa.

Đội Lâm Thiên Y đi thật xa, Hạ Minh Duệ mới bắt đầu cau mày một câu.

“Phụ nữ thật là phiền phức!”

Đi vào phòng bác Hứa, thấy bà đã tỉnh dậy, khuôn mặt Lâm Thiên Y thoáng cười đi đến bên cạnh giường bệnh ngồi xuống.

“Bác, bác cảm thấy thế nào rồi?”

“Tiểu Thiên à, sao Trạch Trạch không đến? Có phải xảy ra chuyện gì không? Cháu đừng gặt bác!”

Hứa Văn Phương nắm bàn tay Lâm Thiên Y, nếp nhăn trên mặt đã hằn lên rất nhiều.

Lâm Thiên Y cũng biết cứ giấu bà như vậy cũng không phải cách, nhưng thời điểm này cô sao có thể nhẫn tâm nói ra việc mình chia tay với Hứa Hạo Trạch? Hơn nữa cũng không cách nào nói ra hiện giờ cô tìm không được Hứa Hạo Trạch.

“Sao có thể chứ, bác đừng nghĩ nhiều, bác cứ yên tâm đi, tiền phẫu thuật tụi cháu đã gom đủ rồi, Trạch Trạch mấy bữa nữa sẽ về, bác không cần lo lắng, yên tâm dưỡng bệnh là được!”

“Tiểu Thiên à, nếu Trạch Trạch có thể hiểu chuyện như cháu thì bác đã yên tâm rồi, cháu yên tâm cả đời bác chỉ thừa nhận cháu là con dâu nhà họ Hứa chúng ta! Người khác đừng mong nghĩ tới!”

Nghe xong lời này, trong lòng Lâm Thiên Y rơi bộp một tiếng, nhưng cô lại nghĩ không có khả năng là bà biết được chuyện bọn họ chia tay, đoán chừng bà nói như vậy để mình yên tâm, không khỏi dờ khóc dờ cười.

“Tiểu Thiên à, nhà bác cũng không có đồ gì quý giá, miếng ngọc này là bà nội Trạch Trạch cho bác, bây giờ, bác tặng lại cháu! Cháu giữ cho kỹ nhé!

“Bác à, cái này cháu không thể lấy, đây là đồ của bác, cháu lấy thì xấu hổ lắm!”

Lâm Thiên Y vội vàng từ chối, huống hồ bọn họ đã chia tay rồi, món đồ này càng không thể nhận được.

“Đưa nhỏ này, nói gì vậy, tương lai cháu là con dâu nhà họ Hứa chúng ta, bác cho cháu cháu cứ cầm, không lẽ cháu cố tình làm bác tức chết sao!”

Bạn đang đọc truyện *Boss Đại Nhân, Xin Đừng Bước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 46: CHƯƠNG 47: TRỞ VỀ THÀNH PHỐ A

Bà nói xong tức giận quay mặt sang một bên, Lâm Thiên Y bất đắc dĩ đành phải cầm lấy ngọc bội, đợi sau này có cơ hội trả lại cho bọn họ là được.

Thấy Lâm Thiên Y nhận lấy ngọc bội, bà mới từ từ cười quay mặt lại, thái độ thay đổi cực nhanh, Lâm Thiên Y thấy mà trợn mắt há miệng.

Không dễ gì mới vỗ về bà đi ngủ, Lâm Thiên Y lúc này mới có thể đi tìm bác sĩ phụ trách hỏi thăm tình hình.

“Tình hình sức khỏe của bà cũng coi như ổn định, chỉ là phải nhanh chóng làm phẫu thuật. Bệnh viện chúng tôi vẫn chưa tìm được thận thích hợp, bất quá có thể thử tìm người nhà cùng quan hệ huyết thống. Đợi ngày mai tôi sẽ kiểm tra kỹ lại cho bà ấy lần nữa!”

“Vâng, bác sĩ, tôi sẽ nhanh chóng liên hệ với người nhà bà ấy!”

Nói chuyện đơn giản với bác sĩ xong, Lâm Thiên Y liền chau mày đi đến đại sảnh của bệnh viện, trong lòng cô suy nghĩ vẫn là nhanh chóng tìm được Hứa Hạo Trạch mới tốt, nhưng chỉ bằng năng lực của cô sao có thể tìm được? Có lẽ, cô nên nhờ Hạ Minh Duệ giúp đỡ? Nhưng cô rất nhanh lại lắc đầu, Hạ Minh Duệ đã giúp cô nhiều như vậy, sao cô có thể không biết xấu hổ lại đi làm phiền người ta?

Trên đường đắn đo suy nghĩ, đợi đến khi đến trước hàng ghế dài, sao không thấy bóng dáng Hạ Minh Duệ đâu?

Lâm Thiên Y ngẩn người, người này không phải là đi trước rồi chứ? Không phải đã nói là cùng cô quay về sao?

Nhìn một vòng cũng không thấy bóng dáng Hạ Minh Duệ đâu, cô thở dài một hơi, thôi vậy, tối nay cô cứ qua đêm ở đây trước đã.

Nghĩ vậy, Lâm Thiên Y xoay người đi lên khu phòng bệnh trên lầu.

Hạ Minh Duệ từ bên ngoài trở lại, trên tay cầm một giỏ trái cây lớn, đúng lúc nhìn thấy bóng lưng Lâm Thiên Y rồi đi.

Chết tiệt! Còn không biết ra ngoài đón nữa, cứ vậy mà đi!

Hạ Minh Duệ quăng giỏ trái cây trong tay xuống đất, trực tiếp bấm số điện thoại của Lâm Thiên Y.

Trong hành lang, tiếng chuông điện thoại chọt vang lên, Lâm Thiên Y lấy điện thoại ra xem, hiện lên màn hình, tiểu thụ quân!

Nén cơn hồ nghi trong lòng xuống, cô bắt máy.

“Alo, có chuyện gì vậy?”

“Người phụ nữ chết tiệt kia, lăn nhanh ra đây cho tôi!”

Nghe giọng nói trong điện thoại, Lâm Thiên Y chau chau mày, giọng điệu gì đây?

Nghe qua giống như đang rất tức giận, cô lại chọc gì anh nữa vậy?

Muốn cô lăn ra? Ra đâu? Có bản lĩnh thì anh lăn ra đây tôi xem xem?

Mặc dù trong lòng thầm oán như vậy, Lâm Thiên Y lại dừng bước, xoay người một lần nữa đi về phía đại sảnh.

Xa xa cô nhìn thấy ở cổng lớn bệnh viện, người đàn ông đó đưa lưng về phía mình, bóng dáng cao ngất nhưng cho dù cách một đám người cô chỉ cần nhìn liền có thể nhận ra. Lúc này anh đã cởi áo vest đặt trên cánh tay, áo sơ mi trắng như bông tuyết mùa đông làm chói mắt.

Tựa hồ cảm nhận được có người đang tới gần, Hạ Minh Duệ xoay người lại, gương mặt nghiêng anh tuần một lần nữa lại làm Lâm Thiên Y thất thần.

Mặc kệ là gặp Hạ Minh Duệ mấy lần, Lâm Thiên Y cũng sẽ bị anh cuốn hút. Nếu anh có thể không nói lời nào thì tốt rồi, mà nếu giọng điệu nói chuyện với cô có thể nhẹ nhàng một chút lại càng tốt, còn nữa nếu anh có thể không quăng đồ lung tung lại càng càng tốt nữa.

Nhưng hiện thực lúc nào cũng khác với kỳ vọng!

“Cầm lấy!”

Hạ Minh Duệ quăng cái áo vest trên khuỷu tay mình về phía Lâm Thiên Y, nâng cằm lên chính lại cổ áo sơ mi. Bất kể người đàn ông này làm động tác gì, Lâm Thiên Y đều cảm thấy là cảnh đẹp ý vui, nhưng mà nhìn thấy áo vest bị quăng vào tay, cô im lặng, thu lại ý nghĩ vừa rồi!

“Mang mấy thứ đồ này lên trên kia!”

Lâm Thiên Y lặng lẽ không nói tiếng nào xách giỏ trái cây lên, mang cái này lên ám chỉ là cho bác Hứa?

Người đàn ông này có thể dùng khó chịu được không chứ?

Cô yên lặng liếc mắt nhìn giỏ trái cây, anh đây là tính đem hết trái cây trong tiệm đến sao? Tiêu tiền như nước cũng không cần tới mức vậy chứ?

Hạ Minh Duệ chỉnh xong áo sơ mi ngẩng mặt lên nhìn Lâm Thiên Y, phát hiện cô đang tròn đôi mắt lấp lánh nước nhìn mình, biểu tình cực kỳ ngây thơ.

“Sao thế?”

Anh nhú mày, cực kỳ bức mình! Không phải nói cô đưa đồ lên trên rồi sau đó bọn họ về nhà hay sao? Đứng yên ở đó làm cái gì?

“Cầm không nổi!”

Lâm Thiên Y im lặng nhìn đồng trái cây trên sàn nhà, trong lòng không biết là tư

vị gì, anh một người đàn ông to lớn như vậy lại để cho cô một phụ nữ nhỏ bé xách nhiều đồ như vậy?

Cô chỉ là ăn ngay nói thật thôi! Tuyệt đối không có ý khác.

Tầm mắt Hạ Minh Duệ ước chừng dừng trên mặt Lâm Thiên Y ba phút, sau đó mới dời đi. Lúc Lâm Thiên Y hoàn thần lại, Hạ Minh Duệ đã mang trái cây chạy đi rồi, tốc độ cực nhanh, khiến cô chỉ có thể tròn mắt há mồm.

Cô tròn mắt nhìn, đang nghi hoặc người này làm việc tốt như vậy thì đột nhiên trước mặt xuất hiện một gương mặt tuấn tú to lớn, cô không tiếng động lùi lại hai bước, nuốt nước miếng, vẻ mặt hoảng hồn chưa bình tĩnh lại.

Người này một giây trước đã đi cách xa cô như vậy sao bây giờ lại đột nhiên xuất hiện trước mặt mình?

“Phòng bệnh ở đâu?”

Giọng nói của Hạ Minh Duệ mang theo tiếng thờ dốt.

“501!”

Lâm Thiên Y vươn tay chỉ chỉ lên trên lầu, Hạ Minh Duệ nhìn cô thật sâu, nhẹ nhàng xoay người, cũng không quay đầu lại, bước dài rời đi, mới trong giây lát đã không thấy bóng dáng.

Toàn bộ quá trình Lâm Thiên Y đều trong trạng thái hóa đá, mặc dù nói công việc coi trọng hiệu suất nhưng sao thấy Hạ Minh Duệ bình thường thuộc thể loại lười biếng, vênh mặt hếch hàm sai người khác, bây giờ làm việc lại thẳng thắn nhanh nhẹn như vậy?

“Đi!”

Lâm Thiên Y cũng không biết Hạ Minh Duệ đi ra lúc nào, cô chỉ biết tên đó như một cơn gió xuất hiện trước mặt mình, cũng không đợi cô có phản ứng, liến dật cánh tay của cô đi nhanh một đường. Lâm Thiên Y cảm thấy cô phải chạy bước nhỏ mới miễn cưỡng bắt kịp bước chân anh.

Mãi đến khi bị nhét vào trong xe, cô mới kịp thở hổn hển hai cái!

Chẳng lẽ xảy ra chuyện lớn gì rồi? Thế cho nên người nào đó trước giờ gặp biến không hoảng giờ lại lo lắng như vậy?

Tóm lại trên đường đi Lâm Thiên Y cũng không dám lên tiếng, bởi vì không khí có chút áp lực, từ trong xe nhìn ra ngoài thấy đường bay nhanh như chớp.

“Xuống xe!”

Lâm Thiên Y ngủ hết sức mơ màng, bên tai vang lên giọng nói lạnh băng khiến cô tỉnh cả người.

Mở to đôi mắt mờ mịt mới phát hiện lúc này đã là giữa đêm, bọn họ đã về tới thành phố A.

Không khí buổi tối mát mẻ, cơn gió nhỏ bên đường thổi vốn dĩ rất se lạnh, Lâm Thiên Y lại rùng mình, có chút lạnh. Cô không khỏi ôm chặt cánh tay.

Một chiếc áo vest bất thình lình trùm lên mặt cô, Lâm Thiên Y sửng sốt, ngay sau đó nổi giận!

Đây là tên khốn nào lại dám quăng đồ lên người cô, tên này ăn gan hùm mật gấu à. Tâm tình của người đang ngủ vô duyên vô cớ bị đánh thức dậy, cơn tức giận khó mà tránh được.

“Mặc vào!”

Lâm Thiên Y còn chưa kịp phát hỏa, giọng nói lạnh lùng như tuyết mùa đông của Hạ Minh Duệ kéo cô trở về thực tại. Người đang dưới mái hiên, không thể không cúi đầu a!

“Ồ!”

Lâm Thiên Y cực kỳ không tình nguyện mặc chiếc áo vest đen số lớn lên trên người.

gã lúc này quá lớn, cổ áo của Hạ Minh Duệ bị kéo căng ra.

Bạn đang đọc truyện *Boss Đại Nhân, Xin Dừng Bước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 47: CHƯƠNG 48: XUỐNG XE

Lúc này cô mới quan sát xung quanh, bọn họ có vẻ đang ở trước cửa một nhà hàng. Nhìn thấy bảng hiệu của nhà hàng, cái bụng Lâm Thiên Y cực kỳ không chịu thua kém kêu lên, có hơi hơi xấu hổ ngẩng đầu, vừa vận nhãn lấy ánh mắt u ám của Hạ Minh Duệ.

Mất mặt chết đi được!

Theo Hạ Minh Duệ chạy lên trên lầu ngồi xong, nhìn tư thế Hạ Minh Duệ ưu tú lật qua lật lại thực đơn, trong lòng oán thầm không thôi.

Người nói tên chết tiệt này có gì tốt? Cổ tình trung ra bộ mặt làm điên đảo chúng sinh, tư thế ưu tú của anh lúc này, trên người tản ra hơi thở lạnh lùng sắc bén, khiến người không dám lại gần.

Lâm Thiên Y nhìn thấy mấy khách nữ ngồi ở mấy bàn bên cạnh cứ dán mắt vào chỗ của bọn họ, nhưng Hạ Minh Duệ vẫn thờ ơ lật thực đơn trong tay, chẳng có chút để tâm.

Đúng lúc Lâm Thiên Y đang bị ánh mắt như dao găm của mấy cô khách nữ kia làm toát mồ hôi lạnh, tám thực đơn kia bay thẳng tới trước mặt, nếu không phải cô né nhanh, đoán chừng tám thực đơn kia đã rơi thẳng vào mặt rồi.

“Muốn ăn cái gì thì tự chọn đi!”

Lâm Thiên Y bất mãn liếc Hạ Minh Duệ ở đối diện một cái, nếu không phải thực đơn ở trước mắt, nói không chừng cô sẽ trực tiếp lao tới đập cho anh một trận.

Lâm Thiên Y cũng không khách khí, thực sự cô quá đói, dường như cả một ngày nay còn chưa ăn cơm, có điều cô cũng không chọn món nào quá mắc, chỉ chọn mấy món ăn hàng ngày!

Dù sao hôm nay cũng tiêu quá nhiều tiền của Hạ Minh Duệ rồi, trong lòng cô trước sau vẫn có chút không nỡ.

Hạ Minh Duệ liếc mắt mấy món Lâm Thiên Y chọn, cau mày, dường như có chút không hài lòng, anh lại chọn thêm mấy món đặc biệt ở đây, nhìn thấy Lâm Thiên Y đau lòng như vậy, mấy món Hạ Minh Duệ gọi đến nhìn cô cũng không dám nhìn, thật sự giá cao quá mức!

Nhìn ra được Hạ Minh Duệ cũng cực đói, mặc dù anh ăn rất nhanh nhưng tướng ăn cũng vô cùng đẹp.

Vừa mới bắt đầu, Lâm Thiên Y còn chú ý đến chút hình tượng, giữ vẻ thận trọng nhàn nhạt, nhưng sau đó thì trực tiếp ăn ngấu ăn nghiêng, cũng bởi vì một câu kia của Hạ Minh Duệ.

“Cô tốt nhất là ăn nhanh lên, vì cô chỉ có 20 phút thôi!”

Lâm Thiên Y hận nghiêng răng nghiêng lợi, nếu bình thường đừng nói là 20 phút, chỉ 10 phút cô cũng có thể ăn xong một bữa cơm.

Nhưng hiện tại thì không giống nha, trên bàn đầy món ăn ngon, không dễ gì mới được đến nhà hàng cao cấp, dù thế nào cô cũng phải ăn cho hòa vốn chứ? Kết quả chỉ vì câu nói kia của anh mà bỏ lỡ hết.

Cuối cùng Lâm Thiên Y nghĩ ngợi, dường như bản thân trước mặt anh trước giờ chẳng có chút hình tượng gì cả. Căn bản mỗi lần mất mặt đều bị anh nhìn thấy, cũng không riêng gì lần này, thô lỗ thì thô lỗ thôi, dù sao cô cũng chỉ là nữ Hán giầy, đi với công tử nhà giàu, tổng giám đốc công ty thì sao mà so được!

20 phút sau

Trên bàn ăn một đồng hồ hỗn độn, cái miệng nhỏ béo ngậy của Lâm Thiên Y thỏa mãn ợ một cái, bàn tay nhỏ sàng khoai vổ vổ cái bụng no tròn vo của mình. Dưới ánh mắt cảm hờn đố kỵ của phần lớn khách nữ ở bàn ăn xung quanh, ngại ngùng nhếch miệng.

“Ha ha.... may mắn không làm nhục sứ mệnh, 20 phút là ăn xong rồi!”

Cô len lén ngược mắt nhìn Hạ Minh Duệ, tên này ở bên ngoài lúc nào cũng trưng ra bộ mặt thối, dường như muốn dọa người vậy.

Lâm Thiên Y khinh thường hừ trong lòng một tiếng, ý cười trên mặt lại không giảm.

Hạ Minh Duệ phớt lờ liếc cô một cái, cảm giác giống như rất mất mặt, từ trên ghế đứng dậy, lạnh lùng nói.

“Ăn no rồi thì đi! Không lẽ còn sợ chưa đủ xấu hổ sao?”

Thật là thua dưới tay cô gái này!

Sao lúc đầu anh lại có hứng thú với cô cơ chứ?

Lâm Thiên Y cầm lấy áo vest của Hạ Minh Duệ trên bàn, rút khăn giấy lau đi cái miệng đầy dầu mỡ, sau đó chạy thẳng một đường, điên cuồng chạy theo sau Hạ Minh Duệ.

Xi, người cao thì hay lắm sao? Đi cho nhanh để khoe hai cái chân dài của mình hả?

Ôm lấy áo của Hạ Minh Duệ, cong cái miệng nhỏ bắt mắt ngó vào chiếc xe thể thao mắc tiền của Hạ Minh Duệ, hóa ra đây là cuộc sống của người có tiền! Cô cười tự giễu, Lâm Thiên Y à Lâm Thiên Y, từ giờ về sau mày chính là tình nhân không nhìn thấy được ánh sáng! Thật là đáng buồn!

Xe phóng như điên vào khu nhà cao cấp, dừng trong bãi đỗ xe, ánh đèn lóe lên làm cô không mở mắt ra được.

“Xuống xe!”

Dáng người Hạ Minh Duệ cao ngất đứng ngoài xe trước, Lâm Thiên Y ngăn người, đầu óc có chút hỗn độn.

“Đây không phải nhà của tôi!”

Nơi này hoàn toàn là một chỗ xa lạ, không phải khu nhà quen thuộc của cô.

“Đừng quên thân phận hiện tại của cô!”

Hạ Minh Duệ áp sát gương mặt tuần tú, trong đêm tối trở nên vô cùng lạnh lùng thần bí. Anh cứ như vậy dán sát vào cửa kính đối diện với Lâm Thiên Y làm khẩu hình.

Thân phận?

Lâm Thiên Y có chút mờ mịt, đúng rồi, cô bây giờ là tình nhân của người ta, còn quay về nhà cái gì?

Nhưng mà....

Không phải chứ? Tên kia mang cô đến nơi này? Chẳng lẽ là....

“Xuống xe!”

Khuôn mặt tuần tú của Hạ Minh Duệ căng lên, giọng nói lạnh lùng như băng.

Xương cốt Lâm Thiên Y run lên, thiếu chút nữa thì lăn xuống xe.

Chết tiệt! Có tiền thì hay lắm sao!

Nhìn thấy Hạ Minh Duệ cao hơn hẳn mình một cái đầu, Lâm Thiên Y còn thấy mình thấp đi cả khúc.

Không có cách nào, người nào đó trời sinh đã có khí chất cường đại, chỉ cần một ánh mắt đã đủ làm cô bại trận. Lâm Thiên Y cố gắng trợn to mắt, tranh thủ không chớp mắt nhìn Hạ Minh Duệ.

Vì để nâng lên chút chiều cao của mình, cô không tiếc nhón mũi chân lên, thẳng sống lưng! Vì gia tăng khí thế của chính mình, lại học tư thế chấp tay sau lưng của Hạ Minh Duệ.

Mãi đến khi mắt cô cay xè, vì mũi chân bị kéo căng run run không ngừng, Hạ Minh Duệ vẫn giữ nguyên động tác, tư thế tràn trề không nói nên lời, đáng người cao ngất như cây tùng.

Rốt cục, cơ thể Lâm Thiên Y chịu không nổi sức nặng, bàn chân run rẩy không đỡ nổi trọng lượng của cô, sau đó dưới ánh mắt hờ hững của Hạ Minh Duệ, đôi mắt to tròn lớn lấp lánh nước, cơ thể xiêu vẹo đổ sang một bên.

Không có gì bất ngờ, đụng phải đèn xe là chuyện khó tránh.

Chỉ là theo quán tính, trong lúc Lâm Thiên Y té xuống luống cuống tay chân bám vào một đồ vật, theo trí nhớ của Lâm Thiên Y sau khi sự việc xảy ra thì cái kia có lẽ là thắt lưng của Hạ Minh Duệ.

Sự tình cụ thể là như thế này.

Cơ thể Lâm Thiên Y không chút do dự nghiêng đổ sang một bên, mắt nhìn thấy sắp “tiếp xúc thân mật” với chiếc xe thể thao xịn của Hạ Minh Duệ, sự việc chỉ xảy ra trong khoảnh khắc, Lâm Thiên Y theo bản năng muốn tóm lấy đồ gì đó, nhưng trước mắt cô ngoài chiếc xe ra chính là Hạ Minh Duệ ở trước mặt.

Vì thế không nghĩ ngợi gì, Lâm Thiên Y trong lúc hốt hoảng vươn cánh tay nhỏ của mình ra, vừa lùi vừa kéo ngã xuống dưới, cơ thể không nhúc nhích miếng nào của Hạ Minh Duệ cũng bị kéo qua. Vì cái túm này của Lâm Thiên Y, nhìn thấy người sắp đụng vào xe là chính mình.

Hạ Minh Duệ thảm máng một tiếng, thân thể cường tráng bị néo một cái, dùng dùng đổ về phía sau người Lâm Thiên Y.

Kết quả chính là một tiếng bạch vang lên, Hạ Minh Duệ nằm trên mặt đất, tiếp theo đó là một tiếng kêu rên.

Cầm Lâm Thiên Y đập trực tiếp vào cổ Hạ Minh Duệ, bởi vì lực n

Bạn đang đọc truyện *Boss Đại Nhân, Xin Dừng Bước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 48: CHƯƠNG 49: TÔI ĐI MUA

Sau khi Lâm Thiên Y té ngã, cảm tê rần, đầu hơi choáng váng, chu cái miệng nhỏ, răng thì cắn vào người Hạ Minh Duệ.

Lâm Thiên Y ngẩn ngơ, cố nén cảm giác đau đớn ở cằm muốn đứng dậy, một tay chống trên sàn nhà, mặt thì len lén liếc nhìn sắc mặt Hạ Minh Duệ.

Khuôn mặt tuấn tú của Hạ Minh Duệ giờ phút này nhìn thế nào cũng có chút méo mó, đen thui.

“Bỏ tay cô ra!”

Giọng nói nghiêng răng nghiêng lợi từ trên đỉnh đầu truyền xuống.

Tay?

Lâm Thiên Y nhìn bàn tay đang chống trên sàn nhà của mình, ừm, có chút đau, hẳn là bị rách da rồi.

Cái tay còn lại giật giật, sau đó néo néo, vẽ mặt nghi hoặc, đôi mắt to trong suốt chớp chớp.

Cái gì vậy, sờ có cảm giác mềm mềm, giống như bột mì vậy. Nhưng càng sờ thì đồ vật kia lại như đón gió đứng thẳng, giống như Kim Cô bổng của Tôn Ngộ Không.

Cô nghi hoặc lại tiếp tục sờ sờ một lần nữa, kỳ quái, thứ này rõ ràng có thể co giãn, còn biết động đậy nữa!

“Sờ đủ chưa? Đủ rồi thì bỏ tay ra!”

Giọng nói lạnh như băng mang theo hơi ẩm đêm hè khiến Lâm Thiên Y rùng mình ớn lạnh.

Cô bây giờ mới hiểu được vật kia là gì.

Khụ khụ, mặc dù không thường tiếp xúc với đàn ông nhưng là kiến thức cơ bản như vậy cô vẫn có. Khuôn mặt nhỏ nhắn trong phút chốc đỏ bừng, Lâm Thiên Y chính xác chỉ muốn chuồn lẹ, từ trên người Hạ Minh Duệ tuột xuống đứng lên.

Chết tiệt!

Bị va chạm như vậy, không chỉ có phía sau lưng của anh đau mà chỗ nào đó ở phía trước cũng nóng bừng.

Người phụ nữ này có thể an phận hơn chút được không chứ?

Thật sự làm người ta phát điên mà.

“Kéo tôi dậy!”

Lâm Thiển Y nghe thấy một giọng nói hung tợn không khác gì tiếng triệu hồn từ Địa Ngục. Cô lúc này mới vươn tay nhỏ ra kéo anh đứng dậy.

Hạ Minh Duệ trừng mắt liếc cô một cái, sau đó đi trước vào thang máy. Lâm Thiển Y đứng tại chỗ lè lưỡi, sau đó mới lon ton đi theo anh.

Ra khỏi thang máy, Hạ Minh Duệ đi đến trước cửa nhà nhập mặt khẩu, quay đầu liếc nhìn, trên mặt rõ ràng có chút bực mình.

“Đi vào tắm rửa!”

“Hỏi!”

Phải hay không đây, còn chưa có vào cửa đã bảo cô đi tắm? Tuy rằng cô cũng rất muốn tắm.

Hạ Minh Duệ tựa vào trên khung cửa, bóng dáng cao lớn thoát nhìn mạnh mẽ kiên cường như vậy.

“Chẳng lẽ cô không biết trên người mình có mùi là lạ?”

“Không thể nào?”

Lâm Thiển Y hoài nghi, đưa cánh tay lên ngửi ngửi, không có mùi gì a? Tuy rằng hôm nay phải bốn ba trong bệnh viện một chuyến, ra không ít mồ hôi, vừa rồi ở nhà hàng ăn cũng bị dính mùi đồ ăn, nhưng không đến mức có mùi lạ?

“Cô thấy sao?”

Hạ Minh Duệ ánh mắt không rõ nguyên nhân liếc cô một cái, biểu tình khá ghét bỏ.

“Vậy được rồi!”

Lâm Thiển Y bước vào bên trong phòng, không thể không bị trang hoàng trong phòng làm cho choáng ngợp! Hay thật, người có tiền đúng là người có tiền, không phải con gái ** như cô có thể hiểu được.

Chỉ là cô dạo một vòng, trong căn phòng rộng lớn cũng không thể tìm thấy buồng tắm.

“Phòng tắm ở đâu vậy?”

Lâm Thiển Y tìm một vòng không thấy, quay trở lại điểm xuất phát.

Trong phòng khách rộng lớn trải một tấm thảm lông cừu, một bộ sofa trắng bằng da thật, bộ đèn treo thủy tinh vĩ đại, phát ra ánh sáng ấm áp.

Hạ Minh Duệ ngồi trên sofa, ôm cái gối màu trắng, tay cầm điều khiển chuyển kênh trên tivi.

Cái cảm khê hếch lên tạo độ cong gợi cảm, đôi mắt lấp lánh không lạnh lùng như trước, có vẻ thoải mái, hai chân thon dài bắt chéo, đôi dép lê màu xám nhạt, tất màu trắng, tất cả đều hiện ra nét hài hòa vô cùng.

Người đàn ông này sao có thể đẹp tới khiến người ta muốn đui mù vậy chứ. Cô ảo não lắc đầu, trăm ngàn lần không thể để người đàn ông trước mắt mê hoặc, bảo vệ trái tim bé nhỏ mới là điều nên làm.

“Cửa thứ hai bên tay phải của cô.”

Hạ Minh Duệ cũng không quay đầu lại, tiếp tục chuyển kênh.

“Ồ”

Lâm Thiển Y mở cửa phòng tắm bước vào, ngay lập tức bị cách bài trí bên trong làm cho hết hồn, cuộc sống của kẻ có tiền, con gái ** như cô không hiểu nổi!

Mãi một lúc sau cô mới nhớ tới một chuyện quan trọng, cô không có áo ngủ. Chẳng lẽ lại mặc lại bộ đồ này đi ra ngoài?

Đừng chứ!

Lâm Thiển Y mở cửa phòng tắm, lấy một cái khăn lông che đi chỗ quan trọng, để trần đôi chân ngọc ngà.

“Lại có chuyện gì vậy?”

Giọng nói Hạ Minh Duệ nghe qua có chút không kiên nhẫn.

“Tôi, tôi không có đồ ngủ.”

Giọng nói của Lâm Thiển Y càng nói càng nhỏ.

Hạ Minh Duệ sừng sốt, trong nhà anh trước giờ không có đồ đạc của phụ nữ, không khỏi vỗ trán cái bốp.

“Đợi đó, tôi ra ngoài mua!”

Nói xong liền tao nhả đứng dậy.

“Hả? Không cần đi, đã trễ vậy rồi, dù sao tôi cũng chỉ ngủ nhờ một đêm, mai lại về, hay là anh cho tôi mượn cái áo thun?”

Hạ Minh Duệ nghe vậy xoay người, con người đen thẫm làm nổi bật lên ánh đèn sáng lấp lánh. Anh đưa tay chỉ vào tủ quần áo bên cạnh.

“Quần áo của tôi đều ở đó, cô tự chọn đi!”

“Ừm!”

Lâm Thiển Y lúc này vẫn chưa nhận thức đầy đủ việc làm tình nhân của người khác.

Không thể không nói, tủ quần áo của Hạ Minh Duệ thật sự xa xỉ, toàn bộ đều là quần áo chuyên doanh số lượng có hạn. Cô tỉ mỉ chọn một cái áo thun ngắn tay trông bình thường nhất.

Sau khi tắm xong, cô mặc cái áo thun rộng thùng thình của Hạ Minh Duệ, một tay cầm khăn lau tóc đi ra.

“Tôi tắm xong rồi!”

Hạ Minh Duệ quay đầu, con người tối sẫm lại.

Lâm Thiển Y lau tóc, cánh tay vừa vịn che đứng chỗ cánh xuân tươi đẹp, đôi mắt long lanh của Hạ Minh Duệ thu lại.

Anh lập tức đứng dậy đi qua Lâm Thiển Y, sau đó ầm một tiếng đóng cửa phòng tắm.

Cô bất mãn xùy một tiếng, ngồi vào chỗ Hạ Minh Duệ khi nãy, vừa lau tóc vừa tìm kênh trên tivi, chuyển tới kênh phim thần tượng mới dừng lại.

Hạ Minh Duệ tắm xong đi ra nhìn thấy cảnh tượng như sau. Lâm Thiển Y đầu nghiêng sang một bên, có thể là do thun quá rộng khiến bả vai trắng ngần lộ ra ngoài hơn phân nửa, bắp đùi trắng nõn thon dài hiện rõ mồn một.

Hạ Minh Duệ trước mắt nóng lên, đi đến trước mặt Lâm Thiển Y, nhắc chân đá đá chân nhỏ của cô.

“Đứng lên!”

Giọng điệu có phần ác liệt.

“Chuyện gì?”

Lâm Thiển Y mở đôi mắt to mông lung, than thở một tiếng, sau đó nghiêng người sang chỗ khác tiếp tục ngủ. Có điều tư thế từ ngồi chuyển sang nằm, áo thun bị kéo lên hơn nửa, một chân gác lên lưng ghế sofa, một chân dể dưới đất, đáng tiếc người nào đó hoàn toàn không phát hiện, vẫn tiếp tục ngủ say.

“Đây chính là em tự tìm!”

Hạ Minh Duệ mạnh mẽ khiêng cô vác trên vai, sau đó quăng vào nơi nào đó trong phòng ngủ.

Đôi mắt Lâm Thiển Y lập tức tròn tròn, giống như khi người ta lên đạn vậy, hỏn hên quát.

“Tên khốn nào vậy? Dám quấy rầy bà đây ngủ! Chê đời ngắn quá hay sao?”

Đợi một lúc mà không có tiếng nói chuyện, Lâm Thiển Y lúc này mới lơ mơ xoay cổ, trong phút chốc lập tức ngậm miệng.

“Ha ha... Chuyện này...”

Người đàn ông đang khoanh hai tay, lẳng lặng đứng trước mặt cô. Khuôn mặt anh tuần hồi hồi cúi thấp nhìn chằm chằm người phụ nữ nào đó, ánh mắt thâm thúy trở nên u ám, cho dù có buồn ngủ cỡ nào đi chăng nữa cũng vì cú quăng khi nãy mà hoàn toàn tỉnh.

Ánh đèn có chút u ám, không khí có chút quái dị, ánh mắt người đàn ông quá mức dọa người, trái tim nhỏ bé của Lâm Thiển Y đập loạn xạ.

Bạn đang đọc truyện *Boss Đại Nhân, Xin Dừng Bước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 49: CHƯƠNG 50: ĐI LÀM MUỘN

Lâm Thiên Y không tiếng động nuốt nước miếng, âm thanh tuy không rõ ràng nhưng giữa phòng ngủ tĩnh lặng thì vừa đủ cho hai người nghe thấy. Khuôn mặt nhỏ nhắn trong nháy mắt đỏ bừng.

Ánh mắt người đàn ông không ngừng di chuyển trên mặt cô, như muốn xuyên thấu tới trên người cô. Cô chỉ cảm thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của mình nóng bừng, cả người lại không được tự nhiên, đôi chân nhỏ trắng mịn không dấu vết rụt vào trong chăn.

“Hử?”

Bộ dáng ngây ngô đáng yêu tới cực điểm, đáng tiếc người đàn ông nào đó lại không có tâm trạng thương thức.

“Anh muốn làm gì?”

Hạ Minh Duệ chặn ngang, xóc lên tấm chăn che chắn trước người cô. Cảm giác mát lạnh chợt tới khiến cô bất chợt rùng mình. Hai tay bị trói buộc, Lâm Thiên Y vô lực giãy dụa, chỉ có thể bị động chấp nhận.

Giãy dụa nhiều lần không có tác dụng, kết quả bị người đàn ông nào đó ăn sạch sẽ.

Sáng sớm hôm sau, khi Lâm Thiên Y mở đôi mắt mông lung say ngủ, chỉ cảm thấy cả người đau nhức. Cô ngo ngoay nghĩ muốn thức dậy, lại đụng phải một vật thể rắn chắc.

Trong phút chốc xoay người lại, cô thấy một người đàn ông đưa lưng về phía mình, cái lưng tròn bóng, da thịt màu đồng, đường cong mềm mại...

“A!”

Tiếng thét chói tai như muốn lật tung nóc nhà vang lên, ký ức về đêm hôm qua từng chút từng chút một ùa về.

Kính hoàng không phải là nhỏ, cô vội vàng kéo chăn che lại chính mình, chỉ là lần này lại ngây người. Toàn bộ chăn đều bị cô kéo lại gần, thế cho nên thân thể người đàn ông nào đó hoàn toàn hiện rõ trước mắt cô.

Bởi vì anh đưa lưng về phía cô, do đó ánh mắt cô chớp cũng không chớp, chỉ chăm chú nhìn anh, cái miệng nhỏ nhắn mở to thành hình chữ O. Dưới tấm lưng rộng lớn của người đàn ông là cái hông rắn chắc, đường cong mềm mại cực độ, một vết sẹo cũng không có, có thể nói là tỷ lệ hoàn mỹ, xem xuống chút nữa là cái mông vênh cao, xuống nữa...

“Đẹp mắt không?”

Thình lình vang lên một giọng nói lạnh lẽo khiến Lâm Thiên Y hết hồn thiếu điều tóc cũng muốn dựng đứng lên.

“Ừ thì, cũng tạm được.”

Cô là ăn ngay nói thật.

Thế là người đàn ông nào đó trong nháy mắt trở mình, một tay chống đầu, đôi mắt lấp lánh sáng lạnh, nét mặt rạng rỡ. Lâm Thiên Y cảm thấy ánh mắt này như thế nào cũng không phải có ý tốt.

Giây tiếp theo, Lâm Thiên Y sợ hãi kêu một tiếng, chăn trên người bị kéo ra, người đàn ông trực tiếp xoay người đè lên. Cô lại một lần nữa rơi vào tay giặc.

Mãi cho tới khi Lâm Thiên Y bị dày vò tới cả người xụi lơ, cô mới đột nhiên nhớ

ra, cô còn phải đi làm.

Cầm lấy điện thoại di động ở phía sau, nhìn đồng hồ, đã gần 11 giờ rồi ư?

Đây có tính là muộn không?

Nhưng mà chánh chủ còn không có ý định thức dậy nha!

Lâm Thiên Y nhanh chóng nhặt quần áo rơi tứ tung trên sàn lên mặc, sau đó đến trước mặt Hạ Minh Duệ, nuốt nước miếng nói.

“Ờ thì, hình như tôi đi làm muộn!”

Cô kỳ thật muốn nói, đi làm muộn cũng không thể trách tôi, đều tại anh sai!

“Trừ hai tháng tiền lương!”

Người đàn ông nào đó nhẹ nhàng nói một câu, sau đó thân thể khẽ động, lười biếng mang đôi dép lê, trước mặt người nào đó không hề có chút cổ kỵ, hướng phòng tắm đi thẳng.

“Cái gì?”

Lâm Thiên Y trừng lớn mắt, rất hoài nghi bản thân có phải nghe lầm hay không.

Dựa vào cái gì trừ tiền lương của cô? Nếu không phải tại anh, cô sẽ muộn sao?

Cả người sẽ đau nhức như vậy sao?

Hạ Minh Duệ tắm rửa xong, quần khăn tắm quanh hông đi ra, trên người còn đọng lại vài giọt nước, thấy Lâm Thiên Y ngây ngốc nhìn chằm chằm phòng tắm ngăn người, bực mình lên tiếng nhắc nhở.

“Mau thu dọn đồ đạc rồi xuống lầu ăn cơm! Nếu buổi chiều em còn đi muộn, sẽ không phải chỉ đơn giản trừ hai tháng tiền lương thôi đâu!”

Biến thái!

Lâm Thiên Y bĩu môi, vào trong phòng tắm thì đem cửa đóng ầm một tiếng.

Sau khi đi vào cô mới nghĩ tới một vấn đề quan trọng, cô không có đồ mặc. Ngày hôm qua tắm còn không có đồ thay, chẳng lẽ cô cứ mặc như vậy?

Lâm Thiên Y tắm rửa xong, mặc vào áo thun của Hạ Minh Duệ. Cô lẻ mề mở cửa

phòng tắm, cái đầu nhỏ thò ra, đập vào mặt cô chính là Hạ Minh Duệ tay cầm một gói đồ đưa tới.

Lâm Thiên Y nhận lấy túi đồ, bất mãn nói thầm một tiếng, đưa đồ kiểu như vậy rất có thể chết người a? Người này sao lảm tạt xấu thế không biết?

Lâm Thiên Y mở túi đồ ra, bên trong là một cái váy, khác rất nhiều so với cái váy màu xám bạc ngày đó cô mặc đi ký hợp đồng. Đây là một cái váy màu vàng nhạt, rất kín đáo, cũng không hở lưng, nhiều lắm là lộ bắp chân thôi.

Bên trong còn có một bộ đồ nội y mới tinh, cô mặc rất vừa người. Không khỏi quăng cho Hạ Minh Duệ một ánh mắt xem thường, này nha xem ra đối với phụ nữ rất có hiểu biết, cũng không biết trước kia từng có bao nhiêu người nữa.

“Mặc xong chưa, xong rồi thì đi!”

Phụ nữ đúng là phiền phức.

Lâm Thiên Y bĩu môi không cho là đúng. Sau một lúc lâu như nhớ tới cái gì, khuôn mặt nhỏ liền đỏ ửng, mà ngay cả thanh âm cũng nhỏ tới mức khó có thể nghe thấy.

“Mà này, trong nhà anh có thuốc tránh thai không?”

Xem anh cũng không phải là người mới học nghề, cũng không biết đã từng có bao nhiêu người phụ nữ nữa, thuốc tránh thai thứ này hẳn là sẽ có chứ?

“Em dám uống thử xem?”

Hạ Minh Duệ vừa mở cửa liền ngừng lại, quay sang nhìn Lâm Thiên Y với ánh mắt lạnh lùng, khí lạnh toả ra bốn phía, Lâm Thiên Y biết ý liền im lặng.

Cô hẳn sẽ không xui xẻo tới vậy chứ? Một lần liền trúng thưởng?

Lúc Hạ Minh Duệ quay mặt đi, Lâm Thiên Y tựa hồ thở dài nhẹ nhõm một hơi, ngậm lệ lười, không thể không thừa nhận cái tên kia khi thời điểm anh trở nên lạnh lùng, hơi thở rất áp bức. Ít nhất thời điểm đó cô cũng biết khôn không lên tiếng.

Hai người đi vào bãi đậu xe, Hạ Minh Duệ mệnh lệnh nói. “Lên xe!”

Lâm Thiên Y cho dù không tình nguyện cũng vẫn phải lên xe, có vài lần kinh nghiệm trước đây, bởi thế cô rất tự giác thắt dây an toàn, sau đó nhìn thẳng không chớp mắt.

Không thể không nói, Hạ Minh Duệ thực sự là một tình nhân hoàn mỹ, ít nhất ra tay rất hào phóng. Có chút thời điểm Lâm Thiển Y cũng sẽ cảm thấy tuy rằng người này bề ngoài thoát nhìn lạnh lùng, nhưng trên thực tế lại rất chu đáo.

Ít nhất anh biết dẫn cô đi ăn cơm.

Cơm nước xong xuôi, Lâm Thiển Y từ chối không lên xe. Dưới ánh mắt uy hiếp lên tới đỉnh điểm của Hạ Minh Duệ, cô cười gượng một tiếng.

“Ừm, tôi có thể tự đi làm, sẽ không đi chung với anh!”

Cùng Tổng giám đốc ra vào công ty, nghĩ thôi đã thấy đau đầu. Hạ Minh Duệ chăm chú nhìn chăm chăm Lâm Thiển Y, không lên tiếng, sau đó mở cửa lên xe. Trước bộ dáng trợn mắt há mồm của Lâm Thiển Y, dứt khoát lái xe đi.

Tên khốn kiếp này! Nói vài câu từ chối, giữ cô lại thì chết à?

Lâm Thiển Y oán hận, nhắm phương hướng xe Hạ Minh Duệ chạy mà giờ ngón giữa lên, sau đó chán nản lê bước tới trạm xe buýt đứng chờ. Không hề biết rằng, động tác nho nhỏ của cô đều bị Hạ Minh Duệ thấy hết qua kính chiếu hậu.

Thật vất vả trở lại phòng làm việc, Lâm Thiển Y mới dám thở dài nhẹ nhõm, còn kém 1 phút thôi là cô đã đến muộn rồi.

Sau khi cô mặt mày tái mét bước vào chỗ ngồi của mình, trước mặt đã hiện lên một gương mặt to tướng.

“Nói, hai ngày này đi đâu? Có bạn trai mới phải không?”

Khuôn mặt hung dữ của Trần Hi ép hỏi

“Có ma ý! Cậu là heo à, ngoại trừ ăn ra chỉ biết hỏi tới trai.”

Lâm Thiển Y nén cơn tức giận trong lòng, vô duyên vô cớ lại đi làm tình nhân cho người ta.

“Vậy cái hốc mắt đen thui trên mặt cậu là có chuyện gì hử?”

Bạn đang đọc truyện *Boss Đại Nhân, Xin Dùng Bước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 50: CHƯƠNG 51: HAI GÓI MỸ ĂN LIỀN

Trần Hi hé ra đôi mắt nhỏ tò mò, không ngừng đánh giá Lâm Thiển Y.

Khụ khụ!

Lâm Thiển Y nắm thật chặt cổ áo, danh chính ngôn thuận nói.

“Khi khô! Người thân của tớ nhập viện, tới giờ cũng còn chưa có nghi ngơi gì đây này!”

“Thế ư....”

Giọng nói của Trần Hi kéo dài.

“Vậy cậu đỏ mặt gì chứ?”

Cô ấy như vậy là vì một sao?

Lâm Thiển Y không nói gì quảng cho Trần Hi ánh mắt xem thường, nhớ tới chuyện tối hôm qua, cô tức đến muốn dậm chân đấm ngực. Đây quả thật là mất mặt mà, lẽ ra cô phải thể sống thể chết phản kháng tới cùng, không nên bị tên đàn ông đó mê hoặc!

Quả thật là thói đời bạc bẽo! Chuyện này làm sao cô chịu nổi đây chứ? Nhưng ở trước mặt Trần Hi nên vẫn phải giữ vững hình tượng là một người mẫu mực, hết sức trong sáng.

Suốt buổi sáng, Lâm Thiển Y lúc nào cũng mang vẻ mặt hoảng hốt, khó hiểu, khiến cho Trần Hi nhiều lần cũng không đoán được chuyện gì xảy ra.

Đến gần lúc tan tầm, điện thoại Lâm Thiển Y báo có tin nhắn.

“Lên đây một chút!”

Lâm Thiên Y đặt điện thoại đi động xuống, có chút chột dạ len lén liếc nhìn về phía Trần Hi.

“Tiểu Hi, tớ vào phòng vệ sinh chút...”

Cô bây giờ sao lại phải lén lút như vậy? Đây là cái chuyện gì chứ?

Có chuyện gì không thể đợi tới khi tan tầm rồi nói sau được ư? Tại sao lại phải chờ tới sắp tan tầm? Không lẽ anh muốn cho mọi người biết quan hệ của hai người bọn họ?

Lâm Thiên Y mặt mày khổ sở, nhưng cũng đành phải bắt thang máy lên lầu 11.

“Có chuyện gì?”

Lâm Thiên Y ngay cả cửa cũng không gõ, sắc mặt tương đối không tốt, thái độ lại cực kỳ tồi tệ. Hạ Minh Duệ cất tài liệu trong tay, thờ ơ liếc cô một cái.

“Biết lái xe không?”

“Biết.”

Mặc dù trong lòng tràn đầy nghi hoặc nhưng Lâm Thiên Y vẫn thành thật trả lời.

“Đây, chìa khoá xe, em lái xe quay về trước đi! Buổi tối tôi còn có chút việc.”

Hạ Minh Duệ đem chìa khoá xe quảng cho Lâm Thiên Y, cô không nghĩ ngợi gì giờ tay đón lấy.

Quay về? Quay về đâu? Cô có chỗ ở mà, làm sao phải đi tới nhà anh?

Lâm Thiên Y lúc này mới kịp phản ứng, đem chìa khoá quảng trả lại cho Hạ Minh Duệ.

“Không cần đâu! Tự tôi đi được rồi!”

Sau đó xoay người bước đi.

“Em dám đi thêm bước nữa xem?”

Giọng nói nguy hiểm mang theo vẻ lạnh lùng vang lên, Lâm Thiên Y không có can đảm đành dừng bước, được rồi, người ta là lão đại, cô nói thì tính gì chứ. Nhưng cô vì sao phải tới nhà anh?

“Buổi tối tôi trở về không thấy em ở nhà, em nhất định thâm rồi!”

Nói xong Hạ Minh Duệ lập tức bước qua Lâm Thiên Y, sai bước ra khỏi phòng, để cho cô một bóng lưng khiến người suy nghĩ viển vông. Mãi đến khi bóng lưng Hạ Minh Duệ hoàn toàn biến mất, cô mới rầu rĩ hồi phục tinh thần.

Xi, cái quái gì! Có tiền thì hay sao? Đợi tới khi cô cũng có tiền nhất định khiến tên khốn này quỳ gối trước mặt cô cầu xin tha thứ. Bắt anh múa bụng cho cô xem! Hừ hừ!

Nghĩ đến Hạ Minh Duệ yêu nghiệt kia nếu thực múa bụng cho cô xem, cô cảm thấy nhất định bản thân sẽ có loại xúc động đến xít máu mũi. Nhìn thoáng qua chiếc chìa khoá xe Hạ Minh Duệ để lại, Lâm Thiên Y yên lặng nhặt lên, bỏ vào trong túi xách.

Khi về cô ghé siêu thị mua hai gói mì ăn liền, mấy cái chân giò hun khói, lại mua hai cái trứng ốp la. Cô không qua nhà Hạ Minh Duệ mà trở lại nhà trọ của mình. Tục ngữ có câu, ‘Dù trong dù đục ao nhà vẫn hơn’.

Lâm Thiên Y đun nước nấu mì, sau đó mở máy tính lên. Cô đã hai ngày không chơi game rồi.

Có điều hai ngày qua cũng mệt mỏi, cô cũng không còn tâm trạng gì để chơi, cũng may Tề Diệu đã làm xong nhiệm vụ giúp cô. Lâm Thiên Y cùng Tề Diệu là bạn bè thân giao, khi cô bận thì Tề Diệu sẽ đăng nhập vào game giúp cô làm nhiệm vụ, ngược lại, mật mã của Tề Diệu cô cũng biết, thỉnh thoảng cũng giúp anh.

Tiểu Ngư Quái: “Hai bữa nay đi đâu vậy?”

Hữu Chung Ngươi Đứng Chạy: “Mẹ Hứa Hạo Trạch nhập viện, em vào thăm bà ấy!”

Tiểu Ngư Quái: “Không phải hai người chia tay sao? Chẳng lẽ làm hoà rồi? Đúng là không có mặt mũi gì hết!”

Hữu Chung Ngươi Đứng Chạy: “Không phải! Mẹ anh ta bị bệnh, sau đó có điện thoại gọi báo cho em, Hứa Hạo Trạch không biết chạy đi đâu tìm không được, em mới phải qua xem.”

Tiểu Ngư Quái: “Thế à!”

Tiểu Ngư Quái: “Mà này, em thế nào lại đắc tội với Biệt Thái Phóng Tứ cùng Nhì Nhất Tiệp Ngã Tụu Tiểu thế? Hai tên này hễ gặp em là giết, liên lụy tới anh cũng bị giết theo.”

Hữu Chung Ngươi Đừng Chạy: “Đó là hai tên khốn! Về sau ở xa mà thấy bọn họ thì em trốn được tới đâu thì trốn!”

Tiểu Ngư Quái: “Không riêng gì hai người bọn họ, mà ngay cả Tuyên Thuỷ Đình Đông cùng Hạ Mạt Thanh Thanh thấy em cũng giết. Đạo gần đây những người cùng bang phái với bọn họ thấy chúng ta liên giết, anh bị em liên lụy rồi.”

Hữu Chung Ngươi Đừng Chạy: “...”

“Hết cách rồi, nhân phẩm của em tốt, đó là bọn họ ghen tị thôi!”

Tiểu Ngư Quái: “Nếu không anh bỏ ra chút tiền tăng sức chiến đấu lên? Đỡ bị người ta noi noi khi dễ!”

Hữu Chung Ngươi Đừng Chạy: “Thôi đi, anh thực tưởng mình là thổ hào à? Tên khốn Biệt Thái Phóng Tứ nghe nói đã chi hơn mười vạn rồi á! Không so với người có tiền được đâu! Ta vẫn nên khiêm tốn chút đi!”

Tiểu Ngư Quái: “Em ư? Lại còn khiêm tốn? Khiêm tốn tới độ mười người trên đầu bảng xếp hạng đều có thù oán với em?”

Hữu Chung Ngươi Đừng Chạy: “...”

Tiểu Ngư Quái: “Hôm nay quán không đông khách lắm, anh sẽ về ngủ, nhớ nấu gì cho anh ăn nha!”

Lâm Thiển Y vừa định nói, không có đồ ăn, chỉ có mỳ ăn liền, đã thấy Tề Diệu thoát khỏi game.

Yên lặng liếc nhìn gói mì tôm, Lâm Thiển Y lưu luyến không rời đặt một gói khác lên, cũng may cô mua hai gói, không biết Tề Diệu ăn có no không?

Không bao lâu, chuông cửa vang lên, Lâm Thiển Y theo mắt mèo trên cửa nhìn thấy Tề Diệu. Cô mở cửa, Tề Diệu đi vào trong tay còn mang theo một đồng hoa quả.

Anh dùng mũi hít hít, bất mãn nói.

“Tại sao lại ăn mỳ ăn liền? Không phải bảo em ăn nhiều rau quả trái cây sao?”

“Em cũng muốn ăn chứ, nhưng mà gần đây kinh tế eo hẹp mà!”

Lâm Thiển Y miệng ngậm muống, mớ hồ nói.

“Em đó”

Tề Diệu dí ngón tay vào trán Lâm Thiển Y, Lâm Thiển Y thuận thế lệch đầu sang một bên, lão đại trừng lớn mắt, đặt cái muống trong miệng xuống.

“Em nói này Tề Diệu, vài ngày không gặp da ngựa có đúng không?”

Đối với cái trừng mắt của Lâm Thiển Y, Tề Diệu làm như không thấy. Anh đem hoa quả rửa sạch rồi để ra đĩa, không chút khách khí đặt lên bàn trà trong phòng khách.

“Có bản lĩnh thì đừng ăn!”

Lâm Thiển Y bỏ muống xuống, không khách khí cầm một quả táo cắn một cái, rồi bung tô mì gói trên bàn máy tính qua.

“Anh nói chứ em đi làm kiểu gì không biết, ngay cả tiền ăn cơm cũng không có hả? Ít tiền này em cầm xài trước đi, có thì trả anh!”

Tề Diệu lấy trong bóp một ngàn đồng đặt trên bàn trà, nhìn thoáng qua Lâm Thiển Y đưa mỳ ăn liền, bộ dáng không vừa ý.

Mặc dù là anh em tốt, bình thường Lâm Thiển Y cũng nói dối Tề Diệu không ít, nhưng lần này vẫn là lương tâm trời dậy, cô chớp chớp đôi mắt to ngấn nước, đẩy tiền tới trước mặt Tề Diệu.

“Đùa với anh thôi, em vẫn còn tiền, chẳng qua tan việc lại lười đi ra ngoài ăn, hơn nữa một quả nên thuận tay mua hai gói mỳ!”

Bạn đang đọc truyện *Boss Đại Nhân, Xin Đừng Bước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 51: CHƯƠNG 52: CUỘC CHIẾN ĐIỆN THOẠI

“Không sao, em cứ cầm trước đi, anh cũng không thiếu tiền xài!”

Tề Diệu đầu cũng không ngẩng lên, hút một hơi mì, cầm lấy điều khiển chuyển kênh.

“Không cần đâu, nếu thật sự thiếu tiền, em cần gì phải khách khí với anh chứ?”

Lâm Thiên Y nhét tiền vào trong túi áo Tề Diệu, cười nịnh nọt.

Thấy cô như vậy, Tề Diệu cũng không nói thêm gì nữa, tùy ý để bàn tay nhỏ của Lâm Thiên Y vói vào trong túi áo mình. Chỉ là khoé miệng chứa ý cười như thế nào cũng không che dấu được.

Ăn xong mì, Tề Diệu thu dọn mấy gói gia vị đã xé trên bàn, đứng lên nhìn thoáng qua thấy Lâm Thiên Y đang ngáp, bực mình nói.

“Một mồi thì đi nghỉ đi, đêm nay không cần chơi game đâu, dù sao anh cũng làm xong nhiệm vụ rồi.”

“Ừm, em cũng không tính chơi. Em đi tắm rồi ngủ đây!”

Nói xong cũng không quản Tề Diệu một mình thu dọn đồ đạc trên bàn, cô duỗi lưng một cái rồi đi tới phòng tắm.

Lúc đi ra Lâm Thiên Y mặc một bộ đồ ngủ nhẹ nhàng, có điều là loại hơi kín đáo. Dù sao cô cùng Tề Diệu cũng quá quen thuộc nên cũng chẳng xem mình là một người phụ nữ, cũng chẳng xem Tề Diệu như một người đàn ông.

Trước đây hai người kẻ vai sát cánh cũng không xem là chuyện gì.

“Tề Diệu, em đi ngủ đây. Anh cũng ngủ sớm chút đi!”

Lâm Thiên Y vừa ngáp vừa đi lên lầu.

Tề Diệu khoát tay không để ý đến cô. Lâm Thiên Y vừa đi vào phòng mình, điện thoại cô để trong phòng khách đột nhiên vang lên.

Tề Diệu cầm lên xem, biểu tình có chút quái dị, Tiểu Thụ Quân là ai vậy? Anh nhớ rõ là điện thoại của cô không có người này. Có lẽ bởi vì bị Lâm Thiên Y ảnh hưởng một thời gian dài, anh cũng biết Tiểu Thụ Quân là có ý gì, khuôn mặt lập tức đen lại.

Thời đại học ngày trước, Lâm Thiên Y từng có một thời gian dài quần quýt lấy anh hỏi anh rốt cuộc có phải 'con' không, lại còn kéo anh bảo muốn giới thiệu bạn trai cho anh. Lúc ấy anh thật sự muốn bóp chết cô.

Bị con tò mò lôi kéo, Tề Diệu liền nhận điện thoại.

“Alo, xin lỗi, Lâm Thiên Y ngủ rồi, có việc gì ngày mai gọi lại sau!”

Giọng nói của Tề Diệu nghe qua không có chút ý tốt nào, nhưng là đầu bên kia điện thoại im lặng một hồi lâu, sau đó giọng nói lạnh như băng cất lên.

“Lâm Thiên Y đâu, kêu cô ấy nghe điện thoại, bằng không tự gánh lấy hậu quả.”

“Khụ, tôi nói con người anh có biết nói chuyện không vậy!”

Giọng nói của Tề Diệu có chút khó chịu, người đàn ông này từ đâu xuất hiện vậy?

“Bảo cô ấy nghe máy!”

Giọng điệu như mệnh lệnh khiến Tề Diệu nổi giận, lập tức không nhiều lời, trực tiếp gác máy.

Hạ Minh Duệ cũng không phải loại người dễ trêu chọc, bình thường người nào dám ngắt điện thoại của anh? Vì thế anh lại tiếp tục gọi lại. Nhìn thấy người gọi đến, Tề Diệu cười lạnh một tiếng. Reng... reng... Anh vốn đang vui vẻ xem một trận đá bóng, kết quả điện thoại bên cạnh reo không ngừng, anh thật sự hết kiên nhẫn. Sau đó anh vô cùng khó chịu nghe máy lần nữa.

“Anh bệnh à? Hơn nửa đêm rồi có biết không? Có nhu cầu thì trong Bất Dạ Thành có gái đó, anh có phiền không vậy, thật là!”

Tề Diệu rất thông minh, không chờ đối phương trả lời đã cúp máy.

Đôi mắt Hạ Minh Duệ nguy hiểm nheo lại, đá vào một bên xe, coi như vẫn chưa hết giận, anh nhìn màn hình điện thoại một cái, tiếp tục bấm gọi Lâm Thiên Y, anh vẫn không tin được.

Trong xe, Lộ Phi với bộ mặt quái dị, ông chủ của bọn họ đây là bị kinh ngạc sao? Anh thật sự rất hiếu kỳ không biết đối phương là đại thần phương nào, trước giờ chỉ có ông chủ anh mới dám chọc điên người khác, hôm nay bị người khác chọc điên một trận, thật là hiếm thấy.

Lâm Thiển Y quay về phòng, vừa nằm xuống mới phát hiện không mang theo di động, đành phải đi xuống lầu. Nhìn thấy chính là cảnh tượng Tề Diệu cùng chiếc điện thoại của cô đangreo không ngừng mất to trùng mắt nhỏ. Cô vội vàng chạy xuống lầu, cầm lấy điện thoại, vừa thấy tên người gọi, trong lòng có chút hồi hộp, thậm kê không ổn.

Không phải chứ? Người này!

“Alo”

Lâm Thiển Y cũng không phát hiện khi cô bắt điện thoại, trong nháy mắt đó thái độ xoay chuyển một trăm tám mươi độ, quả thật là giọng nói nũng nịu. Chuyển biến này khiến cho Tề Diệu phải lắp bắp kinh hãi. Khi nào thì Lâm Thiển Y lại nói chuyện với đàn ông nhỏ nhẹ như vậy chứ? Chẳng lẽ cô ngốc này đang yêu?

Trời biết lúc anh nghe tin cô cùng Hứa Hạo Trạch chia tay, trên mặt tuy duy trì bình tĩnh nhưng kỳ thực trong lòng vui như mở cờ.

Tiểu Thụ Quân thần bí này là chuyện gì chứ? Anh còn chưa nhập cuộc, lẽ nào lại bị knockout?

Tề Diệu chớp đôi mắt trong veo, nhìn Lâm Thiển Y lên lầu hồi lâu mà vẫn chưa hồi phục lại tinh thần.

“Em ở đâu?”

Giọng nói Hạ Minh Duệ cực kỳ khó chịu.

“Ở nhà...”

“Tên kia là ai?”

Giọng nói của Hạ Minh Duệ so với bình thường lạnh hơn vài phần, mà ngay cả Lộ Phi ở bên cạnh cũng sợ đến run người.

“Tên nào?”

Lâm Thiển Y có chút khó hiểu, anh tính làm gì? Tối ngủ không được nên hỏi một số chuyện kỳ quái ư?

“Không thừa nhận?”

“Thừa nhận gì chứ?”

Cô thật sự không hiểu có được không!

“Tôi nói tên vừa rồi nghe máy là ai?”

Giọng điệu của Hạ Minh Duệ cứ như hừ ra từ lỗ mũi.

“Vừa rồi? Không có a?”

Lâm Thiển Y nghĩ nghĩ, nhỏ giọng nói thẳm một câu.

“Chẳng lẽ là Tề Diệu?”

“Em ở cùng chỗ với một người đàn ông?”

Giọng nói Hạ Minh Duệ nghe qua khá nguy hiểm, chỉ cần Lâm Thiển Y dám nói một chữ 'Phải', cô liền xong đời!

“À, đúng vậy, anh ấy là chủ nhà...”

“Các người ngủ cùng nhau?”

Giọng nói Hạ Minh Duệ lúc này không thể dùng hai chữ nguy hiểm để hình dung..

“Giữ chứ, con thò còn không ăn cỏ gần hang, huống hồ tôi xem anh ấy như anh trai mình.”

Lâm Thiển Y bên này thờ phỉ phò, tên khốn này nói cái gì vậy chứ?

“Bây giờ, lập tức, lăn ra đây cho tôi!”

Dứt lời Hạ Minh Duệ trầm mặc một hồi, lúc Lâm Thiển Y đang nghĩ không biết có phải anh ngủ gật hay không thì giọng nói lạnh lùng vang lên làm cô suýt chút nữa té lộn nhào.

Dựa vào đâu chứ? Anh nói ra là ra à? Mặt mũi cô biết đề đâu chứ?

“Em ở đâu? Tôi tới đón em.”

Giọng nói mệnh lệnh không thể nghi ngờ được, Lâm Thiển Y vẫn là cảm thấy lúc này cô nên nghe theo mà ra ngoài, bằng không cũng không biết sẽ xảy ra chuyện gì nữa.

Do dự trong chốc lát, cô mặc quần áo tử tế, mang giày. Lúc đi qua phòng khách, Lâm Thiển Y rõ ràng có chút chột dạ.

“À, Tề Diệu, em ra ngoài một chuyến, có khả năng tôi nay quay về.”

Tôi nay chắc không có khả năng quay về rồi.

“Đi đâu?”

Tề Diệu nhìn chăm chăm vào TV không quay đầu lại.

“Đi ra ngoài một chuyến, có lẽ phải tăng ca...”

Cô cũng biết lý do này thật gượng ép, nhưng mà cô không tìm được lý do nào tốt hơn...

“Người đàn ông đó là ai?”

“Hả? Cái gì?”

Giọng nói Tề Diệu hơi nhỏ, âm thanh trong TV lại lớn, cô không nghe rõ.

“Anh hỏi người đàn ông đó là ai?”

Tề Diệu quay sang, ánh mắt tỉ mỉ quan sát cô.

“À, người vừa rồi gọi cho em hả? Đó là Tổng giám đốc công ty em...”

Ánh mắt Lâm Thiển Y di chuyển qua lại, không dám đối diện với Tề Diệu.

“Thật không? Trên đường cẩn thận, nhớ về sớm một chút!”

“Ừm, được, anh cũng đi ngủ sớm đi!”

Bạn đang đọc truyện *Boss Đại Nhân, Xin Dừng Bước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 52: CHƯƠNG 53: ĐẾN NƠI CẦN ĐẾN

Lâm Thiển Y là lười, mãi đến khi ra khỏi cửa, khuất tầm nhìn của Tề Diệu mới dám thở dài nhẹ nhõm một hơi. Cô có thể cảm giác được vừa rồi Tề Diệu tạo cho cô một loại áp lực không nói nên lời.

Chẳng lẽ do bị ảnh hưởng bởi Hạ Minh Duệ mà cô sinh ra ảo giác này?

Lâm Thiển Y vỗ vỗ ngực, đi tới ven đường. Cô cũng không có nói cho Hạ Minh Duệ biết cô ở đâu, chỉ bảo anh tới siêu thị gần chỗ cô ở chờ cô.

Từ xa cô đã trông thấy Hạ Minh Duệ đang ngồi trong xe, ngón tay thon dài gõ cửa kính xe. Không có cách nào, người đàn ông này thật sự quá nổi bật, muốn không thấy anh cũng khó. Đợi Lâm Thiển Y đến gần, khuôn mặt nhỏ nhắn có chút cứng ngắc, miễn cưỡng nở nụ cười.

“Hi, chào buổi tối!”

Lâm Thiển Y bình tĩnh đứng trước cửa kính xe, nụ cười trên mặt có chút gượng gạo. Đối diện với vị Tổng giám đốc đại nhân không thêm nói tiếng nào, không động tĩnh gì, khiến cô cảm thấy áp lực có chút khó thở. Cô oán thầm trong lòng, hừ, ánh mắt kiểu gì đó?

Cho rằng ánh mắt của mình rất có lực sát thương sao?

Chẳng qua Lâm Thiển Y đối diện với ánh mắt Hạ Minh Duệ chưa được 5 giây đã quyết tuyệt dời tầm mắt đi nhìn xung quanh. Có điều cô cảm thấy nhìn đâu cũng không thích hợp bởi vì ánh mắt Hạ Minh Duệ như có khả năng xuyên thấu, nhất thời cả người không được tự nhiên.

Cô cố gắng nắm góc áo, trấn tĩnh bản thân, nhưng không hiểu sao cô cứ có cảm giác không chỗ nào để trốn?

Cô sợ hãi một lần nữa cố gắng tập trung sự chú ý, cố không nháy mắt, ánh mắt long lanh nhìn chằm chằm Hạ Minh Duệ.

“Việc đó, tôi không phải cố ý không tới nhà anh, chỉ là tôi không nhớ rõ đường về...”

Rối rắm hồi lâu, cô không có cách nào loại bỏ được cái loại áp lực này, đành lấy lý do có vẻ hợp lý nhất nói.

“Trên xe có hướng dẫn!”

Một câu nói không có chút do dự nào, khiến Lâm Thiên Y chợt dạ tới toát mồ hôi lạnh.

“Tôi, tôi không biết dùng!”

Suy nghĩ hồi lâu mới nghĩ ra được cái lý do sát mẻ đó.

“Em có biết dùng điện thoại không?”

Giọng nói vẫn nhẹ nhàng như cũ, không nghe ra được cảm xúc bên trong.

Lâm Thiên Y nghĩ nghĩ, khề cán môi, phun ra một chữ “Biết.”

“Vậy em là heo à?”

Dù là ai cũng không cảm thấy Hạ Minh Duệ lúc này là đang nói giỡn, giọng nói rất trịnh trọng tuyên bố! Nhưng mà Lâm Thiên Y trước sau như một đều cảm thấy lời này đầy ý miệt thị.

“Anh mới là heo ấy!”

Lâm Thiên Y nhỏ giọng nói thầm. Cô rõ ràng là một cô gái hoạt bát đáng yêu, thuần khiết vô tội có được không?

“Quả thực so với heo cũng không bằng!”

Cuối cùng, Hạ Minh Duệ nói thêm một câu. Ai bảo người nào đó lại vừa vắn nghe được câu nói thầm của cô cơ chứ.

“Khi khô, anh mới không bằng heo!”

Trước giờ cô ghét nhất là bị người ta nói ngu ngốc, giống heo... Hừ, tưởng cô là con cừu nhỏ để bắt nạt phải không?

“Lên xe!”

Hạ Minh Duệ thần nhiên liếc mắt nhìn cô một cái, giọng nói không chút tức giận cũng không lên tông xuống tông.

Nhưng Lâm Thiên Y lại thấy trong lòng lo lắng, người này sẽ không phải là muốn tính sổ sau chứ?

“Hi hi, tôi thật sự là không nhớ rõ đường tới nhà anh, hơn nữa, tuy rằng tôi thi đỗ bằng lái xe, nhưng lại không có xe, kỹ thuật lái tự nhiên là...”

Cô muốn nói cô bây giờ chỉ là người học nghề, nói không chừng để cô lái xe còn có thể lái vào trong mấy chỗ cống rãnh. Sống chết của cô là chuyện nhỏ, xe anh mới nhìn đã biết quý báu như vậy, cũng không nên để cho nước cống bẩn dính vào mới phải!

“Tôi nói lên xe, đừng để tôi nói lần thứ hai!”

Giọng nói Hạ Minh Duệ mang theo sự lạnh lùng, Lâm Thiên Y rùng mình, không nói hai lời, động tác cực kỳ nhanh nhẹn đi vòng qua mở cửa tay lái phụ, ngồi xuống. Sau đó cô vô cùng bình tĩnh thắt dây an toàn, kỳ thực trong lòng có chút tò mò muốn hỏi.

“Chúng ta đi đâu?”

Hạ Minh Duệ mắt nhìn thẳng, kiếng chiếu hậu trong chiếu ra ngoại hình tuấn tú của anh, môi mông khề mở.

“Đến nơi cần đến!”

Được, coi như cô chưa hỏi gì!

Không có gì bất ngờ, chiếc xe Hạ Minh Duệ không biết lấy từ phương nào dừng lại ở bãi đậu xe chung cư, chiếc xe vốn hay đậu dưới lầu công ty anh, có lẽ cũng giống như con người anh hay chuyển hướng cũng không chừng.

“Xuống xe!”

Lâm Thiển Y ngoan ngoãn xuống xe, cả đường đi không nói chuyện. Khi vừa vào nhà, Hạ Minh Duệ cường thế khi này liền thay đổi, tựa hồ có chút mệt mỏi, một đầu liền ngã vào trong ghế sofa. Lâm Thiển Y hận không được làm cái ghế sofa đó!

Phi, cô nghĩ đi đâu vậy chứ! Đúng là sắc đẹp dụ người mà!

“Tôi đói bụng!”

Gì chứ? Lâm Thiển Y trừng lớn mắt, vị này Tổng giám đốc đại nhân không phải trùng tà chứ? Cô thế nào lại cảm thấy giọng điệu anh có chút làm nũng?

Chẳng lẽ cô nghe nhầm?

Cô chân chừ bước tới gần Hạ Minh Duệ, ngón tay giật giật nhưng cũng không có động tác gì tiếp theo.

Đang lúc Lâm Thiển Y ngây ngốc giật mình, Hạ Minh Duệ từ phía trước ôm lấy eo cô, vùi đầu vào bụng cô, hai người liền duy trì tư thế người ngồi người đứng.

Động tác Lâm Thiển Y cứng đờ, không biết làm sao. Việc này hoàn toàn không giống với tính cách tên đàn ông trước mặt, đã gặp qua vẻ mặt cường thế của anh, cũng gặp qua sự quyền rũ yêu tà của anh, nhưng còn bây giờ?

Không lẽ là giả vờ đáng yêu sao?

Người đàn ông này không đi làm diễn viên thật là phí của trời!

“Tôi đói!”

Ngay tại lúc Lâm Thiển Y ngây người há miệng, Hạ Minh Duệ theo trước người cô ngẩng lên, đôi mắt lấp lánh ánh nước nhìn chăm chăm cô, vô tội chớp chớp mấy cái. Lâm Thiển Y trong phút chốc cười ngất, tình yêu tràn ra.

Không thể trách cô háo sắc, nếu có một anh trai đẹp tuyệt phẩm đang nũng nịu với bạn, bạn có thể chống lại sao?

Ma xui quỷ khiến cô vươn tay trắng nõn nhỏ bé vỗ vỗ đầu Hạ Minh Duệ, có ý trấn an.

“Ngোন, chị đây làm cơm cho em ăn!”

Hạ Minh Duệ ngoan ngoãn buông tay đang ôm eo cô ra, lúc Lâm Thiển Y xoay người đi về phía phòng bếp kia, khoe miệng anh cong lên không dễ nhận ra.

Không bao lâu trong phòng bếp truyền ra tiếng lanh canh lách cách.

Lâm Thiển Y biết làm vài món ăn đơn giản, đây đều là kinh nghiệm tích góp nhiều năm của một người sống một mình mà có. Thỉnh thoảng cô cũng tự mình ở trong nhà trọ của Tề Diệu làm vài món ăn đơn giản, dường như tên Tề Diệu kia còn thật sự thích đồ ăn cô nấu.

Cái tên Tề Diệu kia trong quá trình chỉ bảo tha thiết của cô đã không còn kén ăn nữa, trên căn bản là cô nấu gì anh ăn đó.

Lúc ban đầu, lý tưởng của Lâm Thiển Y là muốn tìm một người chồng toàn năng, ít nhất là biết nấu ăn. Nhìn các bạn thời đại học từng người một đã kết hôn sinh con khoe ra chồng họ chăm sóc cỡ nào cô đều sẽ nghĩ tới Hứa Hạo Trạch.

Kỳ thật mà nói, Hứa Hạo Trạch cũng biết làm vài món ăn đơn giản, chỉ bắt quá anh và cô không ở chung mà là ở riêng. Sau này Lâm Thiển Y ngộ ra một chân lý, phải tự lực cánh sinh, nhất là sau khi chia tay Hứa Hạo Trạch. Đàn ông không thể dựa vào được, phụ nữ mà, phải biết chăm sóc bản thân. Tận hưởng thú vui trước mắt!

Lạc đề rồi!

Lâm Thiển Y xào nấu mấy món ăn gia đình đơn giản, khi cô bung đồ ăn ra liền bị dọa cho hết hồn. Hạ Minh Duệ kia không biết từ khi nào đã tựa vào cửa ở phía sau, đang thâm trầm nhìn cô chăm chú.

Cô tức giận đem hơi nóng, mùi thơm bốn phía của mâm thức ăn hướng mặt anh đưa tới, tức giận nói.

Bạn đang đọc truyện *Boss Đại Nhân, Xin Dừng Bước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 53: CHƯƠNG 54: TÁCH RA ĐI

“Đừng chỉ biết ăn mà không làm gì, bụng thức ăn đi!”

Cũng không có hành động gây khó dễ nào như cô tưởng tượng, ngược lại người nọ lại cười tủm tỉm tiếp nhận mâm đồ ăn, vẻ mặt dường như rất thoải mái. Vì sao lại nói anh cười tủm tỉm? Hạ Minh Duệ thực chất không có cười, chỉ là Lâm Thiên Y cảm thấy người này hiện tại tâm tình dường như rất tốt!

Không có thời gian suy nghĩ nhiều, trong không khí thoang thoảng truyền tới mùi hải sản cay, cô làm món ngẫu nhiên xào cay, mùi vị này sẽ kích thích sự thèm ăn của con người nhiều hơn.

Đây là thành phố ven biển, hiển nhiên hải sản là món ăn cô yêu thích nhất.

Sau đó Lâm Thiên Y lại làm thêm vài món, tổng cộng bốn món ăn, sắc hương vị đều đủ cả. Duy nhất chưa đủ chính là phòng bếp của Hạ Minh Duệ thoát nhìn có vẻ như đầy đủ dụng cụ, thế nhưng dường như không hề được sử dụng. Trong tủ lạnh cũng không có nguyên liệu nấu ăn gì, những thứ này bất quá đều là Lâm Thiên Y xách về từ siêu thị.

Có điều cô cũng không đụng đến thử anh cho, trên người cô còn chút tiền, mua những thứ này cũng đủ.

Lâm Thiên Y còn quan tâm mua luôn cả nước trái cây, đối với các loại rượu vang cao cấp này nọ cô không có hứng thú. Khi cả hai người đều nghiêm chỉnh ngồi vào bàn ăn, không khí trở nên trầm mặc, không ai nói chuyện. Thực tế Lâm Thiên Y không hẳn là đói bụng, bởi vì cô ở nhà đã ăn mỳ ăn liền, một quả táo, nhưng là nghe mùi thức ăn cô vẫn có chút chộn rộn. Có điều Hạ Minh Duệ chưa động đũa, với tư cách là tình nhân, cô đành phải đợi.

“Ăn đi!”

Hai chữ đơn giản phun ra từ miệng Hạ Minh Duệ đối với cô như một lệnh ân xá, nhanh chóng cầm đũa gấp một ít rau cần. Động tác của Lâm Thiên Y làm Hạ Minh Duệ nhượng mày, sau đó anh đem đĩa rau cần trước mặt mình đẩy đến trước mặt cô, đồng thời kéo đĩa sườn xào chua ngọt trước mặt cô sang phía mình.

“Làm gì đó?”

Lâm Thiên Y miệng vừa nhai rau vừa hỏi.

“Tôi không thích ăn rau cần!”

Liếc mắt nhìn Lâm Thiên Y một cái, Hạ Minh Duệ từ tốn gấp một miếng sườn bỏ vào trong bát, động tác rất tao nhã.

Xi! Người này đúng là nhiều tật xấu, lại còn kén ăn! Con cái nhà giàu thật là khó hầu hạ, ăn không được thì đem bỏ!

Lâm Thiên Y lùa một nắm cơm, thò đũa đến đĩa sườn xào chua ngọt trước mặt Hạ Minh Duệ. Bởi vì khoảng cách khá xa, Lâm Thiên Y lỡ tay đánh rơi miếng sườn vừa gấp vào trong bát canh cách Hạ Minh Duệ không xa. Nước canh vì thế bắn tung toé lên mặt anh.

“Lâm Thiên Y!”

“Có mặt!”

Lâm Thiên Y lúc này giống như học sinh tiểu học, thẳng lưng, buông đũa trong tay ra, nghiêm chỉnh ngồi. Cô len lén nhìn Hạ Minh Duệ, vẻ mặt có chút ngượng ngùng.

Mặt Hạ Minh Duệ lúc này vừa đen vừa nghiêm túc, hơn nữa lại là khuôn mặt tuấn tú bị nước canh văng lên, hết sức buồn cười. Có điều cũng không hề ảnh hưởng tới vẻ tuấn mỹ của anh.

“Chuyện đó, không phải tôi có ý!”

Lâm Thiên Y từ trên ghế từ từ đứng dậy, từ trên bàn rút ra một mớ khăn giấy, chạy về phía Hạ Minh Duệ. Có thể là do khăn trương thái quá, chân cứ thế vấp phải ghế, cơ thể trong nháy mắt mất đi thăng bằng, ngã thẳng về phía trước.

“Chết tiệt!”

Mặt Hạ Minh Duệ bây giờ không thể dùng từ đen để hình dung nữa.

Trong nháy mắt Lâm Thiên Y ngã xuống, tay đang rút mớ khăn giấy trên bàn thuận tay đụng đổ chiếc đũa, bát canh cũng vì thế mà đổ xuống. Nước canh chảy đầy đất, quần của Hạ Minh Duệ cũng không có may mắn thoát được.

Hạ Minh Duệ đứng dậy, đi thẳng đến phòng tắm.

Lâm Thiên Y nằm rạp trên đất ngẩn người hồi lâu, sau đó mới kịp phản ứng, hu hu, ngã đau quá, tên khốn kiếp này lại cũng không biết đỡ cô một cái. Nhìn thoáng qua mớ hỗn độn trên bàn, bát cơm của Hạ Minh Duệ ăn gần một nửa, cô yên lặng thu dọn bát đũa, lau bàn, lau sàn, bận rộn chết đi được.

Sau một lúc lâu, Hạ Minh Duệ từ phòng tắm đi ra, trên người chỉ khoác mỗi chiếc khăn tắm, Lâm Thiên Y lại đang nằm ỏ trên sofa, nhằm chán chuyển kênh TV

“Đứng lên!”

Hạ Minh Duệ đá đá chân cô, hung tợn nói.

“Tôi còn chưa ăn no!”

Lâm Thiên Y liếc mắt, thực tưởng cô là người hầu để sai bảo sao?

Ai bảo cô thiếu vị đại ca trước mắt này nhiều tiền chi, đi thi đi! Cô vừa đi về phía nhà bếp vừa ở trong lòng kêu gào, cô là con ong mật nhỏ nhẩn nhục chịu khó....

Lâm Thiên Y đem đồ ăn hâm nóng lại, lại rót cho anh một ly sữa, quay đầu lại vừa vặn thấy Hạ Minh Duệ đang ngồi trên sofa xem TV. Đó là chỗ của cô mà!

Lâm Thiên Y lần nữa đem đồ đã hâm xong bung lên bàn.

“Đã hâm nóng rồi, lại ăn đi!”

Nghe vậy, Hạ Minh Duệ không thèm ngẩng đầu, nhàn nhã nhấp một ngụm cà phê, sau đó mới chậm rì rì đi tới bàn cơm.

Hạ Minh Duệ ngồi xuống, Lâm Thiên Y im lặng trừng mắt nhìn anh, sau đó xoay người.

“Đi đâu?”

“Xem TV...”

“Ai cho em xem TV? Quay lại ngồi xuống!”

Lâm Thiên Y đang đi thì dừng lại, quay đầu, tròn to mắt.

“Tôi cũng không đói bụng, tại sao phải ngồi đây nhìn anh ăn cơm?”

Cô bị khủng sao?

“Ngồi!”

Hạ Minh Duệ dùng ánh mắt chỉ chỗ ngồi đối diện. Cánh môi màu hồng hơi nhếch lên, Lâm Thiên Y ngẩn ngơ, đặt mông ngồi xuống.

Có làm không vậy? Không nên dùng vẻ mặt này nhìn cô, cô sẽ hiểu lầm nha!

Tơ mắt nhìn Hạ Minh Duệ ăn cơm, mà cô chỉ có thể ngồi không, chẳng bao lâu sau, cô liền cảm thấy con sâu ngủ rục rịch hoạt động.

Tầm mắt Hạ Minh Duệ thật ra như có như không nhìn chằm chằm Lâm Thiên Y. Khi anh buông bát đĩa xuống, cảm thấy thỏa mãn, mới rút khăn giấy lau miệng.

Đối diện, Lâm Thiên Y một tay chống cằm, hai mắt nhắm chặt, hàng mi dài động đậy, cái đầu gật gà gật gù, bất giác có chút buồn cười.

Nhìn qua đồng hồ đeo tay, đã hơn 11 giờ, Hạ Minh Duệ bất giác bật cười, sau đó ôm lấy người đang ngồi đối diện.

Sáng sớm hôm sau, khi Lâm Thiên Y tỉnh lại đã nghe được mùi thức ăn. Còn đang trong mộng nhưng cái mũi nhỏ không ngừng hít hít.

“Muộn giờ làm rồi!”

Hạ Minh Duệ liếc mắt nhìn người phụ nữ đang nằm trên giường, nhẹ nhàng thốt ra một câu.

Gi? Muộn? Lâm Thiên Y mở lớn hai mắt, cả người bật dậy. Trong lúc vẫn còn đang mơ hồ, một cánh tay nhỏ đã hướng về phía đầu giường, sờ soạng nửa ngày cái gì cũng không sờ tới.

“Di động trên sofa”

Hạ Minh Duệ dọn xong bát đĩa, lau tay.

A!

Lâm Thiên Y nhảy xuống giường, chưa kịp vệ sinh thân thể, ba chân bốn cẳng chạy đến ghế sofa. Điện thoại di động của cô đang lẳng lẳng nằm ở đó.

Cái gì chứ, mới có 6 giờ rưỡi thôi, 7 giờ rưỡi cô mới đi làm mà.

Ai oán liếc mắt nhìn Hạ Minh Duệ một cái, bất giác nuốt một ngụm nước bọt, tên khốn kiếp này có lòng tốt chuẩn bị bữa sáng sao?

Mắt thấy Hạ Minh Duệ ngồi ở trước bàn chậm rãi ăn, Lâm Thiên Y thốt lên một tiếng, đánh răng qua loa, rửa mặt rồi chạy đến trước bàn com ngồi xuống.

Sau khi com nước xong, Lâm Thiên Y bất an ngồi vào trong xe Hạ Minh Duệ, lúc xe đi được nửa đường, Lâm Thiên Y lo lắng ngoắc ngoắc tay.

“Dừng xe!”

Hạ Minh Duệ nghi hoặc liếc cô một cái, đỗ xe vào bên đường.

“Việc này, chúng ta tách ra đi thôi, bị người khác nhìn thấy như vậy không được tốt cho lắm.”

Lâm Thiên Y có chút xấu hổ, hai gò má đỏ ửng lên.

Bạn đang đọc truyện *Boss Đại Nhân, Xin Dừng Bước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 54: CHƯƠNG 55: HỨA HẠO TRẠCH XUẤT HIỆN

Sắc mặt Hạ Minh Duệ có chút không tốt, anh đây là bị ghét bỏ? Có người phụ nữ nào không muốn ngồi trên xe anh cơ chứ? Cô gái nhỏ này có đôi khi thoát nhìn vô cùng đơn thuần, nhưng thật ra cũng có đôi lúc khiến anh không nhìn rõ được.

“Xuống xe!”

Khuôn mặt Hạ Minh Duệ đen thui, giọng nói cũng trở nên lạnh hơn.

Lâm Thiên Y cầm túi xách vừa bước xuống xe, phía sau lưng đã nghe ‘phịch’ một tiếng, cửa xe đóng lại. Nếu không phải cô nhanh nhẹn tránh kịp, nói không chừng cô đã bị kẹp vô trong đó.

Thật là! Người này có tật xấu gì vậy chứ? Thay đổi còn nhanh hơn lật sách, cô làm thế nào mà chọc tới anh vậy?

Nhìn chiếc xe dứt khoát rời đi, Lâm Thiên Y nổi giận chu cái miệng nhỏ nhắn, vồ vồ mông, đi một mình tới trạm xe buýt gần đó.

Sáng sớm thời tiết có vẻ mát mẻ, Lâm Thiên Y vừa vào công ty liền gặp ngay Quản lý. Quản lý lúc nào cũng là bộ dáng cười tít mắt, bụng phê, đặc biệt vui mừng.

“Chào Quản lý!”

Lâm Thiên Y mỉm cười, chủ động chào hỏi.

“A, Thiên Y, vài ngày không gặp, càng ngày càng đẹp nha!”

“Hả, thật không?”

Lâm Thiên Y ngẩn ra, có chút mất tự nhiên, cô vẫn cảm thấy mình bình thường là hình tượng một nữ Hán tử, xinh đẹp trước giờ không thường đi đôi với cô.

“Dĩ nhiên rồi, phụ nữ mà, bình thường nên chăm chút cách ăn mặc, mặc xinh đẹp một chút, đừng cứ mãi mặc mấy cái quần jean kia!”

Mắt nhỏ của Quản lý híp lại thành một đường thẳng, ánh mắt như có thâm ý gì khác

“Thiên Y này, mỹ nữ chính là phong cảnh tươi đẹp của công ty chúng ta đó! Về sau cứ mặc như vậy, cái váy này nhìn không tệ, xem ra cũng không rẻ tiền! Phải để cho bọn họ biết phòng văn thư chúng ta cũng có mỹ nữ chứ”

囧!

Lâm Thiên Y cười có chút lúng túng, lời này nghe vào như thế nào có chút không được tự nhiên nhỉ?

Mãi cho đến khi thân hình mập mạp của Quản lý ung dung đi vào phòng làm việc của mình, Lâm Thiên Y mới nhẹ nhõm thở dài một hơi, hướng phòng làm việc của mình đi đến.

Lâm Thiên Y vừa vào phòng, còn chưa kịp cất túi xách, Trần Hi liền như ong mật bay tới.

“Oa, Tiểu Thiên hôm nay thật đẹp nha!”

Mặt Lâm Thiên Y tối sầm lại, đẩy cánh tay như móng vuốt của Trần Hi đang khoát trên vai mình ra, có chút buồn bực, chẳng lẽ hôm nay cô thật sự biến thành người đẹp? Trần Hi đã là người thứ hai nói cô đẹp rồi.

“Này, nói đi, váy này ở đâu ra? Có phải do người đàn ông bí mật tặng cho? Thành thật khai báo đi!”

Trần Hi đi quanh Lâm Thiên Y dạo một vòng, mắt nhỏ híp lại như mắt rắn chăm chăm nhìn cô, đánh giá chi tiết.

“Tớ nói này, bộ tớ không thể tự mua váy cho mình mặc à?”

Lâm Thiên Y đem túi xách bỏ vào trong tủ, tức giận trừng mắt liếc cô một cái.

“Không phải ư? Nhưng đây không giống phong cách của cậu? Cậu thật sự không có người đàn ông bên ngoài sao?”

“Cút ngay!”

“Không đúng, tớ khẳng định cậu có đàn ông, cái váy mấy hôm trước là ai đưa tớ?”

“Tổng giám đốc của chúng ta đưa, cậu có tin không?”

Lâm Thiên Y ngồi xuống, mở máy tính, nhập một chuỗi tài liệu, đối với Trần Hi nhướn nhướn mày.

“Coi như tớ chưa hỏi!”

Trần Hi liếc Lâm Thiên Y một cái rồi trở lại chỗ ngồi của mình. Tổng giám đốc nhà mình đối với Lâm Na một đại mỹ nhân như vậy cũng không thấy hứng thú, sẽ tặng váy cho Lâm Thiên Y?

Mặc dù dáng dấp Lâm Thiên Y thanh tú động lòng người, cũng coi như là một mỹ nữ, nhưng dù sao cũng không giống với Lâm Na vóc người cao gầy, bốc lửa khiến con gái còn phải ghen tị.

Trong ấn tượng, những kẻ có tiền đều thích loại phụ nữ yếu điệu như Lâm Na, người giống như Lâm Thiên Y, vóc người không có, tài ăn nói lại càng không, miệng thì toàn là từ thô tục...

Tổng giám đốc lãnh khốc nhà bọn họ nếu bị lừa dối thì có lẽ sẽ có khả năng này!

Rất nhanh gõ máy tính, Trần Hi vụng trộm đánh giá Lâm Thiên Y liếc mắt một cái. Cô cảm thấy vài ngày gần đây cô gái kia rõ ràng thay đổi, cụ thể sao lại như vậy cô cũng không nói được, về mặt đường như có chút mùa xuân...

Đôi mắt trong suốt vốn đã to nay lại càng thêm long lanh, à, đúng rồi, giống như quyển tiểu thuyết cô đọc mấy ngày trước có viết, cái gì gọi là mắt như nước mùa thu, mặt như hoa đào.

Ừm, chính là loại cảm giác này!

Đối với ánh mắt thỉnh thoảng nhìn mình của Trần Hi, Lâm Thiên Y làm như không thấy, mấy ngày nay công việc chồng chất như cái núi nhỏ, cô làm sao còn sức lực để tâm đến cô ấy?

Ước chừng khoảng hơn 9 giờ, Lâm Thiên Y từ nhà vệ sinh đi ra, trở về thì điện thoại di động vang lên. Cô nhận điện thoại, giọng nói là của một người lạ.

“Alo, xin chào, là cô Lâm phải không?”

“À, vâng, đúng vậy!”

“Tôi là chủ nhà trọ của Hứa Hạo Trạch, anh ấy vừa trở lại, nói là muốn chuyển nhà, cô xem có thể đến được không nhé?”

“Vâng, được ạ. Tôi biết rồi, cảm ơn anh!”

Mấy hôm trước khi Lâm Thiên Y đến tìm Hứa Hạo Trạch, có để lại số điện thoại cho chủ nhà trọ, nhờ anh hãy thấy Hứa Hạo Trạch trở lại thì báo cho cô biết. Cô cũng không dám nhờ chủ nhà trọ báo cho anh biết là cô đang tìm anh.

Sau khi cúp điện thoại, Lâm Thiên Y vội vàng hướng Trần Hi nói một tiếng, bảo cô có việc ra ngoài một chút, nếu cấp trên có tìm thì nói cô đi vệ sinh. Sau đó giữa ánh mắt ý vị thâm trường của Trần Hi chạy vội ra ngoài.

Khi Lâm Thiên Y chạy tới nhà trọ, Hứa Hạo Trạch đã thu dọn gần xong đồ đạc. Đàn ông thôi mà, vốn dĩ cũng không nhiều đồ, không giống phụ nữ, chuyển nhà là có một đống đồ phải dọn.

Có điều khi Lâm Thiên Y nhìn thấy cánh tay nhỏ nhắn của phụ nữ thân mật ôm lấy tay Hứa Hạo Trạch, khuôn mặt nhỏ nhắn có chút biến đổi, có chút mất tự nhiên. Dù rằng cô đã rất nhiều lần tự nói với bản thân, nhất định phải học cách quên đi, nhưng là lòng vẫn có chút đau đớn, giống như bị kim đâm vậy.

Cho dù đây chẳng qua chỉ là bóng lưng nhưng cô liếc mắt một cái liền có thể nhận ra đó là bóng lưng Hứa Hạo Trạch.

“Hứa Hạo Trạch”

Hứa Hạo Trạch đang nói chuyện thân mật với người phụ nữ bên cạnh, hoảng hốt nghe được một giọng nói rõ ràng, không khỏi ngừng lại, chậm rãi quay đầu.

Phía sau là một người phụ nữ đang chăm chăm nhìn anh, ánh mắt có chút phức tạp!

Người phụ nữ này với anh mà nói quá quen thuộc, nhưng mà cũng không phải là Lâm Thiên Y mà anh từng biết. Anh biết Lâm Thiên Y trước giờ chưa bao giờ mặc váy, cũng sẽ không ăn diện, lúc nào cũng là mặt mộc. Có lúc anh sẽ cảm thấy cô rất đơn thuần, có lúc cũng cảm thấy cô rất thô lỗ.

Nhiều ngày không gặp, cô tựa hồ không giống với trước kia, dường như quyến rũ hơn rất nhiều. Mặc dù vẫn là gương mặt trắng trẻo hếch lên trời, nhưng trong vẻ tươi mới đó có thêm vài phần quyến rũ của một cô gái trẻ, chiếc váy màu vàng nhạt vừa khít người rất hợp với thân hình cô, đáng điệu thướt tha. Sao trước đây anh lại không phát hiện ra phương diện này của người phụ nữ này chứ?

“Là cô? Cô tới đây làm gì?”

Hứa Hạo Trạch rất bình tĩnh liếc mắt nhìn cô một cái, đầu kiêu ngạo ngẩng cao, giọng điệu có chút không kiên nhẫn.

“Tôi không phải đã nói chúng ta chia tay rồi sao? Cô như thế nào còn tiếp tục dây dưa? Vì cô mà tôi phải đổi số điện thoại, cô còn muốn như thế nào nữa?”

Lâm Thiên Y sùng sốt! Cô khi nào thì dây dưa không dứt với anh? Sau khi chia tay cô chưa từng chủ động gọi điện cho anh, duy nhất có một lần đó là vì mẹ anh bị bệnh mà thôi.

Cô như thế nào cho tới giờ cũng không biết người đàn ông này có thể trợn mắt nói dối vậy chứ? Có phải cô nên tự hỏi bản thân trước kia quá đơn thuần ngây thơ mới có thể bị người đàn ông này lừa?

“Hứa Hạo Trạch, tôi chưa từng nghĩ tới anh là loại người như vậy!”

Bạn đang đọc truyện *Boss Đại Nhân, Xin Dừng Bước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 55: CHƯƠNG 56: KHẤU TRÙ NỬA THÁNG TIỀN LƯƠNG

Lâm Thiên Y thẳng tắp nhìn chăm chăm hai mắt Hứa Hạo Trạch, dường như muốn nhìn thấu người đàn ông này rốt cuộc khi nào là thật khi nào là giả.

“A, không phải đã bảo cô cách nhà Trạch Trạch của tôi xa một chút sao? Như thế nào còn dây dưa như vậy? Tìm đến cũng rất nhanh, chúng tôi mới từ Tây Tạng du lịch về là cô liền biết. Thật sự là người phụ nữ điên cuồng! Bất quá làm sáng tỏ cho cô biết, trong lòng Trạch Trạch chỉ có tôi thôi!”

Hoa Tiểu Mạn ôm chặt cánh tay Hứa Hạo Trạch, giống như đang khoe khoang, giọng điệu có chút miệt thị.

Ha? Tây Tạng? Du lịch? Cô tìm anh nhiều ngày như vậy, mẹ anh hiện vẫn còn trong bệnh viện, anh cứ nhiên đi du lịch ở Tây Tạng? Người đàn ông này... còn có lương tâm không chứ?

Lâm Thiên Y không quan tâm tới Hoa Tiểu Mạn, chỉ gắt gao nhìn chăm chăm Hứa Hạo Trạch.

“Mặc kệ các người nói thế nào, Hứa Hạo Trạch anh đã bao lâu rồi không về thăm nhà? Anh có biết là mẹ anh đã ngã bệnh rồi không? Còn ảnh hưởng tới tính mạng, cần phải phẫu thuật gấp? Anh có biết tôi tìm anh bao lâu không? Bác gái có bao nhiêu nhưng nhớ với anh?”

Hứa Hạo Trạch nghe thấy mẹ mình ngã bệnh liền biến sắc, buông tay Hoa Tiểu Mạn, tiến lên nắm chặt cánh tay Lâm Thiên Y, lại bị cô hất ra. Cô chăm chú nhìn Hứa Hạo Trạch hồi lâu, sau mới tiếp tục nói.

“Nếu anh còn có lương tâm thì trở về xem đi, bác gái bị thận đa nang, cần phải phẫu thuật thay thận gấp, mà đến bây giờ bệnh viện vẫn chưa tìm được nguồn thận thích hợp. Bác ở bệnh viện XX.”

Lâm Thiên Y đem lời nói hết ra, cũng không thèm nhìn tới hai người, xoay người bước đi. Đối với cô mà nói, bây giờ liếc mắt nhìn người đàn ông này thôi cô cũng cảm thấy ghê tởm!

“Đợi chút!”

Hứa Hạo Trạch vội vàng lên tiếng ngăn cản, không biết vì sao nhìn một Lâm Thiên Y dứt khoát như thế, trong lòng có chút trống rỗng lại có chút khẩn trương. Nhưng Lâm Thiên Y căn bản không để ý tới ý tứ của anh, cước bộ không ngừng, rất nhanh liền biến mất ở chỗ rẽ.

“Trạch, em cùng anh đi bệnh viện thăm bác gái!”

Hoa Tiểu Mạn có chút lo lắng, mặc dù trải qua mấy ngày nay, cô cùng Hứa Hạo Trạch dính nhau như keo, nhưng trong lòng luôn có loại cảm giác thấp thỏm. Loại cảm giác này khi nhìn đến Lâm Thiên Y lại càng mãnh liệt hơn.

Ánh mắt Hứa Hạo Trạch loé lên, vỗ vỗ mu bàn tay Hoa Tiểu Mạn, trầm giọng nói.

“Được!”

Lâm Thiên Y như chạy trốn rời khỏi nhà trọ của Hứa Hạo Trạch, tâm tình có chút trầm trọng. Cô không mục đích đi lại trên đường. Khi cô trở lại phòng làm việc, phát hiện Trần Hi không ngừng nháy mắt ra hiệu cho cô. Lâm Thiên Y nhất thời không làm sao hiểu được, nghi hoặc hỏi.

“Làm sao vậy? Mắt cậu có vấn đề à?”

Trần Hi che mặt quay đầu, cô gái này đúng là hết thuốc chữa! Cậu tự cầu nhiều phúc đi! Sau đó vội vàng cúi đầu gõ ‘tạch tạch’ lên bàn phím.

“Khụ khụ! Tôi nói Lâm Thiên Y à, cô đây là đi đâu vậy? Đừng nói là đi vệ sinh, tôi ở đây đã đợi hơn nửa giờ rồi!”

Giọng nói lạnh lẽo của quản lý truyền đến, Lâm Thiên Y xấu hổ ngẩng đầu. Hạ Minh Duệ thẳng thắn này lại đang đứng cạnh quản lý, vẻ mặt âm trầm.

Có cần phải kinh hoàng vậy không chứ? Cô bắt quá chỉ ra ngoài trong chốc lát thôi mà!

“Quản lý, có chuyện gì sao?”

Lâm Thiên Y giả bộ bình tĩnh, sắc mặt không thay đổi, mở miệng hỏi.

“Tôi cùng Tổng giám đốc đi kiểm tra các phòng ban, không nghĩ tới có người dám vô cớ bỏ bê công việc!”

Quản lý nói xong một câu liền ngẩng đầu nhìn sắc mặt Hạ Minh Duệ.

“Cô nói bây giờ phải làm sao đây chứ!”

Lâm Thiên Y cúi đầu, vẻ mặt sám hối.

“Quản lý, thực xin lỗi, tôi sai rồi, tôi chỉ là nhất thời có việc gấp mới đi ra ngoài!”

“Chuyện này...”

Quản lý lại một lần nữa nhìn hướng Hạ Minh Duệ, Hạ Minh Duệ với vẻ mặt thối lạnh lùng lúng đứng đó, khiến cho người ta bị một loại áp lực vô hình.

“Đây là bởi vì việc công nên mới ra ngoài?”

Hạ Minh Duệ liếc mắt nhìn Lâm Thiên Y đang cúi thấp đầu, giọng nói không nghe ra vui giận, nhưng dù như vậy cũng khiến vị quản lý đứng bên cạnh không ngừng lau mồ hôi lạnh, mà Trần Hi càng thêm cúi đầu, thỉnh thoảng len lén liếc nhìn Hạ Minh Duệ. Thật là quá đẹp trai, bất kể là nhìn ở bên trái hay nhìn ở bên phải, thật là một người đàn ông hoàn hảo không thể xoi mói được.

“Không phải!”

Lâm Thiên Y cúi thấp đầu, thành thật trả lời.

“Nếu không phải, vậy là cô đang nói dối?”

“Không có!”

“Vậy khấu trừ nửa tháng tiền lương!”

Hạ Minh Duệ nhẹ nhàng ném ra một câu, liếc Lâm Thiên Y một cái sau đó sải chân bước đi.

“Cái gì? Có lầm hay không?”

Cô không phải nghe lầm chứ? Bỏ bê công việc một ngày cũng không đến nỗi khấu trừ nửa tháng tiền lương nha?

Cô chẳng qua chỉ ra ngoài có một lát mà thôi! Này biến thái! Ác ma! Quỷ keo kiệt!

Sau khi Hạ Minh Duệ rời khỏi, Quản lý thật sâu nhìn Lâm Thiên Y liếc mắt một cái, bắt đầu dĩ thờ dài, sau đó chấp tay sau lưng, vẻ mặt đau kịch liệt theo cước bộ Hạ Minh Duệ rời đi.

Đây là chuyện gì a!

Lâm Thiên Y đã ghé một cái vẫn chưa nguôi giận.

“Tiểu Thiên, cậu không sao chứ?”

Trần Hi nhô đầu ra, cẩn thận hỏi.

“Không có việc gì mới là lạ! Tháng này coi như làm không công!”

Hạ Minh Duệ chết tiệt! Cô chẳng phải chỉ đi ra ngoài một lát thôi ư? Vậy mà lại khấu trừ nửa tháng tiền lương của cô? Không phải là quá tàn nhẫn sao?

Tóm lại kể từ sau khi quen biết Hạ Minh Duệ, cô không lúc nào gặp được chuyện tốt, có thể nói là số phận đen đủi phủ đầy đầu!

Không bao lâu sau, điện thoại Lâm Thiên Y báo có tin nhắn.

“Giữa trưa lên ăn cơm cùng tôi!”

“Không đi!”

Lâm Thiên Y đem điện thoại để trên bàn không để ý. Anh đó, vừa khấu trừ nửa tháng tiền lương của cô, bây giờ còn có mặt mũi kêu cô cùng ăn cơm? Đầu óc cô có vấn đề chắc?

Giữa trưa, vừa hết giờ, Lâm Thiên Y liền xông ra ngoài. Bây giờ tâm tình cô tương đối không tốt, đừng nói là cùng đi ăn cơm với người khác.

Cô một đường chạy thẳng tới tiệm cà phê của Tề Diệu, mặc bộ đồng phục làm việc của bọn họ, vùi đầu vào trong công việc.

Lâm Thiên Y vừa xuất hiện, Tề Diệu liền phát hiện. Có điều tâm trạng cô thoát nhìn không tốt, kỳ thật Tề Diệu muốn hỏi cô đêm đó người đàn ông gọi điện cho cô có quan hệ gì, nhưng mà mỗi khi lời đến miệng thì lại nuốt trở về.

Lúc ăn cơm, hai người kêu hai phần cơm hộp đơn giản, không khí thực trầm mặc, mãi đến khi Lâm Thiên Y trở về làm, Tề Diệu cũng chưa mở miệng hỏi được.

Lúc Lâm Thiên Y trở lại công ty thật ra vẫn còn có chút thấp thỏm, lấy tính tình hay thay đổi thất thường kia của Hạ Minh Duệ, ai biết sẽ đối với cô như thế nào?

Nhưng cô đợi tới chiều mà Hạ Minh Duệ cũng không có xuất hiện.

Cô không khỏi cảm lấy di động, trên đó có báo 1 tin nhắn chưa đọc, là Hạ Minh Duệ gửi lúc giữa trưa, khi đó cô còn đang bận bịu nên chưa xem.

Nội dung tin nhắn là “Em dám không đến thử xem?”

Không biết vì sao, nhìn đến lời này, Lâm Thiên Y cư nhiên có loại xúc động muốn cười, quả nhiên là phong cách của người kia.

Kỳ quái là mãi cho đến giờ tan tầm, Hạ Minh Duệ cũng không có dấu hiện tìm cô gây phiền toái. Lâm Thiên Y nhún vai một cái, thu dọn xong đồ chuẩn bị ra về.

Chiếc xe kia của Hạ Minh Duệ vẫn như cũ đậu ở bãi xe bên ngoài, mà chìa khóa vẫn còn trong tay cô. Lâm Thiên Y không biết tại sao cô lại đi vòng xa như vậy qua bãi đậu xe.

Cô ngẩng đầu nhìn lầu 11, tối thui, điều này cho thấy Hạ Minh Duệ không hề ở công ty?

Bạn đang đọc truyện *Boss Đại Nhân, Xin Dừng Bước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 56: CHƯƠNG 57: MỘT HỨA HẠO TRẠCH XA LẠ

Lâm Thiển Y lắc đầu một cái, có chút tự giễu, cô trông nom cái tên kia ở đâu làm cái gì chứ? Cho dù anh chết cũng không liên quan tới cô?

Lâm Thiển Y gọi điện hỏi Tề Diệu buổi tối có trở về hay không, anh nói buổi tối có việc vì thế Lâm Thiển Y một người đi dạo không mục đích trên đường lớn. Cuối cùng cô tìm tới một quán mì kêu một chén mì sợi.

Trong lúc vô tình đi ngang qua phố cổ, qua quán ăn lần đầu tiên đi cùng Hứa Hạo Trạch, cô không khỏi dừng bước lại.

Vừa mới đây, cô nhận được một cú điện thoại của Hứa Hạo Trạch, trong điện thoại giọng nói của Hứa Hạo Trạch có chút khàn khàn, nghe qua khá trầm trọng, có điều những thứ này không còn nằm trong phạm vi quan tâm của cô.

Giữa bọn họ sớm đã không còn bất cứ quan hệ gì.

Cho nên đối với câu nói đó của Hứa Hạo Trạch, 'kỳ thật anh còn thích em', lòng cô ngoài dự kiến cũng không rung động, nếu có chỉ là sự chán ghét mà thôi.

Vì thế cô không nghe tiếp lời của Hứa Hạo Trạch mà dứt khoát cúp điện thoại. Cuối cùng nhìn thoáng qua quán ăn bọn họ thường đến, Lâm Thiển Y xoay người, sau đó kính ngạc mở to hai mắt.

“Sao anh lại ở chỗ này?”

Đây là người nửa giờ trước vừa gọi điện thoại cho cô, như thế nào lại đột nhiên xuất hiện ở nơi này?

“Như thế nào, thực kinh ngạc? Anh là cố ý trở về đây tìm em đó!”

Hứa Hạo Trạch nở nụ cười tươi như ánh mặt trời, rất là thân sĩ nhìn chăm chú vào Lâm Thiển Y.

Nhưng cô đã không còn là cô gái đơn thuần dễ dàng sa vào nụ cười tươi như ánh mặt trời của anh nữa.

“Tìm tôi?”

Lâm Thiển Y cười lạnh một tiếng

“Tôi nghĩ không hẳn là vậy đâu?”

“Thiển, anh yêu em. Nếu anh nói, ngay từ đầu tới giờ người anh yêu chỉ có em, em tin anh sao?”

Ánh mắt Hứa Hạo Trạch vô cùng dịu dàng chuyên chú.

“Yêu tôi? Thế còn Hoa Tiểu Mạn thì sao? Không phải anh cũng yêu cô ấy sao? Hứa Hạo Trạch, tình yêu của anh thật rộng lớn nha!”

“Tiểu Thiển, anh nói thật. Đối với người phụ nữ đó chẳng qua chỉ là anh gặp dịp thì chơi thôi! Có chuyện anh vẫn không có nói cho em biết, anh sớm đã nghỉ việc. Anh vốn định chính mình gây dựng sự nghiệp, vốn ít lời nhiều, có thể cho em một cuộc sống tốt hơn, nhưng mà anh đã thất bại. Còn bởi vì vậy mà thiếu một số tiền lớn, cùng Hoa Tiểu Mạn ở một chỗ, anh cũng chỉ vì tình thế bất đắc dĩ, đơn giản là nhà cô ấy có đủ tiền, có thể giúp anh vượt qua khó khăn. Em phải tin tưởng anh!”

Lâm Thiển Y từng ghé qua công ty của Hứa Hạo Trạch, cũng sớm biết anh đã nghỉ việc. Về phần có thực là vì gây dựng sự nghiệp riêng không thì cô cũng không biết, nhưng đối với lời giải thích của Hứa Hạo Trạch cô chọn không tin tưởng.

“Anh cảm thấy chuyện này có liên quan với tôi sao? Đừng quên chúng ta đã chia tay!”

Lâm Thiển Y bước ngang qua Hứa Hạo Trạch chuẩn bị rời đi, lại bị Hứa Hạo Trạch nắm được cánh tay.

“Thiển, em cũng rất yêu anh mà phải không? Bằng không em cũng sẽ không xuất hiện ở nơi này, chẳng phải nơi đây là chỗ chúng ta thường đi trước kia sao?”

Người đàn ông này thật đúng là tự kỷ. Biểu hiện thâm tình như thế của Hứa Hạo Trạch, nếu là trước kia cô nhất định bị anh làm cho cảm động đến chết, nhưng còn hiện tại? Cô sẽ không! Nhìn thấy người đàn ông này cô chỉ cảm thấy ghê tởm!

“Anh buông tay!”

Giọng nói Lâm Thiển Y mang theo chút lãnh ý.

“Không buông!”

Hứa Hạo Trạch nắm chặt cánh tay Lâm Thiển Y, không có chút ý định buông tay. Đối với anh, phụ nữ đều cần phải dỗ dành, cô ấy càng nói là không cần, trên thực tế trong lòng càng muốn.

“Anh.. như thế nào lại như vậy...”

Lâm Thiện Y dùng sức thoát khỏi tay Hứa Hạo Trạch, có điều anh nắm rất chặt, trong lòng lửa giận bắt đầu nhen nhóm.

“Con mẹ nó, anh buông tay bà ra!”

Có thể thấy cô tức giận tới mức nào mới nói tục như thế.

“Thiên, em thừa nhận đi, thừa nhận em yêu anh... Em yên tâm, sau này anh sẽ đối tốt với em, tựa như trước kia vậy!”

“Thừa nhận cái đầu anh!”

Người đàn ông này bộ bị ván cửa kẹp đầu hay sao? Ngay cả cự tuyệt cùng đồng ý cũng không phân biệt được? Cô trước kia sao lại không phát hiện chứ? Cô đến tột cùng là mất nằm ở đâu vậy?

“Ngoan!”

Phản kháng của Lâm Thiện Y đối với Hứa Hạo Trạch giống như kiểu lật mềm buộc chặt, quan sát cô ở cự ly gần lại càng cảm thấy cô đẹp hơn, anh trước kia sao lại không phát hiện chứ?

“Tôi khinh!”

Lúc này đây Lâm Thiện Y thật sự tức điên, nếu một bàn tay không rút ra được, cô đành dùng hết sức mình tát Hứa Hạo Trạch một cái.

'Bốp' một tiếng, vô cùng vang dội, mặc dù là vào buổi tối nhưng chung quanh cũng có không ít ánh mắt tò mò quan sát.

“Ha ha, vợ tôi cùng tôi giận dỗi mà thôi!”

Đến lúc này, Hứa Hạo Trạch vẫn còn rất tự nhiên dùng vẻ mặt tươi cười hoà khí với mọi người xung quanh. Lâm Thiện Y hết sức khinh thường, mà càng làm cô tức giận đó là tiếng xì xào bàn tán xung quanh.

“Soái ca như vậy sao lại coi trong một cái Mẫu Dạ Xoa như thế chứ!”

“Đúng vậy, tính tình thật tốt, cô gái này vậy mà còn không biết quý trọng. Nếu tôi có người bạn trai như vậy, nằm mơ cũng sẽ cười tỉnh!”

“Thật là, tôi nói này soái ca, không ấy anh bỏ cô ấy đi, tôi làm bạn gái anh thế nào? Tuyệt đối theo anh từ phòng khách tới trong phòng bếp...”

“Tốt, các người đừng chỉ nói mà không làm nha, tên đàn ông thôi này, đêm nay chị đây tặng cho các người. Chị đây chính là không ham của lạ!”

Lâm Thiện Y căm giận trừng mắt nhìn những người phụ nữ chung quanh một lượt, vẫn chưa hết giận.

“Ha ha, thật có lỗi, mặc kệ thế nào, cô ấy là người phụ nữ tôi nhận định là vợ!”

Hứa Hạo Trạch đối với những người phụ nữ xung quanh lộ ra nụ cười mỉm như ánh mặt trời, sau đó kéo Lâm Thiện Y hướng ngỏ nhỏ đi đến. Lâm Thiện Y giãy không được, bị Hứa Hạo Trạch nửa lời nửa kéo đi tới.

'Bốp!'

“Người phụ nữ chết tiệt, dám đánh tôi? Không muốn sống phải không?”

Lâm Thiện Y không dám tin từng lời nói, người đàn ông này dám tát cô?

Trên mặt đau rát!

Đến tột cùng là vì sao? Trước kia anh đem cô nâng niu trong lòng bàn tay, che chở, bảo hộ, từ khi nào đã bắt đầu thay đổi?

Hay là anh vốn dĩ chính là loại người như vậy? Chỉ trách cô quá ngốc, quá ngây thơ? Hay là anh che giấu quá tốt?

“Nói vài lời cầu xin bộ trưởng thực ư? Nói, cô từ đâu có tới hơn một trăm vạn cho mẹ tôi làm phẫu thuật?”

Lâm Thiện Y ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn lên, trong mắt có ánh nước, nhiều hơn nữa là một loại im lặng kỳ lạ.

“Vớ anh có quan hệ gì sao? Nhưng thật ra, không phải bây giờ anh nên đem một trăm vạn trả lại cho tôi sao?”

“Trả? Tôi lấy gì trả? Tôi sao?”

Hứa Hạo Trạch cười lạnh một tiếng, một phen giựt lấy túi xách của Lâm Thiện Y.

Lâm Thiện Y phản ứng không kịp, mắt thấy túi xách bị giựt đi, liền muốn từ trong tay Hứa Hạo Trạch cướp về. Nhưng Hứa Hạo Trạch hung hăng trừng

mắt nhìn cô một cái, một tay đẩy cô ngã.

Bất ngờ không đề phòng, Lâm Thiên Y bị đẩy ngã nhào xuống đất, đầu gối bị đụng đau quá, nhưng là hết thấy tất cả đều không bằng sự đau đớn mơ hồ trong lòng.

Cô cứ như vậy tro mắt nhìn người đàn ông cô từng yêu lục lọi túi xách, chẳng đến khi ví tiền của cô bị anh cầm trong tay. Tấm thẻ vàng Hạ Minh Duệ cho cô đang nằm trong tay Hứa Hạo Trạch.

“Ha ha! Thẻ này ở đâu có? Nói thực đi, có phải là câu được đại gia không?”

Hứa Hạo Trạch cười lớn, điên cuồng kéo Lâm Thiên Y từ dưới đất lên ép vào mặt tường lạnh lẽo. Phía sau lưng bị đụng đau, cô lại không chút để ý tới, chỉ là ngo ngắc nhìn khuôn mặt xa lạ của người đàn ông trước mắt.

Bạn đang đọc truyện *Boss Đại Nhân, Xin Dừng Bước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 57: CHƯƠNG 58: NGƯỜI ĐÀN ÔNG KIA LÀ AI?

Tại sao có thể như vậy?

“Còn tưởng rằng cô cũng là một người trong sáng, trước kia muốn cô lên giường với tôi thật rất khó, bây giờ không phải cùng gái mại dâm giống nhau sao? Lúc trước sao tôi lại không ép buộc cô nhỉ?”

Hai mắt Hứa Hạo Trạch hiện lên ánh sáng ám muội, khiến cho Lâm Thiên Y không tự nhiên rùng mình. Cô muốn lui về sau nhưng sau lưng là vách tường lạnh như băng, chưa bao giờ khiến cô cảm thấy người đàn ông này lại xa lạ như thế.

Mấy năm kia qua đi phảng phất chỉ là ảo tưởng của một mình cô vậy!

“Anh muốn làm gì?”

Giọng nói Lâm Thiên Y có chút khàn khàn mang theo như có như không âm rung, nhưng là ở trước mặt người đàn ông này cô không muốn mất đi bình tĩnh, một đôi mắt to giống như đang nhìn thứ đồ bỏ đi lạnh lùng trừng mắt nhìn anh.

'Bốp!'

“Đồ dê tiện! Cô dám trừng tôi?”

Hứa Hạo Trạch không chút thương tiếc giáng thêm một cái tát nữa vào nửa bên mặt kia của Lâm Thiên Y, lực đạo rất mạnh khiến khuôn mặt Lâm Thiên Y nghiêng sang một bên, khoé miệng rỉ máu.

“Anh dám đánh tôi?”

Đây là lần thứ 2 trong đêm nay tên đàn ông này tát cô, Lâm Thiên Y cô từ trước đến nay không phải là một người dễ nhẫn nhịn, nhưng hiện tại?

Lâm Thiên Y nhấc chân thẳng tắp đá vào bụng Hứa Hạo Trạch. Hứa Hạo Trạch bị đau cả người ôm bụng ngồi chồm hổm trên mặt đất, Lâm Thiên Y xoay người sửa lại tóc, nhặt lên túi xách trên đất, cũng lượm lại từng món đồ bị Hứa Hạo Trạch quăng xuống đất trước đó.

Sau đó xoay người, rời đi.

Biến cố vào lúc này đột nhiên phát sinh.

Hứa Hạo Trạch như phát điên, chạy tới túm tóc Lâm Thiên Y kéo trở về.

“Con khốn, mày dám đá tao?”

Tóc bị kéo, da đầu bỗng đau rất. Khuôn mặt nhỏ nhắn của Lâm Thiên Y bởi vì đau đớn mà nhăn nhúm lại, cô không khỏi dùng tay che đầu, để đau đớn giảm nhẹ một chút.

Lâm Thiên Y bị lôi kéo, trọng tâm không vững, Hứa Hạo Trạch một tay còn lại bóp cổ cô, khiến cô nghẹt thở, trước mắt tối sầm. Cả người bị Hứa Hạo Trạch kéo lại vài bước. Khi Lâm Thiên Y bị Hứa Hạo Trạch đẩy ngã, hấn hung tợn đá cô một cước. Lúc này cô mới phát hiện đây không phải là ngõ nhỏ lúc đầu, mà là ở góc ngoặt trong ngõ nhỏ, một cái góc tối âm u, nơi này không dễ dàng bị người phát hiện.

Hứa Hạo Trạch âm hiểm cười, ngồi xổm xuống đưa tay lấy tấm thẻ vàng bỏ vào túi mình, vỗ vỗ khuôn mặt sưng đỏ của Lâm Thiên Y.

“Thế nào? Nói cho tao biết làm sao mày có được tấm thẻ này? Bên trong có bao nhiêu tiền?”

Phi!

Một ngụm nước bọt phun tới trên mặt Hứa Hạo Trạch, người đàn ông này giờ đây chỉ khiến cô cảm thấy chán ghét cùng ghê tởm!

Hứa Hạo Trạch lau nước miếng dính trên mặt, nhưng không có tức giận. Một tay anh xoa xoa khuôn mặt Lâm Thiên Y, giọng nói thể nhưng lại vô cùng dịu dàng.

“Bảo bối, tách ra mấy ngày anh rất nhớ em, chỉ cần em đáp ứng sau này làm tình nhân bí mật của anh, đêm nay anh sẽ bỏ qua em. Còn nữa nói cho anh biết chủ nhân tấm thẻ này...”

Giọng điệu mập mờ làm Lâm Thiên Y nổi cả da gà.

“Cút ngay, cách xa tôi một chút! Hứa Hạo Trạch, anh có biết hay không bây giờ anh thật sự rất giống một con chó? Đừng khiến tôi phải khinh thường anh!”

“Đừng có không thức thòi, ông đây nhẩn nại có hạn!”

Đối với lời nói châm chọc cùng khiêu khích của Lâm Thiên Y, Hứa Hạo Trạch nổi giận. Anh xoay người ngồi lên bụng Lâm Thiên Y, ánh mắt không có ý tốt.

Lâm Thiên Y gãy dựa, ngược lại bị đè càng chặt.

“Hứa Hạo Trạch, anh muốn làm cái gì? Nói cho anh biết đừng xằng bậy, bằng không tôi sẽ không bỏ qua cho anh!”

Lâm Thiên Y gắt gao trừng mắt Hứa Hạo Trạch.

“Xằng bậy? Đêm nay tao sẽ xằng bậy!”

Hai tay Lâm Thiên Y bị Hứa Hạo Trạch kéo lên trên đỉnh đầu, cô chỉ nghe 'xoẹt' một tiếng, âm thanh váy bị xé rách.

Thân thể cô không ngừng gãy gục, nhưng không cách nào trốn thoát lực đạo của anh. Giây tiếp theo cô bỗng cảm thấy cả người nhẹ bẫng, sau đó nghe 'phịch' một tiếng.

Lâm Thiên Y hai mắt nhắm chặt phút chốc mở to, trong mắt có ánh nước.

“Không sao chứ?”

Trước mắt xuất hiện gương mặt thân quen, cô chỉ cảm thấy mũi đau xót, bị kéo vào một lồng ngực ấm áp.

“Không có việc gì, ngoan, không phải sợ!”

Thanh âm của người nọ so với dĩ vãng trước đây vô cùng dịu dàng, lại thật cẩn thận, giống như cô là một món đồ sứ dễ vỡ. Một bàn tay to ấm áp vỗ nhẹ lưng, mang theo lực trấn an, dễ dàng khiến cho tâm cô đang hoảng loạn bình tĩnh lại.

Lâm Thiên Y nằm trong lòng người đàn ông, hô hấp lúc này toàn là mùi vị đặc trưng của anh, có một loại an tâm không hiểu, một đôi tay nhỏ bé gắt gao nắm chặt lưng áo người đàn ông.

Hạ Minh Duệ vỗ vỗ lưng Lâm Thiên Y, ánh mắt chuyển sang Hứa Hạo Trạch bị đá sang một bên đã là một mảng lạnh như băng.

Hứa Hạo Trạch bị Hạ Minh Duệ đá đang ôm bụng, run run dựa vào vách tường đứng lên.

“Tốt, tên đàn ông kia đã tìm tới cửa, Lâm Thiên Y cô thật đúng là có năng lực, chỉ mới vài ngày không thấy mà thôi, ha ha!”

Hứa Hạo Trạch liếc mắt nhìn Hạ Minh Duệ, sau đó cười lạnh hung hăng nhìn chằm chằm Lâm Thiên Y.

Lâm Thiên Y bị lời nói của Hứa Hạo Trạch làm cho tức đến run cả người, đôi môi run run, nướn to một mảnh hơi nước, một câu cũng không nói lên được.

Đôi mắt phượng hẹp dài của Hạ Minh Duệ nheo lại, trong con ngươi đều là sắc lạnh, nhất là khi anh thấy Hứa Hạo Trạch cầm tấm thẻ vàng rơi trên đất.

Đây là anh đưa cho Lâm Thiên Y, hiện tại vì sao tên kia lại có trong tay?

Anh cúi đầu nhìn chằm chằm Lâm Thiên Y, ánh mắt không tốt, sau đó lại tiếp tục nhìn tên đàn ông dữ tợn đang có chút chật vật dựa tường kia.

Nhìn đến tên kia đối với Lâm Thiên Y làm cái chuyện này, anh hận không thể chặt rụng hai tay của hắn, nhất là thái độ hắn đối với Lâm Thiên Y càng khiến anh giận dữ, như thể cô chính là người phụ nữ của anh.

Càng khiến cảm xúc của anh không bị khống chế đó là người phụ nữ trong lòng này hai mắt rung rung nhìn người đàn ông kia về mặt xa lạ phức tạp, anh có cảm giác đồ đạc của mình bị nhìn trộm. Loại cảm giác này cực kỳ khó chịu.

“Tên kia là ai?”

Giọng nói như nghiêng răng nghiêng lợi của Hạ Minh Duệ được anh giấu dưới khuôn mặt tuấn tú bình tĩnh, chỉ là ánh mắt kia đã lạnh giống như băng!

Lâm Thiên Y một tay kéo áo mình, một tay nắm lấy sau lưng áo của Hạ Minh Duệ, trong mắt hàm chứa hơi nước nhìn Hứa Hạo Trạch. Cô tựa hồ muốn đem người đàn ông đối diện nhìn cho rõ, chỉ là càng xem càng mơ hồ, từng cung chịu đựng hoà nhã đã không còn, có chính là tham lam cùng dữ tợn.

“Tôi hỏi em đấy!”

Giọng Hạ Minh Duệ cất cao hơn, nhìn ánh mắt hai người kia trao đổi trong không trung, trái tim nghẹn một cục tức, anh muốn đem người đàn ông kia đánh cho tàn phế!

Lâm Thiên Y trừng mắt nhìn, trong mắt một giọt lệ rốt cục chậm rãi chảy xuống, cô ngẩng đầu chống lại ánh mắt âm trầm của Hạ Minh Duệ. Mặc dù đã biết dáng dấp người đàn ông này từ lâu nhưng giờ phút này cô vẫn nhìn đến ngây người, trước đây chưa bao giờ cô cảm thấy người đàn ông này đẹp trai đến ngây người như vậy!

“Phát cái gì ngây ngô đấy!”

Hạ Minh Duệ kiềm chế xúc động muốn bóp chết người phụ nữ đang ngăn người trước mắt, gắt gao ngưng mắt nhìn cô. Giọt nước mắt trên gương mặt cô chói mắt hơn bao giờ, càng làm cho anh buồn bực chính là giọt nước mắt đó là vì tên đàn ông cận kề đối diện mà rơi.

Bạn đang đọc truyện *Boss Đại Nhân, Xin Dừng Bước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 58: CHƯƠNG 59: DỌN ĐẾN NHÀ TÔI

“Chuyện gì?”

Lâm Thiên Y nghiêng đầu, có chút không hiểu. Về mặt người đàn ông này sao lại thối đến vậy, giống như cô thiếu anh mấy trăm vạn vậy, một cô khi này còn cảm thấy anh đẹp trai.

“Tôi hỏi người đàn ông đó là ai?”

Hạ Minh Duệ anh trước giờ có ai có can đảm không đếm xỉa gì tới lời của anh chứ?

“À, giữa chúng tôi không có bất kỳ quan hệ gì, anh không nên hiểu lầm!”

Có thể nhìn thấy gương mặt chủ ị của Hạ Minh Duệ, âm tình bất định nhìn chăm chăm cô, trong lòng nhất thời không kiểm soát được, trái tim nhỏ bé đập thành thạch liên hồi, đôi mắt to lấp lánh nước càng thêm mờ mịt, tay chân luống cuống.

Lâm Thiên Y buông đôi tay đang kéo cổ áo của mình chuyển thành niu lấy cổ áo Hạ Minh Duệ, về mặt nóng nảy cộng thêm hốt hoảng

“Cái đó, chúng tôi thật không có gì cả, đều là chuyện đã qua, thật đó!”

Lâm Thiên Y chỉ thiếu chút là vỗ ngực bảo đảm, nhưng cô cũng không phát hiện sắc mặt Hạ Minh Duệ khi nghe cô giải thích đã không giống sự âm trầm kinh khủng lúc trước.

“Vậy trước kia hai người có quan hệ gì?”

Trên thực tế Hạ Minh Duệ đã lờ mờ đoán được quan hệ giữa hai người họ, anh chỉ bất quá muốn Lâm Thiên Y xác nhận một lần mà thôi.

“Anh ta là bạn trai tôi!”

Giọng nói Lâm Thiên Y rất thấp, dường như sợ Hạ Minh Duệ hiểu lầm, sau đó lại lập tức bổ sung một câu.

“Nhưng chúng tôi đã chia tay rồi!”

Sau khi nói xong cô liền mở một con mắt, hí mắt lên lên quan sát sắc mặt Hạ Minh Duệ.

Hạ Minh Duệ không mở mắt, trong lòng đã không còn tức giận như trước, ngược lại có chút buồn cười, nhưng trên mặt như cũ vẫn lạnh nhạt.

“Vậy hơn một trăm vạn kia là trả thay ai?”

Lâm Thiên Y sững sờ, không biết giải thích sao, cái gì hơn một trăm vạn? Nhưng khi nhìn thấy sắc mặt Hạ Minh Duệ mới vừa rồi hoà hoãn nay lại lạnh lùng trở lại, cô giật mình rùng mình một cái.

“Anh nói chuyện ở bệnh viện ư?”

Cô cẩn thận hỏi.

“Chứ em cảm thấy tôi đang nói chuyện gì?”

“À...”

Lâm Thiên Y nuốt nước miếng một cái, có chút chột dạ, nếu cô nói bác Hứa trong bệnh viện là mẹ của tên cặn bã kia, Hạ Minh Duệ có thể hay không chém cô?

Sắc mặt Hạ Minh Duệ càng đen, ở cô áp a áp ứng nửa ngày, rốt cục không chịu nổi áp lực to lớn từ anh, liền nhỏ giọng thành thật khai báo.

“Cái đó, người trong bệnh viện chính là mẹ Hứa Hạo Trạch!”

“Hứa Hạo Trạch là ai?”

Mắt phượng hẹp dài của Hạ Minh Duệ chăm chú nhìn chăm chăm Lâm Thiên Y, bên trong nồng đậm ý vị nguy hiểm

“Ha ha...”

Lâm Thiên Y cười có chút miễn cưỡng, ánh mắt dời đến người đàn ông đối diện.

“Đừng nói với tôi đó là tên khốn kia?”

Hạ Minh Duệ ngoài cười nhưng trong không cười, vì Lâm Thiên Y sửa lại một chút tóc.

Về mặt Hạ Minh Duệ thoát nhìn rất bình thường, nhưng cô cảm thấy có chút sợ hãi, nhưng đây vốn dĩ là sự thật, cho nên Lâm Thiên Y im lặng gặt đầu.

“Hai người các người đúng thật là tình thâm ý nặng, em vì hán ta không tiếc bán mình, chỉ vì kiếm tiền chữa bệnh cho mẹ hán?”

Hạ Minh Duệ có được đáp án, con người trong nháy mắt lạnh xuống.

“Không phải vậy, không phải như thế!”

Lâm Thiên Y muốn giải thích lại bị Hạ Minh Duệ không thương tiếc đẩy ngã, móng nhỏ trong nháy mắt đau đớn nhắc nhở cô lần này Hạ Minh Duệ thực sự tức giận.

Hạ Minh Duệ đi tới bên cạnh Hứa Hạo Trạch, nhặt lên tấm thẻ vàng. Nếu như anh nhớ không lầm, đây là của anh, là anh đưa cho Lâm Thiên Y, mà người phụ nữ này không biết điều lại cứ nhiên đem đồ anh cho đưa cho người khác?

Nhìn Hạ Minh Duệ đi tới cạnh mình, sắc mặt Hứa Hạo Trạch có chút khó coi. Người đàn ông này vừa nhìn đã biết không phải loại có thể trêu chọc được, xem ra con đàn bà thói Lâm Thiên Y này thật sự là được người giàu có bao.

“Hừ, đồ của tôi trước giờ đều không thích bị người khác lấy, nhất là đàn ông!”

Hạ Minh Duệ đem tấm thẻ vàng nhặt lên kẹp ở giữa ngón tay thon dài, chà xát ở cổ áo Hứa Hạo Trạch, dáng vẻ rất là ghét bỏ, sau đó cũng không thèm nhìn ném tới cho Lâm Thiên Y.

“Cô gái nhỏ, lần sau dám đem đồ tôi đưa cho người khác thì không may mắn như hôm nay đâu, hậu quả em tự hiểu được!”

Liếc mắt nhìn Lâm Thiên Y vẫn như cũ ngã ngồi trên đất, tầm mắt Hạ Minh Duệ lần nữa chuyển tới trên người Hứa Hạo Trạch.

“Hứa Hạo Trạch phải không? Tôi không quan tâm trước đây anh cùng Lâm Thiên Y là quan hệ gì, nhưng bây giờ cô ấy là người phụ nữ của tôi! Mà con người tôi đây ghét nhất người khác tự tiện đụng vào đồ của mình, anh tự giải quyết cho tốt đi!”

Hạ Minh Duệ vỗ vỗ gương mặt Hứa Hạo Trạch, gương mặt khí phách, trong con người thiêu đốt chính là sát khí, nếu như thật có lần sau anh không ngại để cho tên đàn ông chương mất này biến mất.

Sau đó anh vỗ tay một cái, mặt ra vẻ không sao, nhìn cũng không nhìn Hứa Hạo Trạch đang ngây ngốc, mà là đi tới bên người Lâm Thiên Y.

“Lo lắng làm cái gì, cùng tôi về nhà!”

Liếc Lâm Thiển Y đang ngây ngốc một cái, Hạ Minh Duệ mặt không thay đổi xoay người, hai tay lười biếng đút vào túi quần tây, giống như mới vừa rồi không hề có chuyện gì xảy ra.

“Ừm, đã biết!”

Lâm Thiển Y từ dưới đất đứng lên, cầm lấy túi xách, một đường chạy chậm đuổi theo cước bộ Hạ Minh Duệ, giống như con nít vừa làm sai chuyện gì, không dám nói tiếng nào.

Suốt chặng đường, Lâm Thiển Y cùng Hạ Minh Duệ giống nhau, đều không thèm liếc mắt một lần tới Hứa Hạo Trạch đang chật vật, giống như anh chẳng qua chỉ là một người không quan trọng gì.

Mãi cho đến khi không thấy bóng dáng hai người, Hứa Hạo Trạch mới ngẩng đầu lên, gương mặt dữ tợn. Anh mới vừa rồi là sợ thật, bởi vì sát khí trên người người đàn ông kia là thật muốn giết mình.

Lâm Thiển Y cô được lắm, anh trước kia thật đúng là nhìn lầm, cứ nhiên cùng anh chia tay chưa bao lâu liền tìm được một người không dễ chọc vào làm chỗ dựa.

Gió đêm thổi vào người có chút lạnh lẽo, Lâm Thiển Y xoa xoa cánh tay mình, cẩn thận mở miệng.

“Hạ Minh Duệ!”

“Chuyện gì?”

Bóng dáng cao lớn đi ở phía trước dừng lại, nhưng cũng không có xoay người lại.

“Chuyện hôm nay không phải tôi cố ý, thẻ vàng kia cũng không phải tôi đưa cho anh ta, là anh ta cướp mất. Tôi...”

Lâm Thiển Y cúi đầu, nước mắt che mờ, không thấy rõ cảm xúc của cô giờ phút này.

“Tôi biết!”

“Hả? Cái gì?”

Lâm Thiển Y kinh ngạc ngẩng đầu, trên mặt còn lưu lại tâm tình bất an, tên khốn kiếp này vừa nói gì? Anh biết? Vậy mới vừa rồi anh nói vậy làm gì? Làm hại cô dọc đường đi tâm tình không yên, nghĩ đến phải làm như thế nào giải thích!

“Sau này cách loại người đó xa một chút! Còn có, đồ tôi đưa phải bảo quản tốt hơn!”

Giọng nói Hạ Minh Duệ giữa đường phố huyền ảo nghe không rõ lắm, thế nhưng Lâm Thiển Y vẫn cứ trịnh trọng gật đầu một cái.

Thật may là anh xuất hiện kịp lúc, nếu không hôm nay cô không biết nên làm gì bây giờ? Cô cho tới bây giờ cũng không nghĩ Hứa Hạo Trạch lại là một người đáng sợ như vậy.

“Bắt đầu từ ngày mai em chuyển tới nhà tôi ở!”

Hạ Minh Duệ dẫn Lâm Thiển Y đi qua giao lộ tới bãi đậu xe, anh tùy ý tựa ở trên xe, con người đen nhánh trĩu nặng.

“Hả?”

Lâm Thiển Y ngược khuôn mặt nhỏ nhắn đầy kinh ngạc lên, mới vừa rồi thiếu chút nữa là cô đụng phải anh, thiệt là!

Bạn đang đọc truyện *Boss Đại Nhân, Xin Dừng Bước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 59: CHƯƠNG 60: KHÔNG MUỐN ANH HIỂU LẦM

Nhưng anh nói gì cơ? Muốn cô dọn đến nhà anh ở? Đây là tại sao a?

“Lên xe!”

“Ừm”

Lâm Thiên Y ngồi vào trong xe, lúc này mới nhớ tới chuyện mới vừa rồi muốn hỏi.

“Hạ Minh Duệ! Tôi có thể không tới nhà anh ở được không?”

“Em cảm thấy thế nào?”

Giọng nói lạnh lùng của Hạ Minh Duệ từ trên cao truyền xuống khiến cho dũng khí Lâm Thiên Y vất vả gom góp lại lập tức bị thổi tan tành.

“Không phải, ý tôi là...”

Ánh mắt Lâm Thiên Y bắt đầu do dự dao động, chính là không dám đối diện với ánh mắt thâm trầm của Hạ Minh Duệ.

Hạ Minh Duệ vẫn ung dung chờ Lâm Thiên Y nói nốt. Thật ra thì cho dù lý do của Lâm Thiên Y là gì, cuối cùng kết quả của cô cũng chỉ có thể là đồng ý, bất quá anh cũng không để ý thực tế người khác còn đang vất óc suy nghĩ ra một lý do lấy lệ nào đó.

“Ý tôi là hai người chúng ta ở cùng một chỗ không tiện cho lắm!”

Nghĩ tới nghĩ lui cũng chỉ nghĩ ra được cái lý do rách nát này.

“Ồ, vậy em với chủ nhà thuê ở cùng một chỗ lại rất tiện?”

“Tôi không phải có ý đó, anh ấy đa số thời gian đều không ở nhà, bình thường đều chỉ có một mình tôi thôi!”

“Nói cách khác hai người thỉnh thoảng sẽ ở cùng một chỗ, mà em còn rất thích!”

“Làm gì có! Phòng ngủ của tôi ở lầu 2, anh ấy ở lầu 1, rất an toàn. Hơn nữa, Tề Diệu cũng không phải loại người như vậy!”

“Đàn ông đều là dùng nửa người dưới giải quyết vấn đề, bởi vì tôi là đàn ông nên tôi hiểu hơn ai hết.”

“....”

“Dù sao chúng ta không thể ở cùng một chỗ!”

“À? Em không quên là còn thiếu tôi một trăm ngàn chứ, hợp đồng cũng đề cập rõ ràng, em phải phục tùng bất cứ điều kiện gì tôi đưa ra, huống chi em toàn bộ đều là của tôi, còn sợ gì chứ? Có cần tôi phải đem nội dung hợp đồng ra cho em xem lại lần nữa không?”

Lâm Thiên Y cứng ngắc giết giết khoe miệng, nhắc đến hợp đồng trong lòng cô liền buồn phiền luống cuống, so với nuốt phải con ruồi còn khó chịu hơn.

“Ngồi xong!”

“Ừm”

Lâm Thiên Y không nhìn thấy tia cười đắc ý bên khoé miệng Hạ Minh Duệ.

Giữa trưa ngày thứ Hai, Lâm Thiên Y đơn giản thu thập hành lý của mình, thật ra thì cũng chỉ mang theo vài bộ quần áo, còn lại vẫn tạm thời để ở nhà Tề Diệu.

Lúc xế chiều, Lâm Thiên Y nhận được điện thoại của mẹ Hứa Hạo Trạch. Trong điện thoại, giọng nói mẹ Hứa Hạo Trạch có chút trách cứ.

“Tiểu Thiên à, gần đây có phải công việc bận rộn không, sao không thấy con tới thăm bà lão này vậy?”

Bà Hứa dừng một chút, giọng nói có chút ý vị sâu xa.

“Tiểu Thiên à, có phải con cùng Trạch Trạch đang gây gỗ? Con yên tâm, trong lòng bác con là con dâu mà bác nhận định, những phụ nữ khác nghĩ cũng đừng nghĩ muốn gả vào nhà họ Hứa!”

Lâm Thiên Y cười khỏ, nếu quả thật giống như bà nói thì tốt rồi, vấn đề là cô cùng Hứa Hạo Trạch đã chia tay.

“Tiểu Thiên à, khi nào con rảnh rồi thì đến thăm bác một chút đi. Ngày mai bệnh viện sẽ tiến hành kiểm tra cận kề cho bác và Trạch Trạch, xem thử thận của Trạch Trạch với của bác có phù hợp không. Không biết sao bác có chút sợ hãi, người đã già thường suy nghĩ nhiều, con nếu không có việc gì thì tới thăm bác nhé!”

Lâm Thiên Y vốn tính cự tuyệt, dù sao cô cùng Hứa Hạo Trạch ồn ào thành như vậy, có thể không gặp mặt là tốt nhất, huống chi cô cũng không muốn nhìn thấy người phụ nữ kia.

“Tiểu Thiên à, bác biết con là đứa bé ngoan, chờ bác xuất viện sẽ làm chủ cho con, đem chuyện của hai con xử lý. Bác biết Trạch Trạch có lẽ làm chuyện có lỗi với con, nhưng có lẽ nó nhất thời bị quý mẹ hoặc tâm hồn, con tha thứ cho nó một lần đi, bác sẽ dạy dỗ nó, con đừng để tâm đến lời nó

nói!”

Lâm Thiên Y cười khỏ, nghe được lời năn nỉ của mẹ Hứa Hạo Trạch, vừa vận mai lại là Chủ Nhật, cô đành đồng ý đến bệnh viện thăm bà.

Buổi tối tan việc Hạ Minh Duệ không ở công ty, để cho cô trở về trước. Nhìn trong tay chìa khoá xe, Lâm Thiên Y cười khỏ. Ngày đó Hạ Minh Duệ đem chìa khoá xe ném cho cô xong liền không thèm ngó ngang tới.

Nói thật ra thì cô rất thích chiếc xe này, sườn xe màu đỏ, thoát nhìn rất khoẻ mắt. Trước kia cô từng nghĩ, nếu có một ngày cô có tiền thì nhất định phải đi mua một chiếc Ferrari màu đỏ khoẻ mắt, nhưng thật khéo là cho tới giờ cô cũng không có tiền.

Thế nhưng sau khi cô trở thành vật sở hữu của người khác thì cái gì cũng có, cô là nên cười hay khóc đây chứ?

Lâm Thiên Y thở dài một cái rồi khỏi động xe, lúc trở về cô ghé qua siêu thị mua ít rau dưa, nước trái cây, bỏ đầy vào trong tủ lạnh.

Tối ngày hôm qua Hạ Minh Duệ cứu cô, nói không cảm động là giả, cô vốn đã tuyệt vọng, lại không nghĩ đến người đàn ông kia lại lấy cái loại khí thế cuồng bá đó mà ra sân, quả thật làm cho cô sững sốt thật lâu. Lúc ấy cô thật sự có cảm giác như thấy được hoàng tử trong truyện cổ tích xuất hiện, có chút không tin nổi.

Cô không phải là công chúa! Cho tới bây giờ cũng không phải!

Để tỏ lòng biết ơn đối với Hạ Minh Duệ, Lâm Thiên Y làm một bàn món ăn ngon, nhưng mà cô đợi mòn mỏi cũng không thấy Hạ Minh Duệ trở về.

Đợi mãi cho đến khi cô cũng ngủ thiếp đi, món ăn cũng nguội lạnh.

Lâm Thiên Y nằm ở trên ghế sofa ngủ một đêm, sáng sớm khi tỉnh lại cũng không thấy dấu hiệu Hạ Minh Duệ có trở về. Phòng ốc lớn như thế lại trống rỗng, lướt qua những món ăn trên bàn chưa kịp dọn xuống kia, trong lòng có chút mất mát.

Lâm Thiên Y đã đồng ý hôm nay đi thăm bà Hứa, sau khi cô dọn dẹp thoả đáng, nhưng vẫn có chút do dự không biết mở miệng nói như thế nào với Hạ Minh Duệ. Điện thoại di động cầm trong tay đã ướt đầm mồ hôi, cuối cùng cô lấy hết can đảm gọi cho Hạ Minh Duệ.

Chuông điện thoại vang lên một hồi, lúc Lâm Thiên Y cho là đối phương sẽ không bắt máy, điện thoại lại được kết nối.

“Alo, chuyện gì?”

Giọng nói Hạ Minh Duệ trong điện thoại nghe có chút ừ ừ mệt mỏi, nhưng mà giọng nói như vậy lại khiến Lâm Thiên Y cảm thấy dị thường dễ nghe cùng an tâm.

“Hạ Minh Duệ!”

Lâm Thiên Y nhỏ giọng gọi.

“Ừ, nghe đây!”

“Anh hôm nay có chuyện gì sao?”

Lâm Thiên Y thử dò xét hỏi.

“Ừ, bề bộn nhiều việc!”

Nghe lời này Lâm Thiên Y rõ ràng thở phào nhẹ nhõm, như vậy anh sẽ không còn thời gian ràng buộc cô. Cũng không biết tại sao cô lại có chút cảm giác mất mát nhàn nhạt.

“Ồ, tôi hôm nay có khả năng ra ngoài một chút, buổi tối có lẽ không về được...”

“Không được!”

Giọng nói dứt khoát không dây dưa, Lâm Thiên Y bị giọng nói này của Hạ Minh Duệ làm cho hết hồn, nuốt nước miếng một cái, có chút vô tội nói.

“Nhưng tôi đã hứa với người ta!”

“Em muốn đi đâu?”

“Bệnh viện...”

“Em bệnh? Nơi nào không thoải mái?”

Hạ Minh Duệ khó chịu cau mày, giọng nói mặc dù lạnh lùng cứng rắn lại có một chút quan tâm mà Lâm Thiên Y không thể nhận ra.

“Không phải tôi... là mẹ Hứa Hạo Trạch hôm nay làm kiểm tra, muốn tôi đến cùng...”

“Hừ, em còn không quên được tên đàn ông đó?”

Giọng nói nguy hiểm mang theo chút hơi lạnh, Lâm Thiên Y không kiềm được rung mình một cái.

“Không phải như thế, anh nghe tôi giải thích!”

Lâm Thiên Y có chút nóng nảy, trong tiềm thức cô không muốn Hạ Minh Duệ có chút hiểu lầm nào với mình, nhất là về chuyện của Hứa Hạo Trạch.

“Tôi cùng Hứa Hạo Trạch đã không còn quan hệ gì nữa. Lần này đi tôi cũng sẽ không gặp anh ta, chẳng qua là muốn nhìn một chút mẹ của anh ta. Trước kia bác ấy đối với tôi rất tốt, vẫn luôn coi tôi là con gái mà đối đãi, tôi... tôi bảo đảm sẽ nhanh chóng trở về!”

Bạn đang đọc truyện *Boss Đại Nhân, Xin Dừng Bước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 60: CHƯƠNG 61: TIỂU MẠN ĐỪNG ĐI

Bàn tay nhỏ bé cầm điện thoại của Lâm Thiên Y đã ướt sũng mồ hôi, đối với con người hay thay đổi thất thường như Hạ Minh Duệ, cô thật sự có chút lo lắng.

“Vậy em đi sớm về sớm!”

“Hà?”

Hạ Minh Duệ đồng ý khiến Lâm Thiên Y sững sốt trong giây lát mới kịp phản ứng lại. Một lúc sau, giọng nói nhỏ nhỏ khẽ trả lời.

“Ừm, nếu không có gì đặc biệt tôi sẽ về sớm!”

“Khi đi dùng xe tôi đưa em đó!”

“Hà? Nhưng mà, tôi...”

Lâm Thiên Y còn muốn nói kỹ thuật lái xe của cô không tốt, lỡ như trên đường làm hỏng xe thì phải làm sao? Thế nhưng không đợi cô kịp nói hết câu, Hạ Minh Duệ đã gác máy.

Bất mãn tắt điện thoại di động, Lâm Thiên Y trề môi, nhỏ giọng thì thầm một câu gì đó.

Lúc Lâm Thiên Y tới bệnh viện, phòng bệnh của mẹ Hứa Hạo Trạch trống không, hỏi y tá mới biết được bà đang làm kiểm tra chức năng thận. Cô đem nước trái cây cùng một vài món mua được để lên bàn, lúc này liền nhìn thấy người cô không mong muốn gặp nhất.

Hoa Tiểu Mạn kéo cánh tay Hứa Hạo Trạch đi vào, cô thoát nhìn trên mặt tràn đầy nụ cười hạnh phúc, còn gương mặt Hứa Hạo Trạch thể hiện rõ sự cung chiêu cùng ôn hoà.

Có đôi lúc cô thường nghĩ, ban đầu cô vì sao lại thích Hứa Hạo Trạch?

Hứa Hạo Trạch rất đẹp trai, khí khái sạch sẽ như ánh mặt trời, có bề ngoài khá thu hút phụ nữ, điều này là không thể phủ nhận. Có lẽ ban đầu cô chính là bị vẻ ngoài của anh lừa gạt, cũng như Hoa Tiểu Mạn lúc này?

“Ồ, tôi tưởng là ai, thật đúng là âm hồn không tan, đừng tưởng rằng có bác gái làm chỗ dựa thì nghĩ mình ngon lắm! Tôi cho cô biết, Lâm Thiên Y, cho dù cô có cố gắng thế nào, Trạch Trạch anh ấy cũng sẽ không yêu cô, ít nhất sau này sẽ không!”

Hoa Tiểu Mạn nhìn thấy trong phòng bệnh đột nhiên có người, buông cánh tay đang ôm tay Hứa Hạo Trạch ra, đứng ở trước mặt Lâm Thiên Y, cảm ngưỡng thật cao, một bộ dáng kiêu ngạo.

Có điều những lời này Lâm Thiên Y cũng không để tâm, bởi vì cô đột nhiên phát hiện Hứa Hạo Trạch căn bản cũng không đáng cho cô yêu. Cái cảm giác đau lòng như kim châm đốt đã không còn mãnh liệt như khi vừa mới chia tay nữa. Cô cũng chỉ nhàn nhạt liếc mắt nhìn Hoa Tiểu Mạn một cái, không nói tiếng nào liền thông thả đi ra khỏi phòng bệnh. Cả quá trình đều không nhìn Hứa Hạo Trạch một lần.

“Cô đi đâu?”

Khi Lâm Thiên Y bước ngang trước mặt Hứa Hạo Trạch, bị anh kéo tay lại.

“Buông tay!”

Lâm Thiên Y dừng bước, đối diện Hứa Hạo Trạch.

“Mẹ tôi nói rất nhớ cô!”

Hứa Hạo Trạch kìm nén hồi lâu, hít sâu một hơi, sau đó nói ra một câu như vậy.

“Vì thế tôi mới ở đây!”

Lâm Thiên Y hất tay Hứa Hạo Trạch ra, cũng không đi đâu xa, chẳng qua là đứng ở hành lang đợi. Chẳng bao lâu, bà Hứa được đẩy trở lại phòng, có điều về mặt bác sĩ có chút ngưng trọng.

Dường như là cùng lúc, Lâm Thiên Y cùng Hứa Hạo Trạch đi tới trước mặt vị bác sĩ, gấp gấp hỏi thăm.

“Bác sĩ, kết quả thế nào?”

“Bác sĩ, kết quả thế nào?”

Hai người dường như đồng thanh hỏi, Hoa Tiểu Mạn chỉ có thể đứng nhìn ở phía sau mà nghiêng răng nghiêng lợi, chẳng phải chỉ là không được bác gái coi trọng sao? Hứa Hạo Trạch là của cô, Lâm Thiên Y đừng hòng mơ tưởng!

Y tá đẩy bà vào phòng bệnh, Lâm Thiên Y ba người bọn họ đứng ở trước cửa. Bác sĩ thờ dài một hơi, giảm thấp âm lượng.

“Kết quả không quá lạc quan, thận đa nang của bà Hứa có tỷ lệ di truyền rất cao, có điều bây giờ cũng quá sớm để nói, cần phải kiểm tra anh Hứa xong mới biết được!”

“Tỷ lệ di truyền là bao nhiêu?”

Lần này đến lượt Lâm Thiên Y cùng Hoa Tiểu Mạn đồng thanh hỏi, sau đó hai người trừng mắt liếc nhau.

“Nếu như là do người mẹ như hiện tại thì tỉ lệ là 100%, trong trường hợp người cha hoàn toàn khỏe mạnh, chức năng thận hoạt động tốt thì là 50%! Về phần kết quả chính xác như thế nào, chúng tôi cần phải làm kiểm tra xong mới biết rõ!”

Thời gian kiểm tra kéo dài chừng hơn 1 tiếng đồng hồ, trong lúc Hứa Hạo Trạch làm kiểm tra, Lâm Thiên Y vẫn ngồi ở trước giường bầu bạn với bà Hứa.

Hoa Tiểu Mạn một mình khoanh tay đứng trước cửa sổ, về phần cô đang nghĩ gì, cũng chỉ có cô biết.

Kết quả kiểm tra của Hứa Hạo Trạch không lâu sau thì có, lúc anh đi ra sắc mặt rất kém, trong lòng Lâm Thiên Y liền có dự cảm xấu.

Sau khi nghe bác sĩ xác thực xong, kết quả hoàn toàn chính xác như cô phán đoán. Hứa Hạo Trạch cũng mắc chứng thận đa nang, chỉ bất quá đang ở thời kỳ đầu, triệu chứng so với bà Hứa thì ít hơn, có điều chẳng bao lâu cũng sẽ giống như bà Hứa.

Sau khi biết kết quả không ai dám nói cho bà Hứa biết, Lâm Thiên Y nhìn Hứa Hạo Trạch một cái, không lên tiếng mà là xoay người đi vào phòng bệnh, nhường không gian lại cho Hoa Tiểu Mạn cùng Hứa Hạo Trạch.

“Bác sỹ, bệnh của Hạo Trạch có thể chữa khỏi không?”

Hoa Tiểu Mạn lúc này không còn phách lối như trước, khoé mắt đọng lại vài giọt nước, có chút đầm đìa đáng yêu.

“Xin lỗi, loại bệnh này tương đối đặc thù, một loại trị liệu căn bản không có hiệu quả!”

“Nói cách khác anh ấy giống bác Hứa, đều phải làm phẫu thuật thay thận?”

“Đúng vậy!”

Một giây đó Hoa Tiểu Mạn chỉ cảm thấy bầu trời của mình sụp đổ, sau khi bác sỹ rời đi, cô mới lau nước mắt nơi khoé mắt.

“Trạch? Em phải làm sao bây giờ? Chúng ta phải làm sao bây giờ?”

“Tiểu Mạn, em phải giúp anh!”

Lúc mới bắt đầu còn hốt hoảng, Hứa Hạo Trạch sau đó liền khôi phục lại bình tĩnh. Việc anh phải làm trước mắt chỉ có sống chết nắm chặt được Hoa Tiểu Mạn, không để cho cô rời đi.

“Em phải giúp anh như thế nào?”

Hoa Tiểu Mạn khóc, cô thật sự không biết phải làm thế nào mới tốt.

“Anh cần tiền để phẫu thuật, Tiểu Mạn lần này em nhất định phải giúp anh!”

Đôi mắt Hứa Hạo Trạch có chút hồng, anh khăn trương dùng sức nắm chặt bả vai Hoa Tiểu Mạn.

“Trạch! Anh biết không, em đã mang thai rồi, cũng hơn một tháng. Em vốn muốn cho anh một bất ngờ nhưng bây giờ thì sao?”

“Đứa bé này, đứa bé này, em không thể có!”

Sắc mặt Hoa Tiểu Mạn có chút tái nhợt, cô đưa ngón tay mảnh khảnh lên lăng lăng vuốt ve khuôn mặt Hứa Hạo Trạch, trong mắt có yêu say đắm.

“Không, Tiểu Mạn, đây là con chúng ta, em không thể bỏ nó!”

Nếu như không phải biết mình có bệnh thận, nói gì đi nữa anh cũng sẽ không lưu lại đứa bé này, nhưng mà bây giờ thì khác rồi, anh phải lưu lại đứa bé này, bởi vì đây có lẽ là ràng buộc duy nhất giữ lại Hoa Tiểu Mạn.

Anh cần tiền để phẫu thuật, cho nên Hoa Tiểu Mạn không thể bỏ anh!

“Giữ lại? Lỡ như đứa bé này cũng giống anh mắc bệnh thận thì sao? Đây chẳng phải là đang hại nó ư!”

“Sẽ không, bác sĩ không phải nói có 50% tỷ lệ sẽ không bị bệnh sao? Tiểu Mạn, xin em, giữ lại đứa bé đi!”

“Không, em sẽ không đem con làm trò đùa, đứa bé này không giữ lại được. Hơn nữa người nhà em sẽ không đồng ý tiếp nhận một người đàn ông có tiền sử mắc bệnh thận, vì thế, Hứa Hạo Trạch chúng ta chia tay đi!”

Lời nói của Hoa Tiểu Mạn khiến cho Hứa Hạo Trạch có chút suy sụp, trong khoảng thời gian ngắn không kịp phản ứng. Khi anh hoàn hồn, Hoa Tiểu Mạn đã xoay người rời đi.

“Tiểu Mạn, đừng đi! Anh yêu em mà!”

Hứa Hạo Trạch hoảng loạn lau gò má của mình, không biết từ lúc nào trên mặt anh đã đầy nước mắt, vì vậy vội vàng đuổi theo.

Bạn đang đọc truyện *Boss Đại Nhân, Xin Dừng Bước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 61: CHƯƠNG 62: ĐỪNG ĐỐI VỚI ANH NHƯ VẬY

Cho dù anh dùng hết tất cả sức lực cũng chỉ miễn cưỡng chạm vào được đuôi xe của Hoa Tiểu Mạn, sau đó liền trở mặt nhìn chiếc xe kia dứt khoát rời đi, để lại anh một mình tại chỗ mở to miệng thở hổn hển.

“Tiểu Mạn, đừng đối với anh như vậy!”

Hứa Hạo Trạch có chút tuyệt vọng ngồi dưới đất, ánh mắt đại ra.

Chuyện vốn dĩ không nên là như vậy, tại sao vậy chứ? Anh tại sao lại mắc bệnh mà còn là do di truyền?

Trong phòng bệnh, Lâm Thiên Y gọt xong một trái táo đưa cho mẹ Hứa Hạo Trạch, bà mỉm cười nhìn cô, trong mắt tràn đầy vui mừng.

“Tiểu Thiên, cũng may con chăm sóc không giống người phụ nữ kia, tới đây giống như là đại tiểu thư vậy, ngồi ở đằng kia. Con yên tâm, ở trong mắt bác cô ta không là gì cả!”

Bà vừa nói vừa đưa bàn tay thô ráp đầy nếp nhăn ra vỗ vỗ cô.

“Bác gái!”

Cô muốn nói rằng cô cùng Hứa Hạo Trạch đã không còn quan hệ gì nữa, nhưng khi nhìn bộ dáng tiêu tụy của bà, câu nói kia đến đầu lưỡi lại uốn mấy vòng, rốt cục theo nước miếng nuốt xuống.

“Con yên tâm, A Trạch trở lại ta sẽ mắng cho nó tỉnh, có người con gái tốt như con vậy mà không muốn!”

Lâm Thiên Y vừa định nói gì đó thì cửa phòng bệnh mở ra, lực mở rất lớn khiến Lâm Thiên Y cùng bà Hứa cùng nhau dôi mắt về phía cửa. Sau đó liền nhìn thấy Hứa Hạo Trạch như gió bay vào, trực tiếp quỳ xuống trước mặt hai người.

Lâm Thiện Y ngẩn ngơ, chỉ nghe 'bịch' một tiếng, đó là tiếng đầu gối va chạm trên đất.

“Mẹ, Tiểu Thiện, thật xin lỗi, trước kia là con ngu ngốc, thật xin lỗi mẹ và Tiểu Thiện, nhưng hiện tại con biết sai rồi. Con không cầu mong hai người tha thứ, chỉ mong hai người có thể cho con một cơ hội để sửa đổi!”

Nói xong Hứa Hạo Trạch ngẩng đầu, ánh mắt đỏ ngầu nhìn chằm chằm Lâm Thiện Y.

Nếu là trước kia Lâm Thiện Y sẽ không do dự mà tha thứ cho Hứa Hạo Trạch, bởi vì ánh mắt anh lúc này rất chân thành. Ánh mắt như vậy cứ chắt chẻ nhìn chằm chằm bạn, muốn không bị ảnh hưởng cũng khó, nhất là trông mắt nâu kia lại còn có chút ướt át, chỉ cần một cái chớp mắt nước mắt ẩn nhẫn sẽ lập tức chảy ra.

Ai cũng nói đàn ông không dễ gì rơi lệ, nếu một người đàn ông mạnh mẽ dám quỳ gối trước mặt bạn ăn nói khép nép thừa nhận lỗi lầm, lòng dạ có cứng rắn đến mấy cũng sẽ bị lung lay, nhưng đó chẳng qua chỉ là Lâm Thiện Y của trước kia. Còn bây giờ, sau khi thấy được bản chất thật của Hứa Hạo Trạch, đối với người đàn ông trước mắt mà mình đã yêu bốn năm qua, cô đã hoàn toàn chết tâm.

Lâm Thiện Y xoay đầu sang một bên, không nhìn tới Hứa Hạo Trạch.

“Hứa Hạo Trạch, anh không cần xin lỗi tôi gì cả, những chuyện đã qua cũng qua rồi, tôi không muốn nhắc lại nữa!”

Chỉ trách cô lúc đầu không biết nhìn người!

“Tiểu Thiện, anh sai rồi, anh biết sai thật rồi. Coi như đây là lần đầu anh phạm lỗi, em tha thứ cho anh một lần đi!”

Đầu gối Hứa Hạo Trạch quỳ trên mặt đất dịch chuyển tới trước hai bước, thẳng tới trước chân Lâm Thiện Y, anh muốn nắm lấy tay cô nhưng lại bị Lâm Thiện Y giẫy ra.

“Hứa Hạo Trạch, anh không nên như vậy, giữa chúng ta đã không còn quan hệ gì nữa rồi!”

Lâm Thiện Y trực tiếp đứng lên, lách qua người Hứa Hạo Trạch mà đi, cô không muốn nhận cái quỳ gối này của anh.

Không ngờ, Hứa Hạo Trạch so với cô tưởng tượng còn dính người hơn, anh cứ nhiên từ phía sau lưng Lâm Thiện Y ôm lấy hai chân cô.

“Tiểu Thiện, anh biết em hận anh, đối với anh có oán hận, nhưng anh thật sự biết sai rồi, anh sẽ sửa đổi, sau này tuyệt đối nghe lời em. Em bảo anh đi hướng Tây anh tuyệt sẽ không đi hướng Đông! Cầu xin em!”

Hứa Hạo Trạch vừa van xin vừa khóc lóc, cảm động lòng người, nhưng những thứ này nghe vào tai Lâm Thiện Y thật là một chuyện nhục cười.

“Hứa Hạo Trạch, anh buông tay!”

“Tiểu Thiện à, con tha thứ cho A Trạch đi, nó cũng nhận sai rồi. Coi như cho nó một cơ hội!”

Nhìn con trai như vậy, hơn nữa Lâm Thiện Y cũng không chấp nhận tha thứ, bà không khỏi có chút đau lòng. Nói cho cùng, Hứa Hạo Trạch cũng là con trai của bà!

“Hai người ở cùng nhau thỉnh thoảng cũng có cãi vã nhỏ, lâu lâu con cố chấp cũng không tính. Bác đồng ý là lần này A Trạch không đúng, nó cũng nói sau này sẽ sửa đổi. Tiểu Thiện con tha thứ cho nó đi. Huống chi con cũng nhận tín vật đính ước rồi, cứ vậy đi, sau này bác sẽ giúp con trông chừng nó. Nếu như nó làm gì có lỗi với con nữa, đừng nói là con, ngay cả bác là mẹ cũng sẽ không bỏ qua cho nó!”

“Bác gái, không phải như bác nghĩ đâu!”

“Mẹ, tín vật đính ước gì, sao con lại không biết?”

“Con đó, chính là ngọc bội gia truyền của nhà chúng ta, lần trước mẹ đã đưa nó cho Tiểu Thiện!”

“Thiện, em còn yêu anh đúng không? Nếu không em cũng sẽ không thường xuyên tới giúp anh chăm sóc mẹ, trả tiền viện phí cùng phẫu thuật. Thật ra thì trong lòng anh, người anh yêu vẫn luôn là em, người phụ nữ kia bất quá chỉ là qua đường thôi.”

Hứa Hạo Trạch từ dưới đất đứng lên, ánh mắt như đưa đám mới vừa rồi liền thay đổi, trong mắt lúc này tràn ngập sự tự tin.

Anh tự tin rằng chuyện này giải quyết với Lâm Thiện Y sẽ dễ hơn so với Hoa Tiểu Mạn. Bởi lẽ Hoa Tiểu Mạn là loại phụ nữ nói một không nói hai, chỉ cần cô đã quyết định, người bình thường rất khó thay đổi. Đây cũng là lý do vì sao anh không đi năn ni Hoa Tiểu Mạn.

“Đây là ngọc bội bác gái đưa tôi lần trước, tôi đem nó trả lại cho anh!”

Lâm Thiện Y không trả lời Hứa Hạo Trạch mà là trực tiếp từ trong túi xách lấy ra ngọc bội mà bà Hứa từng đưa cho cô đưa cho Hứa Hạo Trạch, trong mắt không có chút gì không đành lòng.

Hứa Hạo Trạch theo bản năng nhìn mẹ mình một cái, thấy bà lắc đầu, mới đem ngọc bội từ tay Lâm Thiên Y đẩy trở về.

“Đưa cho em là đồ của em, nếu em không muốn, vứt bỏ là được!”

Ngọc bội bị trả lại, Lâm Thiên Y đem ngọc bội cất đi. Cũng không phải là cô muốn ngọc bội này, mà là hiện tại cho dù cô có làm gì Hứa Hạo Trạch cũng sẽ không nhận lại, vì vậy chờ sau này có cơ hội sẽ trả lại cho anh.

“Vậy được, vật này tôi thay anh bảo quản, chờ tới khi anh cần, tôi sẽ trả lại cho anh!”

Lời này nghe vào tai Hứa Hạo Trạch không khác gì Lâm Thiên Y đồng ý tiếp tục cùng anh nối lại tình xưa.

“Tiểu Thiên, cảm ơn em!”

Hứa Hạo Trạch dưới sự kích động, có chút đắc ý vênh vào ôm lấy Lâm Thiên Y.

“Anh làm gì vậy?”

Hứa Hạo Trạch đột nhiên ôm cô khiến Lâm Thiên Y nghĩ tới ý đồ bất chính tới hôm qua của anh, cho nên một bàn tay không chút do dự vung lên.

'Bốp' một tiếng, không chỉ là Hứa Hạo Trạch lạng người mà ngay cả bà Hứa cũng ngẩn ra.

“Tiểu Thiên, sao vậy?”

“Mẹ, con không sao, chắc là làm tiểu Thiên sợ. Sau này anh sẽ chú ý, có điều vẫn cảm ơn em, vào những lúc như thế này vẫn ở lại bên người mẹ con anh.”

“Hứa Hạo Trạch, tôi nghĩ anh đã hiểu lầm. Giữa chúng ta đã không còn bất kỳ quan hệ gì nữa, tôi hôm nay tới chính là vì muốn thăm bác gái một chút, nếu kiểm tra đã có kết quả, vậy tôi đi trước!”

Vừa nói xong, Lâm Thiên Y liền xoay người, thật sự là Hứa Hạo Trạch cứ thấy cô không nói gì lại hiểu lầm ý cô, thật không biết anh là vô ý hay cố ý.

“Lâm Thiên Y!”

Bạn đang đọc truyện *Boss Đại Nhân, Xin Dừng Bước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 62: CHƯƠNG 63: NGƯỜI PHỤ NỮ NÀY LÀ AI?

Lâm Thiên Y mới vừa đi được vài bước liền bị Hứa Hạo Trạch gọi lại.

Không giống với sự ôn hoà ban nãy, cũng không biết có phải do ảo giác không, Lâm Thiên Y cảm thấy thái độ Hứa Hạo Trạch có chút dữ tợn.

Cô quay đầu lại, vẻ mặt không chút thay đổi.

“Thế nào?”

“Bất kể thế nào em cũng quyết từ bỏ quan hệ giữa chúng ta phải không? Lâm Thiên Y anh thật không nghĩ tới em lại có thể tuyệt tình như vậy. Anh và mẹ đều bị thận đa nang, nếu như không tìm được thận thích hợp thì cả đời này coi như xong, nếu quả thật là vậy, thôi thì em đi đi!”

Giọng nói Hứa Hạo Trạch tuy không lớn nhưng cũng không nhỏ, bởi vì khi anh vào phòng cũng không đóng cửa lại, bên ngoài hành lang vẫn có không ít người không có ý tốt dòm ngó.

Lâm Thiên Y tức giận, muốn dùng loại bản lĩnh đôi trắng thay đen để khiến cô mặc cảm, bất quá Hứa Hạo Trạch nghĩ như vậy liền có thể giữ cô lại thì thật là khôi hài.

Cô hừ một tiếng, nhấc chân đi ra ngoài.

“Tiểu Thiên, đợi chút, coi như bác cầu xin con!”

Đang lúc Lâm Thiên Y bước ra ngoài, mẹ Hứa Hạo Trạch vì để giữ cô lại, từ trên giường lăn xuống. Lâm Thiên Y cả kinh, vội vàng xoay người đi tới trước mặt bà kéo người dậy, cũng cùng Hứa Hạo Trạch đỡ bà lên giường lại.

“Bác gái!”

Lâm Thiên Y gọi một tiếng, trong lòng cảm giác phức tạp, đối với mẹ Hứa Hạo Trạch cô đúng là đã xem bà như mẹ ruột của mình mà quan tâm.

“A Trạch, con nói rõ cuộc là chuyện gì xảy ra vậy? Con vừa nói con cũng bị thận đa nang sao?”

Đôi mắt nâu của Hứa Hạo Trạch lẩn tránh, cuối cùng mới gật đầu một cái.

“Đây là bệnh di truyền, cho nên con và mẹ giống nhau.”

“Đều là mẹ hại con rồi.”

Mẹ Hứa Hạo Trạch sau khi biết được Hứa Hạo Trạch cũng mắc bệnh thận như bà, liền bắt đầu gào khóc. Thật lâu mới cầm được nước mắt, ngẩng đầu nhìn về phía Lâm Thiên Y.

“Tiểu Thiên, phẫu thuật thay thận mắc lắm phải không?”

“Dạ phải, bác gái!”

“Nhà chúng ta không có nhiều tiền như vậy, bác biết lần trước là tiền của con, cũng không biết phải báo đáp con như thế nào, nhưng mà A Trạch nó không phải cũng cần thay thận sao?”

Lâm Thiên Y nhìn Hứa Hạo Trạch một cái, có chút không đành lòng, không thể làm gì khác hơn là buồn bực gật đầu một cái.

“Đúng vậy, bác gái!”

“Vậy bác không cần chữa trị nữa, con đem tiền cho A Trạch phẫu thuật đi, bác già rồi, sống lâu thêm được mấy ngày hay ít đi mấy ngày cũng không quan trọng, nhưng A Trạch vẫn còn trẻ.”

“Như vậy sao được?”

Lâm Thiên Y vừa nghe liền nóng nảy.

Ngược lại Hứa Hạo Trạch im lặng bất động nhìn Lâm Thiên Y một cái, anh nắm tay mẹ mình, đầu tựa vào trước người bà.

“Mẹ, sao con có thể động đến tiền của mẹ. Mẹ đây là muốn con trở thành người bất nghĩa sao?”

Nghe Hứa Hạo Trạch nói như vậy, Lâm Thiên Y quay mặt đi, bủi môi, giả bộ, anh cứ giả bộ đi. Bi ối, ai mà không biết nữa?

“Tiểu Thiên sẽ giúp chúng ta, con nói phải không? Thiên?”

Đột nhiên nghe bà gọi tên mình, Lâm Thiên Y có chút ảo não, thật là phiền chết đi được! Cô căn bản không muốn quan tâm tới sống chết của Hứa Hạo Trạch.

“Tiểu Thiên, bác biết đây là làm khó con, nhưng con giúp A Trạch một chút đi, giúp nó chính là giúp con mà!”

Đôi mắt đục ngầu của mẹ Hứa Hạo Trạch mang theo ánh nước, chất đầy mong đợi cùng khẩn cầu.

“Bác gái, không phải con không muốn giúp hai người, thật sự là con không đủ sức!”

Còn muốn cô phải thế nào đây? Vì mẹ Hứa Hạo Trạch cô đã phải bán thân, hôm nay cô còn có cái gì đáng giá để thay Hứa Hạo Trạch lo nghĩ chứ?

Những việc này toàn bộ đều là đáp lại ân tình của mẹ Hứa Hạo Trạch, cảm ơn bà bốn năm qua giống như mẹ cô chăm sóc cô.

Đúng lúc này, điện thoại Lâm Thiên Y vang lên, người gọi là Tiểu thụ quân.

Không nghĩ tới, lúc này thấy điện thoại reo Lâm Thiên Y có cảm giác thờ phào nhẹ nhõm, Hạ Minh Duệ thật đúng là cứu tinh của cô nha.

“Alo, Hạ Minh Duệ!”

“Em ở đâu?”

Giọng nói đối phương dường như không vui.

“À, ở bệnh viện”

“Ngay bây giờ lập tức ra ngoài cho tôi!”

“Hả?”

Lâm Thiên Y có chút mù mờ, kêu cô ra ngoài để làm gì?

“Nhanh lên một chút!”

Giọng nói rất không nhẫn nại.

“Ừm!”

Lâm Thiên Y trả lời một tiếng, đối phương liền cúp điện thoại.

“Thật xin lỗi bác gái, con có chuyện phải đi trước!”

Coi như không phải Hạ Minh Duệ gọi điện, cô cũng không có ý định tiếp tục lưu lại, điện thoại kia vừa hay cho cô cơ hội rời đi.

“Em đi đâu? Không cho phép em đi!”

Hứa Hạo Trạch gắt gao nhìn chăm chăm Lâm Thiên Y, nắm được cánh tay của cô.

“Anh buông tay! Tôi đi hay không thì liên quan gì tới anh?”

Lâm Thiên Y cau mày, thật sự là sức lực Hứa Hạo Trạch rất lớn, cổ tay cô rất đau.

“Nói, có phải người đàn ông đó không? Anh ta có quan hệ gì với em?”

“Hứa Hạo Trạch, không phải anh đang bận tâm dư thừa sao?”

Lâm Thiên Y cười lạnh.

“Anh là bạn trai em! Chẳng lẽ không thể quản?”

“Giữ chứ? Bạn trai tôi? Trước đây rất lâu chúng ta đã chia tay rồi, nếu như tôi nhớ không lầm, Hoa Tiểu Mạn mới là bạn gái của anh mà phải không?”

Lâm Thiên Y nâng cằm, khinh thường nhìn chăm chăm Hứa Hạo Trạch.

“Thiên, em không cần đi, anh biết sai rồi, anh sẽ sửa đổi. Nếu em tức giận có thể đánh có thể mắng anh, đừng nhắc đến người phụ nữ kia, anh và cô ấy đã không có quan hệ gì nữa rồi!”

Ánh mắt Hứa Hạo Trạch mang theo ảm đạm cùng khẩn cầu, chính là nhất định không buông tay Lâm Thiên Y.

Chuyện tới lúc này, Hứa Hạo Trạch hiểu rõ, Lâm Thiên Y là cây cỏ cứu mạng duy nhất! Hoa Tiểu Mạn? Người phụ nữ con nhà giàu đó làm sao sẽ quan tâm anh, khi cần anh thì đối đãi rất tốt nhưng khi không cần thì xem anh như con chó đá ra ngoài.

“Hai người đang làm gì vậy?”

Giọng nói u ám lạnh lẽo từ phía sau vang lên, Lâm Thiên Y cảm thấy phòng bệnh vốn là có chút nhiệt độ giờ đã giảm xuống mấy phần.

Cô quay đầu lại liền thấy được Hạ Minh Duệ vốn cũng không nên xuất hiện ở nơi này, càng thêm chứng minh chính là bên cạnh anh còn có một người phụ nữ đang thân mật ôm cánh tay anh.

Người phụ nữ này là ai?

Bạn đang đọc truyện *Boss Đại Nhân, Xin Dừng Bước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 63: CHƯƠNG 64: CÔ ẤY LÀ BẠN GÁI TÔI

Tóc dài thẳng tắp đen bóng toả ra sự dịu dàng lộng lẫy, cái gì gọi là cao quý Lâm Thiên Y bây giờ coi như đã hiểu.

Người phụ nữ theo bên cạnh Hạ Minh Duệ môi khẽ nở nụ cười ngọt ngào, trong mắt Lâm Thiên Y lại càng chói mắt hơn. Người phụ nữ này hình như không có chút sợ sệt đối với hơi thở lạnh lẽo của Hạ Minh Duệ, bộ dáng kia thoạt nhìn muốn xứng đôi như thế nào liền xứng đôi như thế đó.

Vì vậy toàn bộ sự chú ý của cô đều đổ dồn vào người phụ nữ đó, căn bản không nghe thấy Hạ Minh Duệ rống giận.

“Lâm Thiên Y!”

Giọng nói tức giận lại một lần nữa tập kích màng nhĩ, tầm mắt Lâm Thiên Y lúc này mới từ từ dời từ trên người người phụ nữ đó sang Hạ Minh Duệ.

Phản ứng chậm nửa nhịp, người nào đó ngơ ngác nhìn sắc mặt đầy tức giận nhưng vẫn hết sức tuấn mỹ của Hạ Minh Duệ, khuôn mặt nhỏ nhắn một mảnh mờ mịt, ngay cả cổ tay của cô đang bị Hứa Hạo Trạch nắm cũng quên mất.

“Hả? Sao anh lại ở chỗ này?”

“Tôi hỏi em, em ở đây làm gì?”

Giọng nói Hạ Minh Duệ rõ ràng đã bình tĩnh hơn trước, nhưng theo Lâm Thiên Y nhìn nhận thì cổ tức giận kia chỉ tạm thời bị đè nén, sắp bùng nổ.

“Ha ha, không có làm gì!”

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Lâm Thiên Y tươi cười, không tiếng động rút cổ tay mình ra. Ngoài ý muốn lần này cổ tay của cô cư nhiên rút ra được, hiển nhiên là Hứa Hạo Trạch cũng bị người đột nhiên xuất hiện này làm cho bối rối.

Người đàn ông trước mắt này rõ ràng chính là người đêm đó cứu Lâm Thiên Y.

“Anh là ai? Tôi đây làm gì?”

Ánh mắt Hứa Hạo Trạch tràn đầy cảnh giác cùng địch ý, người đàn ông này cùng Lâm Thiên Y dường như có quan hệ đặc biệt.

Chẳng qua là câu hỏi của Hứa Hạo Trạch cũng không có ai trả lời, lại còn bị coi như vô hình, không khí lúc này có chút quỷ dị.

Trên khuôn mặt Lâm Thiên Y vẫn duy trì nụ cười mỉa, cùng với khuôn mặt không chút biểu tình của Hạ Minh Duệ nhìn nhau, mà cái người phụ nữ đang ôm cánh tay Hạ Minh Duệ kể từ khi đi vào ánh mắt liền dừng trên người Lâm Thiên Y, trên mặt mang theo thăm dò.

Cô thật tò mò, người phụ nữ có thể khiến cho Duệ tức giận đến tột cùng là người như thế nào.

“Hai người có quan hệ gì?”

Hứa Hạo Trạch đi tới trước mặt Lâm Thiên Y, chắn đi tầm nhìn của hai người.

“Việc này hẳn không liên quan gì đến anh chứ?”

Hạ Minh Duệ giương mắt liếc Hứa Hạo Trạch một cái, ánh mắt không nhìn ra vui giận. “Còn ngốc ở đó làm gì?”

Lâm Thiên Y biết lời này là nói với mình, vì vậy lách sang người Hứa Hạo Trạch đi tới đối diện Hạ Minh Duệ, đồng thời cũng đổi thành cô đứng giữa Hứa Hạo Trạch và Hạ Minh Duệ.

“Cô ấy là bạn gái tôi, tại sao phải theo anh?”

Lâm Thiên Y đi về phía trước thân thể bỗng dừng lại, bởi vì cánh tay lớn của Hứa Hạo Trạch đang đè xuống bả vai của cô.

Ánh mắt sáng tỏ của Hạ Minh Duệ híp lại, cái tay đang đặt trên vai Lâm Thiên Y khiến anh cực kỳ không vừa mắt, làm anh có xúc động muốn chặt đứt cánh tay đó.

“Bạn gái của anh?”

Hạ Minh Duệ dùng sức lôi kéo cánh tay Lâm Thiên Y, người liền đến trước mặt anh. Lúc này Lâm Thiên Y ở bên tay phải Hạ Minh Duệ, vừa lúc cùng người phụ nữ kia một trái một phải đem Hạ Minh Duệ kẹp ở giữa. Khác biệt đó là Hạ Minh Duệ ôm cả bả vai Lâm Thiên Y, mà người phụ nữ không biết tên kia là đang ôm tay anh, điều này khiến Lâm Thiên Y có hơi chút an ủi.

“Lẽ nào cô ấy không nói cho anh biết cô ấy là người...”

Hạ Minh Duệ vốn muốn nói cô là người phụ nữ của anh, nhưng vừa nghĩ tới cô lại không nghe lời của anh, bản thân lại cùng người đàn ông khác lời lời kéo kéo, vì vậy chữ kia tới khoé miệng liền xoay một vòng, biến thành người giúp việc.

“Lẽ nào cô ấy không nói cho anh biết cô ấy là người giúp việc của tôi?”

Một câu nói khiến cho khuôn mặt Lâm Thiên Y có chút trắng bệch, thì ra cô ở trong lòng anh chẳng qua chỉ là một người làm. Ngược lại người phụ nữ bên cạnh nghe tới ba chữ người giúp việc thì khoé miệng vui vẻ nhếch lên, cô biết mà, Duệ của cô sao có thể thích người phụ nữ khác, nếu có cũng phải là người có chút gì đặc biệt!

“Ha ha, anh nói cô ấy là người làm, đây là chuyện riêng của chúng tôi, anh như vậy chẳng phải hơi thái quá sao?”

Nghe người đàn ông kia nói Lâm Thiên Y là người giúp việc, tâm tình căng thẳng lúc này mới dịu bớt, đưa tay tính kéo Lâm Thiên Y về lại trong ngực mình.

“Chúng tôi? Thật ngại quá tôi có bệnh thích sạch sẽ, cho dù là người làm cũng không thể có quan hệ gì với đàn ông khác, em nói phải không Tiểu Y?”

Hơi thở ấm áp mang theo mùi hương đặc biệt của đàn ông không khỏi khiến Lâm Thiên Y rụt cổ.

“Còn có, đồ của tôi tôi không thích người khác chạm vào, những người đã chạm vào đồ của tôi đều không có kết quả tốt đẹp gì!”

Mắt phượng của Hạ Minh Duệ khẽ nhướn, mang theo vài điểm tà khí. Mặc dù thoát nhìn là anh đang cười, nhưng quanh thân lại tản mát ra lãnh ý khiến người khác cảm thấy không phải anh đang nói đùa.

“Chúng ta đi!”

Cũng không thèm nhìn tới Hứa Hạo Trạch cứng đờ ở nơi nào đó, Hạ Minh Duệ ưu nhã xoay người, mà Lâm Thiên Y lại là một bộ dáng phục tùng mệnh lệnh.

“Thiên, đừng bỏ lại anh!”

Hứa Hạo Trạch cố gắng níu kéo, nhưng Lâm Thiên Y chung quy vẫn không quay đầu lại.

Ra khỏi phòng bệnh, Hạ Minh Duệ liền buông tay đang ôm vai Lâm Thiên Y ra, bỏ vào túi quần. Nhiệt độ trên vai mất đi, trong lòng Lâm Thiên Y có chút mất mát nhàn nhạt. Cô không khỏi vỗ vỗ gò má, tự nhủ với bản thân phải tỉnh lại, cô cần gì để ý cảm giác của tên khốn này a?

Nhưng khi nhìn hai bóng lưng đang đi phía trước, cô không khỏi siết chặt nắm tay nhỏ, gì chứ, ân ân ái ái chính là như thế sao?

Cô biết mà, tên khốn này sao có thể là vì bận rộn công việc mà nguyên đêm không về, rõ ràng là có mỹ nhân bầu bạn. Quả thật hai người đi phía trước kia nhìn ở góc độ nào cũng đều thấy rất xứng đôi.

Lâm Thiên Y yên lặng theo sau bọn họ, trong lòng oán thầm không thôi.

“Em đi chậm vậy làm gì? Ngần ngẩn ngơ ngơ!”

Giọng nói lạnh lẽo của Hạ Minh Duệ ở phía trước cất lên.

“Hả? Có sao?”

Cô rõ ràng chính là nhắm mắt theo đuôi, đi theo sau bọn họ có được hay không? Ánh mắt gì thế không biết?

Bãi đậu xe.

Hạ Minh Duệ mở cửa cho người phụ nữ kia, thái độ thoát nhìn có vẻ rất cẩn thận, dịu dàng như nước. Không biết thế nào, trong lòng Lâm Thiên Y lúc này có chút chua xót.

Hừ hừ, người có tiền chính là có điểm phúc này, ngày ngày có mỹ nữ bầu bạn, một ngày nào đó nhất định có thể bị mỹ nữ làm cho một chết!

Lâm Thiên Y ánh mắt nhìn trời, nhưng khoé mắt vẫn có thể thấy được sau khi người đẹp ngồi vào xe Hạ Minh Duệ cũng theo sau ngồi vào bên cạnh mỹ nữ. Còn mỹ nữ kia sau khi Hạ Minh Duệ ngồi vào trong nháy mắt như kẹo đường ôm lấy cánh tay anh, mái đầu xinh đẹp tựa vào bả vai Hạ Minh Duệ, mà Hạ Minh Duệ chỉ khẽ cau mày, không có chút ý từ chối.

Thật sự là ngứa mắt, nhất là người phụ nữ kia khoé miệng vui vẻ thoả mãn, giống như Hạ Minh Duệ là cả thế giới đối với cô.

Xi! Gì chứ?

Lâm Thiên Y đá đá bánh xe phát tiết bất mãn.

“Cô gái, cô có thể tránh ra một chút không? Tôi muốn mở cửa xe!”

Giọng nói pha chút hài hước khiến Lâm Thiên Y sùng sốt, lúc này cô mới chú ý tới chỗ tài xế không biết khi nào có một người đàn ông, chẳng lẽ không phải tài xế của Hạ Minh Duệ sao? Nhưng người đàn ông này nhìn có chút quen mặt.

Hình như vào ngày cô thất tình có một người không có mắt chửi cô một trận, đã vậy còn vẩy nước mưa lên khắp người cô, gương mặt tức giận đỏ cùng gương mặt lúc này chồng chéo lên nhau, cô nghĩ ra rồi!

Thì ra là anh ta!

Lâm Thiên Y u buồn khi nãy liền thay đổi, một đôi mắt to cười híp lại, thoát nhìn rất vô hại, vô cùng ngây thơ.

Cô lùi về sau vài bước, liền thấy người đàn ông kia mở cửa xe đi ra, đối với cô huyết gió một tiếng.

“Tôi có thể hỏi anh một chuyện không?”

Lâm Thiên Y chớp chớp đôi mắt to trong suốt, tò mò nhìn chăm chăm người đàn ông.

“À, được!”

Lộ Phi nhất thời không rõ chuyện gì, chẳng lẽ người phụ nữ này coi trọng mình? Cho nên chưa gì đã muốn hỏi mình một vấn đề? Nói thí dụ như mẫu người lý tưởng của mình là gì? Thích ăn cái gì? Bình thường thích đi nơi nào?

Bạn đang đọc truyện *Boss Đại Nhân, Xin Dừng Bước* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 64: CHƯƠNG 65: BIẾT? KHÔNG BIẾT?

Nhưng như vậy chẳng phải cũng quá trực tiếp đi?

Chắc hẳn phải vậy, hai người mặt đối mặt cũng không có chú ý tới người đàn ông ngồi phía sau xe mặt đã xanh mét. Người phụ nữ chết tiệt, đi đâu cũng quyến rũ đàn ông!

“Vậy anh chỉ có thể trả lời biết hoặc không biết, như vậy được không?”

Lâm Thiên Y như cũ cười híp mắt, giọng nói hơi chậm, hướng dẫn từng bước

“À, được!”

Lộ Phi ngăn ra, mặc dù không hiểu người phụ nữ này muốn làm gì, có điều đây là lần đầu tiên anh được người đẹp tiếp cận, cũng cảm thấy có chút thành tựu. Bởi vì mỗi lần anh ở cùng Hạ Minh Duệ, anh luôn bị coi thường, lần này làm anh có cảm giác rất hạnh diện.

“Bố mẹ anh biết anh là một SB không?”

*SB: Từ gọi tắt trong Tiếng Việt cho từ Tiếng Anh là “Soft-butch”; tuy nhiên giới đồng tính nữ tại Việt Nam cho là SB là một giới tính “ở giữa” B và fem, theo cách thể hiện giới tính. Họ thường có vẻ bề ngoài và tính cách có nét cá tính, nhưng không quá mạnh mẽ như B. Đa phần trường hợp, B và SB có tình cảm và tình yêu với fem. Đôi khi SB sẽ đổi cách ăn mặc hoặc hành động vì sự kỳ thị, sở thích cá nhân, và ý kiến của người thân.

“Biết...”

Lộ Phi thiếu chút nữa buột miệng nói ra, đây hoàn toàn chỉ là phản ứng theo bản năng. Anh cũng chưa từng nghĩ tới người phụ nữ với nụ cười đơn thuần ngây thơ trước mắt sẽ hỏi ra loại vấn đề này, chẳng lẽ anh đắc tội với cô ở đâu sao?

Đáp án chính xác là vậy!

“Tôi có thể lựa chọn im lặng không?”

Lộ Phi nuốt một ngụm nước bọt, nét hài hước trên mặt biến mất không thấy, phá lệ nghiêm túc, thoát nhìn có chút u buồn.

“Anh nói thử xem?”

Lâm Thiên Y từng bước ép sát, nét mặt vui vẻ không giấu được, nếu như nhìn kỹ, không khó phát hiện được nụ cười kia ẩn chứa sự lạnh lẽo.

“Không biết...”

Lộ Phi lùi về sau từng bước, vẻ mặt hơi u mê...

“Ồ... tôi hiểu! Thì ra anh thật là một SB, aizz, không trách được!”

Thân thể đang ép sát của Lâm Thiên Y lúc này lập tức đứng thẳng, khoé mắt còn lưu lại ý vị thâm trường vui vẻ. Sau khi biết được mình đã nói gì, gương mặt Lộ Phi liền trở nên ảo não, đồng thời chuyển ánh mắt sang cầu cứu Hạ Minh Duệ.

Nhìn xem, người của anh ra ngoài bị khi dễ, anh thế nào không bày tỏ một chút thái độ? Nhưng mà anh nhìn thấy gì đây?

Hạ Minh Duệ hiển nhiên đang cực lực nhẫn nại điều gì đó, cái trán gân xanh nổi lên, hẳn là uất ức không nói được gì, đây là anh em kiểu gì chứ.

“Muốn cười thì cứ việc cười đi, không cần ghen khổ cực như vậy!”

Lộ Phi nghiêm túc mà lại u oán nhìn chòng chọc Hạ Minh Duệ một cái, anh tự thấy mình xui xẻo mà.

“Cô gái, rốt cuộc tôi đắc tội cô lúc nào vậy?”

Lộ Phi chưa từ bỏ ý định, lần nữa quay lại nhìn Lâm Thiên Y, dù sao cũng phải cho anh biết lý do chứ?

“Tự mình nghĩ đi!”

Lâm Thiên Y xoay người, để lại cho anh bóng dáng khiến người không thể không suy nghĩ viển vông.

“Em đi đâu đấy?”

Giọng nói lười biếng mang theo chút trong trẻo lạnh lùng của Hạ Minh Duệ cất lên ở phía sau lưng, Lâm Thiên Y dừng lại, giọng nói dường như có chút bức mình.

“Còn làm gì nữa chứ? Đi lái xe chứ đâu!”

Hai người các anh ân ái ở cùng nhau, trước mặt còn có tên đàn ông cạnh bên làm tài xế, cô đương nhiên là lái xe mình về, khụ khụ, mặc dù xe kia cũng không phải của cô, nhưng cô dù sao cũng không thể bỏ lại nha.

“Ai cho em đi?”

Thái độ của Lâm Thiên Y cũng khơi lên bất mãn trong lòng Hạ Minh Duệ, vốn giọng nói đã lạnh lùng nay lại càng âm u.

Lâm Thiên Y im lặng, trầm mặc.

“Tôi đây, lái xe cho tôi. Xe của em để Lộ Phi lái, đưa chìa khoá cho cậu ấy!”

Hừ, hai người các anh ân ái lại còn bắt cô làm kỳ đà cản mũi sao? Cô cứ thế mà đắc tội với người khác sao?

Lâm Thiên Y xoay người, trên mặt nặn ra một chút ý cười, nói.

“Tôi nghĩ vẫn nên lái xe của mình, để Lộ Phi chở hai người đi không phải tốt hơn sao?”

“Em cứ thử xem!”

Hạ Minh Duệ ngoài cười nhưng trong không cười, cứ như vậy nhẹ nhàng nói ra một câu cũng khiến cho Lâm Thiên Y hoàn toàn chịu thua, thật sao, coi như anh lợi hại! Anh là đại gia, nghe lời anh vậy!

Vì vậy Lâm Thiên Y nhăn khuôn mặt nhỏ nhắn, từ từ chậm rãi đi tới trước mặt Lộ Phi, luyến tiếc đưa chiếc chìa khoá trong tay cho anh, cuối cùng vẫn không quên âm thầm trừng mắt liếc anh một cái.

Lộ Phi sờ sờ lỗ mũi, nhận lấy chìa khoá Lâm Thiên Y đưa tới, phía trên còn lưu lại nhiệt độ của cô gái nhỏ, cười khỏ một tiếng, anh đắc tội với người ta khi nào vậy?

Nói đúng ra, Lộ Phi tự nhận dáng dấp bản thân không kém, ít nhất cũng thuộc dạng tuấn lãng đẹp trai lại còn có khiếu hài hước, mặc dù so với Hạ Minh Duệ thì có kém chút nhưng cũng không đến nỗi phải bị người xem thường như vậy đúng không? Cái thế giới này là sao vậy? Tại sao anh lúc nào cũng bị tổn thương thế này?

Sau khi Lâm Thiên Y ngồi vào chỗ tài xế xong, nhìn hình ảnh hai người thân mật trong kính chiếu hậu, cô khinh thường bĩu môi, trực tiếp khởi động xe.

Vốn là đang tựa vào trên vai Hạ Minh Duệ, thế nhưng do xe xuất phát đột ngột, người đẹp cứ thế theo quán tính cả người ngã nhào về phía trước. Thật may Hạ Minh Duệ nhanh tay lẹ mắt đem người ôm trở về, chẳng qua trước đây vốn chỉ là dựa vào thôi nay liền biến thành người đẹp nằm gọn trong lòng ngực Hạ Minh Duệ.

Trong lòng Lâm Thiên Y cảm thấy có gì đó không đúng, cô vốn chính là muốn tách hai người họ đang thân mật ra, thế nào lại ngược lại biến khéo thành vụng chứ?

Nhưng vì sao cô lại để ý? Hạ Minh Duệ ở cùng ai thì có quan hệ gì tới cô? Đầu óc cô bị sao vậy?

“Ngồi vững, sao lại không cẩn thận như vậy?”

Hạ Minh Duệ ôn hoà cúi đầu nhìn cô gái trong lòng, đáng về ân tình kia khiến Lâm Thiển Y trong lòng thâm khinh bỉ.

“Em cũng không biết, chỉ là xe vừa chạy em liền ngã về phía trước!”

Giọng nói của người phụ nữ dịu dàng trong sáng, nghe vào rất thoải mái.

Hạ Minh Duệ nhìn bóng lưng Lâm Thiển Y một cái, tựa hồ như hiểu được điều gì đó, khoé miệng vui vẻ nhếch lên, ngay cả giọng nói cũng không còn lạnh như băng.

“Vậy lần sau cẩn thận một chút!”

“Ừ!”

Người phụ nữ yên lặng trả lời, càng thêm dịu dàng như nước nằm trong ngực Hạ Minh Duệ. Thật ra thì cô rất ít khi thấy Hạ Minh Duệ cười, ít nhất giống như hôm nay vậy, lần đầu tiên thấy tâm tình anh vui vẻ. Bởi cô biết Hạ Minh Duệ vẫn luôn lạnh như băng, đối với bất kỳ người nào cũng không có biểu hiện giả bộ.

Có điều những việc này cũng không thể gây chú ý tới cô, cô đem biểu hiện dị thường của Hạ Minh Duệ cho là do cô từ nước ngoài trở về, Hạ Minh Duệ có lẽ là nhớ cô cho nên tâm tình có chút kích động!

“Một không? Một thì nghỉ ngơi chút đi, khi nào đến anh kêu em!”

Hạ Minh Duệ cúi đầu, Lâm Thiển Y thông qua kính chiếu hậu không thấy được vẻ mặt của anh, nhưng có thể phân biệt được giọng nói anh đơn giản dịu dàng, mềm mại có thể hoá thành một hồ nước xuân. Thì ra là tên khốn kiếp này cũng có lúc dịu dàng như vậy, đáng tiếc đối tượng đó không phải cô!

Nghĩ đến mỗi lần Hạ Minh Duệ gặp mình đều là bộ dạng lạnh như băng, vẻ mặt giống như người khác thiếu anh mấy trăm vạn vậy, trong lòng cô không biết là biểu tình gì, người với người tại sao lại có sự khác biệt lớn đến vậy chứ?

“Ừ!”

Mỹ nữ với nụ cười sáng rỡ nhìn Hạ Minh Duệ, đầu dựa vào anh chậm rãi nhắm hai mắt.

Hạ Minh Duệ cúi đầu yên lặng nhìn chăm chú vào người phụ nữ, một bộ dáng tình chàng ý thiếp.

Lâm Thiển Y mắng thầm một tiếng, khinh thường bĩu môi, có gì đặc biệt hơn người chứ? Cô vốn là không muốn nghe bọn họ nói chuyện, nhưng mà cái lỗ tai của cô lại bị giọng nói từ tính của Hạ Minh Duệ hấp dẫn.

Nhìn cô gái trong ngực chậm rãi ngủ, Hạ Minh Duệ khoé miệng khẽ nhếch vẫn duy trì như vậy.

Hết thấy vẻ mặt của Lâm Thiển Y anh đều thấy được thông qua kính chiếu hậu, người phụ nữ này đang ghen sao? Nhưng mà anh cứ nhiên không thấy chán ghét, trong lòng còn có chút vui vẻ? Ừ, người phụ nữ này lúc ghen vẻ mặt rất đáng yêu!

Phía trước, Lâm Thiển Y cố gắng đem tầm mắt chăm chú nhìn phong cảnh dọc đường đi, nhưng luôn không nhịn được len lén nhìn về phía sau mấy lần, Hạ Minh Duệ cũng đồng thời bật cười, dọc theo đường đi tâm tình dường như tốt lên rất nhiều.

Xe một đường chạy cuối cùng cũng tới thành phố A, Hạ Minh Duệ nhíu mày một cái, có thể là vì quá mệt mỏi nên cô gái trong ngực vẫn chưa có dấu hiệu tỉnh lại. Hạ Minh Duệ ra lệnh cho Lâm Thiển Y dừng xe ở một nhà hàng hạng sang kiểu Tây, Lâm Thiển Y theo lời làm theo.

Hạ Minh Duệ cẩn thận đánh thức cô gái đẹp kia dậy, chỉ thấy cô gái đẹp mông lung mở mắt ra, khi thấy rõ người trước mặt là Hạ Minh Duệ thì lập tức lộ ra nụ cười rục rịch.

“Duệ, thế nào?”

Lâm Thiển Y bĩu môi, gọi thật là thân thiết.

“Tỉnh rồi, có đói bụng không, anh dẫn em đi ăn cơm!”

Bạn đang đọc truyện *Boss Đại Nhân, Xin Dừng Bước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 65: CHƯƠNG 66: BẠN GÁI CỦA ANH?

“Ừm, anh vừa nói em liền cảm thấy đói bụng.”

Nhìn hai người cứ thế đi lên lầu, khoe mắt Lâm Thiên Y giật giật, thật đúng là xem cô như người vô hình mà.

“Ừm, Hạ Minh Duệ này!”

Lâm Thiên Y đứng yên tại chỗ, giọng nói trong trẻo mang theo chút do dự. Cô thấy Hạ Minh Duệ dừng bước, sau đó quay đầu, về mặt mang theo nghi ngờ chăm chú nhìn cô.

“Tôi đậu xe ở chỗ này nha, có thể hay không đề tôi về nhà trước?”

Lâm Thiên Y nói xong liền rút cổ lại, bởi vì cô cảm thấy không khí xung quanh có chút lạnh.

“Về nhà? Ăn cơm trước đã!”

Hạ Minh Duệ cau mày, có điều đối với việc Lâm Thiên Y chủ động nói về nhà trong lòng anh vẫn là có chút hài lòng, cũng không biết khi anh biết được câu nói về nhà của Lâm Thiên Y là chỉ nhà mình chứ không phải nhà của Hạ Minh Duệ anh, trong lòng sẽ là biểu tình gì.

“Ừ, đúng đó, tôi cũng hơi đói rồi, tôi trở về nhà ăn gì đã, hai người cứ tự nhiên!”

Lần này lòng mảy Hạ Minh Duệ nhú lại càng sâu, người phụ nữ này thật sự không hiểu lời anh nói sao? Hay là đang giả bộ hồ đồ?

“Tôi nói là chúng ta cùng nhau ăn!”

“Ặc, chuyện đó...”

Cô kỳ thật muốn nói hai người các người hẹn hò, lẽ nào cần cô làm kỳ đà cản mũi chứ? Như vậy không tốt!

Nhưng khi nhìn thấy sắc mặt càng ngày càng lạnh của Hạ Minh Duệ, Lâm Thiên Y lúng túng cười hai tiếng.

“Ừm, được!”

Hài lòng khi lấy được câu trả lời mình mong muốn, Hạ Minh Duệ tiếp tục cùng mỹ nữ sóng vai đi lên lầu, chỉ có cô đáng thương theo sau lưng bọn họ giống như người hầu nhỏ vậy, trong phút chốc có chút cảm giác chán nản.

“Muốn ăn gì?”

Hạ Minh Duệ đem thực đơn đưa cho mỹ nữ ngồi đối diện, trong mắt là sự dịu dàng ít gặp.

“Gì cũng được, anh gọi món nào em cũng thích ăn hết!”

Mỹ nữ vui vẻ dịu dàng nhìn chăm chăm gương mặt tuần tú của Hạ Minh Duệ, mắt cũng không chớp.

Hạ Minh Duệ bất đắc dĩ không thể làm gì khác hơn là tiện tay gọi mấy món mà bình thường mỹ nữ thích ăn, sau đó đưa mắt sang nhìn Lâm Thiên Y.

“Còn em, muốn ăn gì?”

“Tôi?”

Lâm Thiên Y há to miệng, dường như không kịp phản ứng lại từ lúc Hạ Minh Duệ đột nhiên quay mặt lại cùng cô nói chuyện. Cô đưa một ngón tay chỉ chớp mũi mình.

“Không phải em, chẳng lẽ là heo sao?”

Người phụ nữ này lại nghĩ cái gì vậy chứ?

“Anh mới là heo!”

Lâm Thiên Y nhỏ giọng nói, tức giận ném ra một câu “Gì cũng được!”

Hạ Minh Duệ liếc cô một cái, về mặt cực kỳ bình tĩnh, cũng không có hành động tức giận hay biểu hiện nổi giận nào. Điều này đối với mỹ nữ ưu nhã ngồi đối diện quả thực là khó tin, chẳng lẽ cô không có bên cạnh Duệ một tháng này đã xảy ra chuyện gì sao? Tại sao cô cảm thấy Duệ dường như đã thay đổi?

“Duệ, anh không giới thiệu một chút sao? Cô ấy là ai vậy?”

Cố Hiểu Kha trên mặt vui vẻ không giảm, ánh mắt tò mò nhìn về phía Lâm Thiên Y

“Cô ấy?”

Hạ Minh Duệ nhìn Lâm Thiển Y một cái, vẻ mặt khiến người khác không đoán được, mà Lâm Thiển Y cũng tròn to mắt, cô ngược lại muốn nhìn một chút xem Hạ Minh Duệ như thế nào giới thiệu cô, chẳng lẽ nói cô là tình nhân của anh? Nhưng người phụ nữ đối diện xem ra cũng không phải đơn giản chỉ là bạn gái bình thường, đối với Hạ Minh Duệ mà nói hẳn là một người quan trọng mới đúng!

“À, đây là Cố Hiểu Kha, ở Mỹ cô ấy là...”

Hạ Minh Duệ hướng về phía Lâm Thiển Y đưa tay giới thiệu, chẳng qua là hai chữ phía sau còn chưa nói hết liền bị Cố Hiểu Kha cắt ngang.

“Xin chào, tôi là Cố Hiểu Kha, tôi là bạn gái của anh ấy ở Mỹ. Hôm nay vừa trở về nước, rất hân hạnh được làm quen!”

Khi nghe được hai chữ bạn gái, Lâm Thiển Y chỉ cảm thấy trong đầu ong ong, cô không khỏi quay đầu lại nhìn về phía Hạ Minh Duệ.

Lông mày thanh tú của Hạ Minh Duệ hơi nhíu lại, anh nhìn Cố Hiểu Kha một cái, ánh mắt kia có chút phức tạp, cho nên Lâm Thiển Y căn bản là không hiểu hàm ý bên trong, nhưng anh không phản bác vậy chứng tỏ đó là sự thật.

Sau đó cô nghe thấy giọng mình.

“Xin chào, tôi là Lâm Thiển Y!”

Cô có ý không đề cập tới thân phận của mình, chẳng qua chỉ là không muốn Hạ Minh Duệ lúng túng, dù sao bạn gái người ta đang ngồi ở đây.

“Không định cho tôi biết quan hệ của hai người sao? Hai người thoát nhìn quan hệ không tệ nha, chắc hẳn là bạn rất thân phải không?”

“À!”

Tình nhân có tính hay không? Lâm Thiển Y lúng túng cười cười, ánh mắt chột dạ nhìn trái phải.

Dường như cảm thấy Lâm Thiển Y có chút trốn tránh vấn đề này, Cố Hiểu Kha ở trong lòng đã có kết luận. Lâm Thiển Y này đoán chừng là người theo đuổi Duệ, chỉ là Duệ đối với người này hình như không ghét, đây không thể không nói là một kỳ tích. Duệ thật ra rất ghét phụ nữ, điều này cũng đủ chứng tỏ Lâm Thiển Y ở trong lòng Duệ có một vị trí đặc biệt.

Cho nên Cố Hiểu Kha mong đợi nhìn Hạ Minh Duệ.

“Cô ấy là nữ giúp việc nhà anh!”

Lời này không chỉ khiến Cố Hiểu Kha vui vẻ đến cứng miệng mà ngay cả Lâm Thiển Y cũng ngẩn ra, dường như không nghĩ tới Hạ Minh Duệ sẽ trả lời như vậy. Cô còn tưởng rằng Hạ Minh Duệ dù không tốt đến mấy cũng sẽ nói cô là nhân viên gì đó trong công ty anh.

Một tia khổ sở tràn ra nơi khoe miệng, coi như là vì bạn gái của anh cũng không cần phải chê bai cô vậy chứ?

Một bữa cơm mà Lâm Thiển Y ăn không ngon cuối cùng cũng kết thúc.

“Duệ, em mới đến, còn chưa sắp xếp chỗ ở.”

Cha mẹ Cố Hiểu Kha đều ở Mỹ, ở Trung Quốc căn bản cũng không có chỗ đặt chân, thật ra cô muốn hỏi có thể ở trong nhà Hạ Minh Duệ không? Nhưng nghĩ lại thì như vậy có phải trực tiếp quá hay không? Vì vậy ánh mắt mong đợi nhìn Hạ Minh Duệ.

“Không cần lo lắng, anh đã sắp xếp chỗ ở cho em xong xuôi rồi!”

Biểu hiện của Hạ Minh Duệ hết sức bình tĩnh, không có chút nào là muốn cùng bạn gái ở chung một chỗ.

“Thật không? Ở cùng với anh sao?”

“Không phải, chỗ ở của anh chật chội hai người không ở được, anh tìm một chỗ khác cho em.”

“Chỗ ở của em và anh có gần nhau không?”

Trên khuôn mặt xinh đẹp của Cố Hiểu Kha có chút mất mát, bất quá rất nhanh sau đó liền được một tầng vui mừng khác thay thế, nếu như ở gần cũng tốt, cô có thể đi tìm anh.

“Không gần!”

Hạ Minh Duệ ở chính là tầng trên cùng, khi ấy khu căn hộ nhà anh bán rất chạy, đến nay đã không còn phòng trống, cơ bản là đã bán hết sạch.

“Ừm!” Một chút hy vọng cuối cùng cũng tan biến.

“Vậy tối nay em ghé nhà anh được không?”

Giọng nói mang theo chút mong đợi, Hạ Minh Duệ môi mím chặt.

“Anh nói nhà anh không có dư phòng để ngủ!”

“Em không ngại ngủ ở sô pha đâu!” Chỉ cần có thể ở cùng anh.

“Sao cũng được!”

Thái độ Hạ Minh Duệ rõ ràng có chút không tốt, nhưng là đối với Cố Hiểu Kha anh lại không thể nhẫn tâm cự tuyệt.

Khi xe chạy đến khu căn hộ Hạ Minh Duệ, Lâm Thiên Y chần chờ hồi lâu mới nói.

“Chuyện này, hai người vào đi, tôi về nhé!”

“Đã trễ thế này, có cần Duệ đưa cô về nhà không?”

“Em đi đâu?”

Hai giọng nói, một dịu dàng tinh tế, một mang theo lãnh ý.

“Về nhà chứ sao, còn có thể đi đâu nữa?”

Lâm Thiên Y bất mãn liếc mắt, nhà Hạ Minh Duệ phòng ốc đủ lớn đủ xa xỉ nhưng mà tên khốn kia chỉ chuẩn bị một phòng ngủ, cô chẳng lẽ còn muốn chen chúc sao? Huống chi người ta có bạn gái, cô đi coi chuyện gì xảy ra ư?

“Em dám đi thử xem!”

Giọng nói lạnh băng mang theo mùi phẫn nộ nguy hiểm.

“Nhưng mà, tôi ngủ ở đâu?”

Lâm Thiên Y ngẩng cao cổ, tròn tròn đôi mắt lấp lánh, bất mãn phản bác. Tên khốn kiếp này thành tâm khi dễ người phải không? Bị chọc cho tức giận, Lâm Thiên Y không có chú ý tới ánh mắt hoài nghi của Cố Hiểu Kha, càng không chú ý tới lời nói này của cô khiến người ta suy nghĩ xa xôi điều gì.

Lời nói của Lâm Thiên Y bất quá tự nhiên mà nói ra, nhưng trong mắt Cố Hiểu Kha lại chói mắt như vậy. Cô cùng Duệ giống như người bên ngoài không thể chen ngang, ngay cả bản thân là người phụ nữ duy nhất có thể đến gần Duệ cũng không cách nào hiểu được.

“Hai người ở cùng một chỗ?”

Bạn đang đọc truyện *Boss Đại Nhân, Xin Dừng Bước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 66: CHƯƠNG 67: CÔ? NGƯỜI GIÚP VIỆC!

Cố Hiểu Kha có chút chần chờ, hay là cô cứ hỏi thẳng vấn đề muốn hỏi.

“Làm sao có thể chứ?”

Lâm Thiên Y tròn to mắt, cất cao giọng, ai sẽ cùng cái tên tính tình thất thường này ở cùng một chỗ? Cho dù là miễn cưỡng ở cùng một chỗ, vậy cũng tuyệt đối là vì bị ép buộc.

Trong suốt quá trình Hạ Minh Duệ vẫn giữ im lặng, nói thật, việc Cố Hiểu Kha đột nhiên xuất hiện khiến anh không kịp ứng phó. Anh cũng không nghĩ tới nhanh như vậy cô đã tìm đến anh.

“Cô thật sự là người giúp việc trong nhà của Duệ? Đừng trách tôi nghi ngờ, Duệ đối với cô dường như rất đặc biệt!”

Duệ luôn luôn là người lạnh như băng, chớ ai đến gần, dĩ nhiên cô là một ngoại lệ. Nếu không phải là như thế, Duệ cũng sẽ không đối xử với cô khác biệt, sợ rằng cô cũng giống như những người phụ nữ khác, nhưng mà Lâm Thiên Y này không khỏi khiến cô phải đánh giá lại.

Thái độ của cô ấy đối với Duệ không giống như của một người giúp việc, đối diện với Duệ cô ấy cũng không cảm thấy áp lực, đó là cảm giác sòng

phẳng, điều này ngay cả chính cô cũng không làm được. Có lúc đối mặt với Duệ cô cũng sẽ không tự chủ được trở nên dè dặt, chỉ sợ mình nói sai một câu chọc anh không vui.

Nhưng mà Lâm Thiển Y ở trước mặt này mặc dù có đôi lúc cô nói chuyện ngay cả mình nghe cũng không lọt tai, nhưng vô lý là, Duệ mặc dù có tức giận nhưng cũng không trách cứ cô ấy, thậm chí hình như còn có chút cảm giác thích thú?

Ông trời ơi! Là cảm giác của cô sai hay Duệ đã thay đổi?

Cô thế nào lại cảm thấy Duệ lúc này không giống như trước kia nữa?

“Ha ha, cũng không đến nỗi đặc biệt, tên kia chính là tên ác ma!”

Lâm Thiển Y vốn tính nói Hạ Minh Duệ là tên khốn kiếp, nhưng có khả năng sắc mặt tên kia trở nên thối, vì vậy không nhận được nhò giọng lắm bầm mấy câu.

Đúng lúc này, ông lớn Hạ Minh Duệ lên tiếng, kinh hoàng này không phải là chuyện đùa.

“Bọn anh ở cùng một chỗ lâu rồi!”

“Cái gì?”

“Cái gì?”

Hai người phụ nữ dường như trăm miệng một lời.

Cố Hiểu Kha hoàn toàn không dám tin, khiếp sợ với những gì mình nghe được, Duệ sống chung với một người phụ nữ? Sự thật này không khác gì cô đang ở đầm rồng hang hổ.

Lâm Thiển Y thì lại há to miệng kinh hoàng, tên khốn kiếp này nói cái gì đó? Bình thường một chữ cũng luyên tiếu, tại sao tới lúc quan trọng lại nói hươu nói vượn? Cô hận không thể tiến lên xé nát miệng anh, đỡ cho anh phải ăn nói lung tung.

“Ha ha, cô Cố đừng nghe anh ấy nói bậy, không có chuyện đó đâu!”

Lâm Thiển Y cười gượng gạo, áp ứng giải thích

“Tôi còn chưa nói hết, hai người gấp cái gì? Cô ấy là người giúp việc 24/24, không ở nhà anh nghỉ ngơi thì ở đâu?”

Lần này đến phiên Cố Hiểu Kha há to miệng, đối với sự kiểm chế tốt của bản thân, đây quả thực không thể tưởng tượng nổi.

“Này, anh ở đây đánh rắm à!”

Lần này Lâm Thiển Y thật sự nổi giận, quả đấm nhỏ hướng Hạ Minh Duệ bay tới.

Cố Hiểu Kha vẫn còn đang khiếp sợ, đối với lời nói thô lỗ vừa thốt ra của Lâm Thiển Y tâm tình càng xuống thấp.

Cái thế giới này là thế nào? Cô mới rời đi Duệ một tháng thôi, sao lại có biến hoá lớn đến vậy chứ!

Càng làm cho cô hoá đá đó là đối với lời mắng chửi thô lỗ của Lâm Thiển Y, Duệ cư nhiên không phản ứng? Nếu là trước kia có người dám nói chuyện với anh như vậy, thì thể người kia sớm đã lạnh hơn nửa phần, nhưng mà cô đang thấy gì đây?

Quả đấm nhỏ của Lâm Thiển Y cũng chưa chạm đến người Hạ Minh Duệ, ngược lại bị Hạ Minh Duệ chụp trong tay, xoay tay cô lại phía sau.

Lâm Thiển Y khom người, khuôn mặt nhỏ nhún nhủ lại, gương mặt thống khổ.

“Hạ Minh Duệ, tên khốn kiếp này, mau buông tay bà ra!”

“A, a, đau chết tôi. Tôi sai rồi có được không, ngài buông tay đi!”

Lâm Thiển Y nóng nảy, cô càng la càng gọi, khí lực Hạ Minh Duệ càng lớn. Cô cảm thấy cổ tay mình muốn gãy luôn rồi?

Hồi lâu sau, lúc cô toát mồ hôi lạnh thì Hạ Minh Duệ rút cuộc chịu buông tay. Sau khi lấy lại tự do, Lâm Thiển Y lập tức nhảy ra xa tránh anh. Cô núp ở sau lưng Cố Hiểu Kha, cô không tin ngay trước mặt bạn gái mình anh còn dám đánh cô.

Lâm Thiển Y xoa xoa cổ tay có chút đau, phía trên còn lưu lại dấu tay của Hạ Minh Duệ, đã đỏ rồi, tên khốn kiếp này thật dã man.

Cố Hiểu Kha mỉm cười nhìn hết thấy mọi chuyện, dường như sự lỗ mãng của cô gái trước mặt cuối cùng cũng khiến tâm tình Duệ có chút dao động giống như mọi người. Cái bộ dạng này của Duệ ngay cả cô cũng chưa từng thấy qua.

“Được rồi, hai người đừng náo nữa, chúng ta về nhà đi!”

Không biết tại sao, mặc dù cảm thấy Lâm Thiên Y và Duệ có quan hệ đặc biệt, nhưng mà cái cô gái dám nói tục này khiến Cố Hiểu Kha có chút thiện cảm.

Vì vậy lúc xuống xe, trong tay Lâm Thiên Y kéo hành lý của Cố Hiểu Kha, tức giận theo sau lưng hai người đang tay trong tay, vẻ mặt muốn có bao nhiêu bị phần thì có bấy nhiêu.

Tại sao tối nay cô phải theo bọn họ ở cùng một chỗ?

Trong phòng Hạ Minh Duệ, Cố Hiểu Kha để lại túi xách của mình xuống, đầu tiên là tò mò đánh giá chung quanh, mặc dù có chút xa hoa nhưng phòng của Hạ Minh Duệ cũng không khoa trương, lấy hai màu trắng đen làm chủ đạo, thoát nhìn đơn giản mát mẻ lại không mất đi khí thế.

“Ngăn ngor ở cửa làm gì? Chẳng lẽ em muốn ngủ ở ngoài cửa?”

Hạ Minh Duệ đổi lại dép, khoanh tay hài hước nhìn cô gái “nào đó” đứng ngoài cửa tay xách hành lý, cái miệng nhỏ nhắn dẩu lên.

Lâm Thiên Y giận dữ tròn mắt nhìn anh một cái, đem hành lý trong tay chất thành đống trước mặt anh, thân thể nhỏ nhắn chen lấn mà vào, đứng đối diện với Hạ Minh Duệ, sau đó áp sát vào anh, mắt to híp lại nhỏ giọng nói.

“Có ai nói với anh rằng anh rất nhỏ mọn? Rất ích kỷ? Một chút phong độ quang minh lỗi lạc cũng không có?”

“Em là người đầu tiên!”

Hạ Minh Duệ ở trên cao liếc Lâm Thiên Y một cái, biểu hiện trên mặt không thay đổi.

Được rồi, so về da mặt dày cô thua, nhưng mà tức giận trong lòng lúc này nếu không nói ra, cô không thoải mái.

“Anh nói anh là đàn ông sao có thể để phụ nữ mang đồ đạc hành lý nặng vậy chứ? Anh có còn là người không hả?”

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Lâm Thiên Y đỏ bừng, bởi vì kéo hành lý nặng nên vẫn còn thở hổn hển, mà cái tay nhỏ lại chỉ vào cổ áo Hạ Minh Duệ.

“Ồ trong mắt tôi em cũng không phải là người phụ nữ có thể khiến đàn ông thương xót, em chẳng qua chỉ là người giúp việc tôi dùng tiền thuê, không phải sao?”

“Anh!”

Hai tròng mắt Lâm Thiên Y chợt tròn to, người đàn ông này lại còn không giữ chút nhân phẩm nữa?

Không nhìn Lâm Thiên Y tức giận, mắt đẹp của Hạ Minh Duệ nheo lại, có chút ghét bỏ nói.

“Nhanh đi tắm đi, trên người em khó ngửi chết đi được!”

“Phải không vậy?”

Lâm Thiên Y vừa nhìn chăm chăm Hạ Minh Duệ vừa nâng cánh tay lên ngửi ngửi, làm gì có mùi gì đâu? Rất thơm mà!

Đúng là người có ánh mắt kém cỏi, lỗ mũi không thính gì cả.

“Nhanh đi tắm đi!”

Hạ Minh Duệ thúc giục khiến Lâm Thiên Y tức giận, vừa lúc này Cố Hiểu Kha sau khi xem xét phòng Hạ Minh Duệ đi ra.

“Duệ, em muốn tắm, phòng tắm ở đâu?”

Hạ Minh Duệ chỉ về phía sau lưng Cố Hiểu Kha, lúc này Lâm Thiên Y đã kéo hành lý đi tìm chỗ sắp xếp cho ổn thỏa.

Lúc Lâm Thiên Y đi ra, Hạ Minh Duệ đang vui trên ghế sofa xem TV, thấy Lâm Thiên Y đi tới, không nhận được lần nữa nói, “Nhanh tắm đi!”

“Anh hai à, anh không thấy cô Cố đang tắm sao?”

Hạ Minh Duệ quay đầu, dùng ánh mắt như nhìn một người ngu ngốc nhìn Lâm Thiên Y.

“Em là heo à, đâu phải chỉ có một phòng tắm, chẳng lẽ em muốn tắm cùng tôi?”

“Cút!”

Quả thật là kẻ giàu có, bạn gái ở chỗ này, còn dám đùa giỡn cô.

Lâm Thiên Y cùng Cố Hiểu Kha dường như là tắm xong ra ngoài cùng lúc.

Thời gian cũng không còn sớm, đã hơn mười giờ tối, Lâm Thiên Y đã sớm buồn ngủ mà ngáp liên miên, liếc mắt nhìn Hạ Minh Duệ vẫn đang xem TV như cũ, cô bắt đầu đuổi người.

Bạn đang đọc truyện *Boss Đại Nhân, Xin Dừng Bước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 67: CHƯƠNG 68: BAN ĐÊM BA NGƯỜI

“Này, Hạ Minh Duệ, rút nhanh về phòng mình ngủ đi, tôi mệt rồi!”

Lâm Thiên Y đi tới trước mặt Hạ Minh Duệ, dùng chân đá đá bắp chân thon dài của anh.

“Mệt thì ngủ đi, đá tôi làm gì?”

“Giữ chứ? Tôi nói, nơi này ngoại trừ giường chính là ghế sofa, tôi đương nhiên muốn ngủ trên ghế rồi!”

“Ai nói cho em biết em được ngủ trên ghế?”

“Cái gì? Vậy tôi ngủ ở đâu?”

Lâm Thiên Y tròn to mắt, tên khốn kiếp này chẳng lẽ để cho cô ngủ trên đất?

“Em? Dĩ nhiên ngủ trên đất rồi!”

Ánh mắt Hạ Minh Duệ nhìn cô như nhìn kẻ ngốc khiến cho Lâm Thiên Y trong lòng đau nhói, vì vậy một tay cô chống nạnh, một tay chỉ vào mũi Hạ Minh Duệ, giọng nói cũng tăng cao hơn tám độ.

“Anh nói lại thêm lần nữa?”

“Tôi nói tới nay em ngủ trên sàn nhà, tôi ngủ trên ghế sofa, Hiểu Kha ngủ giường.”

Hạ Minh Duệ bình tĩnh nói xong, ngực Lâm Thiên Y đã phập phồng không ngừng, đây hoàn toàn là chọc tức cô, tại sao chứ? Nhà cô có giường không ngủ, chạy tới ngủ trên sàn nhà, cô có bệnh không?

“Tôi phải về nhà!”

Lâm Thiên Y tức giận tròn mắt nhìn Hạ Minh Duệ một cái, xách túi của mình lên liền xông ra ngoài. Mới vừa rồi cô thật có xúc động muốn đem tên khốn kiếp này đánh cho một trận.

“Em dám đi ra khỏi cửa xem?”

Giọng nói Hạ Minh Duệ lập tức lạnh tới tám độ, gương mặt khô ngoảnh lại.

Anh sẽ không nói cho Lâm Thiên Y biết anh không để cho cô về nhà là bởi vì chỉ cần nghĩ tới cô ở chung với người đàn ông kia, trong lòng anh liền không thoải mái.

Xi, sợ anh ư!

Cô Lâm Thiên Y cũng là người có cốt khí, cũng không phải lúc nào cũng là con cừu nhỏ cho anh ăn gấu gao.

Mất thấy bầu không khí có gì không đúng, Cố Hiểu Kha lau giọt nước đọng lại trên mái tóc dài mềm mại, sau đó kéo Lâm Thiên Y đang sắp ra khỏi cửa lại.

“Tiểu Thiên, tôi có thể gọi cô như vậy không? Tối nay hai chúng ta ngủ cùng nhau có được không? Tôi vốn cũng không có bạn bè, ở chỗ này cô chính là người bạn đầu tiên của tôi!”

Lâm Thiên Y vốn muốn cự tuyệt, nhưng khi nhìn đến gương mặt xinh đẹp quá mức kia của Cố Hiểu Kha, tức giận gì cũng tiêu tan. Không trách được tên khốn kia sẽ tìm cô ấy làm bạn gái, nếu cô là đàn ông đoán chừng cũng sẽ thích Cố Hiểu Kha dịu dàng như nước, có tri thức hiểu lễ nghĩa này.

Người với người khoảng cách sao lại lớn như vậy chứ.

Bị Cố Hiểu Kha một đường lòi đến phòng ngủ Hạ Minh Duệ, cả gian phòng cũng tràn đầy hơi thở của anh, điều này làm cho Lâm Thiên Y có chút không được tự nhiên.

“Hiểu Kha cô làm gì vậy?”

Cố Hiểu Kha đang trải khăn trải giường trong phòng Hạ Minh Duệ, trên thực tế, trên giường Hạ Minh Duệ vốn đã có sẵn.

“Trải khăn trải giường nha, Duệ anh ấy không thích người khác đụng vào đồ của anh ấy. Tối nay giường này nhường cho tôi ngủ, tôi chỉ trải thêm một khăn trải giường nữa, như vậy ngày mai anh ấy đem khăn trải giường này vứt đi là được!”

Ặc, phải hay không vậy? Lâm Thiên Y có chút chột dạ, bất quá xem ra đáng về Hiểu Kha giống như hiểu rõ Hạ Minh Duệ, không biết vì sao, cái ý nghĩ này lại khiến lòng cô có chút chua xót.

Thật không hiểu, một người tính tình thất thường như Hạ Minh Duệ như thế nào lại có một mỹ nữ đáng yêu như vậy thích chứ, theo cô thấy, lẽ ra không ai thích anh thì mới đúng! Cô làm bầm nói.

Cố Hiểu Kha sau khi trải xong, quay đầu lại nhìn Lâm Thiên Y cười hì hì nói một câu.

“Tiểu Thiên, cô mệt thì ngủ trước đi, tôi ra ngoài nói chuyện với Duệ. Lâu rồi tôi không gặp anh ấy!”

“À, được!”

Nhìn bóng lưng yếu điệu của Cố Hiểu Kha biến mất, Lâm Thiên Y có chút muộn phiền, gối đầu lên tay nằm xuống, nhìn trần nhà ngẩn người.

Bạn gái người ta cũng đã trở lại, như vậy cô coi là gì đây? Cái tên kia lại bắt cô ở chỗ này làm gì chứ? Có điều nói đi phải nói lại, tại sao Hạ Minh Duệ không cùng bạn gái của anh ngủ chung? Đây không giống tác phong của tên kia nha. Chẳng lẽ đầu bị lừa đá?

Lâm Thiên Y lẩn qua lộn lại suy nghĩ, nghĩ đến cuối cùng chính mình cũng ngủ thiếp đi nhưng cũng không thể nghĩ ra được chuyện của Hạ Minh Duệ là sai ở chỗ nào.

Ngày hôm sau, vừa rạng sáng, khi Lâm Thiên Y tỉnh lại bên cạnh cũng không có bóng người, điều này làm cho cô có chút nghi ngờ. Chẳng lẽ tối hôm qua Cố Hiểu Kha cùng Hạ Minh Duệ chen chúc nhau trên ghế sofa sao?

Lúc Lâm Thiên Y đi tới phòng khách, Cố Hiểu Kha đang dọn bữa sáng, mà Hạ Minh Duệ lại không thấy bóng dáng đâu.

“Chào, Hiểu Kha sớm vậy?”

“Ừm! Tối hôm qua tôi trở về phòng cô đã ngủ thiếp đi, vốn còn muốn tìm cô tán gẫu chút!”

“Mau ăn sáng thôi, Duệ có chuyện đi công ty rồi. Đây là tôi mới đi mua, đúng rồi, bữa tối cô có thể cùng tôi ra ngoài một chút không? Tôi không quen thuộc nơi này lắm!”

Lâm Thiên Y vốn muốn ghé quán Tề Diệu một chút, nhưng là nghĩ đến thiếu cô cũng chẳng sao, Tề Diệu cũng bận rộn, vừa lúc hôm nay là chủ nhật, không phải đi làm nên liền đồng ý.

“Tiểu Thiên, tôi hỏi cô một chuyện có được không?”

Lâm Thiên Y uống một hớp sữa đậu nành, Cố Hiểu Kha liền dừng đưa, thần sắc chăm chú nhìn cô.

“Ừ!”

“Tôi biết cô không phải chỉ đơn giản là người giúp việc của Duệ, có rất ít người có thể thân cận với anh ấy, nhưng mà tôi thích anh ấy, không có anh ấy tôi không thể sống nổi. Cô có thể hiểu tâm tư của tôi không?”

Cố Hiểu Kha vừa nói vừa quan sát phản ứng của Lâm Thiên Y. Cô đang dùng muỗng khuấy chén sữa đậu nành, không có ngẩng đầu lên, tựa hồ chẳng qua là yên lặng nghe cô nói chuyện.

“Vốn là cha mẹ tôi kiên quyết phản đối tôi tới Trung Quốc, nhưng tôi lại lén đến đây, trên người thậm chí không có tiền. Thật ra thì nguyện vọng của tôi đơn giản chỉ muốn ở bên cạnh anh ấy, cho dù chỉ là một cái liếc mắt coi trọng của anh ấy cũng tốt rồi. Có phải cô cảm thấy tôi rất ngu ngốc? Nhưng mà yêu chính là yêu. Có lúc tôi cũng không quản được con tim mình! Tiểu Y cô có thể hiểu được không?”

Cố Hiểu Kha nói xong lời cuối cùng, kéo bàn tay nhỏ bé có chút lạnh như băng của Lâm Thiên Y.

“Ừ!”

Lúc này Lâm Thiên Y cũng không biết nói gì, chỉ có thể ậm ừ trả lời.

“Vậy chúng ta sau này sẽ là bạn bè, Tiểu Thiện!”

“Ừ, được. Đúng rồi, Hiểu Kha, cha mẹ cô đều là người Mỹ sao?”

“Không phải, bọn họ đều là người Trung Quốc, chỉ là di dân đến Mỹ thôi!”

“À!”

Thật ra thì Lâm Thiện Y cũng muốn hỏi cô làm thế nào quen biết Hạ Minh Duệ, nhưng sau khi nghĩ kỹ lại, cô quan tâm nhiều như vậy làm gì chứ? Cô chẳng qua chỉ là tình nhân của anh mà thôi, liên hệ duy nhất giữa bọn họ là món nợ cao ngất ngưỡng mà cả đời cô cũng không trả nổi.

Sau khi dùng xong bữa sáng, Cô Hiểu Kha liền hưng phấn lôi kéo tay Lâm Thiện Y ra ngoài dạo phố.

Buổi tối, khi bọn họ mệt mỏi trở lại nhà Hạ Minh Duệ, Lâm Thiện Y thuận tiện mua chút nguyên liệu, chuẩn bị nấu vài món ngon. Dù sao trên danh nghĩa cô là người giúp việc nhà người ta, cũng không thể cái gì cũng không làm.

Lúc Hạ Minh Duệ trở lại, Lâm Thiện Y đã làm xong cơm. Bay vào mũi là mùi thơm khiến anh có cảm giác về nhà, không khí như thế này khiến anh cảm thấy ấm áp, sự ấm áp mà đã thật lâu anh chưa từng cảm nhận được.

Khi anh nhìn thấy bóng dáng Lâm Thiện Y mặc quần hoa tiết hoạt hình đang bận rộn trong bếp, trong lòng có cảm giác thoải mái, ngay cả ánh mắt cũng trở nên dịu dàng hơn rất nhiều.

Tầm mắt Cô Hiểu Kha vẫn luôn đặt trên người Hạ Minh Duệ, khi cô thấy Hạ Minh Duệ từ lúc vào cửa, ánh mắt liền đặt trên người Lâm Thiện Y, nụ cười trên mặt có chút âm ỉ.

“Duệ, anh về rồi. Tiểu Thiện làm xong đồ ăn, mau tới nếm thử một chút đi!”

“Ừ!”

Hạ Minh Duệ trả lời một tiếng nhưng không trực tiếp ngồi xuống mà là đi vào phòng bếp.

Không chú ý tới sau lưng có người, Lâm Thiện Y bung món ăn đã nấu xong xoay người liền đụng phải một bức tường thịt. Cô hết hồn, thiếu chút nữa là đem món ăn trong tay hất vào người trước mặt.

“Này, anh là quý à, đi không có tiếng động!”

Nhìn một chút xem người tình nhân như cô này, ngay cả bảo mẫu còn không chuyên nghiệp được như cô đâu nhỉ?

Lần này kỳ lạ là Hạ Minh Duệ cũng không có phản bác, ngược lại đưa tay vì cô lau mồ hôi trên chóp mũi. Lâm Thiện Y theo bản năng rút cổ một cái, lỗ mũi nhỏ nhăn khế cau lại, không phải hiện tại mặt trời mọc ở phía Tây chứ? Cô cứ nhiên cảm thấy anh rất dịu dàng?

Bạn đang đọc truyện *Boss Đại Nhân, Xin Dừng Bước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 68: CHƯƠNG 69: ANH CÓ BỊ BỆNH KHÔNG?

Hạ Minh Duệ thu tay lại, trên mặt lại trở về vẻ lãnh mạc khi xưa, dường như sự dịu dàng mới vừa rồi trong nháy mắt chỉ là ảo giác của cô. Vai Lâm Thiện Y run lên, rung mình một cái, quả nhiên là do cô suy nghĩ nhiều.

Mà một màn này giữa Hạ Minh Duệ và Lâm Thiện Y không thể tránh được ánh mắt Cố Hiểu Kha, Duệ của cô thay đổi sao? Làm sao có thể chứ? Cô thích anh ba năm, anh cũng không hề có chút thay đổi, hôm nay là vì sự xuất hiện của một người phụ nữ khác lại có thay đổi? Làm sao có thể cam lòng đây chứ?

Một bữa cơm ăn có chút trầm lắng, nhiều lần Cố Hiểu Kha cũng muốn nói chút gì đó để làm dịu đi không khí, nhưng mà chỉ cần nghĩ tới hình ảnh mới vừa rồi, trong lòng liền khó chịu.

Sau khi cơm nước xong, Hạ Minh Duệ nhíu lại đôi mắt đẹp.

“Cố Hiểu Kha, sao em còn ở đây?”

Nghe tên mình, Cố Hiểu Kha một tay che trán.

“A, Duệ, không biết xảy ra chuyện gì, em thấy đầu có chút choáng váng!”

Nhưng mà Hạ Minh Duệ căn bản không tin bộ dạng này của cô.

“Đừng dài dòng, nhanh thu dọn đồ đạc rồi trở về nhà em đi!”

“Em có thể ở lại thêm đêm nay không? Một mình rất nhàm chán, em thích nơi này của anh!”

Lời này khiến cho ánh mắt Hạ Minh Duệ có chút dao động, nhưng cũng không thoả hiệp, như cũ lạnh lùng.

“Không được!”

“Được rồi! Thật là hẹp hòi!”

Cố Hiểu Kha ủ rũ, cúi thấp đầu đi thu dọn đồ đạc, sau đó liền bị Hạ Minh Duệ dắt cánh tay đem ra ngoài, vừa ra đến trước cửa còn không quên phân phó Lâm Thiển Y.

“Dọn dẹp lại sạch sẽ đi!”

Lâm Thiển Y liếc mắt, không phải trước giờ cô dọn dẹp rất sạch sẽ sao? Đại thiếu gia anh lúc nào phải động tay? Cô thật giống bắp cải mùa đông nha, mệnh khổ mà!

Hạ Minh Duệ đưa Cố Hiểu Kha quay về phòng mà anh chuẩn bị trước cho cô, sau đó liền trở về.

Bàn ăn đã dọn dẹp sạch sẽ, nói tóm lại Lâm Thiển Y vẫn luôn đem nhà anh dọn dẹp rất sạch sẽ. Con người sắc bén của Hạ Minh Duệ liếc một vòng, không có bóng dáng cô trong phòng.

Hai tròng mắt dính vào một tầng lệ khí, người phụ nữ này lại dám đem lời anh nói như gió thổi ngang tai. Anh có phải quá nhân từ với cô hay không?

Hạ Minh Duệ đi hai bước vòng qua lối vào liền nhìn thấy Lâm Thiển Y đang vui trong ghế sofa, trong tay còn cầm điều khiển TV. Mắt thấy chiếc điều khiển sắp rơi xuống đất, Hạ Minh Duệ nhanh tay lẹ mắt đi tới bắt được, sau đó lắc đầu bật cười.

Điều khiển TV rơi hay không anh khẩn trương cái gì chứ?

Ngẩng đầu liền thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của Lâm Thiển Y đang an tĩnh ngủ, bờ môi đầy đặn hơi chu, thật là dễ thương.

Không biết là đang mơ thấy gì, lông mày hơi nhíu lại, anh cư nhiên bị quỷ thần xui khiến giơ tay vì cô mà vuốt trở lại. Ý thức được hành động của mình, Hạ Minh Duệ thầm mắng một tiếng, anh đây bị gì thế này? Anh lại vì cô gái này mà lo lắng, không khỏi ảo não búng trán Lâm Thiển Y một cái, giọng nói tương đối ác liệt.

“Đứng lên!”

“A, đau!”

Lâm Thiển Y hét hồn ngồi ngay ngắn lại, ngủ chưa đủ giấc khiến cô tương đối bất mãn. Khi thấy rõ tên đầu sỏ trước mặt liền không khách khí.

“Anh bệnh à? Đã tối rồi!”

Sau đó cũng không thèm để ý tới sắc mặt tái xanh của Hạ Minh Duệ, kéo gối trên ghế sofa qua gối đầu, không coi ai ra gì mà tìm tư thế thoải mái nằm xuống nhắm mắt, sau đó hô hấp đều đặn.

Giây kế tiếp Lâm Thiển Y liền cảm giác mình bay lên trời, thì ra là bị Hạ Minh Duệ bế lên.

“Khốn kiếp, buông tôi ra, anh tên cầm thú này!”

“Thế nào? Có phải đã quên bốn phận của mình hay không?”

Bị giày vò đến kiệt sức, trong đầu Lâm Thiển Y mơ hồ chỉ có một nghi ngờ, tên khốn kia vì sao không cùng bạn gái anh chứ? Là cô nghĩ sai rồi sao?

... ..

Ngày thứ Hai, như thường lệ, Lâm Thiển Y ngồi xe Hạ Minh Duệ đến công ty, ở nửa đường thì xuống xe đổi xe buýt như cũ.

Phòng làm việc Lâm Thiển Y.

Trần Hi vẫn như trước tới rất sớm.

“Làm gì?”

Lâm Thiên Y thái độ không tốt, giương một cặp mắt gấu mèo thật to, thật sự là ánh mắt của Trần Hi quá mức phức tạp, quá mức khiến người ta đoán không ra, quá mức khiến người ta phải dựng tóc gáy.

Trần Hi đi quanh Lâm Thiên Y một vòng, cái mũi nhỏ không ngừng hít hít, ánh mắt mang theo sự tìm tòi quan sát.

“Ừm, mùi đàn ông! Cậu xem ra rất mệt mỏi nha!”

Lời này không phải là nghi vấn mà là khẳng định, Lâm Thiên Y vừa định phản bác, đôi mắt to tròn thật lớn sắp giống của Ngưu ma vương rồi, ngón trỏ của Trần Hi chặn trên miệng cô làm lời muốn nói nhất thời nuốt trở về.

Trần Hi một bộ mặt bí hiểm.

“Không cần vội vả phủ nhận! Cậu có phát hiện gần đây bản thân rất hay mặc váy? Cũng đã quên chị em chúng ta, bình thường nếu xuất hiện loại tình huống như thế chỉ có thể nói rõ một điều, chính là cậu có đàn ông ở bên ngoài! Thành thật khai báo đi, soái ca nhà nào mà lại bị cậu lừa thế?”

Lâm Thiên Y: “...”

Tức giận hất ngón tay đang đặt ở môi cô ra, hai mắt giận đến muốn bốc lửa, Lâm Thiên Y dùng ngón trỏ không ngừng chọc vào trán Trần Hi, cái sau so với cái trước càng dùng lực nhiều hơn. Trần Hi bị cô chọc đến lùi về sau từng bước, rất nhanh liền đụng tới bàn làm việc, thân thể cô không ngừng ngã ra sau.

“Này, gần đây thất lưng luyện tập cũng không tệ, có thể cong đến trình độ này, không tệ, không tệ nha!”

Tiếp theo đó lời tuôn như gió, nước miếng phèo phèo bay như ngọn lửa tức giận thiêu đốt, Trần Hi cũng bắt đầu hoài nghi phòng làm việc ở trên lầu này của bọn họ có khi nào bị thổi bay đi không.

“Con mắt nào của cậu thấy chị đây có đàn ông?”

Nói đến đàn ông con tức giận trong lòng cô còn cuộn trào, tối hôm qua cô thế nào lại bị giày vò đến rất khuya, đến tận bây giờ xương sống thất lưng còn đau đây này. Có điều bây giờ Lâm Thiên Y nói dối mặt không đỏ tim không đập nhanh, coi như mặt có đỏ cũng là do tức giận mà thôi.

“Được được, tớ sai rồi chị hai, chị có thể đứng lên!”

Thật sự là cái eo bị cái bàn cản làm cho khó chịu, Trần Hi không thể không thoả hiệp, bắt quả ánh mắt kia lại như cũ tỉ mỉ quan sát Lâm Thiên Y. Không biết có phải do Lâm Thiên Y nghĩ tới tối hôm qua hay không, khuôn mặt nhỏ nhắn vốn ửng đỏ nay lại càng đỏ hơn, tức giận đi tới trước bàn mình ngồi xuống.

Nhìn Lâm Thiên Y không giải thích được đồ mắt, Trần Hi cười lém lỉnh, con vịt chết mà còn mạnh miệng đúng không? Đừng để cô tìm ra người đàn ông kia là ai nha.

Không yên lòng, Lâm Thiên Y vừa sửa sang lại tài liệu trong tay vừa suy nghĩ lung tung, không biết thế nào lại nghĩ đến chuyện giữa Hạ Minh Duệ và Cố Hiểu Kha, hồi lâu sau cô thở dài, lắc lắc đầu, cô bị cửa kẹp sao? Tự nhiên nghĩ đến tên khốn kia làm gì?

Có điều công việc hiện tại cũng không nhiều, cô sớm đã đem tài liệu chỉnh sửa xong, thời điểm rảnh rồi, cô đột nhiên nhớ tới đã nhiều ngày rồi cô không chơi game, cũng không biết Tề Diệu cái tên kia có giúp cô làm tốt nhiệm vụ không nữa.

Híp mắt quan sát bốn phía một lượt, không nhìn thấy bóng dáng cấp trên, Lâm Thiên Y len lén mở game lên. Trước kia lúc không có việc gì làm cô cũng len lén chơi, có điều đều là thừa dịp làm xong việc rảnh rồi mà thôi. Bất quá cho tới hiện tại cô không có bị Quản lý hay cấp trên bắt được nhược điểm.

Trò cô chơi này là Diệp Du, rất tốn thời gian và tiền bạc. Vốn dĩ á, cô chỉ muốn giết thời gian, thỉnh thoảng đầu óc không thông cũng sẽ nạp chút tiền vào game, dĩ nhiên tiền đó đều là cô tiết kiệm mà có. Thường thường người chơi nạp tiền vào game cũng không phải là vì họ có tiền, ngoại trừ những tên thổ hào.

Mới vừa đăng nhập vào game chính là một cảnh tượng chói mắt, suýt nữa là làm hại mắt cô, khắp nơi đều là chiến hỏa bay tán loạn, đây là tình cảnh các bang phái đang chém giết nhau a.

Lâm Thiên Y nhìn kỹ, này có ít nhất 5 bang phái đang chém giết nhau, hơn nữa còn là năm bang phái đứng đầu, dĩ nhiên bang phái Lâm Thiên Y bọn họ cũng ở bên trong, đơn giản chính là hai mặt giáp địch, mà nhân vật của cô đang đứng giữa đội hình năm người, trong đó có 2 người là cô biết, Tiểu Ngư Quái và Chung Ly Hân. Hiện nhiên trước lúc này Tề Diệu đang giúp cô chơi đây mà.

Bạn đang đọc truyện *Boss Đại Nhân, Xin Dừng Bước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 69: CHƯƠNG 70: LÚNG TÚNG! BỊ BẮT GẶP?

Việc quản lý quán cà phê của Tề Diệu mặc dù bận rộn, nhưng đại đa số công việc cũng không cần anh ra mặt, đều đã có người phụ trách đặc biệt, thời gian rảnh rỗi anh liền lên chơi game giết thời gian.

Bên trong dễ nhận thấy nhất chính là Biệt Thái Phóng Tử cùng Nhĩ Nhất Tiệp Ngã Tụu Tiểu, hai người này trên người trang bị toàn là đồ cực phẩm, thời điểm giết người rất gọn lẹ. Lâm Thiên Y trước kia cũng nhiều lần bị họ tiêu diệt.

Đáng hận hơn nữa là còn có Tuyền Thuỷ Đình Đông cùng Hạ Mạt Thanh Thanh, hai người này cũng là thấy cô liền giết. Nhìn hồi lâu cuối cùng Lâm Thiên Y mới hiểu ra, bang phái bọn họ đứng thứ 6, coi như là đã đắc tội với đệ nhất và đệ nhị bang phái.

Không có cách nào a, Tuyền Thuỷ Đình Đông nằm trong bang phái đệ nhất, Biệt Thái Phóng Tử trong bang phái đệ nhị, phái nào cũng là tử địch, trang bị của cô cũng không có cái gì tốt cả, chỉ có thể làm là đánh lén, cứ cho là đánh lén nhiều đi nữa cũng bị người ta chém giết vạ lây chết trong nháy mắt.

Đúng lúc này, có người tới gõ cửa, hỏi nơi này có phải phòng văn thư không, có ai tên Lâm Thiên Y không.

Lâm Thiên Y tò mò, ai sẽ đến đây tìm cô chứ? Chẳng lẽ là Hứa Hạo Trạch? Trước kia thời điểm bọn họ còn quen nhau, Hứa Hạo Trạch cũng tới tìm cô, có điều kể từ khi chia tay tới nay anh ta không tới nữa.

Cô lập tức có chút nghi ngờ đứng dậy. Trước cửa là một người đàn ông lười biếng dựa vào trước xe thể thao màu đỏ, thấy cô ra ngoài liền vẫy tay ra hiệu, cũng thuận tiện tháo xuống mắt kính, nở nụ cười ấm áp.

Cô tưởng là người nào? Hoá ra là tên Lộ Phi này.

Lâm Thiên Y tức giận liếc anh một cái, khoanh tay chậm rãi đi tới. Lộ Phi đứng đó lắc lắc chìa khoá xe trong tay.

“Hi, người đẹp, chúng ta lại gặp nhau, không biết người đẹp đã có bạn trai chưa?”

Lâm Thiên Y xuy một tiếng, không khách khí cầm lấy chìa khoá xe trong tay anh, nhàn nhạt quét mắt nhìn anh một cái.

“Anh có thể đi!”

Lộ Phi sờ sờ mũi, có chút lúng túng, này đúng nha, dưới tình huống không có Hạ Minh Duệ như thế này, không dụ dỗ mỹ nữ thì phí sao, anh sao có thể thua trước mặt một người phụ nữ hai lần chứ.

“Haizz, đợi chút, không phải chứ, tôi nói này người đẹp, giữa chúng ta có phải có hiểu lầm gì hay không? Khi không tôi lại đắc tội với người đẹp sao.”

“Anh nói thử xem?”

Lâm Thiên Y liếc mắt một cái, xoay người rời đi, không có ý muốn tiếp tục nhiều lời.

“Này, đừng đi, tôi còn có lời chưa nói.”

Lộ Phi trở mắt nhìn Lâm Thiên Y cũng không quay đầu lại rời đi...

Lâm Thiên Y trở lại phòng làm việc, Trần Hi vừa lúc đem mặt đang dính vào cửa sổ kính thuỷ tinh thu lại.

“Này, này, tớ nói Tiểu Thiên a, soái ca mới rồi là ai thế? Nhìn sơ đã thấy cao lớn đẹp trai rồi, có phải anh ta chính là người đàn ông cậu đang cất giấu không hả?”

“A, đau, cậu làm gì gõ đầu tớ thế!”

Trần Hi ôm đầu, gương mặt đau khổ, có điều rất nhanh liền bị ngọn lửa tám chuyện hừng hực thay thế.

“Hồ sơ của cậu chính lý xong chưa?”

Lâm Thiên Y liếc mắt, nguy hiểm nhìn chằm chằm Trần Hi.

“Chưa xong!”

“Tớ nghe nói chiều nay có đợt tổng kiểm tra nha...”

Lâm Thiên Y kéo dài âm điệu.

“Thật không vậy, cậu đừng làm tớ sợ. Thế nào mà mệnh lại khổ như vậy, công việc của tớ nhiều như thế, mà cậu lại nhàn nhã chơi game!”

“Chịu thôi, tuần trước tớ bận muốn chết, cậu thì rảnh đến phát điên, tuần này đổi lại thôi!”

Lâm Thiên Y dương dương đắc ý, tiếp tục chơi game.

Chỉ có điều trong game, Biệt Thái Phóng Tử cùng Nhĩ Nhất Tiệp Ngã Tụ Tiểu lại đột nhiên đứng im, Lâm Thiên Y quan sát thật lâu cũng không thấy động tĩnh gì, ít nhất tới ba phút đồng hồ, cơ hội tốt.

Cô nhìn chung quanh, Tiểu Ngư Quái, Chung Ly Hàn còn có bang phái bọn họ đại đa số mọi người thi nằm đầy đất, hình ảnh có thể nói là thê thảm.

Bang phái bọn họ bị khi dễ thật là thảm mà!

Đang nhìn mình cũng là xác chết tại đây, Biệt Thái Phóng Tử đang đứng phía sau lưng mấy cao thủ bang phái bọn họ, bất động như núi, trong lòng Lâm Thiên Y suy nghĩ, lẽ nào Biệt Thái Phóng Tử treo cơ? Mặc dù lúc này giết mình với chơi đùa cũng như một.

Càng nghĩ càng cảm thấy có khả năng này, có lẽ tạm thời có chuyện cho nên treo cơ, Lâm Thiên Y cười thầm. Cô mới vừa rồi muốn tìm cơ hội đánh lên anh, đáng tiếc người còn chưa tới gần đã bị vạ lây giết chết rồi, thật là đáng thương. Còn bây giờ?

Đầu tiên Lâm Thiên Y hồi sinh tại chỗ, sau đó chuẩn bị mấy bình dược thủy có thể hồi máu, khởi động kỹ năng ẩn thân.

Cô chơi nhân vật này chính là có sở trường đánh lên, có hai kỹ năng lớn là ẩn thân cùng tăng tốc, mắt thấy máu sắp hết cô liền uống một chai dược thủy, trong nháy mắt hồi máu, lần này cô cuối cùng tới được sau lưng Biệt Thái Phóng Tử.

Có trang bị hạng nhất quả thật rất tốt, ít ra cô chém người ta nửa ngày, người ta mới mất có chút xíu máu, ngược lại cô bị đòn đánh phản lại bị thương trầm trọng. Cuối cùng sau khi lãng phí thật nhiều bình dược thủy, thân hình cao lớn của Biệt Thái Phóng Tử rốt cục ngã xuống.

Cô vốn còn muốn đem cái tên ghê tởm Nhĩ Nhất Tiệp Ngã Tụ Tiểu tiêu diệt, không ngờ lại bị những người khác trong bang phái bọn họ phát hiện, mà lúc này kỹ năng ẩn thân đồng thời mất tác dụng.

Lâm Thiên Y có chút tiếc nuối, nhanh chóng mở ra kỹ năng miễn dịch, tránh được phần lớn công kích sau đó tăng tốc chạy khỏi vòng vây. Đáng tiếc chính là trong nháy mắt cô trốn ra được lại bị Tuyên Thủy Đình Đông phát hiện, bị anh dùng kỹ năng đóng băng làm đông lạnh, cuối cùng bị Hạ Mạt Thanh Thanh loạn kiếm chém chết.

Dầu gì cô cũng từng là chồng trước của cô ấy a, tại sao có thể ác như vậy chứ, thật là một chút tình cảm cũng không có. Bất quá cũng may là đã giết được đệ nhất thiên hạ một lần, không phải là đáng ăn mừng sao?

Đang trong lúc hưng phấn, Lâm Thiên Y không có chú ý tới Trần Hi vừa nãy còn huyền thuyên oán trách tại sao lại yên tĩnh.

“Thì ra là nhân viên văn thư cô Lâm của chúng ta đi làm lại chơi game yêu thích...”

Giọng nói trầm thấp từ tính kéo dài, giống như rượu ngon thượng hạng ủ trăm năm vậy, Lâm Thiên Y rùng mình, theo bản năng thật nhanh đóng lại cửa sổ game, sau đó cứng ngắc quay đầu lại, khuôn mặt nhỏ nhắn lúng túng.

Cô từ trên ghế nhanh chóng đứng lên, che trước máy tính, giống như kiểm chứng cho sự chột dạ của mình, đôi tay nhỏ bé đặt ở trước bụng, đầu nhỏ cúi rất thấp.

“Chuyện này...”

Cô muốn giải thích, nhưng lại không rõ ràng lắm tên khốn kiếp trước mắt này thấy được bao nhiêu, còn có Trần Hi chết tiệt cũng không biết nhắc nhở cô một tiếng.

Bị mắng thảm, trong lòng Trần Hi không khỏi oan uổng, ánh mắt Tổng giám đốc lạnh như băng khiến cho máu huyết toàn thân cô đông cứng, cô làm sao dám nói chuyện a.

“Thế nào?”

Hạ Minh Duệ bộ dáng đẹp mắt môi mông hé mở, giọng nói rõ ràng lạnh lùng, nghe không ra tâm tình. Lâm Thiên Y trong lòng rối bời, giải thích cũng không được mà không giải thích cũng không xong, chỉ có thể đứng im không nói tiếng nào.

Nếu là anh không nhìn lầm, người mới vừa rồi bị cô tiêu diệt là nhân vật Biệt Thái Phóng Tử của anh? Anh bình thường rất ít khi đăng nhập, coi như có đăng nhập cũng là treo cơ, chủ yếu là do không có nhiều thời gian chơi như vậy, đa phần đều là Lộ Phi giúp anh. Nhưng là lâu rồi không có chơi, anh vừa mới lên không bao lâu bất quá chỉ treo cơ trong chốc lát liền từ chỗ của cô thấy mình bị giết? Còn là bị đánh lên?

Động tác kia của cô dứt khoát gọn gàng, tính toán rất tốt, hơi có chút sai lầm sẽ không giết chết được anh. Anh là nên tức hay nên cười đây chứ?

Vừa nãy khi anh nhìn rõ ràng, bao gồm cả tên nhân vật của cô, Hữu Chung Ngươi Đứng Chạy? Nhân vật nam? Hạ Minh Duệ có chút nghi ngờ, trong nháy mắt dường như nghĩ tới rất nhiều thứ, cái tên này thấy thế nào cũng không giống như tên mà một cô gái nên lấy. Lại nói nhân vật này chẳng phải của cô sao?

Ánh mắt lập tức sắc bén hơn còn có chút âm u, ánh mắt nhìn Lâm Thiên Y cũng hơi có chút biến sắc.

“Trừ nửa năm tiền lương!”

Nhẹ nhàng quăng một câu để cho Lâm Thiên Y lập tức ngẩng đầu, có làm không vậy?

Không có nghiêm trọng vậy chứ? Nhiều lắm là trừ một ngày tiền lương chẳng phải xong chuyện ư? Anh đã lên cao tới nửa năm độ cao rồi đó.

“Gì chứ?”

Lâm Thiên Y tròn to mắt, chăm chăm nhìn người đàn ông quá mức đẹp mắt trước mặt, trên đầu anh còn kém không mọc lên hai cái sừng trâu, sừng ác ma đó!

Bạn đang đọc truyện *Boss Đại Nhân, Xin Dừng Bước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 70: CHƯƠNG 71: THU KÝ?

“Vậy cô muốn bị đuổi việc?”

Hạ Minh Duệ hip mắt lại, đám chất vấn quyết định của anh? Lá gan người phụ nữ này hình như càng lúc càng lớn.

“Tôi nào dám!”

Có trời mới biết, nếu để bị đuổi việc, phải chăng Hạ Minh Duệ sẽ cho cô ở nhà anh làm việc nhà ngày này qua ngày khác?

“Tốt lắm, bắt đầu từ bây giờ, vị trí nhân viên văn thư của cô sẽ do Cố Hiểu Kha tiếp nhận!”

Lúc này, Cố Hiểu Kha từ bên ngoài chậm chậm đi vào, khi thấy Lâm Thiên Y liền nở nụ cười chào hỏi.

Một bộ đồng phục công sở vừa vặn ôm lấy vóc người cô, gương mặt xinh đẹp tràn đầy nụ cười tự tin, trong nháy mắt chinh phục được cả Trần Hi và Trương phòng, giống như người đẹp như vậy rất hiếm gặp, ngay cả người nổi tiếng cũng chưa chắc có được.

“Vậy còn tôi?”

Lâm Thiên Y có chút ngây ngô. Tên khốn này không phải thật sự muốn đuổi việc cô chứ? Nhưng mà chẳng phải đã khấu trừ nửa năm tiền lương của cô rồi ư?

Đầu nhỏ của cô có chút rối loạn, không chút nghĩ ngợi liền hỏi

“Cô?”

Không riêng Lâm Thiên Y có chút mù mờ, ngay cả Trần Hi cũng cảm thấy chuyện này có gì đó không ổn, chỉ là chơi game mà thôi có nghiêm trọng đến vậy. Có điều sự việc hiện tại quả thực trầm trọng, khiến cho Trần Hi cũng mù mờ như Lâm Thiên Y.

Mà Cố Hiểu Kha cũng nghi hoặc nhìn Hạ Minh Duệ, cô muốn đến công ty Duệ làm, chỉ vì có thể ở gần bên anh, nhưng mà cũng không cần thiết phải đuổi việc Lâm Thiên Y.

Trước khi tới đây cô cũng không biết Lâm Thiên Y cũng là nhân viên nơi này, cô còn tưởng rằng Lâm Thiên Y đơn thuần chỉ là người giúp việc nhà cho Hạ Minh Duệ.

Hạ Minh Duệ nhìn Lâm Thiên Y đang ngây người như phỗng, trong mắt xẹt qua vài tia quỷ quyết, nhưng mà đối với Lâm Thiên Y ánh mắt tên kia giờ phút này lạnh như dao, có cần phải thâm thâm như vậy không?

Chẳng lẽ là báo ứng do đánh lén đệ nhất thiên hạ? Sớm biết thế cô liền đăng hoàng ngồi nhìn chăm chăm mấy tính toán người là được.

“Cô thì miễn cưỡng tới phòng làm việc của tôi bưng trà rót nước đi! Trước hết phải quan sát một thời gian rồi mới quyết định được, vừa lúc tôi cũng đang thiếu một thư ký!”

Nói xong Hạ Minh Duệ liền quăng cho Lâm Thiên Y một ánh mắt ý nói cô đi theo, sau đó liền hé ra khuôn mặt tuấn tú lạnh lùng xoay người rời đi. Toàn bộ hành động quả nhiên là ưu nhã vô cùng, nhưng Lâm Thiên Y lại hận đến muốn cắn người.

Thư ký chó má gì, cô vẫn còn thích công việc hiện tại. Cô tình nguyện làm một nhân viên văn thư nho nhỏ cũng không muốn làm thư ký.

“Duệ!”

Lúc Hạ Minh Duệ xoay người kia, Cố Hiểu Kha mới kịp phản ứng. Cô thế nào cũng không muốn tin Duệ sẽ cho Lâm Thiên Y đảm đương chức thư ký cho anh. Trước khi tới cô từng tận lực năn nỉ anh nửa ngày, cuối cùng anh cũng chỉ cho cô một câu nói.

Em không thích hợp làm thư ký, rất cực khổ!

Cho dù là vậy cô cũng nguyên ý, cô chỉ là muốn đợi ở bên cạnh anh, cực khổ, cho tới bây giờ cô chưa từng sợ, anh tại sao lại không hiểu tâm ý của cô chứ?

Người bên cạnh cũng nhìn ra được ánh mắt cô nhìn anh quyến luyến cỡ nào, nhưng tại sao anh lại làm như không thấy? Cô không tin anh không hiểu được tâm ý mình.

Nhưng mà tiếng gọi của cô lại như tan biến trong đám người nơi đây, Hạ Minh Duệ căn bản chính là không nghe thấy. Cô chỉ có thể trơ mắt nhìn Lâm Thiên Y ù rũ cúi đầu đi theo sau anh.

Cố Hiểu Kha cắn môi dưới, có chút không cam lòng. Cuối cùng cô chỉ có thể đến ngồi ở chỗ Lâm Thiên Y đã từng ngồi qua.

Lúc này Trưởng phòng cẩn thận đi tới, bụng tròn trịa, mặt tròn mập mạp, cười híp mắt ghé sát vào Cố Hiểu Kha.

“Cô Cố, có cái gì không hiểu có thể hỏi Trần Hi. Cô ấy là nhân viên kỳ cựu của phòng, nếu như vẫn còn có điều không hiểu cũng có thể tới hỏi tôi, hi hi!”

Ông không thể không cẩn thận đối đãi a, đây chính là người mà Tổng giám đốc giao phó cho ông chiếu cố thật tốt. Chẳng qua là có chút kỳ quái, tại sao lại đem nhân vật lớn như vậy an bài cho một chức nhân viên văn thư nho nhỏ.

Lâm Thiên Y lòng tràn đầy buồn bực đi theo Hạ Minh Duệ lên tầng 11, phòng làm việc của Tổng giám đốc.

Hạ Minh Duệ không coi ai ra gì, nhàn nhã ngồi trên ghế xoay, hai chân bắt chéo, nhìn không thấy chút nào tùy tiện mà ngược lại còn tăng thêm phần uy nghiêm. Cặp mắt thâm thúy đủ câu hồn phách, đáng tiếc giờ phút này Lâm Thiên Y không rảnh để thưởng thức, cô đang nghẹn một cục tức trong bụng đây.

“Thế nào? Không phục?”

Hạ Minh Duệ nhưрон mảy, mắt nhìn người phụ nữ từ trên xuống dưới.

Cúi đầu, hai tròng mắt Lâm Thiên Y muốn phun ra lửa, quả đấm nhỏ càng siết chặt. Cô không ngừng ở trong lòng bảo mình phải bình tĩnh, bình tĩnh! Ngán vạn lần không nên chấp nhất với tên khốn kiếp ác ma này.

Nhưng là bất kể kiềm chế thế nào, tức giận trong lòng ngày một tăng, lớn tới mức chỉ cần phát tiết ra thì không cách nào thu hồi được.

Thấy Lâm Thiên Y không nói lời nào, Hạ Minh Duệ cũng không nóng nảy, tự nhiên uống một ngụm cà phê đã có chút lạnh.

“Hạ Minh Duệ, tên khốn kiếp!”

Hạ Minh Duệ để tách cà phê xuống, con ngươi lấp lánh cất giấu thâm trầm.

Lâm Thiên Y tức giận nhìn chằm chằm người đàn ông trước mặt, trên mặt anh lạnh nhạt không thể nghi ngờ lại một lần nữa đốt lên ngọn lửa giận trong cô.

“Tại sao lại trừ nửa năm tiền lương của tôi?”

“Chẳng lẽ không đúng?”

“Tôi bắt quá chỉ chơi game có một chút thôi, hơn nữa công việc của tôi cũng đã hoàn thành! Tôi thừa nhận đi làm mà chơi game là không đúng, tôi đồng ý chịu phạt, nhưng anh là đang lấy việc công trả thù riêng!”

“Em thật sự cảm thấy như vậy?”

Hạ Minh Duệ lẳng lặng nhìn cô một cái, con ngươi đen nhánh khiến Lâm Thiên Y xem mà không rõ cảm xúc.

“Chẳng lẽ không đúng?”

“Có lẽ đi làm chơi game là việc nhỏ, nhưng em có nghĩ tới chuyện này ảnh hưởng như thế nào không? Nếu như tất cả mọi người ở phòng ban khác cũng giống như em có thời gian rảnh rỗi chơi game một chút, em có thấy công ty có cân kinh doanh nữa không?

“Việc lần này em bị tôi bắt gặp, tôi nên đuổi việc em, không vì lý do gì, chỉ vì giết một rần trăm mà thôi!”

Ánh mắt lạnh lùng của Hạ Minh Duệ nói cho Lâm Thiên Y biết anh là đang nghiêm túc, khi đó anh thật muốn đuổi việc cô, nhưng tại sao cuối cùng lại

không làm? Nhưng cô cũng không có dũng khí đi hỏi! Chẳng qua là im lặng trầm mặc.

“Em cảm thấy tôi khấu trừ nửa năm tiền lương của em là rất oan uổng?”

Lâm Thiển Y cắn môi trầm mặc, không lên tiếng!

“Nếu như em cảm thấy không đủ tôi không ngại trừ thêm!”

“Anh dám!”

Lâm Thiển Y ngẩng đầu, ánh mắt mờ thật lớn, nước mắt uý khuất cũng không nhận được nữa mà chảy xuống.

“Em...”

Hạ Minh Duệ còn muốn tiếp tục quở trách, nhưng khi nhìn thấy nước mắt trên mặt Lâm Thiển Y, không biết thế nào liền trầm mặc. Phụ nữ chảy nước mắt rồi khóc thút thít không phải anh chưa từng thấy, ngược lại đã gặp qua rất nhiều, nhưng mà chưa từng có người phụ nữ nào ở trước mặt anh rơi lệ có thể khiến anh tay chân luống cuống.

Anh bị làm sao vậy?

Đáng chết!

Thật vất vả mới chế trụ được xúc động muốn kéo cô vào lòng an ủi, anh lạnh lùng ra lệnh.

“Em đi ra ngoài trước đi, làm thư ký chỉ cần canh giữ ở cửa là được rồi, có chuyện tôi sẽ gọi!”

Xi, cô cũng không phải là chó giữ cửa, còn là giữ cửa phòng, quả nhiên gặp tên khốn này thì không có gì tốt đẹp cả. Lâm Thiển Y lau nước mắt trên mặt, bộ dạng như không có chuyện gì, điềm nhiên đi ra ngoài, nhân tiện đóng cửa cái rầm.

Anh cho rằng cô sẵn sàng đợi anh ở bên ngoài ư?

Lâm Thiển Y vừa mới đi ra liền đụng phải Cố Hiểu Kha.

“Hiểu Kha, sao cô lại tới đây?”

Lâm Thiển Y mỉm cười chào hỏi.

“Duệ có bên trong không? Tôi đến tìm anh ấy!”

“Có, anh ta ở bên trong!”

Nhắc tới Hạ Minh Duệ, đáng vẻ Lâm Thiển Y như nhắc tới một mối thâm thù đại hận nào đó.

“Cô dường như rất có thành kiến đối với anh ấy?”

Cố Hiểu Kha suy nghĩ một chút, sau đó thử dò xét hỏi.

“Tôi có thành kiến với anh ta?”

Lâm Thiển Y trợn mắt, chỉ chỉ cái mũi mình. Nếu không phải anh tới tìm cô gây sự, cô liền cảm ơn trời đất, cô nào có bản lĩnh đi tìm vị Tổng giám đốc đại nhân kia gây phiền toái a.

Về mặt khoa trương của Lâm Thiển Y khiến Cố Hiểu Kha buồn cười, lắc đầu một cái, cũng không tiếp tục để ý tới Lâm Thiển Y, đẩy cửa phòng làm việc mà vào.

“Duệ!”

Bạn đang đọc truyện *Boss Đại Nhân, Xin Dừng Bước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 72: CHƯƠNG 72: THIỂN, ANH RẤT NHỚ EM

Cố Hiểu Kha nhẹ nhàng gọi một tiếng, trong ánh mắt đều là thần sắc dịu dàng.

“Hiểu Kha? Sao em lại tới đây?”

Hạ Minh Duệ từ trong đồng vắng kiệu ngẩng đầu lên, trong mắt đều là nghi ngờ.

“Có phải anh có ấn tượng tốt với Lâm Thiển Y?”

Cố Hiểu Kha suy nghĩ một chút, rồi cuộc đem lời trong lòng muốn nói nói ra. Vốn cô muốn hỏi anh có phải hay không thích người phụ nữ tên Lâm Thiển Y đó.

“Em nghĩ gì thế?”

Anh mà lại đi thích người phụ nữ cái gì cũng không có sao?

Cố Hiểu Kha cắn môi, trong ánh mắt có nhiều hoài nghi.

“Nhưng em cảm thấy anh đối với cô ấy rất đặc biệt!”

Hạ Minh Duệ nhìn Cố Hiểu Kha hồi lâu, mãi cho đến khi cả người cô không được tự nhiên, mới ung dung mở miệng.

“Em đến tìm anh là vì chuyện này?”

“Không phải là...”

Cố Hiểu Kha có chút do dự, không biết phải mở miệng thế nào.

“Có chuyện gì thì nói, anh đang bận!”

“Tại sao anh lại không để em làm thư ký? Ngược lại để cho Lâm Thiển Y làm thư ký của anh? Anh biết là em chỉ muốn ở bên cạnh anh thôi mà!”

Cố Hiểu Kha cắn răng, đem toàn bộ lời muốn nói nói ra. Lúc này cô cũng không kịp để ý Hạ Minh Duệ nghĩ gì về mình, cô thật ra chỉ hy vọng có thể lưu lại ấn tượng tốt đẹp trong lòng anh. Nhưng chỉ cần vừa nghĩ tới Duệ có thể sẽ thích cô gái khác, trong lòng tựa như có một cái dằm, không lấy ra sẽ không thoải mái!

“Thư ký là một công việc rất cực nhọc, em nghĩ rằng rất đơn giản sao?”

Hạ Minh Duệ nhún mày, tiếp tục nhìn văn kiện trong tay.

“Nhưng em không sợ cực nhọc!” Chỉ cần ở bên cạnh anh, khổ mấy em cũng chịu được.

“Em chắc chắn cơ thể mình chịu được?”

Hạ Minh Duệ ngẩng đầu, con ngươi thâm thúy chăm chú nhìn cô.

“Cơ thể em sẽ không có vấn đề, vì anh em sẽ chú ý cẩn thận!”

“Lần nào em chẳng nói thế? Nhưng kết quả thì sao?”

Hạ Minh Duệ từ chối cho ý kiến, dường như không quá tin tưởng lời nói của Cố Hiểu Kha.

“Em...”

Cố Hiểu Kha còn muốn tranh luận thêm điều gì đó, nhưng khi nhìn khuôn mặt không chút giả dối của anh, lại đem lời muốn nói nuốt trở vào.

Hai người im lặng thật lâu, cuối cùng vẫn là Hạ Minh Duệ lên tiếng trước.

“Còn có việc gì ư?”

“Em...”

Không có? Cô muốn hỏi buổi tối có thể ghé qua nhà anh không, nhưng cô lại sợ nghe anh cự tuyệt.

Lúc Cố Hiểu Kha ra khỏi phòng làm việc của Hạ Minh Duệ, Lâm Thiển Y đang đứng ở cửa ngăn người. Dáng vẻ chán đến chết kia của cô khiến Cố Hiểu Kha có chút buồn cười.

“Tiểu Thiển!”

Cố Hiểu Kha từ phía sau lưng vỗ vỗ bả vai Lâm Thiển Y. Bị vỗ đột ngột, Lâm Thiển Y có chút giật mình. Khi nhìn thấy Cố Hiểu Kha ở sau lưng, cô liền

tức giận vỗ vỗ ngực.

“Chuyện gì a? Có biết là người dọa người sẽ hù chết người không đó!”

“Tiểu Thiên, có lúc tôi thật hâm mộ cô!”

“Hả?”

Hâm mộ cô? Lâm Thiên Y cười khò, là cô hâm mộ cô thì có. Cô là con nhà giàu, từ nhỏ không lo ăn mặc, không giống cô, thiếu Hạ Minh Duệ một khoản nợ thật bự.

“Thôi quên đi, chiều nay tôi không phải đi làm. Ngày mai mới là ngày làm việc chính thức, tôi đi trước đây!”

“Ừm!”

Cảm xúc của Cố Hiểu Kha có chút không tốt, chẳng lẽ bởi vì Hạ Minh Duệ? Nhưng bọn họ không phải người yêu của nhau sao?

Lâm Thiên Y có chút nghi ngờ, nếu đã là người yêu của nhau, Hạ Minh Duệ lại còn cùng cô ở chung một chỗ, này có tính là lừa dối hay không?

Aizz! Quan hệ của bọn họ để cho cô không cách nào đối mặt với Cố Hiểu Kha. Cô như vậy có tính là kẻ thứ ba phá hoại tình cảm người khác không?

Nhưng nói đi thì phải nói lại, những kẻ có tiền được mấy ai là chung thủy cơ chứ? Mà cô, có lẽ ở trong mắt Hạ Minh Duệ chẳng qua nhất thời mới mẻ mà thôi, chờ anh chán, có lẽ cô liền bị đập văng đi rất xa.

Âm thầm thở dài một cái, Lâm Thiên Y cảm thấy cô chẳng chút nào giống một người thư ký, ngược lại giống như bức tượng, hay là nói cô giống như bảo vệ đứng canh cửa phòng làm việc cho Tổng giám đốc thì đúng hơn.

Tóm lại đầu Hạ Minh Duệ tuyệt đối là bị cửa kẹp, nếu không cũng sẽ không nghĩ đến việc cho cô đảm đương chức thư ký.

Lâm Thiên Y đang ngẩng đầu nhìn trời, điện thoại di động của cô vang lên.

Đây là số điện thoại mới của Hứa Hạo Trạch, cô vốn không muốn nhận, càng không muốn cùng Hứa Hạo Trạch có bất kỳ quan hệ gì. Nhưng cô lại sợ bà Hứa xảy ra chuyện gì, do dự thật lâu mới bắt điện thoại.

“Alo? Chuyện gì?”

Giọng nói Lâm Thiên Y có chút nóng nảy, đối mặt Hứa Hạo Trạch cô rất khó có được khẩu khí tốt.

“Thiên, anh rất nhớ em!”

Giọng nói khàn khàn trầm thấp mang theo chút mệt mỏi của Hứa Hạo Trạch nghe rất là tiêu tụy, nhưng bây giờ cho dù Hứa Hạo Trạch có đáng thương cỡ nào cũng không khơi dậy được chút đồng tình từ cô.

“Việc đó thì quan hệ gì tới tôi?”

Lâm Thiên Y cười lạnh, thời điểm anh ra ngoài thoải mái tìm niềm vui có từng nghĩ tới cô. Tới lúc khó khăn lại tìm đến cô? Trên thế giới này đâu có chuyện tốt như vậy. Chẳng lẽ cô trông rất mù quáng, rất ngu ngốc? Là đối tượng tốt để lừa gạt?

“Thiên, đừng đối với anh như vậy! Anh thật sự rất nhớ em!”

Giọng nói Hứa Hạo Trạch trong điện thoại vô cùng ưu thương, có cảm giác như đang khóc lóc than thở vậy.

“Xin lỗi, tôi rất bận, không có thời gian nhớ đến anh! Nếu như không có chuyện gì tôi cúp máy đây!”

Lời nói của Lâm Thiên Y rất lưu loát dứt khoát, không chút dây dưa.

“Thiên, em thật sự thấy chết mà không cứu sao? Em biết anh không có đủ tiền để làm phẫu thuật, tiền tích cóp được mấy năm nay vốn muốn dùng để mua nhà cho em, chỉ vì nhất thời sơ suất mà đầu tư làm ăn thất bại. Em, không thể giúp anh được sao?”

Nếu là trước kia, Lâm Thiên Y thế nào cũng không cự tuyệt được lời cầu khẩn có chút níu non này của Hứa Hạo Trạch, huống chi việc anh làm đó là vì cô. Nhưng còn bây giờ thì sao? Lời Hứa Hạo Trạch nói có thể tin ư?

Nếu như không phát sinh chuyện với Hoa Tiểu Mạn, bất kể Hứa Hạo Trạch nghèo cỡ nào, hoặc là coi như anh mắc bệnh hiểm nghèo gì, Lâm Thiên Y cũng nhất định không bỏ anh. Cô chính là kiểu người như vậy, một khi đã đồng ý qua lại thì không dễ dàng thay lòng đổi dạ, nhưng hiện tại? Cô không tìm được lý do để thuyết phục bản thân giúp anh.

Cho nên việc giúp đỡ mẹ anh bất quả để cảm ân, nhưng không phải vì Hứa Hạo Trạch, cũng không phải vì nghĩ đến tình nghĩa xưa kia với anh.

“Hứa Hạo Trạch, tôi nghĩ anh hiểu làm cái gì rồi. Tôi không cần thiết cũng không có nghĩa vụ tới giúp anh. Huống chi tiền đóng tiền giải phẫu cho mẹ anh là tôi mượn người khác, anh có thể hiểu không? Hiện tại tôi không kêu anh trả lại đã là hết lòng quan tâm giúp đỡ rồi!”

Lâm Thiên Y vừa nói, vành mắt đã đỏ hoe. Đó là tiền cô bán thân đó, nước cười mà!

Nhưng cái người đàn ông cô yêu chẳng những không thấu hiểu, không cảm tạ, thậm chí lần nữa yêu cầu cô giúp đỡ, bộ tưởng cô kiếm tiền dễ lắm sao?

“Lâm Thiên Y cô đừng giả bộ nữa. Không phải cô cầu được đại gia sao? Còn cái tên đàn ông tôi đó đánh tôi, cô có thể mượn hân ta, coi như chúng ta đã từng quen biết, cô cũng không thể thấy chết mà không cứu!”

Thấy không thể mềm mại mà nói chuyện được, giọng nói Hứa Hạo Trạch trở nên cứng rắn hơn.

“Cút mẹ nhà anh đi!”

Nhìn cô rất giống con ngốc sao?

Lâm Thiên Y không khách khí cúp điện thoại, cô chính là không tin được Hứa Hạo Trạch còn ra cái thể thống gì nữa? Muốn cô giúp, đơn giản chỉ là muốn tiền?

Chẳng qua là Lâm Thiên Y đã đánh giá thấp da mặt Hứa Hạo Trạch, giờ tan ca, khi cô vừa ra khỏi cửa công ty, từ phía xa đã thấy một bóng dáng quen thuộc.

Mà Lâm Thiên Y vừa ra tới liền bị Hứa Hạo Trạch nhìn chăm chú, sau đó dưới ánh mắt mọi người, Hứa Hạo Trạch đi về phía Lâm Thiên Y, chặn ngang kéo lấy cánh tay cô.

“Anh muốn làm gì? Mau buông tay!”

Đối với đụng chạm của Hứa Hạo Trạch, kể từ sau đêm hôm đó, cô ít nhiều có chút phản kháng, chán ghét!

Bạn đang đọc truyện *Boss Đại Nhân, Xin Dừng Bước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 73: CHƯƠNG 73: EM LÀ KẺ NGỐC SAO?

“Làm gì? Đương nhiên là tới nhìn bạn gái anh một chút rồi!”

Hốc mắt Hứa Hạo Trạch hăm sâu, đã không còn nhìn thấy sự hăng hái của mấy ngày trước, thoạt nhìn mấy ngày này anh trôi qua không được tốt lắm.

“Xi, bạn gái anh? Xin hỏi ai là bạn gái anh?”

Lâm Thiên Y mĩa mai anh, cười lạnh không dứt.

“Thế nào? Được đại gia bao liền quên người cũ?”

“Ha ha, Hứa Hạo Trạch anh điên rồi. Bây giờ chúng ta đang ở ngoài đường, nói chuyện với người khác có thể tích chút công đức không?”

“Tích công đức?”

Hứa Hạo Trạch cười lạnh, con người vốn trong suốt nay hiện đầy sự nham hiểm. Cô chưa bao giờ biết người đàn ông cô từng thích lại có một mặt u ám như vậy.

“Lâm Thiên Y! Tôi cũng sắp chết rồi, còn có tâm tư quan tâm những thứ đó sao?”

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Lâm Thiên Y liền thay đổi, đặc biệt ở trước công ty có không ít người đang nhìn về hướng này, điều này làm cho mặt cô nóng hừng hực.

“Anh rốt cuộc muốn thế nào?”

“Chuyện này rất đơn giản, cho tôi tiền!”

Lâm Thiên Y tròn to mắt, ánh mắt như nhìn người ngoài hành tinh.

“Sao anh không đi chết luôn đi?”

“Thế nào? Còn muốn đánh tôi?”

Hứa Hạo Trạch nắm bàn tay nhỏ bé chuẩn bị đánh anh của Lâm Thiên Y, cười xấu xa.

“Cô cũng đừng quên, cô là vợ chưa cưới của tôi!”

“Chớ nhà anh đánh rắm thôi lắm!”

Lâm Thiên Y tức giận, tên khốn kiếp này như thế nào mà có thể ở khắp nơi nói bậy bạ? Rõ ràng chia tay là do hắn nói, lúc ấy lại còn cảnh cáo cô không được tìm hắn đây đưa. Cô như mong muốn của hắn, vậy mà lúc này? Chuyện gì xảy ra vậy trời?

“Cô nói tôi thú lắm? Mẹ tôi đã đem tín vật đính ước cho cô, cô dám nói cô không nhận?”

“Hừ! Hứa Hạo Trạch anh còn không phân rõ phải trái sao? Cái đó là do tôi muốn sao? Rõ ràng là do các người nhất quyết đưa cho tôi, anh nếu muốn lấy lại thì cứ nói, tôi bây giờ lập tức trả lại cho anh!”

Lâm Thiên Y vừa nói xong liền mở túi ra, đem khối ngọc bội lấy ra ngoài, đưa tới trước mặt Hứa Hạo Trạch. Hứa Hạo Trạch vốn tính đưa tay nhận lấy, tiếc rằng một tay khác của Lâm Thiên Y còn đang bị anh nắm, cô muốn hất ra liền dùng lực, vừa lúc đem ngọc bội Hứa Hạo Trạch vừa cầm trong tay đánh rơi xuống đất.

'Choang' một tiếng, ngọc bội bể thành vài mảnh.

“Lâm Thiên Y!”

Kèm theo tiếng rống giận của Hứa Hạo Trạch còn có tiếng tát tay vang lên.

Đây là lần thứ hai hắn đánh cô!

Tên đàn ông cặn bã này!

Lâm Thiên Y tức giận, hai tay xô về phía trước, Hứa Hạo Trạch trừng mắt lùi về sau hai bước. Hai người mắt to trừng mắt nhỏ. Lúc này cả hai đều trong cơn tức giận.

“Được, được, được lắm. Lúc này coi như cô không muốn đưa tiền thì cũng phải đưa! Cô có biết giá trị ngọc bội này không?”

“Tôi khinh!”

Đền tiền! Lâm Thiên Y không phủ nhận là ngọc bội này rất đẹp, nhưng nếu nói tới ngọc bội này có đáng giá thì không hẳn là thế. Tên cặn bã này rõ ràng muốn đòi tiền cô mà thôi. Nghĩ cũng rất hay!

“Đem tám thẻ vàng lần trước đưa cho tôi, nói cho tôi biết mật mã tôi liền không truy cứu chuyện ngọc bội nữa!”

Hứa Hạo Trạch bám ở cánh tay Lâm Thiên Y, khiến cô đau đến hít một hơi khí lạnh.

Đúng lúc này, một giọng nói ôn hoà có phần ngạc nhiên vang lên.

“Các người đang làm gì vậy?”

Sau khi tan việc, Cố Hiểu Kha không đi về trước mà ở lại chờ Hạ Minh Duệ cùng về.

“Buông tay!”

Lâm Thiên Y tròn đôi mắt như muốn phun lửa lên, giận dữ nhìn Hứa Hạo Trạch.

Lời Lâm Thiên Y vừa nói, cánh tay không bị Hứa Hạo Trạch bắt được ngược lại bị một người khác bắt được, đồng thời dùng sức kéo cô lui về phía sau. Lâm Thiên Y nhất thời có cảm giác đau đớn như bị xé hai.

Có điều cũng may cơn đau này chỉ kéo dài trong chốc lát, khi cô kịp phản ứng lại thì đã được một người khác kéo đến sau lưng. Người nọ còn một tay ôm cả cô.

“Hạ Minh Duệ!”

Lâm Thiên Y nhỏ giọng gọi. Vì cái gì mà mỗi lần cô gặp khó khăn người này luôn luôn xuất hiện kịp thời? Cô vuốt vuốt chóp mũi ề ề, khuôn mặt lần nữa chống lại ánh mắt âm trầm của Hạ Minh Duệ.

“Em là kẻ ngốc sao? Bị khi dễ cũng không biết kêu cứu? Công ty chúng ta nhiều người như vậy chỉ để trang trí thôi sao?”

Ặc!

Bị mắng, thật là không có chút dịu dàng nào. An ủi cô một chút bộ chết à! Trong lòng tuy là nghĩ như vậy, Lâm Thiên Y nhưng lại rất tự nhiên rút vào ngực Hạ Minh Duệ, cái đầu nhỏ thân thiết cọ cọ trên người anh.

Nhận thấy được hành động của Lâm Thiên Y như một chú mèo con có phần dựa dẫm, trong lòng anh dễ chịu hơn chút. Có điều lúc ánh mắt anh chuyển sang Hứa Hạo Trạch liền hoàn toàn trở nên âm trầm.

“Lại là anh!”

Hứa Hạo Trạch liếc mắt nhìn Lâm Thiên Y đang vùi đầu trong ngực Hạ Minh Duệ, trên mặt thoáng qua chút âm u không dễ phát hiện.

“Thế nào, mùi vị người đàn bà của người khác thế nào?”

“Anh dùng phương thức như vậy đối đãi với bạn gái cũ à? Phụ nữ là để yêu thương!”

Hạ Minh Duệ nắm cánh tay Lâm Thiên Y thật chặt, con người đen nhánh thoáng qua ánh sáng lạnh khó phát hiện. Thời điểm nhìn anh ta khi dễ Lâm Thiên Y, trong nháy mắt anh thật có xúc động khiến người đàn ông này hoàn toàn biến mất. Lần trước anh thiếu chút nữa là làm thật. Người này lại còn không biết sống chết dám tới quấy rầy cô lần nữa?

Có phải là anh quá nhân từ?

“Vậy ư? Tôi cũng không cho là như vậy, Lâm Thiên Y là người đàn bà của anh sao? Tiền viện phí của mẹ tôi cũng do anh cho? Không nhìn ra anh đúng là hào phóng nha!”

Nụ cười Hứa Hạo Trạch có chút tăm tối, có điều hẳn thích người có tiền.

Đối với lời nói của Hứa Hạo Trạch, Lâm Thiên Y cảm thấy rất khó chịu. Người đàn ông này thật sự khiến cô hoàn toàn thất vọng. Hạ Minh Duệ lại vẫn duy trì im lặng.

Vốn là Cố Hiểu Kha đang chèo tay Hạ Minh Duệ, lúc Hạ Minh Duệ buông cô ra mà chạy tới trước mặt Lâm Thiên Y, cô cảm thấy có chút mất mát. Tuy nhiên sau khi nghe lời nói của Hứa Hạo Trạch xong, khuôn mặt nhỏ nhắn ban đầu đỏ thắm nay có chút trắng bệch.

Mặc dù sớm đã nghĩ quan hệ giữa Lâm Thiên Y cùng Hạ Minh Duệ tuyệt đối không đơn giản chỉ là người giúp việc như vậy, hoá ra cô là người phụ nữ của anh.

Theo cô biết, Duệ không phải là một người đàn ông tùy tiện. Anh dường như chưa bao giờ đi câu lạc bộ đêm tìm phụ nữ, chứ đừng nói chỉ là bao nuôi phụ nữ. Chẳng lẽ anh đối với Lâm Thiên Y là nghiêm túc?

Nhận thức này khiến buồn tim Cố Hiểu Kha co rút đau đớn, làm thế nào cũng không thể tiếp nhận. Nhưng cô thích Duệ, cô phải làm sao đây?

Nhìn hai người kia thân mật ở chung một chỗ, cô lại cảm thấy vô cùng chướng mắt.

“Tôi chỉ hào phóng với người phụ nữ của mình, về phần anh sau này cách xa cô ấy một chút!”

Con người thâm trầm của Hạ Minh Duệ chăm chăm nhìn Hứa Hạo Trạch.

“Ha ha, cô ta hiện tại là bạn gái của tôi, mặc dù cô ta cho tôi đội nón xanh!”

Đối với ánh mắt lạnh như băng của Hạ Minh Duệ, mặc dù trong lòng Hứa Hạo Trạch vẫn còn sợ hãi, nhưng nghĩ đến bản thân mình cần tiền đành phải trở làm liều. Anh đưa tay muốn đoạt lại Lâm Thiên Y từ bên người Hạ Minh Duệ, người phụ nữ hiện tại là một cây hái ra tiền, người đàn ông này vì cô nhất định sẽ cho anh tiền.

Suy nghĩ của Hứa Hạo Trạch tốt đẹp là thế nhưng hiện thực vĩnh viễn đều tàn khốc.

Hứa Hạo Trạch dường như vừa vuron tay kéo Lâm Thiên Y đồng thời liền kêu thảm thiết một tiếng.

Chính là cánh tay của anh bị Hạ Minh Duệ bắt được, sau đó bị bẻ gãy lại như hai cái bánh quẩy, nhìn giống như là bị gãy xương.

“Cút, sau này đừng xuất hiện trước mặt tôi, càng đừng hòng có ý đồ với cô ấy, nếu không tôi sẽ cho anh biết chữ chết viết như thế nào!”

Ánh mắt Hạ Minh Duệ quá mức thâm trầm cùng tàn nhẫn, Hứa Hạo Trạch không nhịn được rung mình một cái. Trong lòng đã có một cái kết luận, người đàn ông này cũng không giống như vẻ ngoài thoát nhin vô hại như vậy, anh thậm chí có cảm giác người đàn ông này thật sự sẽ giết mình.

Cuối cùng anh cũng chỉ có thể ôm cánh tay của mình hung hăng tròn mắt nhìn Lâm Thiên Y một cái, chặt vật cùng không cam lòng mà rời đi.

Mà sau lưng, trong đầu Cố Hiểu Kha chỉ lẫn lộn một câu nói, đó chính là lời kia của Hạ Minh Duệ, người phụ nữ của tôi. Tiếp đó cô liền cảm thấy trời đất quay cuồng, ngực đập vô cùng kịch liệt.

“Hiểu Kha!”

Trong nháy mắt Cố Hiểu Kha ngã xuống đất, Hạ Minh Duệ vội vàng đem cô ôm vào lòng, vừa ôm chặt cô, vừa tìm trong túi xách của cô vật gì đó.

Bạn đang đọc truyện *Boss Đại Nhân, Xin Dừng Bước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 74: CHƯƠNG 74: QUAN HỆ CỦA HAI NGƯỜI LÀ GÌ?

Không lâu sau đó liền tìm được một bình thuốc, đổ ra hai viên thuốc màu trắng đút cho Cố Hiểu Kha.

Một lát sau, hô hấp Cố Hiểu Kha mới dần dần đều trở lại. Cô mở mắt ra chớp vài cái, đập vào mi mắt là khuôn mặt khấn trương của Hạ Minh Duệ.

“Duệ, anh đang lo lắng cho em sao?”

Sắc mặt Cố Hiểu Kha vẫn tái nhợt, đôi môi đỏ cũng không còn chút huyết sắc nào, lông mày xinh đẹp của Hạ Minh Duệ nhăn chặt.

“Ngày mai em không cần đi làm, ở nhà nghỉ ngơi thật tốt! Em cũng không được chạy lung tung!”

Khó có khi có được sự quan tâm của Hạ Minh Duệ, khoe môi Cố Hiểu Kha khẽ nhếch, đồng thời trong lòng không khỏi xúc động tại sao lại có người đàn ông tuấn tú như vậy chứ?

Kể từ lần đầu tiên gặp mặt, cô liền bị anh mê hoặc thật sâu, cũng kể từ đó không thể cứu vãn.

Dựa vào sự suy yếu của bản thân, Cố Hiểu Kha chậm rãi giơ cánh tay lên từ từ vuốt ve mặt Hạ Minh Duệ. Người đàn ông này luôn lạnh lùng như vậy, cô cũng chỉ có nhân lúc ngã bệnh mới không chút kiêng kỵ đụng chạm anh.

“Hiểu Kha, cô không sao chứ?”

Thấy Cố Hiểu Kha đột nhiên té xỉu, Lâm Thiên Y cũng lo lắng hỏi thăm.

“Tôi không sao!”

Mặc dù sắc mặt tái nhợt nhưng cũng không chút ảnh hưởng tới vẻ đẹp của Cố Hiểu Kha, ngược lại còn khiến người khác cảm thấy thương xót. Lâm Thiên Y không thể không cảm thán trong lòng, làm người đẹp thật tốt, ngay cả một cái nhăn mặt nhú mày cũng là một cảnh đẹp ý vui.

“Tiểu Thiên, Duệ, hai người có thể nói cho tôi biết quan hệ của hai người là gì không? Không cần phải gạt tôi!”

Câu hỏi này của Cố Hiểu Kha rất nghiêm túc, rất cẩn thận. Có trời mới biết cô đã phải lấy bao nhiêu dũng khí mới hỏi ra được câu này. Cô rất muốn từ miệng hai người họ lấy được đáp án, nhưng cũng lại sợ phải nghe thấy đáp án này.

“Chúng tôi? Đương nhiên là quan hệ cấp trên cấp dưới rồi, cũng có thể nói là quan hệ giữa chủ nhà và cô giúp việc!”

Lâm Thiên Y không chút suy nghĩ trả lời, nhưng sau khi thấy vẻ mặt từ chối cho ý kiến của Cố Hiểu Kha, chỉ có thể lúng túng nhếch môi.

Cố Hiểu Kha đưa mắt sang nhìn Hạ Minh Duệ, dường như rất mong đợi câu trả lời từ anh.

“Cô ấy là người phụ nữ của anh!”

Im lặng thật lâu, trong lúc Cố Hiểu Kha cùng Lâm Thiên Y cho rằng anh sẽ không trả lời, Hạ Minh Duệ lại lên tiếng.

Nhưng đáp án này không chỉ khiến Cố Hiểu Kha không cách nào tiếp nhận, ngay cả Lâm Thiên Y cũng ngẩn ra. Cô rất rõ vị trí của mình, cũng rất rõ quan hệ giữa bọn họ, đơn giản chỉ là một giao dịch thuận mua vừa bán. Cô sẽ không ngu ngốc cho rằng người đàn ông như Hạ Minh Duệ sẽ thích mình.

“Cái gì?”

“Cái gì?”

Hai người phụ nữ dường như là trăm miệng một lời, Lâm Thiên Y là kinh ngạc, còn Cố Hiểu Kha lại cố chấp không tin.

“Anh nói cô ấy là người phụ nữ của anh!”

Lời này của Hạ Minh Duệ đúng là nói cho Cố Hiểu Kha, tuy nhiên Lâm Thiên Y lại thấy có chút gì đó cường điệu, bọn họ không phải là một đôi sao? Vậy tại sao Hạ Minh Duệ phải nói như vậy? Đây là đang muốn tạo thêm cho cô kẻ thù sao? Hay là đem cô ra làm bia đỡ đạn?

“Vậy còn em?”

Giọng nói Cố Hiểu Kha có chút nghẹn ngào, vành mắt cũng đỏ lên. Mặc dù như thế, cô vẫn không nháy mắt nhìn chăm chăm Hạ Minh Duệ, dường như muốn từ trên mặt anh tìm được chút ý trêu đùa, nhưng mà cô thất vọng rồi, Hạ Minh Duệ vẫn luôn rất nghiêm túc, cô không tìm được chút dấu vết lừa gạt nào.

“Hiểu Kha!”

Hạ Minh Duệ muốn nói thêm chút gì đó, nhưng Cố Hiểu Kha lại nghiêng đầu, một lần nữa hôn mê bất tỉnh.

Hạ Minh Duệ đem Cố Hiểu Kha ôm lấy, trực tiếp đặt vào chỗ ngồi phía sau xe, đồng thời không quên hướng Lâm Thiên Y ra lệnh.

“Lên xe!”

“Ặc!”

Lâm Thiên Y ngồi đằng hoàng ở vị trí ghế lái phụ, có chút mù mờ.

Chuyện gì xảy ra với Hiểu Kha vậy? Ngã bệnh sao? Nhưng đáng về Hạ Minh Duệ cũng không chút luống cuống, ngay lúc cô vừa té xỉu anh đã nhanh chóng lục tìm thuốc trong túi xách cô ấy, giữa bọn họ rốt cuộc xảy ra chuyện gì? Làm gì mà phải đem cô kéo theo chứ?

Sau khi đến nhà Hạ Minh Duệ, anh ôm Cố Hiểu Kha đi thẳng lên lầu.

Hạ Minh Duệ vừa đem Cố Hiểu Kha đặt lên giường, cô liền mở mắt. Khoé mắt ngấn lệ, ôm chặt lấy cổ Hạ Minh Duệ.

“Duệ, đừng rời khỏi em có được không?”

Hạ Minh Duệ duy trì tư thế nghiêng người về trước, cổ bị ôm chặt, hô hấp cũng có chút khó khăn, nhưng anh cũng không nói gì, chỉ là yên lặng chờ Cố Hiểu Kha khóc xong rồi buông cổ anh ra.

Về mặt của anh dường như rất bình tĩnh, cũng không có bởi vì Cố Hiểu Kha đau lòng mà bị ảnh hưởng.

“Hiểu Kha, ngày mai anh dẫn em về Mỹ!”

“Không muốn!”

Cố Hiểu Kha tròn to đôi mắt trắng đen rõ ràng, bên trong tràn ngập sự kiên định. Cô chính là cố ý trốn đến tìm anh, làm sao có thể trở về chứ?

“Cha mẹ em có biết em tới Trung Quốc không?”

Mặt Hạ Minh Duệ không chút thay đổi nhìn cô một cái.

“Không sai, em lên chạy tới đây tìm anh, nhưng sau khi tìm được anh em cũng đã gọi điện báo cho họ biết rồi.”

Nói đến đây, Cố Hiểu Kha giống như một đứa trẻ đã làm sai chuyện gì, mặc dù rất có lỗi với cha mẹ nhưng mà cô lại càng muốn ở chung một chỗ với Hạ Minh Duệ. Đối với cô mà nói, một ngày không thấy Hạ Minh Duệ, cô sẽ cảm thấy ngày này dài như một năm vậy.

“Em nghỉ ngơi cho tốt đi!”

Cuối cùng Hạ Minh Duệ nhếch đôi môi xinh đẹp, yêu cầu cô nghỉ ngơi thật tốt sau đó liền đi ra ngoài.

Lâm Thiên Y biết hai người bọn họ có thể có lời muốn nói cho nên cũng chỉ đứng ở trước cửa phòng ngủ Hạ Minh Duệ. Khi cô nhìn thấy Hạ Minh Duệ bước ra, vừa tính hỏi thăm tình hình Cố Hiểu Kha liền cảm giác cả người chợt nhẹ, sau đó bị Hạ Minh Duệ kéo vào trong ngực, trên môi chợt lạnh, tiếp đó cô liền tròn to mắt, đầu óc hoàn toàn không phản ứng kịp tình huống lúc này.

Có thể nào cô cũng không nghĩ tới Hạ Minh Duệ sẽ hôn cô, Cố Hiểu Kha vẫn còn hôn mê, người đàn ông này còn có lương tâm không a? Bạn gái của anh ngắt đi, anh còn có ý định hôn cô?

Quả nhiên đàn ông không ai tốt cả!

Ở thời điểm cô bị hôn đến hít thở không thông rốt cuộc thành công đẩy Hạ Minh Duệ ra, người này bị gì vậy?

“Anh làm gì thế?”

Lâm Thiên Y trừng anh, ánh mắt khinh bỉ hết sức rõ ràng, đáng tiếc Hạ Minh Duệ chẳng thèm để tâm tới lời của cô, ngược lại biếng nhác đi tới ghế sofa

pha, tựa hồ có chút mệt mỏi.

“Được rồi, ngủ thôi!”

“Giữ chứ?”

Lâm Thiên Y tự hỏi có phải hôm nay mặt trời mọc ở đằng Tây hay không, thế nào mà mọi người đều không bình thường thế? Bọn họ còn chưa ăn cơm đó!

Cô liếc mắt nhìn ghé sô pha, lại liếc mắt nhìn về phía phòng ngủ Hạ Minh Duệ. Không thể nào? Hôm nay chẳng lẽ cô thật sự phải ngủ trên sàn nhà sao?

Haizz! Đành vậy, Hiểu Kha bị bệnh, cô đi nấu chút cháo, làm chút cơm vậy! Trời sanh mệnh khổ mà!

Khi Lâm Thiên Y làm xong cơm, Hạ Minh Duệ cái người vốn nói buồn ngủ nay lại chẳng biết xấu hổ ngồi ở trước bàn ăn. Lúc Lâm Thiên Y trừng anh, anh chỉ hé ra bộ mặt vô tội, quả nhiên là rất ngây thơ thuần khiết. Nháy mắt khiến cô cảm thấy máu trong người chảy ngược.

Tức giận mức thêm chén cháo nữa đưa cho anh, ý bảo anh đem cho Hiểu Kha.

Hạ Minh Duệ người kia cứ nhiên ai oán nhìn cô một cái, ngồi bất động.

Giờ đây, bạn gái của mình còn không đi chăm sóc, lẽ nào để cho người thứ ba như cô đây đi sao?

Cô phát hiện cái thế giới này có phải là loạn hết rồi không? Hạ Minh Duệ cùng bạn gái lại có thể cùng người thứ ba như cô ở dưới một mái nhà, đúng là kỳ tích nha!

“Hiểu Kha không phải bạn gái anh sao? Anh đi chăm sóc cho cô ấy nhanh lên!”

Lâm Thiên Y ở dưới bàn đá đá mũi giày Hạ Minh Duệ.

“Tôi cũng chưa từng nói cô ấy là bạn gái tôi!”

Con người lấp lánh của Hạ Minh Duệ khiến cô trong nháy mắt kinh diễm. Người này lúc ở công ty đều là một bộ mặt lạnh lùng, cũng chỉ thỉnh thoảng ở trước mặt cô lộ ra vẻ mặt yêu nghiệt làm điên đảo chúng sanh, làm cô thật sự không cách nào chống lại được.

Hết cách, Lâm Thiên Y không thể làm gì khác hơn là mức thêm một chén cháo thịt nữa, tính bụng qua cho Cố Hiểu Kha. Đi được nửa đường cô mới chợt nhớ, người này mới vừa rồi nói gì nhỉ? Tôi cũng chưa từng nói cô ấy là bạn gái tôi? Lời này có ý gì chứ?

Bạn đang đọc truyện *Boss Đại Nhân, Xin Dừng Bước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 75: CHƯƠNG 75: CHẲNG LẼ BỊ MỘNG DU?

Lúc Lâm Thiên Y đi vào, Cố Hiểu Kha đã tỉnh. Nhưng khi cô nhìn thấy người đi vào là cô mà không phải là Hạ Minh Duệ, trong mắt rõ ràng thoáng qua sự thất vọng.

“Hiểu Kha, dậy ăn chút gì đi! Cô bị sao mà lại té xỉu như vậy chứ?”

Lâm Thiên Y đặt chén trong tay xuống, vươn tay đỡ Cố Hiểu Kha ngồi dậy, đặt vào sau lưng cô một cái gối tựa.

“Không muốn ăn!”

Sắc mặt Cố Hiểu Kha có chút tái nhợt, cặp mắt mờ to mà vô hồn.

“Không muốn ăn cũng phải ăn một chút, không ăn gì sao được?”

Cố Hiểu Kha nhìn Lâm Thiên Y một cái, không lên tiếng, xoay đầu về phía cửa sổ, ánh mắt mờ to quan sát cảnh thành phố lúc về đêm náo nhiệt, ánh đèn neon nhấp nháy, nhưng cô lại cảm thấy vô cùng cô đơn.

Lâm Thiên Y theo ánh mắt Cố Hiểu Kha nhìn về ngoài cửa sổ, đôi mắt trắng đen rõ ràng chớp chớp, bên trong chứa đựng cảm xúc mà người ngoài xem không hiểu.

“Tiểu Thiên!”

“Ừ!”

“Cô, thích Duệ, có đúng hay không?”

Hồi lâu sau Cố Hiểu Kha quay đầu lại, nghiêm túc nhìn chằm chằm ánh mắt Lâm Thiển Y, dường như muốn xem thấu suy nghĩ thực sự trong nội tâm cô.

“Ha ha, thích anh ta? Có lắm hay không?”

Lâm Thiển Y khó tin tròn to mắt, cô cho dù thích ai cũng sẽ không thích cái người tâm tình thay đổi thất thường như vậy, đây quả thực là tự tìm đường chết mà!

“Nhưng anh ấy nhất định có ý với cô!”

Nếu không anh cũng sẽ không nói ra câu nói kia - cô ấy là người phụ nữ của anh, chỉ có cô biết rõ người đàn ông này tỉ mỉ đến cỡ nào, rất ít phụ nữ có thể đường đường chính chính đi vào nội tâm anh. Trải qua 3 năm này cùng anh, mặc dù anh không đối với cô lạnh lùng như băng, nhưng cũng chưa từng đối cô quá tốt, cũng lắm chỉ như bạn bè bình thường mà thôi.

Mà sự chịu đựng cùng nhân nhượng của anh với cô đại khái cũng là vì thân thể yếu ớt này đi, mà cô cũng chỉ có thể dựa vào thủ đoạn này để ở bên anh.

Cố Hiểu Kha cười khò một tiếng.

“Sao có thể chứ? Cái tên kia làm sao lại có ý với tôi? Cô không biết anh ta ghê tởm thế nào đâu, tôi bị trừ nửa năm tiền lương, hơn nữa thái độ anh ta đối với người khác còn ác liệt như vậy, có người thích mới lạ!”

Lâm Thiển Y dừng dừng nói một đồng câu oán hận đối với Hạ Minh Duệ, Cố Hiểu Kha chẳng qua chỉ nhìn cô, thần sắc dịu dàng, trên mặt mang nhàn nhạt ý cười.

Ặc, cô hình như quên mất, chẳng phải Hiểu Kha thích Hạ Minh Duệ sao? Hơn nữa cái loại thích đó đã ăn sâu vào tận xương tủy, có lúc cô thật không hiểu Hạ Minh Duệ người này có cái gì tốt chứ, trừ đáng đẹp mắt một chút!

A, đúng rồi, có lẽ có tiền cũng là một đòn trí mạng đối với phụ nữ, cũng như cô vậy, Lâm Thiển Y! Còn không phải vì tiền mà làm tình nhân bí mật của anh.

Đối với sự phủ nhận của Lâm Thiển Y, Cố Hiểu Kha cũng không nói gì nữa, không khí trong khoảng thời gian ngắn có chút trầm mặc. Có điều là Lâm Thiển Y thật vất vả mới dụ dỗ được Cố Hiểu Kha ăn xong chén cháo thịt kia.

Tối nay, Lâm Thiển Y ngủ tương đối không ngon giấc, đành chịu thôi, cô một người oán hận ngủ trên sàn nhà cứng nhắc, đừng nói tới có bao nhiêu khó chịu, cho dù phía dưới đã trải một cái nệm mỏng.

Nhìn thấy Hạ Minh Duệ đem ghế sofa mở rộng ra, nghiêm nhiên trở thành một cái giường nhỏ, tên khốn kiếp kia được ngủ thoải mái như vậy khiến cho Lâm Thiển Y hận đến nghiến răng. Đã vậy Hạ Minh Duệ lại đưa lưng về phía cô, cô căn bản không thấy rõ vẻ mặt tên khốn kia, chỉ có thể ở sau lưng lưng tung tung khoa tay múa chân để giải trừ oán hận.

“Em chẳng lẽ bị mộng du à? Hay là bị động kinh?”

Đêm thâm trầm, giọng nói trầm thấp có chút biếng nhác của Hạ Minh Duệ khiến động tác nhỏ của Lâm Thiển Y ngưng bật. Người này sau lưng có mắt ư?

Cô bấu môi, lật người, nhắm mắt làm ngơ.

Nửa đêm, Lâm Thiển Y hơi lạnh, cả người co rúc thành một khối, vừa lúc đó sau lưng đột nhiên ấm áp, nhiệt độ quen thuộc khiến cô thoải mái thở dài một hơi, sau đó xoay người, giống như con gấu nhỏ ôm lấy tấm lưng phía sau người như gối ôm, khuôn mặt nhỏ nhắn còn thoải mái cọ cọ.

Đôi chân nhỏ lạnh như băng càng thêm không chút do dự chui vào giữa hai chân của người trước mặt, cho đến khi cảm thấy toàn thân ấm áp, hô hấp mới từ từ đều đặn.

Hạ Minh Duệ bị cô cọ như vậy, sắc mặt tối sầm, thầm nghĩ một tiếng đáng chết! Người phụ nữ này rốt cuộc là cố ý hay vô tình đây?

Anh điên rồi nên khi thấy bóng người co rúc thành một khối đó, theo bản năng mới ôm người đó vào lòng. Đúng là làm vậy không thể sống!

Sáng hôm sau, Lâm Thiển Y lười biếng duỗi thắt lưng đau nhức. Tối qua, lúc đầu cô rõ ràng ngủ rất không yên ổn, nhưng mà sau nửa đêm lại cảm thấy ấm áp thoải mái, cặp mắt mỏng lưng nhìn lướt qua ghế sofa, Hạ Minh Duệ chẳng biết đã đi đâu.

Nhìn đồng hồ thấy vẫn còn sớm, Lâm Thiển Y cũng không vội đứng lên, mà là ở trong chăn lăn qua lộn lại một hồi.

Đúng rồi, chăn?

Cô nhớ tối hôm qua không có đắp chăn à? Chỉ quần một cái nệm nhỏ? Chẳng lẽ là Hiểu Kha đắp cho cô?

Hạ Minh Duệ ư, cô thậm chí còn không nghĩ tới. Đại thiếu gia đó chỉ có người khác chiều cô cho mà thôi.

Trên thực tế, cả Hạ Minh Duệ cùng Lâm Thiên Y đều không biết, tối qua Cố Hiểu Kha có ra ngoài. Cô vốn tính đến nhà vệ sinh, nhưng mà quỷ thần xui khiến cô lại muốn nhìn Hạ Minh Duệ một chút, vì vậy liền đi vòng qua phòng khách, chỉ là hình ảnh cô thấy được lại làm cho vành mắt đỏ lên.

Hai người kia đang thân mật ôm nhau, điều này khiến cho cô khó mà tiếp nhận! Kia là Duệ của cô, cô vẫn tin tưởng đến cuối cùng sẽ có một ngày cô chiếm được tình cảm của Duệ, nhưng hiện tại thì sao? Lòng cô đang rỉ máu ư? Cô không cách nào chấp nhận được cái cảm giác chờ đợi mòn mỏi sau đó lại bị người khác đoạt đi mất.

Không giống với giấc ngủ an ổn của Lâm Thiên Y, từ sau sự việc đó Cố Hiểu Kha cũng không còn buồn ngủ nữa, trong đầu toàn là hình ảnh hai người thân mật ôm nhau ngủ chung một chỗ.

Đến giờ đi làm, Cố Hiểu Kha nói cô không thoải mái nên không đi. Hạ Minh Duệ chỉ nhìn cô một chút, không lên tiếng, dường như cũng không phản đối.

Lần này Lâm Thiên Y cũng không ở giữa đường xuống xe mà bị ánh mắt Hạ Minh Duệ ngăn lại. Khi người trong công ty thấy Lâm Thiên Y ngồi trong xe Hạ Minh Duệ tới chỗ làm, mọi người thần thức không dứt, thỉnh thoảng còn bay tới vài ánh mắt như dao găm, suýt chút nữa khiến cô không chịu nổi, chỉ có thể ở trong lòng hung hăng rủa thầm Hạ Minh Duệ.

Cũng may bây giờ cô không cùng phòng với Trần Hi, nếu không không biết Trần Hi sẽ hỏi han cô thế nào đây.

“Này này, mấy người nói Lâm Thiên Y này sẽ không thừa dịp được Tổng giám đốc bổ nhiệm chức thư ký mà nhân cơ hội quyền rũ đi chứ?”

“Cũng không hẳn, bây giờ phụ nữ ham tiền còn nhiều mà!”

“Haizz, còn tưởng rằng Lâm Thiên Y là một người đàng hoàng, thường ngày cũng ngay thẳng thật thà, thật là nhìn người không thể nhìn bề ngoài mà!”

Hừ!

Lâm Thiên Y yên lặng đi theo Hạ Minh Duệ vào thang máy, những lời xì xào bàn tán chung quanh mặc dù rất nhỏ nhưng cũng không tị hiềm cô, vì vậy mà cô nghe rất rõ ràng.

Đối với những lời đồn đại này, Hạ Minh Duệ vẫn thờ ơ, thân thể cao ngất như cũ khiến người ta mê muội, thật ra thì giờ phút này Lâm Thiên Y hận không thể một cước đạp người kia đi!

Cũng là đàn ông gây họa!

Đến cửa phòng làm việc của Hạ Minh Duệ, Lâm Thiên Y đàng hoàng không đi vào, đứng nghiêm trang ngoài cửa.

Hạ Minh Duệ nhàn nhạt nhìn lướt qua, giọng nói không to không nhỏ.

“Vào đi!”

Lâm Thiên Y liếc mắt, vào thì vào, dù sao anh là ông chủ anh quyết định!

“Sau này không cần đứng ngoài cửa nữa, bàn kia cho em!”

Phòng làm việc của Hạ Minh Duệ rất lớn, trừ bàn làm việc của anh ra thật ra vẫn còn có mấy cái bàn, có điều hình như không ai ngồi. Hiện tại Hạ Minh Duệ lại chỉ vào một cái bàn tương đối gần bàn anh.

Lâm Thiên Y liếc mắt một cái, im lặng không lên tiếng, ngồi thì ngồi, so với đứng bên ngoài mặt mặt xấu hổ vẫn tốt hơn.

Người khác có thể xem việc trở thành thư ký cho Hạ Minh Duệ là một loại vinh dự, cũng chỉ có Lâm Thiên Y xem việc này là một sự sỉ nhục.

Bạn đang đọc truyện *Boss Đại Nhân, Xin Dừng Bước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 76: CHƯƠNG 76: ANH LÀ NGƯỜI CHƠI?

Nếu có thể lựa chọn, người có thực lực có thể cam tâm chọn chức vụ khó khăn của một thư ký là đi phục vụ người, cô lại tình nguyện làm một nhân viên văn thư nho nhỏ.

Nhìn xem, đại thiếu gia đúng là bận rộn, mới có bao lâu chứ? Người này liền bắt đầu vênh mặt hất hàm sai khiến.

“Pha cho tôi ly cà phê đặc.”

Lâm Thiên Y đứng dậy, không cam lòng.

Hạ Minh Duệ xem được một chút văn kiện, lúc này hơi mệt mỏi, anh liền đem máy tính xách tay của mình tắt âm lượng, mở game đăng nhập.

Anh nhớ Lâm Thiên Y cũng chơi game giống anh, hơn nữa còn là cùng server, tên của cô hình như là Hữu Chúng Ngươi Đừng Chạy thì phải?

Tên này nghe rất quen, giống như bị anh cho vào danh sách kẻ thù vậy.

Anh xem danh sách bạn bè của mình, tên Lộ Phi kia không đăng nhập, không biết đã đi đâu tán gái rồi. Đầu tiên anh tìm tên Hữu Chúng Ngươi Đừng Chạy để thêm vào danh sách bạn bè, kết quả nhân vật này đang online.

Lúc này sắc mặt Hạ Minh Duệ có chút không tốt, Lâm Thiên Y tuyệt đối không có đăng nhập lúc này, nói vậy hiện tại người này là ai?

Hữu Chúng Ngươi Đừng Chạy là tên của cô hay của người khác? Chỉ cần nghĩ tới đây có thể là tên của một người đàn ông nào đó, trái tim Hạ Minh Duệ liền nhen nhóm ngọn lửa buồn bực.

Đối phương rất nhanh đáp lại, đồng ý kết bạn.

Biệt Thái Phóng Tử: “Anh là ai?”

Hữu Chúng Ngươi Đừng Chạy: “?”

Trong miệng Tề Diệu đang ngậm một cái bánh sandwich, anh còn chưa ăn điểm tâm đây, không hiểu sao cái tên Biệt Thái Phóng Tử này làm gì đột nhiên gửi lời mời kết bạn?

Này nha, không phải là bị bệnh chứ? Kết bạn chỉ vì muốn hỏi anh là ai?

Biệt Thái Phóng Tử: “Anh chính là người chơi?”

Hữu Chúng Ngươi Đừng Chạy: “...”

Lúc này đối lại là Tề Diệu nghi ngờ, người này là ai thế? Tại sao lại hỏi anh có phải là người chơi không? Bất quá người chơi game chơi nhân vật khác vốn dĩ là chuyện bình thường, Tề Diệu suy nghĩ một chút lại trả lời một câu.

Hữu Chúng Ngươi Đừng Chạy: “Không phải! Thì sao?”

Hạ Minh Duệ vốn muốn hỏi một chút về quan hệ của anh ta và Lâm Thiên Y, nhưng lại không muốn để cho người khác biết thân phận của mình, không thể làm gì khác hơn là nhịn xuống. Ngón tay thon dài gõ mặt bàn, lấy trực giác đàn ông phán đoán, người đang chơi thay cho Lâm Thiên Y là một người đàn ông!

Tề Diệu đợi nửa ngày, Biệt Thái Phóng Tử cũng không có ý định tiếp tục nói chuyện, chỉ đành mắng thăm một tiếng bệnh thần kinh, sau đó anh cầm điện thoại lên gọi cho Lâm Thiên Y.

Lâm Thiên Y ra ngoài pha cà phê không mang theo điện thoại. Hạ Minh Duệ liếc mắt nhìn về phía cửa, không thấy dấu hiệu Lâm Thiên Y quay lại, vì vậy đi tới trước bàn cô liếc mắt nhìn màn hình điện thoại, người gọi là Tề Diệu.

Vừa nhìn liền biết chính là tên của một người đàn ông.

Lúc Lâm Thiên Y pha cà phê xong quay lại, Hạ Minh Duệ đang khoanh tay dựa vào trước bàn làm việc của cô, sắc mặt thoạt nhìn không được tốt. Cô có chút nghi ngờ đem cà phê bung đến bàn Hạ Minh Duệ.

“Tề Diệu là ai?”

Con người thâm thúy của Hạ Minh Duệ giống một cái giếng sâu vạn trượng, ánh mắt trùng trùng khiến Lâm Thiên Y sùng sốt, sao anh lại biết Tề Diệu? Nhưng mà cô vẫn trả lời theo bản năng.

“Ặc, Tề Diệu hà, đó là bạn tôi!”

“Vậy ư?”

Hạ Minh Duệ bất động, ánh mắt càng trở nên thâm thúy, kèm theo chút u oán. Lâm Thiên Y cảm thấy có chút quỷ dị.

Lâm Thiên Y trừng mắt nhìn, người này thế nào, nhìn ánh mắt anh kỳ quái vậy? Giống như cô làm chuyện gì đó có lỗi với anh.

“Này, anh không sao chứ?”

Lâm Thiên Y đi tới trước mặt Hạ Minh Duệ, tay nhỏ bé sờ trán anh, không nóng a!

Đối với đụng chạm của Lâm Thiên Y, Hạ Minh Duệ không nhúc nhích cũng không tránh né.

“Hừ, mới vừa rồi có một người tên Tề Diệu gọi điện cho em!”

Lâm Thiên Y hoài nghi nhìn Hạ Minh Duệ một cái, vòng qua anh đi tới bàn làm việc cầm điện thoại lên, phía trên quả thật có cuộc gọi nhờ.

Lâm Thiên Y vừa cầm điện thoại vừa bấm số Tề Diệu, thuận tiện đi ra ngoài. Cô chẳng qua là không muốn quấy rầy Hạ Minh Duệ, nhưng hành động này ở trong mắt Hạ Minh Duệ lại không mang ý như vậy.

Đôi mắt càng thêm sâu không thấy đáy, thật sâu thâm trầm nhìn bóng lưng Lâm Thiên Y.

Lâm Thiên Y đi tới cửa, vừa lúc điện thoại được kết nối.

“Lâm Thiên Y, mấy ngày nay em chết ở đâu vậy?”

Tề Diệu vừa mở miệng liền oanh tạc như đánh bom.

“Có rầm thì phóng! Em đang rất bận đây!”

Lâm Thiên Y cũng tức giận.

“Em biết cái tên Biệt Thái Phóng Tử kia?”

“Có quý mới biết hán, anh nhắc cái tên khốn đó làm gì?”

Hạ Minh Duệ đứng trong phòng ngăn cách một cánh cửa khoé miệng giật giật, tên khốn này ý chỉ anh? Nếu là vậy, Lâm Thiên Y chết chắc rồi.

“Ặc, không có gì, chẳng là người kỳ quái này mới vừa rồi đột nhiên gửi lời mời kết bạn, còn hỏi anh có phải người chơi không nữa!”

“Không biết, hay là đầu hán bị lừa đá? Thế giới của người có tiền không phải chúng ta có thể hiểu được!”

Sau hai người lại nói thêm chút chuyện linh tinh.

Lâm Thiên Y cúp điện thoại, vừa tính mở cửa thì cửa lại được mở ra, bên trong gương mặt Hạ Minh Duệ âm trầm từ trên cao liếc nhìn cô một cái, sau đó rất cộc lốc bỏ lại một câu.

“Tôi có việc ra ngoài một chút, có người tìm thì nói tôi không ở đây”.

“À ừ...”

Lâm Thiên Y bình tĩnh nhìn bóng lưng cao ngất của Hạ Minh Duệ hồi lâu, sau đó thu hồi tầm mắt, xì một tiếng.

Ánh mắt gì vậy chứ? Quả nhiên là thế giới người có tiền không phải cô có thể hiểu được.

Hạ Minh Duệ bắt thang máy, đến cửa công ty lúc này mới lấy điện thoại gọi cho Lộ Phi.

“Lộ Phi, giúp tôi điều tra một chút về người tên Tề Diệu!”

Đầu bên kia điện thoại, Lộ Phi trầm mặc một lúc, không còn bộ dạng biếng nhác mà trước đây Lâm Thiên Y từng thấy.

“Thế nào? Đã tìm ra đầu mối?”

“Không phải, cậu cứ làm theo lời tôi là được!”

Hạ Minh Duệ trả lời, mặt không đổi sắc.

“Tề Diệu? Không phải ư?”

Lộ Phi có chút hoài nghi, tên của người này... ừm... dường như cũng không phải là nhân vật mấu chốt có liên quan? Có điều nếu Hạ Minh Duệ muốn điều tra, vậy anh phải đi tìm hiểu một chút, dù sao đạo gần đây trong lúc rảnh rỗi, anh của mỹ nữ đến chán rồi.

Dĩ nhiên nếu như có thể để anh theo đuổi được người phụ nữ tên Lâm Thiên Y kia, anh cũng sẽ không chán, suy nghĩ một chút, Lộ Phi rốt cuộc không nhận được mở miệng lần nữa.

“Tôi nói Hạ Minh Duệ này! Lâm Thiên Y đó có thật là nhân viên công ty cậu không vậy?”

“Nếu không thì sao?”

Giọng nói Hạ Minh Duệ ốm ờ.

“Hả? Tôi nói này, quan hệ của hai người là như thế nào vậy? Nếu cậu không có ý với cô ấy, không ngại tôi theo đuổi chứ?”

“Cút!”

Giọng nói đĩnh tai nhức óc xen lẫn hàn khí, Lộ Phi sờ sờ lỗ mũi, cái gì, hẹp hòi như vậy?

“Này, chớ có vậy chứ. Cậu không có hứng thú với phụ nữ, nếu bản thân không muốn thì để lại cho tôi không được sao? Dù gì cũng là anh em mà!”

“Ai cũng có thể, chỉ có cô ấy là không được!”

Hạ Minh Duệ âm trầm bỏ lại một câu, Lộ Phi quơ quơ điện thoại trong tay, khuôn mặt buồn bực, gì chứ, dám ngắt điện thoại của anh. Một chút ý tốt cũng không có.

Giờ nghỉ trưa, Hạ Minh Duệ cũng không trở lại. Lâm Thiên Y cũng lười quản anh đi nơi nào, anh không trở lại chẳng lẽ cô không cần nghỉ trưa sao?

Suy nghĩ một chút, đã lâu không đến quán Tề Diệu, vì vậy cô quyết định trưa nay tới đó dùng cơm. Khi vừa xuống lầu dưới thì gặp phải Trần Hi.

Trần Hi nhìn Lâm Thiên Y, khuôn mặt như đưa đám. Hôm nay cả phòng văn thư chỉ còn lại một mình cô, người đẹp hôm trước hôm nay cũng không tới, làm hại cô công việc ngập đầu không nói, ngay cả người nói chuyện cũng không có, vì vậy mời Lâm Thiên Y cùng đi ăn cơm.

Lâm Thiên Y nghĩ ngợi một chút, cũng không cự tuyệt, có điều địa điểm là do Lâm Thiên Y chọn.

Vòng tới vòng lui, cuối cùng Lâm Thiên Y dẫn Trần Hi tới quán cà phê của Tề Diệu.

Thời điểm này trong quán không nhiều người lắm, Tề Diệu không có ở trước sảnh, Lâm Thiên Y quen đường đi vào bên trong, đá văng cửa phòng làm việc của Tề Diệu.

Nói đó là phòng làm việc của anh đơn giản là đề cao anh quá.

Cửa bị đá văng, Tề Diệu đang thay áo mà Lâm Thiên Y không chút ý tứ tránh né, ngược lại khoanh tay nhìn chăm chăm. Vóc người cũng không tệ!

Bạn đang đọc truyện *Boss Đại Nhân, Xin Dừng Bước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 77: Chương 77 Nguồn nhảy chương

Nguồn nhảy chương

Bạn đang đọc truyện *Boss Đại Nhân, Xin Dừng Bước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 78: Chương 78 Nguồn nhảy chương

Nguồn nhảy chương

Bạn đang đọc truyện *Boss Đại Nhân, Xin Dừng Bước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 79: CHƯƠNG 79: SAY RƯỢU MẤT LÝ TRÍ

Lâm Thiên Y bất mãn lâu bầu, lông mi thật dài chớp chớp, mắt to mê mang từ từ khép lại. Cô đã không còn nghe được giọng nói của Hạ Minh Duệ từ đầu bên kia điện thoại, bởi vì vừa lúc cô khép lại cặp mắt kia điện thoại di động cũng rơi xuống đất.

“Lâm Thiên Y!”

“Nói chuyện!”

Hạ Minh Duệ cơ bản là tức bễ phôi, người phụ nữ này lại dám không lên tiếng, nhưng âm thanh huyền ảo truyền đến từ điện thoại của cô là từ nơi nào tới? Người phụ nữ này rốt cuộc đi đâu vậy? Còn uống nhiều như vậy? Có phải cô rảnh rồi quá không?

Bất kể Hạ Minh Duệ rống thế nào, trong giấc mộng Lâm Thiên Y gãi gãi khuôn mặt nhỏ nhắn ửng đỏ, xê dịch vị trí, tiếp tục ôm người đàn ông bên cạnh ngủ thiếp đi. Giờ phút này cô không chút nào ý thức được tính chất nghiêm trọng của sự việc này.

Bên này Hạ Minh Duệ cúp điện thoại, tiếp đó lại gọi lại. Có thể do điện thoại rơi trên mặt đất, lần này Lâm Thiên Y không nghe thấy. Mãi cho đến khi Hạ Minh Duệ bấm riết không tha gọi mười mấy cuộc, hơn nữa âm nhạc bên trong Công Thẻ đột nhiên chuyển thành nhạc du dương nhẹ nhàng, Lâm Thiên Y mới lần nữa nghe được tiếng chuông điện thoại của mình.

“Người nào vậy, phiền như vậy đã đủ chưa?”

Lâm Thiên Y mắt nhắm, tay lục lọi khắp nơi tìm điện thoại, sờ hết bên cạnh tới trên ghế sa lon, nhưng điện thoại vẫn reo không ngừng. Không nhận được cô hí mắt nhìn, rốt cuộc thấy được cái điện thoại đang kêu không ngừng kia đang nằm trên đất.

“Em ở đâu?”

Giọng nói lúc này so với khi nãy lạnh hơn gấp mười lần khiến cho Lâm Thiên Y rùng mình một cái, có chút thanh tỉnh. Cô nhìn màn hình điện thoại, hiển thị đang trong cuộc gọi.

“Này, Tiểu Thụ Quân, đã trở thế này, có gì a!”

Ánh mắt của cô nửa nhắm nửa mở, giọng nói nửa tỉnh nửa mê, rõ ràng vẫn còn đang trong trạng thái mơ hồ, nếu không cũng sẽ không trực tiếp gọi ra cái tên suy nghĩ trong lòng.

“Tiểu Thụ Quân? Là cái gì?”

Giọng nói Hạ Minh Duệ đã không thể dùng từ nghiêng răng nghiêng lợi để hình dung nữa rồi, người phụ nữ này được lắm, lần nào cũng có thể dễ dàng khơi lên lửa giận trong anh.

“Cái này cũng không biết sao? Chưa xem qua ** sao? Có đọc anime không? Không biết thì đi xem một chút đi!”

Xin tha thứ cho Tổng giám đốc của chúng ta ở phương diện khác còn rất là thuần khiết, lời của Lâm Thiên Y khiến anh cái hiểu cái không, nhưng trực giác mách bảo lời này không phải là lời khen ngợi gì, vì thế Hạ Minh Duệ tiện tay mở máy tính bàn trong phòng khách lên, trực tiếp tìm kiếm ** Anime, hình ảnh tìm thấy khiến cho khuôn mặt tuần tú của anh đỏ lựng, rồi lại chuyển sang xanh trắng, rồi từ trắng chuyển thành đen.

“Em ở đâu?”

Giọng nói đùng đùng nổi giận, cũng may Lâm Thiên Y uống say, nếu không đã sớm bị dọa cho xanh mặt.

Anh mới vừa thành công đem Cố Hiểu Kha đưa về nhà cô, vốn tưởng rằng rốt cuộc có thể thật tốt hưởng thụ thế giới của hai người. Ai ngờ trong nhà lại trống không, cũng không biết sao trong nháy mắt đó anh tức giận đến mức không thể kiểm soát được.

Anh vốn tưởng Lâm Thiên Y đi ra ngoài mua gì đó, nhưng đợi một chút chính là 2 tiếng đồng hồ. Hiện tại cũng hơn 11 giờ, cô nhóc đó vẫn chưa về, ngay cả điện thoại cũng không gọi, cô muốn tạo phản sao?

Rốt cuộc nhận không được, Hạ Minh Duệ bấm số Lâm Thiên Y, nhưng chờ anh là gì chứ? Cô nhóc đó lại say rượu? Nghe âm thanh huyền ảo xung quanh cũng đại khái có thể khẳng định không phải là một nơi tốt đẹp gì, nghĩ đến nơi bọn họ gặp nhau lần đầu tiên cũng là lúc Lâm Thiên Y uống say, sau đó hai người xảy ra quan hệ, khuôn mặt tuần tú của Hạ Minh Duệ có xu hướng dìm đó lại.

“Ừm, ở Công Thẻ nha!”

Lâm Thiên Y mơ mơ màng màng trả lời.

“Vậy em ngoan ngoãn ở đó, chớ cúp điện thoại!”

“Ồ!”

Không cúp thì không cúp, Lâm Thiển Y đem điện thoại ném sang một bên, bóp bóp cái đầu đau buốt dữ dội. Đột nhiên cô muốn ói.

Sau đó cô lao đảo lắc lư đứng dậy, đi đến nhà vệ sinh.

Sau khi Lâm Thiển Y ói xong liền lấy nước lạnh vỗ vỗ vào mặt, lúc này mới lao đảo nghiêng ngả đi trở về. Lúc đi qua khúc quanh cô vô tình đụng phải một người.

Bị người nọ trực tiếp đụng cho ngã xuống đất.

“Oa, đau quá!”

Lâm Thiển Y mù mờ cau cái mũi nhỏ xinh.

“Cô gái, cô không sao chứ?”

Giọng nói này... giọng nói này...

Nghe qua có vẻ là người đàn ông, bàn tay đưa đến trước chân kia cũng sạch sẽ thon dài. Lâm Thiển Y ngẩn ra, đem bàn tay nhỏ bé của mình đặt lên lòng bàn tay anh, được người nọ kéo lên.

Lúc này Lâm Thiển Y mới nhìn rõ mặt người đàn ông. Người đàn ông này là người đầu tiên cô nhìn thấy có thể đem ra so sánh cùng Hạ Minh Duệ, cơ bản là không thể phân thắng thua được.

Chỉ là gương mặt cười của người này khiến Lâm Thiển Y cảm thấy có chút kỳ quái. Người đàn ông này đẹp trai tới mức vô lý, chỉ là khoé môi cười có vẻ chút gian tà, vừa nhìn đã thấy giống một tay ăn chơi, so với Hạ Minh Duệ kia cũng không kém chút nào.

Hơn nữa cái mũi nhỏ nhỏ của cô ngửi ngửi, người đàn ông này có cần phải cột nhả như vậy, trên người còn nồng nặc mùi nước hoa.

Nhìn qua người đàn ông này toàn thân ăn mặc rất tinh tế, một thân hàng hiệu, rất có phong cách.

Nhìn một cái liền biết là phú gia đời thứ hai.

Cặp mắt hẹp dài của người đàn ông dí dỏm chớp chớp.

“Nhìn đủ rồi? Thế có phát hiện vấn đề gì không?”

“Ặc, không có!”

Không biết thế nào, bị ánh mắt dịu dàng đa tình của người đàn ông đó nhìn chăm chăm, cô sẽ có ảo giác được cưng chiều được coi trọng. Quả nhiên a, lại là một tên yêu nghiệt! Có làm hay không đây?

Có còn thiên lý hay không? Đàn ông đều lớn lên đẹp như vậy, để cho phụ nữ bọn cô phải sống thế nào a!

Cô cũng muốn hỏi xem ông trời có mắt không chứ!

“Cô đi một mình?”

“Ừm, không phải!”

Lâm Thiển Y liếc mắt nhìn chỗ ngồi lúc đầu, cứ thế trả lời.

Không biết vì sao, anh cảm thấy người phụ nữ ngây ngốc trước mắt này có một đôi mắt to hoàn toàn trong suốt thấy đáy, giống như cùng chỗ như thế này không hợp nhau. Anh đột nhiên vô cùng hứng thú đối với cô.

Theo ánh mắt Lâm Thiển Y, người đàn ông nhìn một chút, trong bụng như hiểu rõ, sau đó vỗ vỗ đầu cô.

“Cô gái nhỏ, chúng ta sẽ gặp lại!”

Sau đó phóng khoáng rời đi.

Gì chứ? Cô ghét nhất ai đụng đầu cô, cô cũng không phải là thú cưng. Xi, có quý mới gặp anh lần nữa.

Bất mãn nói thầm một tiếng, Lâm Thiển Y gợn ngón giữa hướng về phía bóng lưng người đàn ông, sau đó thoảng cái đã trở lại vị trí của mình ngồi xuống.

Trên bàn còn rượu chưa uống, Lâm Thiển Y liếm liếm đôi môi khô khốc, tự mình rót một ly, từ từ uống vào.

Eo? Thật không dễ uống chút nào, sao bọn họ cứ thích uống rượu vậy? Thật là khó hiểu.

Nhạc phát ra lúc này là loại rất dễ gây kích thích, không ít người ở đây đều đứng đưa nhún nhảy theo.

Lâm Thiên Y nhìn những người điên cuồng chung quanh một chút, lại uống thêm một chén, ánh mắt càng thêm mê ly, cuối cùng, không phân biệt cái gì với cái gì, cầm một ly rượu như cái microphone, bắt đầu hò hét.

Càng không để ý hình tượng đá rơi gầy xuống, đôi chân nhỏ giẫm trên ghế sa lon, nhảy qua nhảy lại.

Người ta nhảy đều rất có nhịp điệu, nhưng cô thì không biết khiêu vũ, cuối cùng chỉ nhảy nhót lung tung. May mắn là cô nhảy say mê, hát du dương, giọng nói của cô có lớn hơn nữa cũng không lẫn át được âm nhạc lúc này.

Sau đó, cô dứt khoát nhặt điện thoại di động ném trên ghế sa lon lên, hướng về phía điện thoại hát lên.

Hạ Minh Duệ đang lái xe, thân xe lắc lư, suýt chút nữa là đâm vào rãnh thoát nước.

Ở nơi này ca hát? Rõ ràng là ô nhiễm tiếng ồn mà!

Nhưng Lâm Thiên Y đang ca hứng hát làm sao quản được những điều này, tiếp tục hăng hái gào khan!

Cho tới khi tiếng rống giận của Hạ Minh Duệ cũng bị bao trùm trong tiếng hát của cô.

Khi Hạ Minh Duệ tới Công Thê, lướt qua đám người trùng trùng rớt cuộc ánh mắt như đuốc tìm được bóng dáng Lâm Thiên Y. Cô đang tựa vào bả vai Chu Văn Bản ngủ thiếp đi, một tay cầm điện thoại, một tay cầm ly rượu. Càng làm cho con người Hạ Minh Duệ co rụt lại chính là Lâm Thiên Y tựa vào trên người Chu Văn Bản, dáng vẻ thân mật, cả hai người cùng đắp chung áo vest của Chu Văn Bản, không biết còn tưởng rằng bọn họ là người yêu cơ đấy!

Bạn đang đọc truyện *Boss Đại Nhân, Xin Dừng Bước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 80: CHƯƠNG 80: ÂM HỒN KHÔNG TAN!

Hạ Minh Duệ mang khuôn mặt đen xì đi vào, bàn tay như một loại kim sắt bắt lấy cổ tay Lâm Thiên Y, không nói hai lời liền kéo người rời đi.

“Làm gì vậy? Đây, đợi đã, giày của tôi, túi xách của tôi!...”

“Này, này, Hạ Minh Duệ, anh chờ một chút!”

“Túi xách của tôi, a, túi xách của tôi!”

.....

Hai tay Lâm Thiên Y kéo lấy bàn tay có lực kia của Hạ Minh Duệ, dùng sức kéo lui về sau, nhưng Hạ Minh Duệ vẫn không chút lay chuyển, tiếp tục lôi cô ra ngoài.

Lúc này, cuối cùng không chịu nổi tiếng la hét om sòm của cô, anh hùng hăng trợn mắt nhìn cô một cái.

“Câm miệng!”

Lâm Thiên Y biết điều im lặng, cái quái gì chứ? Dữ như vậy, không có chút dịu dàng gì cả!

Tiếp theo Lâm Thiên Y cảm giác mình nhẹ bẫng, quả nhiên bị Hạ Minh Duệ ôm ngang lên. Khi cô kịp thời phản ứng thì đã bị Hạ Minh Duệ không chút thương tiếc ném vào trong xe.

Bên trong chỗ ngồi phía sau xe, Lâm Thiên Y ngủ mơ hồ, gió lạnh luồn vào cửa sổ xe đang mở, lạnh run.

Thật dễ dàng khiêng Lâm Thiên Y vào nhà, vẫn ném người lên giường như bao bố như trước!

Cuộc sống về đêm lúc này mới chính thức bắt đầu!

Cả đêm này Lâm Thiên Y bị giày vò chết đi sống lại, không ngừng cầu xin tha thứ, mãi cho đến khi trời sáng!

Rạng sáng ngày hôm sau, hậu quả của một đêm phóng túng đó chính là toàn thân Lâm Thiên Y đều đau nhức, lại còn có dấu hiệu cảm mạo, cặp mắt gấu mèo cho thấy tối hôm qua cô bị thâm đến cỡ nào.

Hôm nay Lâm Thiên Y không đi làm, mà xin phép Hạ Minh Duệ nghỉ, thật sự là đi bộ còn không xong. Tình hình lúc này là người của ông chủ lớn đúng là có chỗ tốt, đó chính là lúc không muốn làm việc có thể tùy ý xin nghỉ, dĩ nhiên nếu có thể bỏ qua khuôn mặt đen đến khoa trương kia của Tổng giám đốc đại nhân thì còn tốt hơn.

Lâm Thiên Y không biết một lần say rượu này của cô đến tột cùng làm liên lụy tới bao nhiêu người. Chu Văn Bản bởi vì một lần mắc phải một sai lầm nhỏ liền bị giáng chức xuống thành nhân viên, mà Lâm Na trực tiếp bị đuổi khỏi bộ phận thiết kế, kết quả sau cùng chính là lần nữa được gọi về phòng văn thư an phận thủ thường. Về phần Trần Hi, là ở một lần mắc lỗi trong báo cáo thống kê số liệu, kết quả ư, có thể nghĩ được, Hạ Minh Duệ dùng sở trường khẩu trừ tiền lương.

Trong khoảng thời gian ngắn, trong công ty oán khí dày đặc, không ngừng kêu khổ!

Ngày hôm sau Lâm Thiên Y hùng dũng oai vệ, khí phách hiên ngang đi làm, nhàm chán ở nhà chơi máy tính cả một ngày, thoát nhìn tâm tình cô cũng không tệ.

Trong phòng làm việc, Lâm Thiên Y há to mồm, giặt mình trước đồng hồ quần áo trước mắt kia còn cao hơn so với đầu cô, nhất thời hai mắt biến thành màu đen.

“Trước khi trời tối, đem những quần áo này chỉnh sửa lại cho tốt, sau đó phân loại ra, nếu làm không kịp thì tăng ca!”

Hạ Minh Duệ trước khi rời đi đã phân phó như vậy.

Lâm Thiên Y vô cùng buồn bã nhìn Hạ Minh Duệ ưu nhã sải bước dài đi ra ngoài, bóng lưng cao ngất đẹp thì đúng là đẹp, nhưng điều tiên quyết là không nặng nề như công việc trước mắt.

Cuối cùng cô bắt đầu dĩ thử dài một cái, bắt đầu sửa sang lại tài liệu trên bàn.

Đến gần trưa cô nhận được một cú điện thoại, là của Hứa Hạo Trạch gọi tới, nói giữa trưa cùng nhau ăn cơm, mẹ Hứa Hạo Trạch muốn gặp cô.

Lâm Thiên Y vốn muốn cự tuyệt, nhưng Hứa Hạo Trạch lại nói giờ nghỉ trưa ở dưới cửa công ty chờ cô.

Làm cái gì thế? Đúng là âm hồn không tan! Lâm Thiên Y cô lại không nợ bọn họ, rõ ràng là bọn họ thiếu cô cơ mà!

Nếu không phải là sợ Hứa Hạo Trạch ở cửa công ty gây chuyện, Lâm Thiên Y mới mặc kệ, trực tiếp đợi trong công ty không đi ra, xem anh làm sao bây giờ?

Thời gian trôi qua rất nhanh, buổi trưa Lâm Thiên Y dẫu đưa không muốn đi ra ngoài, nhưng điện thoại Hứa Hạo Trạch hết cuộc này tới cuộc khác, cô bây giờ có chút không kiên nhẫn.

Từ xa cô đã nhìn thấy Hứa Hạo Trạch đỡ một bà cụ đứng ở dưới bóng cây chờ cô tới.

Sắc mặt Lâm Thiên Y sa sầm, đi tới trước mặt bọn họ. Đầu tiên là nhìn Hứa Hạo Trạch một cái, mặt không chút thay đổi, sau đó khi nhìn sang mẹ Hứa Hạo Trạch trên mặt mới có chút tươi cười. Cho dù trong lòng bà nghĩ như thế nào, cô vẫn luôn ghi nhớ bà trước kia là một bác gái ân cần tốt bụng.

“Bác gái, bác sao rồi ạ?”

Lâm Thiên Y không nói thì thôi, cô vừa mở miệng, mẹ Hứa Hạo Trạch lập tức quỵ xuống trước mặt Lâm Thiên Y. Khuôn mặt đầm đìa nước mắt của bà cụ nhất thời khiến tay chân Lâm Thiên Y luống cuống.

“Bác gái đứng lên trước đi, có chuyện gì chúng ta nói chuyện là được!”

Lâm Thiên Y muốn kéo bà đứng lên, nhưng bà lại bắt được hai tay của cô, nói gì cũng không chịu đứng lên. Lâm Thiên Y không khỏi có chút nóng nảy, nhiều người nhìn như vậy, có thể nào cũng phải đem cô ép tới đường cùng sao?

“Tiểu Thiên, bác trước kia cũng không cầu xin con chuyện gì, bác cũng biết rõ chuyện trước kia là Hạo Trạch có lỗi với con, cũng biết ta không có mặt mũi nào yêu cầu con làm bất cứ cái gì cả, nhưng bác thật sự là cùng đường rồi!”

Bệnh viện đã tìm được nguồn thân thích hợp, bác sĩ nói bác nhất định phải nhanh chóng nộp tiền phẫu thuật. Nhưng mà chi phí phẫu thuật của bác đã đủ rồi, tiền của con cho lần trước vẫn còn nhiều, nhưng Hạo Trạch cũng cần phải phẫu thuật, phí phẫu thuật cho hai người tăng lên, tiền không đủ. Bác biết tiền con có được không dễ dàng gì, bác cũng hết cách rồi. Bác đã nhiều tuổi không biết sẽ phải đi lúc nào nhưng Hạo Trạch còn trẻ mà, bác không thể tro mắt nhìn nó từ từ chờ chết. Bác cũng định không làm giải phẫu để nhường cho nó, nhưng đứa nhỏ này kiên quyết không đồng ý!

Tiểu Thiên a, con đã giúp thì giúp Hạo Trạch luôn đi, coi như nể tình trước kia của hai đứa, coi như bác cầu xin con!”

Bà cụ khóc quá mức thảm thương, ngay cả Lâm Thiên Y cũng đầy nước mắt, cô không khỏi dúi mắt nhìn về phía Hứa Hạo Trạch. Hứa Hạo Trạch cùng cô đối diện một lát, sau đó lại chột dạ dúi mắt đi. Lâm Thiên Y cười lạnh.

“Bác gái, bác đứng lên trước đi!”

Lâm Thiên Y nói rất bình tĩnh, giống như đối đãi với một người xa lạ! Nếu như cô thật sự là con ruột của bà, liệu bà có dồn ép cô như vậy không? Bà làm sao có thể biết tiền của cô là từ đâu mà có?

Bọn họ có lẽ sẽ cảm thấy tiền của cô có được rất dễ dàng a? Thật là buồn cười mà.

“Tiểu Thiên, con đây là không đồng ý với bác sao?”

“Không phải, các người còn thiếu bao nhiêu tiền?”

Nghe được Lâm Thiên Y hỏi như thế, không riêng gì bà Hứa, ngay cả Hứa Hạo Trạch cũng có chút kinh ngạc. Cô lại có thể dễ dàng đáp ứng như vậy? Hẳn cho là còn phải phí chút thời gian nữa cơ.

“Năm mươi...”

Lúc này bà Hứa đã được Lâm Thiên Y kéo dậy, bà còn chưa nói hết lời liền bị Hứa Hạo Trạch kéo sang một bên, ánh mắt vô cùng âm trầm.

“Chúng ta còn thiếu một trăm vạn!”

Buồn cười, anh tại sao có thể không nhân cơ hội lấy nhiều hơn chứ? Đề lỡ dịp này thì sẽ không còn cơ hội nào giống vậy nữa.

“Được! Có điều từ nay về sau hai người không được trở lại dây dưa với tôi, cũng không cần xuất hiện trước mặt tôi!”

Giờ phút này trong mắt Lâm Thiên Y đã không còn chút ảm áp, đối với Hứa Hạo Trạch rất lâu trước kia cô đã sớm chết tâm, chỉ trách mình ban đầu mắt mù mới cho rằng hẳn là người đàn ông đáng giá để phó thác cả đời.

Hứa Hạo Trạch suy nghĩ một chút, cũng không do dự liền đồng ý.

Lâm Thiên Y lạnh lùng nhìn anh một cái, để cho bọn họ đợi ở nơi này, cô đi rút tiền.

Lúc trở lại, Lâm Thiên Y đem tiền đập vào trong ngực Hứa Hạo Trạch, cũng không nhìn tới ánh mắt cầu khẩn của bà Hứa, chỉ là lưu loát xoay người rời đi.

Hứa Hạo Trạch, chỉ mong sau này anh đừng trở lại dây dưa với tôi. Những gì cô có thể làm cũng đã làm rồi, nếu như sau này anh lại dây dưa với cô, vậy cũng đừng trách cô không nể mặt!

Lần này là nể mặt bà Hứa, nếu không ai quản hán chết sống? Thứ người cần bà như thế chết sớm siêu sinh sớm!

Lúc Lâm Thiên Y rút tiền, điện thoại di động Hạ Minh Duệ nhận được tin nhắn số dư thay đổi. Đây là lần đầu tiên Lâm Thiên Y dùng tám thẻ này, người phụ nữ này rốt cuộc chịu dùng tiền của anh sao?

Hạ Minh Duệ đang bận rộn chuyện phát triển của công ty không tự chủ nhếch miệng, nhiệt độ trong phòng họp lập tức được giảm đi rất nhiều, những cổ đông kia đều kinh hãi với biến chuyển của Hạ Minh Duệ. Vị Tổng giám đốc tân nhiệm mặt lạnh này lại có lúc dịu dàng như vậy? Không phải là bọn họ hoa mắt chứ?

Bạn đang đọc truyện *Boss Đại Nhân, Xin Dừng Bước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 81: CHƯƠNG 81: GIÚP MỘT TAY (1)

Bị Hứa Hạo Trạch nháo một phen như vậy, Lâm Thiên Y cũng không còn tâm tình gì ăn trưa, bị bọn họ làm cho tức no luôn rồi.

Nhìn đồng văn kiện chất như đồng núi nhỏ trên bàn, Lâm Thiên Y lại càng đau đầu nhức óc? Hạ Minh Duệ quả thực quá đáng, dám bóc lột sức lao động của người khác. Người làm không công như cô thật là quá oan ức mà?

Lâm Thiên Y chỉnh sửa xong một chục văn kiện thì thở dài một hơi, trong lòng mắng Hạ Minh Duệ thẳng một đường từ trên xuống dưới. Không thể khi dễ người như vậy.

Được rồi, cô là bảo mẫu nhà anh, là người giúp việc, hơn nữa còn là tình nhân bí mật! Cho dù là như vậy cô cũng phải có chút nhân quyền chứ?

Tại sao bạn gái người ta có thể sống ung dung tự tại, công việc thì có người làm giúp? Mà cô chỉ có thể nhẫn nhục chịu đựng? Đây là điển hình phân biệt đối xử, cô muốn đi tố cáo!

Nhưng cô tìm ai tố cáo đây? Hạ Minh Duệ chính là ông chủ lớn chỗ này, Lâm Thiên Y nhất thời ừ rừ cúi đầu, ngay cả thái độ chỉnh sửa lại những tài liệu

trước mắt cũng là bộ mặt căm hờn đại thù. Như để phát tiết cơn giận của mình, Lâm Thiển Y cơ hồ xem toàn bộ những tài liệu này là Hạ Minh Duệ.

Cho anh giả bộ nè! Cho anh hung dữ nè! Cho anh khi dễ người nè!

Trong lúc làm, cô nhận được một cú điện thoại của Lâm Na, tên này đã bị điều đến phòng văn thư. Bởi vì Lâm Thiển Y bị điều đi nên công việc phòng văn thư cũng trở nên nhiều hơn, thêm vào đó, Cố Hiểu Kha chẳng qua chỉ là người mới, quy trình còn chưa quen, cho nên Lâm Na liền bị thúc giục điều lại đây.

“Tiểu Thiển, tối hôm qua cậu không sao chứ? Xin lỗi, tại uống nhiều quá, sau khi tỉnh lại chuyện gì cũng không nhớ rõ, chỉ là cậu và Chu Văn Bản không phát sinh chuyện gì chứ?”

Lâm Na cẩn thận hỏi, tối hôm qua sau khi say, cô cùng bạn trai cùng nhau về, về phần Trần Hi cũng là ngủ thẳng một đêm.

Sáng sớm khi bọn họ trở lại Công Thê, cũng chỉ thấy Chu Văn Bản một người nằm trên ghế sa lon ngủ say, trên người đắp áo vest, áo khoác của Lâm Thiển Y lại khoác lên bên chân anh.

Cô kinh ngạc chính là túi xách của Lâm Thiển Y xốc xếch rơi trên đất, kinh động hơn nữa chính là giày của Lâm Thiển Y ở phía dưới ghế sa lon của Chu Văn Bản. Nếu nói hai người bọn họ không phát sinh chuyện gì, có đánh chết cô cũng không tin!

Mặc dù nhân phẩm của Lâm Thiển Y đáng tin, nhưng ở cái nơi như Công Thê này, mấy người lại uống say đến quên trời đất, coi như cho dù có phát sinh chuyện gì đó cũng là chuyện bình thường.

“Sao? Có thể có chuyện gì chứ?”

Lâm Thiển Y đem điện thoại kẹp ở giữa cổ, tay không ngừng sửa sang lại tài liệu, đối với chuyện tối hôm qua cô cũng coi như có chút ấn tượng.

Cô nhớ mình uống say, sau đó gặp một người đàn ông cực kỳ đẹp trai, sau đó nữa Hạ Minh Duệ xuất hiện, đem cô vác đi, sau đó nữa thì... Đó chính là một đêm bị giày vò cực kỳ bi thảm!

Về phần tối hôm qua hình ảnh sau khi cô uống say vừa nhảy vừa hát trước mặt Hạ Minh Duệ, người nào đó tự động chọn quên đi, bởi vì thật sự là quá mất mặt, cả đời này cô chưa từng trưng ra hành động như vậy!

“Còn có thể có chuyện gì? Tôi muốn hỏi hai có có xảy ra chuyện đó hay không? Văn Bản nói nếu như hai người thật sự có chuyện kia, anh ta sẽ chịu trách nhiệm, cậu không cần lo lắng!”

“Chuyện gì?”

Một nhọc quá độ khiến người nào đó lại tăng thêm một bụng oán khí, trong khoảng thời gian ngắn cho nên không có hiểu rõ Lâm Na đang muốn nói chuyện gì. Chuyện gì là chuyện gì? Làm gì bí hiểm như thế?

“Haizz, cậu là thật sự ngây thơ hay là giả bộ ngây thơ đây?”

“Đi chết đi, tớ vẫn luôn rất ngây thơ thuần khiết khả ái có được không? Ai giống cậu chứ? Phụ nữ thời đại mới?”

“Lâm Thiển Y! Không phải tớ nói đùa với cậu đâu. Thành thật khai báo đi, hai người có xảy ra chuyện đó không?”

“Chuyện gì?”

Lâm Thiển Y nghiêng đầu, khuôn mặt mê mang.

“Thì là chuyện giữa đàn ông và phụ nữ đó!”

Ặc, nói đến đây, khuôn mặt nhỏ nhắn của Lâm Thiển Y trong nháy mắt đỏ bừng. Nghĩ đến tối hôm qua tên khốn Hạ Minh Duệ kia gắt gao hành hạ cô, liền không nhịn được có chút chột dạ.

“Ha ha, làm sao mà có chứ! Nhân phẩm của tớ cậu còn không tin ư? Coi như có uống say cũng không làm loại chuyện đó, yên tâm đi!”

Đầu bên kia điện thoại, Chu Văn Bản mặt khảm trương áp bên cạnh di động của Lâm Na, nghe được Lâm Thiển Y cười khan, rõ ràng có chút chột dạ.

Lâm Na hướng về phía Chu Văn Bản lộ ra nụ cười như hiểu rồi, nụ cười kia thấy thế nào đều giống như mèo vớ được cá vậy. Đợi cô cúp điện thoại, lúc này mới thoải mái vỗ vỗ bả vai Chu Văn Bản.

Chu Văn Bản bị cô vỗ lui về sau vài bước, vỗ gì mà mạnh vậy chứ?

“Yên tâm, tôi cảm thấy Lâm Thiển Y tên kia rõ ràng nghĩ một đằng nói một nẻo. Tôi đoán cho dù hai người thật sự xảy ra chuyện gì, với tính tình của cô ấy cũng sẽ im lặng không nói, thậm chí sẽ phủ nhận tới cùng!”

Giọng điệu Lâm Na như một người từng trải, an ủi Chu Văn Bản đang bất an trong lòng.

“Thật sao?”

Cũng không biết vì sao, Chu Văn Bản dường dường là một quản lý kinh doanh, đã từng rất giỏi ăn nói, khiến cho nhiều khách hàng phải cam tâm quy gối bãi phục, nhưng hôm nay lại chút xấu hổ hiếm thấy. Khi Lâm Na nhắc tới Lâm Thiển Y, gương mặt tuấn tú có chút đỏ lên.

Thật ra thì anh để ý Lâm Thiển Y đã lâu rồi, chỉ là khi đó cô đã có bạn trai, cho nên anh đành đem tình cảm mới nảy nở kia đè nén lại, thỉnh thoảng anh sẽ mượn việc công tự mình chạy đến phòng văn thư một chuyến. Thật ra với vị trí của anh lúc đó đại khái có thể để cho cấp dưới đi nhưng anh lại không chỉ vì muốn nhìn một chút người phụ nữ đã khiến tim anh rung động, mà thỉnh thoảng cô cũng sẽ nói tục kia.

“Dĩ nhiên! Cậu nói có đúng không hả Tiểu Hi?”

Lâm Na vừa vỗ bả vai Chu Văn Bản vừa cười híp mắt quay đầu nhìn về đôi mắt đen đang ngồi bên cạnh, rõ ràng là vẻ mặt tập trung.

Chẳng qua là hôm nay đối mặt với người đẹp trai như Chu Văn Bản, cô lại không có phản ứng khác thường? Chẳng lẽ tối hôm qua đã xảy ra chuyện gì?

Bị gọi tên, Trần Hi vẫn còn có chút hoang mang, ngây ngốc ngẩn đầu, nhìn ánh sáng loé lên trong mắt Lâm Na, không tự chủ gật đầu một cái. Căn cứ vào kinh nghiệm trước kia, mỗi lần Lâm Na nhìn cô như vậy chỉ cần ngoan ngoãn gật đầu là được.

“Thấy chưa?”

Lấy được xác thực của Trần Hi, Lâm Na kiêu ngạo ngược khuôn mặt xinh đẹp lên, vẻ mặt đắc ý.

“Vậy tôi phải làm sao bây giờ?”

Chu Văn Bản đầu óc khôn khéo bỗng dưng có chút chậm chạp, giống như một sinh viên đại học ngây thơ, rất xấu hổ.

“Ngày chẳng phải đơn giản sao? Đây, cầm đi, tôi mới vừa hỏi, Tổng giám đốc không có ở đây, chính là thời cơ tốt của anh!”

Lâm Na đem áo khoác, túi xách còn có đôi giày cao gót trắng của Lâm Thiển Y toàn bộ dúi vào trong ngực Chu Văn Bản. Anh ngần ngại, đây còn là lần đầu tiên tiếp xúc với đồ của phụ nữ ở khoảng cách gần như vậy.

Trong phòng làm việc của Tổng giám đốc, Lâm Thiển Y sửa sang lại tài liệu đến mắt mờ đầu choáng, bỗng nhiên, tiếng gõ cửa phòng vang lên kèm theo giọng nam ôn hoà.

“Tiểu Thiển, cô có ở đây không? Tôi là Chu Văn Bản!”

Lâm Thiển Y cuối cùng ngẩng đầu lên từ chồng tài liệu đã giảm bớt một nửa, vẻ mặt có chút thần thờ, thật sự là mệt mỏi quá mà....

“Ừm, vào đi!”

Chu Văn Bản hào hoa phong nhã, trên người còn mang theo khí chất của một người trí thức, hơn nữa khoẻ miệng lúc nào cũng nở một nụ cười ôn hoà nhàn nhạt, khiến cho người ta nhìn thấy tâm tình cũng theo đó mà tốt hơn.

Chu Văn Bản đẩy gọng kính trên sống mũi, cười xấu hổ.

“Tiểu Thiển, đây là túi xách, giày cùng áo khoác mà cô để quên ở Công Thê. Trước khi về tôi có kiểm tra qua, hình như không mất thứ gì, cô kiểm lại một chút đi!”

Lâm Thiển Y hồ nghi nhận lấy đồng hồ Chu Văn Bản đang ôm trong ngực, nhưng kia là gì chứ? Anh lại đem giày của cô ôm vào trong lòng?

Không hiểu vì sao khuôn mặt cô bỗng đỏ lên, dường như nhớ lại chút gì đó về hình ảnh điên cuồng tối hôm qua, cô cực kỳ ngại ngùng nhanh chóng đoạt lấy đôi giày từ trong tay Chu Văn Bản. Chính xác là đoạt lấy mà không phải là cẩn thận nhận lấy.

Bạn đang đọc truyện *Boss Đại Nhân, Xin Dừng Bước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 82: CHƯƠNG 82: GIÚP MỘT TAY (2)

“Khụ khụ, chuyện này, cảm ơn anh nhé!”

Mặc dù có chút lúng túng, Lâm Thiển Y vẫn thật cảm kích anh, vì nếu không cô còn phải tự mình đi một chuyến. Người đàn ông này thật đúng là tỉ mỉ chu đáo, tương lai nếu cô gái nào gả cho anh nhất định sẽ rất hạnh phúc?

Khụ khụ, cô nghĩ đi đâu thế? Trong lúc lơ đãng, khuôn mặt như thể ai thiếu anh một khoản tiền lớn của Hạ Minh Duệ chợt xuất hiện. Lâm Thiển Y giật mình! Khi không sao lại nghĩ tới tên khốn kia chứ?

“Cô đang làm việc à? Hình như đang rất bận?”

Nhìn một đồng tài liệu trên bàn kia của Lâm Thiển Y, Chu Văn Bản nhủ mảy một cái.

“Sửa sang lại tài liệu thôi!”

Lâm Thiển Y lẩn nửa ngồi trở lại ghế của mình, vòng vo nói, mắt thấy đồng tài liệu trước mặt giống như chính sửa thế nào cũng không hết, buồn bã thở dài một hơi.

“Sao vậy? Nhiều lắm ư?”

“Ừm!”

Có thể không nhiều ư? Lâm Thiển Y tiếp tục chỉnh sửa lại.

“Nhiều như vậy cũng không cần phải xử lý xong trong hôm nay chứ? Phải vừa làm vừa nghỉ, đừng để bản thân làm quá mức mà kiệt sức!”

Ánh mắt Chu Văn Bản chuyên chú mà dịu dàng khiến cho Lâm Thiển Y không có dũng khí nhìn anh trực diện, không thể làm gì khác hơn là vui đầu vào bàn làm việc.

“Bộ tôi muốn sao?”

Lâm Thiển Y than thở, giọng nói buồn bã phẫn hận.

“Nhưng mà Hạ Minh Duệ tên khốn kia không muốn tôi sống dễ chịu mà, nhất định yêu cầu tôi hôm nay phải làm xong, nếu không không được phép tan ca, hỏi sao tôi không vội?”

Chỉ cần nhắc tới Hạ Minh Duệ, Lâm Thiển Y liền oán khí đầy bụng, hận không thể đem cái tên kia chặt thành tám khúc.

“Vây đi, vừa lúc chiều nay tôi không có việc gì, tôi giúp cô!”

Chu Văn Bản cười rất ôn hoà, khiến cho người khác căn bản không nỡ cự tuyệt, giống như việc cự tuyệt anh là một chuyện đi ngược lẽ trời.

“Vây cũng được sao?”

Lâm Thiển Y có chút do dự, cô hy vọng có người giúp cô nhưng chiếm dụng thời gian của người khác dù sao cũng không tốt lắm.

“Không sao cả, cô biết mà, tôi mới bị giáng chức, hiện giờ rất rảnh rỗi!”

Chu Văn Bản nhún vai một cái, tùy tiện kéo cái ghế ngồi đối diện Lâm Thiển Y.

Cô cũng biết Chu Văn Bản bị cách chức, cũng không biết Hạ Minh Duệ nổi điên cái gì. Chu Văn Bản được cả công ty công nhận, trong công việc thì nghiêm túc, cẩn thận tỉ mỉ, là một nhân viên tốt.

Rất nhanh, mặt trời đã lặn, màn đêm buông xuống!

Lâm Thiển Y đưa tay ra vuốt thắt lưng đau nhức, xoay cổ, mệt mỏi thật! Hạ Minh Duệ tên đó phải chém ngàn đao. Cũng đúng lúc này, bụng Lâm Thiển Y cũng không chịu thua kém đình công. Buổi trưa cô không ăn cơm, có thể chịu được tới lúc này đúng là không dễ dàng.

Thấy Chu Văn Bản ngẩng đầu nhìn cô, cô ngượng ngừng cười xin lỗi.

“Mà này, Văn Bản, anh có đói bụng không?”

“Cô không nói tôi cũng không cảm thấy, bây giờ quả thật hơi đói! Được rồi, nghỉ ngơi trước đã, tôi ra ngoài mua một ít đồ ăn, đừng gắng sức quá!”

“Đừng rồi, cô muốn ăn gì?”

“Sao cũng được!”

Lâm Thiển Y suy nghĩ một chút, không chút xấu hổ mở miệng. Vốn dĩ nên là cô mời khách, dù sao người ta cũng giúp cô cả một buổi chiều. Nhưng mà hình như trên người cô cũng không còn bao nhiêu tiền, làm gì còn kén cá chọn canh được?

Có điều quả thật hôm nay quá mệt mỏi, cô không thể làm gì khác là ngẩn người đứng ở cửa sổ nhìn ra bóng đêm bên ngoài.

Không lâu sau, Chu Văn Bản xách theo một túi đồ ăn thật lớn đi vào, mùi thơm của thức ăn nhanh chóng kéo cô trở lại. Khi nghe được mùi thức ăn, bụng cô liền hăng hái biểu tình ‘ục ục’, bắt đầu dĩ cô đành vừa xoa bụng vừa ngồi vào trước bàn.

Ồ đó, Chu Văn Bản đã chu đáo đem đồ ăn mua được dọn ra, một bữa ăn tối rất đơn giản, hai tô mì, một hộp gà chiên, một chai sữa chua, hai ly nước trái cây.

Người đàn ông này có cần phải chu đáo như vậy không?

Nếu như không phải bị ràng buộc bởi hợp đồng làm tình nhân với Hạ Minh Duệ, nếu như người đàn ông này cũng thích cô, như vậy có lẽ gã cho anh đúng thật là một lựa chọn tốt.

Ặc, gì nữa đây? Cô lại đang loạn tưởng, có làm không vậy?

Thật là mất thể diện!

“Ăn đi, trên mặt tôi có gì sao?”

Chu Văn Bản ăn một miếng, ngẩng đầu nhìn Lâm Thiên Y. Kính của anh bị hơi nóng của mì bịt kín một tầng sương mù, Lâm Thiên Y không thấy được ánh mắt của anh, chẳng qua là ngẩn ra, có chút ngượng ngùng. Chẳng lẽ cô nói cô đang nghĩ về anh sao?

Cô lúc nào lại giống như Trần Hi thế này? Thấy đàn ông liền nhìn không được nảy sinh ý nghĩ kỳ quái? Lẽ nào gần mực thì đen sao? Sau này nhất định phải cách xa Trần Hi một chút, nếu không cô cũng không còn là mình nữa. Nghĩ đến một ngày Lâm Thiên Y cô cũng giống Trần Hi đang đi đường nhìn thấy trai đẹp liền đeo dính không tha, hình ảnh này khiến cô rùng mình.

Ăn xong, Lâm Thiên Y cắn một miếng táo, rất thoả mãn thở dài một hơi, cảm giác được người phục vụ thật là tốt, cái gì cũng không cần làm, không trách được Hạ Minh Duệ thích mệnh lệnh cho cô làm cái này làm cái kia.

Nhìn xem, mới vừa ăn xong, Chu Văn Bản không nói hai lời liền đem một bàn hỗn độn dọn dẹp sạch sẽ.

Đêm vẫn còn tiếp tục, thành phố mới lên đèn.

Lâm Thiên Y kéo lê thân thể mệt mỏi sửa sang lại chồng tài liệu đã gần hết, nhờ người đàn ông này giúp một tay, nếu không có lẽ cô phải làm tới sáng.

Hừ hừ, Hạ Minh Duệ cái tên đàn ông cặn bã này, một mình mình ra ngoài chơi bồi trắng hoa lại bắt cô ở chỗ này làm việc mệt chết đi được. Anh đây là đang bóc lột sức lao động miễn phí phải không? Cô muốn đi tố cáo anh, thật là quá đáng!

Nếu mà anh có một nửa phần chu đáo như Chu Văn Bản, cô cũng không đến nỗi tội như vậy, có điều đúng là không nhìn ra, Chu Văn Bản thoát nhìn ngoại hình cũng không phải con trai quá mức khôi ngô tuấn tú, nhưng nếu nhìn kỹ lại, lại khiến cho người ta nhìn một lần lại muốn nhìn lần thứ hai, so với vẻ đẹp của Hạ tiểu thú yêu nghiệt lạnh lùng kia không giống nhau, cũng không có nét riêng gì!

Ặc, lại suy nghĩ nhiều!

Mất thấy tài liệu cũng sắp chỉnh sửa xong, Lâm Thiên Y nhìn điện thoại một chút, đã hơn 10 giờ, trễ thế này rồi ư!

Cảm thán đưa tay ra dấm thất lưng, chợt cảm thấy cả người đau nhức, cô làm suốt một ngày, chỉ vì chỉnh sửa những thứ tài liệu râu ria như vậy. Cô bây giờ chắc chắn trăm phần trăm là tên kia chính cô! Chính là không muốn thấy cô yên ổn chứ gì?

Bỗng nhiên, trong lúc đang thư giãn, Lâm Thiên Y sợ hết hồn, điện thoại di động của cô vang lên, tiếng chuông này không phải của ai khác, ngoài Hạ Minh Duệ ra thì còn ai nữa?

Không tiếng động liếc mắt nhìn, người này không phải lại muốn cô làm thêm gì nữa chứ? Thật là một giây cũng không cho người ta được yên tĩnh, anh làm sao biết cô đã làm xong? Quả nhiên trời sinh chính là đối nghịch với cô mà.

“Alo!”

Thái độ Lâm Thiên Y cực kỳ tồi tệ.

“Em ở đâu? Về nhà chưa? Tôi đang ở công ty, tới đón tôi!”

Giọng nói lạnh lùng của Hạ Minh Duệ mang theo ý tứ mệnh lệnh không thể nghi ngờ được.

Đi đón anh? Tên này không biết lái xe sao? Tại sao chứ?

“Tôi ở công ty!”

Lâm Thiên Y cắn răng nghiền lợi, tên khốn kiếp này lẽ nào lại quên? Anh giao cho cô một nhiệm vụ không cách nào hoàn thành trong một ngày, nếu như

không có người giúp đỡ.

“Ồ!”

Hạ Minh Duệ ừ một tiếng giọng mũi, điện thoại liền cúp. Gì chứ? Người này có còn chút phong độ nào không đây? Vậy mà dám cúp ngang điện thoại?

Tiếp đó cửa phòng làm việc liền bị va đập mà mở ra, đúng vậy là va đập không phải là đẩy ra!

Đây không phải là phong cách của Hạ Minh Duệ nha. Người này luôn luôn ưu nhã lạnh lùng, làm sao sẽ thô lỗ và vào cửa như thế.

Hạ Minh Duệ bước đi có chút lảo đảo, chỉ là người đầu tiên anh nhìn thấy không phải là ánh mắt lo lắng của Lâm Thiên Y mà là một người đàn ông kinh ngạc quay đầu.

“Tổng, tổng giám đốc? Anh đã về?”

Chu Văn Bản có thể nào cũng không nghĩ tới, đã trễ thế này Tổng giám đốc còn tới, lập tức có chút không được tự nhiên đứng lên. Hạ Minh Duệ luôn luôn lãnh mạc ngay cả anh nhìn thấy người đàn ông như vậy cũng phải dè dặt.

“Sao anh lại ở đây?”

Con người đen như mực của Hạ Minh Duệ co rút lại, giọng nói mang theo vẻ chất vấn.

“Tôi, tôi chỉ là lên đây giúp đỡ, bởi vì trễ thế này rồi, Tiểu Thiên vẫn còn nhiều việc, vì vậy mới lên đây!”

Bạn đang đọc truyện *Boss Đại Nhân, Xin Dừng Bước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 83: CHƯƠNG 83: CÓ GÌ ĐÓ KHÔNG ĐÚNG

Cũng không biết có phải là ảo giác hay không, Chu Văn Bản cảm thấy mỗi một câu anh nói ra, sắc mặt Hạ Minh Duệ lại lạnh thêm một phần.

“Ai cho anh lên đây?”

Hạ Minh Duệ không ngừng nhìn chăm chăm Chu Văn Bản, ánh mắt kia giống như của loài sói bị xâm chiếm lãnh địa, phát ra ánh sáng xanh biếc.

Chu Văn Bản cười khỏ, tối nay Tổng giám đốc dường như có gì đó không đúng. Anh ngửi thấy mùi rượu, không nghĩ tới Tổng giám đốc luôn luôn ưu nhã khéo léo cũng có một mặt như thế, nhưng định ý trong ánh mắt anh là sao chứ?

Anh dường như chưa từng đắc tội với vị Tổng giám đốc này nha. Vô duyên vô cớ bị bắt lỗi rồi giáng chức cũng không nói, bây giờ lại là chuyện gì nữa?

“Tôi kêu anh ấy lên!”

Lâm Thiên Y đi tới đứng giữa hai người, chặn lại ánh mắt sắc nhọn đang bắn ra bốn phía kia. Tên khốn kiếp này làm cái gì vậy? Tối rồi sao lại nồng nặc mùi rượu vậy chứ?

“Anh uống rượu?”

Lâm Thiên Y tròn to mắt, không thể tưởng tượng nổi nhìn chăm chăm Hạ

Minh Duệ. Cô còn tưởng rằng người đàn ông này làm bằng sắt, bách độc bất xâm, thế mà cũng đi uống rượu.

Hừ hừ! Nhất định là tới nơi bắt lương nào đó rồi!

Hạ Minh Duệ biếng nhác dựa vào khung cửa, ánh mắt sâu kín nhìn Lâm Thiên Y, đôi môi mỏng mím thật chặt, muốn nói lại thôi!

“Này, anh không sao chứ?”

Lâm Thiên Y có chút không yên lòng, đây không giống phong cách của anh a, bình thường đã sớm chế cười cô. Cô thế nào lại có cảm giác mình có tiềm chất bà tám đây chứ? Cô quản anh gì chứ!

Cô chính là vừa trải qua một ngày mệt mỏi nha. Nhưng còn tên khốn này? Vừa nhìn chính là bộ dạng ăn chơi phòng lưu trở về mà.

“Hai người đang làm gì?”

Đang lúc Lâm Thiên Y quyết định mặc kệ anh, tên kia yếu ớt lên tiếng. Sao cô lại cảm thấy giọng điệu của anh có chút uỷ khuất? Chẳng lẽ cô nghe nhầm?

“Hả? Còn có thể làm gì? Đương nhiên là làm việc!”

Lâm Thiên Y tức giận liếc mắt, đều là nhờ anh cả đấy. Nếu không cô sao lại thâm tâm như vậy? Một ngày bận rộn tới gần nửa đêm.

Ánh mắt Hạ Minh Duệ vòng vo di chuyển trên người Lâm Thiên Y, sau đó nhìn sang chỗ giày cao gót, còn có túi xách gì đó cô để ở một bên, tầm mắt lần nữa quay về chăm chú nhìn vào trên người Chu Văn Bản, sau đó hướng về phía Lâm Thiên Y đưa ngón tay dài chỉ vào Chu Văn Bản.

“Anh ta tại sao lại ở nơi này?”

Rõ ràng là chất vấn cùng buộc tội!

Lâm Thiên Y phát hỏa, tên khốn này có còn tình người không chứ, chẳng lẽ cô đáng đời đến nỗi hành mình?

“Được lắm, Hạ Minh Duệ, tên khốn kiếp nhà anh! Bận rộn một ngày cũng không phải anh, bà đây mệt chết đi được, anh ngược lại thì ra ngoài ăn chơi cả ngày, trở lại còn chất vấn một đồng thứ. Bà đây không làm nữa!”

Lâm Thiên Y cầm xấp tài liệu trong tay dùng dùng đập lên bàn một cái! Tức đến sùi bọt mép, tức nước vỡ bờ.

Sau đó xách túi của mình oai phong hùng dũng, khí phách hiên ngang đi ra ngoài.

“Tiểu Thiên, cô đừng xúc động như vậy!”

Chu Văn Bản lau mồ hôi, tại sao có thể xúc động như vậy, đây cũng không phải chuyện có thể đùa giỡn, anh bắt quả chỉ phạm một chút xiu sai lầm liền bị giáng chức, cô tức giận ngút trời như vậy chẳng lẽ muốn bị đuổi sao?

Anh không khỏi lo lắng nín một cánh tay Lâm Thiên Y lại, cùng lúc đó Hạ Minh Duệ tựa ở trên cửa cũng tiến lên, hai người đàn ông này cơ hồ là cùng lúc một trái một phải kéo lấy cánh tay Lâm Thiên Y.

“Buông tay!”

Cô thật sự rất tức giận, không thể để người khi dễ như vậy được, cùng là phụ nữ sao lại có chênh lệch lớn như vậy chứ? Anh đối với Hiểu Kha thì dịu dàng như nước, còn đối với cô? Dùng bất cứ thủ đoạn tồi tệ nào để uy hiếp, cảm dỗ, cô thật sự chịu đủ rồi!

“Không buông!”

“Tiểu Thiên!”

Hai người đàn ông cùng lúc mở miệng,

Không khí trong nháy mắt có chút quái dị!

Hạ Minh Duệ lạnh lùng liếc Chu Văn Bản một cái, ôm trọn bả vai Lâm Thiên Y, đồng thời kéo lấy cánh tay Lâm Thiên Y đang bị Chu Văn Bản nắm, đặt lên bờ vai mình.

Tay Chu Văn Bản bị đẩy ra, trái tim cười khổ một tiếng, không tránh khỏi cảm giác mất mát, còn cách gì chứ?

Lâm Thiên Y ngẩn ra, trên môi một mảnh lạnh như băng, mang theo mùi rượu nhàn nhạt.

Ặc, người đàn ông này có làm không vậy? Quan hệ của bọn họ chỉ thích hợp trong bóng tối, hướng chi anh đã có bạn gái, hiện tại lại có người ngoài, anh tại sao có thể không chút kiêng kỵ như vậy?

Có lẽ anh ở trước mặt mọi người hôn cô, đối với anh mà nói không chút ảnh hưởng gì, nhưng đối với cô lại là tràn ngập tai ương. Mặc dù cô biết Chu Văn Bản cũng không phải là người nhiều chuyện, cho dù vậy cũng không được!

Lâm Thiên Y tròn to mắt, tức giận khiến khí lực cô lớn hơn không ít, cho nên một tay đẩy Hạ Minh Duệ ra, sau đó không chút kiêng kỵ vung một cái tát.

Cô cho là anh sẽ né tránh, khôn khéo như Hạ Minh Duệ làm sao sẽ bị cô tát trúng? Nhưng sự thật ngoài ý muốn đúng là gặp quỷ a.

Cái tát này rõ rõ rành rành, mà cô lại tát rất mạnh tay!

'Bốp' một tiếng thanh thủy chói tai!

Cái tát này tát xong, Lâm Thiên Y cũng cảm thấy tay nhỏ bé của cô nóng hừng hực, đau rát, càng không cần phải nói Hạ Minh Duệ, cũng có thể da mặt Hạ Minh Duệ đủ dày, cần bản phải biết đau?

Ngay cả Chu Văn Bản cũng bị hành động của Lâm Thiển Y làm sửng sò, đây vốn chính là Tổng giám đốc lạnh như băng, khi anh nghe được âm thanh vang dội của cái tát kia, mặc dù không phải là đánh vào mặt anh, anh cũng cảm thấy rằng ề ảm.

Cho nên Chu Văn Bản rất là thức thời vội vã nói với Lâm Thiển Y một câu.

“Tiểu Thiển, tôi đi trước, đã trễ thế này, cô cũng nên về sớm chút!”

Nếu thật sự không nhìn ra mối quan hệ giữa Lâm Thiển Y và Hạ Minh Duệ, vậy thì cái chức danh giám đốc kinh doanh anh từng làm chỉ là hư danh rồi.

Lời này của Chu Văn Bản cũng không có người đáp lại, mà anh cũng không trông mong sẽ có người đáp, hiện tại việc cấp bách đó là chạy trốn khỏi hiện trường thật nhanh, tránh rước họa vào thân.

Anh dường như có chút hiểu lý do mình bị giáng chức. Quả nhiên ý định của những người lãnh đạo thì không cách nào hiểu được.

Lâm Thiển Y có chút ngây ngốc nhìn bàn tay nhỏ bé đỏ lên, sau đó chậm rãi ngẩng đầu. Hạ Minh Duệ đang hoảng đứng ở đó, khuôn mặt ủy khuất, con ngươi lấp lánh dưới ánh đèn càng trở nên hư ảo, đôi môi đẹp mắt đỏ ửng hơi trề ra, nhìn ánh mắt cô tràn đầy nghi hoặc cùng buộc tội, bộ dạng ủy khuất kia khiến Lâm Thiển Y căng thẳng trong lòng.

Trong nháy mắt cảm giác mình đã làm chuyện tội ác tày trời. Nhưng vì sao lại như vậy? Rõ ràng người làm sai không phải cô, mà cô ngược lại lại có cảm giác tội lỗi?

Khi ánh mắt cô nhìn sang, Hạ Minh Duệ kia cư nhiên đang méo mếu, âm thanh sâu kín, biết bao nhiêu là ủy khuất.

“Đau...”

Con người lấp lánh giống như một con cún con bị thương tội nghiệp nhìn chăm chăm cô, bộ dáng đó khiến cô có xung động muốn hung hăng chà đạp anh.

Lâm Thiển Y khoé miệng giật giật, có cần phải vậy không? Đây là chuyện gì vậy chứ? Người trước mắt đang mong mỏi nhìn mình, chờ đợi mình tới an ủi có phải là Hạ Minh Duệ thôi chết tiết không? Sét tới đánh cô một cái đi.

Hạ Minh Duệ nhìn Lâm Thiển Y hồi lâu, mà cô chẳng qua chỉ khiếp sợ nhìn lại anh, nhưng lại không có bất kỳ động tác nào, không khỏi càng thêm ủy khuất, mắt phượng hẹp dài loé lên, môi mỏng khẽ mở, giọng nói nhẹ nhàng mềm mại.

“Tiểu Y, tôi đau!”

Lâm Thiển Y không cảm được khoé mắt giựt giựt, người này hẳn là say đi? Uống say? Cho nên mới như vậy? Đề nén trái tim khiếp sợ, Lâm Thiển Y đi về trước từng bước, trong con ngươi không che giấu sự ân cần.

“Lấy tay ra, tôi xem một chút!”

Ngay cả Lâm Thiển Y cũng không có phát hiện, mới vừa rồi còn quyết liệt thế nhưng khi thấy bộ dáng làm nũng của Hạ Minh Duệ, cô cũng không khỏi nhẹ giọng, chứ đừng nhắc tới có bao nhiêu dịu dàng.

Hạ Minh Duệ hiếm khi nghe theo buông tay xuống, lộ ra nửa bên mặt đỏ hồng một mảng, phía trên còn in rõ dấu bàn tay.

Bạn đang đọc truyện *Boss Đại Nhân, Xin Dừng Bước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 84: CHƯƠNG 84: THẬT ĐÁNG THƯƠNG

Đôi mắt anh mong đợi nhìn cô, mi mắt thật dài khẽ khép lại, chớp chớp tạo thành một vệt bóng dài, môi mỏng khẽ mở, bộ dáng đó không có nửa phần đáng vẻ lạnh lùng thường ngày, ngược lại đậm đậm đáng yêu, cực kỳ khiến người yêu mến.

Lâm Thiển Y bị ý nghĩ của mình dọa cho hết hồn, nhưng bộ dạng này của anh đối với một người phụ nữ như cô dường như có lực hút trí mạng.

Đáng sợ hơn đó là cô còn là một hủ nữ, khi anh say rượu cũng không phải là bộ dạng của một Tổng giám đốc lạnh lùng mà cô biết, cũng không phải là sự xinh đẹp tà mị như lúc gặp anh ở Bất Dạ Thành, anh giờ phút này bởi vì cảm giác say mông lung mà trong con ngươi mang theo chút ít mê man, trong mắt anh rõ ràng chỉ có bóng dáng của một mình cô, gương mặt hoàn mỹ đến nỗi không có chỗ nào để bắt bẻ, cho dù có thêm dấu bàn tay cũng không có vẻ gì chật vật, ngược lại tản ra một loại mỹ cảm khác.

Á! Trời ơi! Giết cô đi! Một người đàn ông đẹp như vậy, để cho bọn họ... những người phụ nữ yêu cái đẹp như mạng phải sống như thế nào đây?

Máu chốt chính là bộ dáng tỉnh tỉnh mê mê của anh lúc này, đáng vẽ trong sạch đơn thuần, rất dễ khiến người ta phạm tội ***** a a a!

Còn để cho người khác sống hay không!

“Tiểu Y, tôi buồn ngủ, chúng ta về nhà đi!”

Giọng nói mang theo chút làm nũng khiến cho nội tâm Lâm Thiên Y một chút xú tức giận cũng biến mất hoàn toàn.

Liếc mắt nhìn người đàn ông đang ngoan ngoãn chờ cô lên tiếng, trong lòng bỗng nhiên có chút cảm giác thoải mái! Được rồi, thật ra thì cô là một cô gái rất mềm lòng nha.

“Đi thôi!”

Lâm Thiên Y bất đắc dĩ hoà hiệp, chuyện hôm nay bị anh bóc lột ngày mai hãy tính vậy.

“Đợi chút...”

Lâm Thiên Y đã đi ra bên ngoài cửa thì bị gọi lại, sau đó quay đầu lại, người đàn ông kia đứng tại chỗ bất động, con ngươi hẹp dài như cũ chớp chớp gắt gao nhìn cô, tức giận lớn hơn nữa dưới con mắt không chút nào phòng bị của anh như vậy cũng bị luân hồi.

“Thế nào?”

“Nắm tay...”

Hạ Minh Duệ chìa bàn tay thon dài tới trước mặt Lâm Thiên Y, ánh mắt tràn đầy mong mỏi nhìn cô...

Lâm Thiên Y trong phút chốc có loại cảm giác bị đánh bại, người đàn ông này chẳng lẽ uống say nên đầu óc biến thành con nít?

Cuối cùng chỉ vì ánh mắt buồn bã uỷ khuất của anh, Lâm Thiên Y nhịn không được khoé mắt giựt giựt vươn tay nắm tay anh, sau đó liền nhìn thấy khoé miệng tên kia lộ ra một nụ cười thoải mái vui vẻ, bỏ lại sự tức giận ở phía sau.

Lâm Thiên Y không biết là làm sao cô có thể nhét người này vào trong xe, tóm lại lúc ngồi lên xe, cô rốt cục nhận thức được cảm giác mệt mỏi là như thế nào.

Về tới nhà, Hạ Minh Duệ rất biết điều ngồi trên ghế sa lon, đôi mắt lấp lánh trong veo, giống như toàn bộ thế giới chỉ có một mình Lâm Thiên Y cô, ánh mắt chuyên chú như vậy khiến cho lòng cô cũng bị hoà tan theo từng chút một.

“Ngồi yên, quay mặt sang đây!”

Lâm Thiên Y cầm cục đá trong tủ lạnh, dùng một cái khăn lông bọc lại, nhẹ nhàng xoa trên mặt anh.

“Lạnh...”

Hạ Minh Duệ kéo kéo khoé miệng, không ngừng lui về sau, trên mặt nóng hừng hực, vừa lạnh vừa đau.

“Ngoan, sẽ tốt thôi, ráng nhịn một chút!”

Hoàn toàn là giọng nói dụ dỗ trẻ con.

Hạ Minh Duệ nhìn gò má nghiêm túc của Lâm Thiên Y, lúc này mới quệt miệng, không lộn xộn nữa.

Cô cho là uống nhiều rượu sau đó làm nũng chính là cực hạn của người đàn ông này, cho nên lúc ngủ người đàn ông này lại phát huy luôn khiến cô hận không thể đá cho anh một cước rớt xuống giường. Lâm Thiên Y lại một lần nữa hết ý kiến.

Tại sao lại thế?

“Ôm!”

Một người đàn ông ngồi ở chỗ đó, đôi mắt lấp lánh chớp động, gương mặt vô tội, đây cũng lại là vẻ mặt ngây thơ tinh khiết khiến cho Lâm Thiên Y muốn nổi giận mà không phát tiết được.

Được rồi, cô nhịn!

Vì vậy một người đàn ông giống như một con gấu ôm cô chặt tới nỗi gió thổi không lọt, cô thậm chí hoài nghi đêm nay cô sẽ bị anh siết chết.

Trong lúc đang ngủ, người đàn ông kia ở bên tai cô nỉ non.

“Tứ, đừng bỏ em!”

Hạ Minh Duệ nói không rõ ràng, cho nên Lâm Thiển Y trong lúc đang say ngủ cũng không nghe rõ anh đang lẩm bầm cái gì, chỉ là miễn cưỡng nghe được câu kia - đừng bỏ em.

Lâm Thiển Y lật người lại, lại bị người đàn ông phía sau ôm chặt hơn, cô mấp máy cái miệng nhỏ nhắn, nhỏ giọng nói thầm.

“Yên tâm, sẽ không bỏ anh!”

Sáng hôm sau, Lâm Thiển Y mở đôi mắt mờ mịt ra thiếu chút nữa giật mình.

Hạ Minh Duệ tên kia đang đen mặt đứng trước mặt nhìn cô chăm chăm, Lâm Thiển Y dụi mắt, đợi nhìn rõ vẻ mặt Hạ Minh Duệ, lúc này trong lòng đánh bộp một tiếng.

Người này đã tỉnh rượu? Ánh mắt kia nhìn thế nào cũng không giống đôi mắt trong suốt mê mang tối hôm qua, ngược lại lạnh lùng, hiện đầy mùi nguy hiểm.

“Hi, chào buổi sáng!”

Lâm Thiển Y từ trong chăn đưa tay ra, mặt cười vô hại, đúng cái gọi là ai nở lòng đánh người đã biết nhận sai?

Nhưng cô tại sao lại chột dạ chứ? Người làm sai cũng không phải cô mà!

Trái lại khuôn mặt Hạ Minh Duệ giống như chuẩn bị tính sổ!

“Tối hôm qua, sao em lại ở cùng một chỗ với người đàn ông kia?”

Hạ Minh Duệ híp mắt, sáng sớm giọng nói vô cùng mê hoặc.

“Người đàn ông nào?”

Lâm Thiển Y chớp chớp mắt, vẫn chưa hoàn toàn tỉnh lại từ đêm qua với người đàn ông nào đó.

“Em với Chu Văn Bản có quan hệ gì? Em thích anh ta?”

“Gì chứ?”

Có làm hay không!

“Anh nhìn thế nào mà lại nói là tôi thích anh ấy?”

Lâm Thiển Y từ trên giường ngồi dậy, nhìn anh như nhìn người ngoài hành tinh.

“Vậy tại sao hai người lại ở cùng một chỗ? Còn nữa tại sao khuya hôm trước em cũng cùng anh ta ngủ chung một chỗ?”

Gương mặt tuấn tú của Hạ Minh Duệ lạnh lùng, đại khái nếu Lâm Thiển Y nói không ra một lý do khiến anh hài lòng không biết anh sẽ làm gì cô.

“Cái gì gọi là ngủ chung một chỗ? Có làm hay không vậy? Ngày đó uống say, tôi chẳng qua chỉ ngồi ở đó, làm sao có thể ngủ? Anh có bị bệnh không vậy?”

Người đàn ông này chẳng lẽ say một đêm, đầu cũng trở nên hồ đồ?

“Hừ, tốt nhất là vậy!”

Hạ Minh Duệ kêu ngao hừ một tiếng, từ tủ lạnh lấy một ly nước trái cây uống một hớp.

Xi! Mới sáng sớm nhìn chăm chăm cô chỉ vì hỏi cái này? Cô sẽ hiểu làm có được không? Hiểu làm anh thích cô.

Nhưng mà điều này là không thể, bạn gái anh Cố Hiểu Kha đang ở đây, cô cũng không có tự luyện đến vậy.

Ăn sáng xong, Lâm Thiển Y chở Hạ Minh Duệ tới công ty, dường như gần đây nhiệm vụ của cô lại nhiều thêm một việc, tài xế chuyên dụng cho Hạ Minh Duệ.

Trước kia đều là anh lái xe chở cô, cô có loại dự cảm nhiệm vụ này bắt đầu có thay đổi cũng liên quan tới tối hôm qua. Cô không phải sợ khổ sao?

Hạ Minh Duệ kia sau khi đến công ty đã không thấy bóng dáng đâu cả, điều này khiến Lâm Thiển Y trong lòng âm thầm khinh bỉ.

Chẳng qua cô mới vừa vào phòng làm việc của Tổng giám đốc không bao lâu, liền có người đến giao hàng.

“Xin hỏi, cô có phải Lâm Thiên Y không?”

Lâm Thiên Y sững sốt, vội nói:

“À, phải!”

“Đây là máy tính xách tay giao cho cô. Xin cô ký tên lên chỗ này!”

Nhân viên giao hàng đưa cho Lâm Thiên Y tờ hoá đơn, Lâm Thiên Y hồ nghi nhận lấy ký tên mình trên đó.

Cô không có mua máy tính nha. Lâm Thiên Y suy nghĩ một chút, chẳng lẽ là cái tên Hạ Minh Duệ kia mua?

Được rồi! Quân ai mua làm gì, có máy tính còn không biết dùng cho tốt sao? Dù sao tài liệu ngày hôm qua đã chỉnh lý xong, Hạ Minh Duệ kia lại không có đây, cô liền len lén chơi game một chút.

Lần này cô mới sẽ không bị anh bắt được, bởi vì chỗ cô ngồi đối diện với cửa, cô tin chắc khi có người đi vào, cô sẽ kịp thời thoát game, huỷ diệt chứng có! Moa ha ha ha!

Trong game, Tề Diệu không có đăng nhập, chỉ có Chung Ly Hàn. Người phụ nữ này hình như ngày nào cũng đăng nhập, thế mà lực chiến đấu lại chẳng tăng lên.

Lâm Thiên Y vừa đăng nhập liền có người chat với cô. Cô mở cửa sổ chat ra, vừa nhìn, là Biệt Thái Phóng Tứ!

Người này?

Biệt Thái Phóng Tứ: “Hữu Chung Ngươi Đừng Chạy?”

Bạn đang đọc truyện *Boss Đại Nhân, Xin Dừng Bước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 85: CHƯƠNG 85: KẾT HÔN TRONG GAME (1)

Hữu Chung Ngươi Đừng Chạy: “Thế nào?”

Biệt Thái Phóng Tứ: “Cậu có biết mình nằm trong danh sách phải tiêu diệt của tông phái chúng tôi không?”

Được lắm, chẳng phải là đệ nhất thiên hạ sao? Có cần phải lớn lối vậy không? Nhưng mà chiến lực không bằng người, không thể không cúi đầu.

Hữu Chung Ngươi Đừng Chạy: “Biết...”

Biệt Thái Phóng Tứ: “Vậy cậu có biết mình cũng nằm trong danh sách phải tiêu diệt của đệ nhất tông phái?”

Hữu Chung Ngươi Đừng Chạy: “Biết...”

Biệt Thái Phóng Tứ: “Tông phái chúng tôi có thể bảo đảm sau này không giết cậu, cũng không giết những người trong tông phái của cậu, nhưng mà...”

Thì ra đây là đang ra điều kiện với cô. Nhưng Lâm Thiên Y suy nghĩ hồi lâu cũng không nghĩ ra được mình có cái gì đáng giá khiến ông lớn đây chú ý.

Hữu Chung Ngươi Đừng Chạy: “Đại ca, có gì anh cứ nói thẳng đi, đừng thừa nước đục thả câu!”

Cô là đi làm mà len lén chơi game đó?

Biệt Thái Phóng Tứ: “Tôi cần cưới vợ, nhưng vẫn không tìm được người thích hợp, tôi xem cậu thuận mắt nhất, nếu không hai chúng ta lấy nhau đi!”

Hữu Chung Ngươi Đừng Chạy: “Đại ca, tôi là nam đó có biết không?”

Lâm Thiên Y liếc mắt, mặc dù thật sự rất muốn gả cho đệ nhất thiên hạ nhưng vẫn rất có khí thế nói, chỉ có điều đáng tiếc...

Biệt Thái Phóng Tứ: “Tôi không ngại làm 'công'!”

Hữu Chung Ngươi Đừng Chạy: “...”

Thì ra lời đồn là thật, ông lớn này thật sự là gay, cô đột nhiên nhớ tới một câu nói nhìn thấy trên weibo, làm phụ nữ thật sự khó khăn, chẳng những phải đề phòng tiểu tam còn phải đề phòng gay!

Hữu Chung Ngươi Đừng Chạy: “Hai chúng ta kết hôn thì tôi cũng không có ý kiến, dẫu sao cũng có thể loại bỏ nguy hiểm bị các người đuổi giết đúng không? Nhưng mà tôi nhớ game này không cho phép nam với nam kết hôn với nhau!”

Biệt Thái Phóng Tứ: “Chuyện này không cần lo lắng, game mới ra một loại đan gọi là âm dương luân hồi đan gì đó, có thể chuyển đổi giới tính!”

Có phải do cô lâu quá không chơi không? Lại có loại vật phẩm này sao?

Hữu Chung Ngươi Đừng Chạy: “Nhưng chiến lực của tôi quá thấp, sợ rằng không giúp được gì!”

Ngộ nhờ trong lúc đánh nhau, chiến lực thấp như vậy của cô chỉ biết kéo chân hấn thôi.

Biệt Thái Phóng Tứ: “Cậu cảm thấy tôi cần cậu giúp một tay?”

Hữu Chung Ngươi Đừng Chạy: “Ặc, vậy hai ta ai thay đổi giới tính?”

Biệt Thái Phóng Tứ: “Cậu cảm thấy sẽ là tôi sao?”

Cô thế nào lại có cảm giác bị gài bẫy nhỉ? Hơn nữa giọng điệu nói chuyện của người này sao lại quen thuộc như vậy? Thật là, bị Hạ Minh Duệ đầu độc thời gian dài, đến chơi game cũng có thể nghĩ tới anh, đúng là đen đủi.

Hữu Chung Ngươi Đừng Chạy: “Nhưng tôi là một người đàn ông!”

Cô cảm thấy vẫn nên cố gắng thêm lần nữa.

Biệt Thái Phóng Tứ: “Chẳng lẽ cậu muốn tiếp tục bị đuổi giết?”

Được rồi, cô đầu hàng. Phụ nữ tốt không đấu với đàn ông cặn bã, ở trong cô Biệt Thái Phóng Tứ tự động bị liệt vào danh sách đàn ông cặn bã. Bởi lẽ nếu là người đang hoàng cũng sẽ không liều mạng đuổi giết cô, một người vừa ngây thơ đáng yêu lại thuần khiết như vậy.

Hữu Chung Ngươi Đừng Chạy: “Ặc, không muốn!”

Biệt Thái Phóng Tứ: “Vậy liền giao dịch thôi!”

Hữu Chung Ngươi Đừng Chạy: “Gì?”

Xin thứ lỗi cô còn không có kịp phản ứng, bọn họ muốn giao dịch gì chứ?

Biệt Thái Phóng Tứ: “Cậu có tiền mua âm dương luân hồi đan không?”

Hữu Chung Ngươi Đừng Chạy: “Không có!”

Giao dịch xong, Biệt Thái Phóng Tứ tặng cho cô một âm dương luân hồi đan.

Biệt Thái Phóng Tứ: “Ăn đi!”

Sau đó, Lâm Thiển Y hoa lệ biến thân thành công.

Chỉ là tên hiện tại của cô không khớp với nhân vật nữ chút nào.

Kể đó, Biệt Thái Phóng Tứ liền gửi lời cầu hôn, Lâm Thiển Y chấp nhận, sau đó cả màn hình lớn pháo hoa bắn tung toé không ngừng.

'Người chơi thân ái, Đệ nhất thiên hạ Biệt Thái Phóng Tứ giờ phút này cùng Hữu Chung Ngươi Đừng Chạy vui mừng kết lương duyên, tác thành một đoạn nhân duyên lãng mạn!'

Sau đó toàn bộ màn hình pháo nổ dồn dập!

“Được lắm, Biệt Thái Phóng Tứ sao lại kết hôn? Tôi còn tưởng rằng hấn chơi game này chắc sẽ không kết hôn đâu.”

“Ai biết được! Ý định của ông lớn không thể nào đoán được!”

“Nhưng mà Hữu Chung Ngươi Đừng Chạy này là người nào? Trước kia có nghe nói qua chưa?”

“Các người không biết ư, Hữu Chung Ngươi Đừng Chạy này từng là tình địch của Tuyền Thủy Đình Đông, chồng của Hạ Mạt Thanh Thanh!”

“Theo như cậu nói vậy, không phải hấn là đàn ông sao?”

“Không phải chứ? Biệt Thái Phóng Tử thật sự thích đàn ông? Cảm giác không biết yêu chứ!”

“Câu hỏi tôi, tôi làm sao biết?”

Hữu Chung Ngươi Đừng Chạy: “...”

Hệ thống: 'Người chơi Biệt Thái Phóng Tử cùng Hữu Chung Ngươi Đừng Chạy cử hành hôn lễ xa hoa, mời các vị bằng hữu giang hồ tham dự!'

Cánh hoa bay đầy trời, lần này nhân vật chính là cô!

Nhớ ngày đó cô làm thế nào tro mắt nhìn cảnh tượng náo nhiệt khi Hạ Mạt Thanh Thanh kết hôn nhỉ?

Vừa nhắc Tào Tháo thì Tào Tháo đến!

Lâm Thiển Y nhận được lời mời trò chuyện riêng tư.

Hạ Mạt Thanh Thanh: “Cậu rốt cuộc là nam hay nữ?”

Lâm Thiển Y gửi một icon mặt cười hi hi.

Hữu Chung Ngươi Đừng Chạy: “Cô đoán xem!”

Hạ Mạt Thanh Thanh: “Cậu không phải là nữ chứ?”

Hữu Chung Ngươi Đừng Chạy: “Icon cười gian! Cô cảm thấy tôi là nữ sao?”

Hạ Mạt Thanh Thanh: “Chẳng lẽ các người thật sự là gay?”

Hữu Chung Ngươi Đừng Chạy: “Đây là bí mật!”

Hạ Mạt Thanh Thanh: “Các người đã gặp nhau ngoài đời sao? Tôi cùng Tuyên Thủy Đình Đông đã gặp mặt, hơn nữa ấn tượng của đôi bên cũng không tệ, lại đang ở cùng thành phố, cho nên chúng tôi ngoài đời cũng đang ở chung một chỗ!”

Hữu Chung Ngươi Đừng Chạy: “Ặc!”

Lâm Thiển Y nhìn trời liếc mắt, nói với cô chuyện này để làm gì? Bọn họ lúc nào quen thân như vậy? Nhiều nhất bọn họ chỉ kết hôn với nhau, sau đó nhanh chóng ly hôn, nói cũng không nói được mấy câu, hiện tại đây là đang tám chuyện nhà? Nhưng cô thế nào cảm thấy quái dị đây chứ?

Hạ Mạt Thanh Thanh: “Cậu thế nào lại chịu đổi giới tính? Biệt Thái Phóng Tử không có đưa cho cậu trang phục kết hôn sao? Tuyên Thủy Đình Đông đối với người khác rất chu đáo, đối với tôi cũng rất tốt, cậu xem tôi vẫn còn mặc lễ phục tuyết nguyệt anh ấy đưa cho nè!”

Hữu Chung Ngươi Đừng Chạy: “Icon đồ mờ mờ! Hai người đàn ông đưa trang phục gì chứ!”

Hạ Mạt Thanh Thanh: “Icon cười duyên, đúng ha! Hi hi!”

Đây là tới dò ta tin tức sao? Thật là!

Hiện trường hôn lễ, Biệt Thái Phóng Tử một thân trang phục cực phẩm, màu lông lãnh, có thể đứng bên cạnh hắn cũng sẽ khiến người cảm thấy kích động không thôi, hết lần này tới lần khác lúc này Lâm Thiển Y lại đang đứng bên cạnh hắn. So sánh giữa hai người chỉ đơn giản như vậy, một thân trang phục của Lâm Thiển Y đứng cạnh Biệt Thái Phóng Tử đó chính là sự khác biệt giữa thiên thần và kẻ ăn mày.

Biệt Thái Phóng Tử nhìn cô một cái, nhưn mảy, trang bị như đồ bỏ đi như vậy, thua thiệt cô mặc ra ngoài, vì vậy vung tay lên, trực tiếp yêu cầu giao dịch.

Lâm Thiển Y sùng sốt, đồng ý giao dịch. Biệt Thái Phóng Tử tặng cô một đồng gì đó, sau cùng bỏ lại một câu.

Biệt Thái Phóng Tử: “Những đồ bỏ đi này tôi cũng không dùng được, em xem xử lý đi!”

Lâm Thiển Y khoe miệng vừa kéo, đây chính là cái mà người ta hay nói Tài đại khí thô sao? Những món đồ hán cho cô toàn là cực phẩm, ở trong mắt hán lại thành đồ bỏ đi?

Trong đó có một món trang phục cực phẩm, vừa lúc Lâm Thiển Y thêm thường đã lâu, lại không cách nào có được.

Biệt Thái Phóng Tử đưa cô trang phục cực phẩm này, giá trị không thể dùng tiền bạc để so sánh. Loại này trang bị chỉ có trong những nhiệm vụ đặc thù mới có được, không giống như lễ phục tuyết nguyệt bỏ ít tiền là có thể mua được, mà Biệt Thái Phóng Tử đưa cô món này chính là gấp mà không thể cầu!

Lâm Thiên Y vui rạo rức đem trang bị mặc vào, nhất thời khí chất cả người liền biến đổi, từ một hoa nữ thẳng cấp thành tiểu tiên nữ.

Mà cô lại đem những món Biệt Thái Phóng Tứ tiện tay ném cho cô, đối với hắn là đồ bỏ đi nhưng lại là cực phẩm đối với cô, toàn bộ mặc trên người, trong nháy mắt thay đổi thật lớn, cũng chuyển sang màu lông lánh, mặc dù so về độ sáng bóng với Biệt Thái Phóng Tứ thì kém đi rất nhiều nhưng mà vẫn có thể làm người khác loá mắt.

Ít nhất Hạ Mạt Thanh Thanh khi này đã an tĩnh khi nhìn thấy trang bị trên người cô liền gửi đến một tin nhắn.

Bạn đang đọc truyện *Boss Đại Nhân, Xin Dừng Bước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.